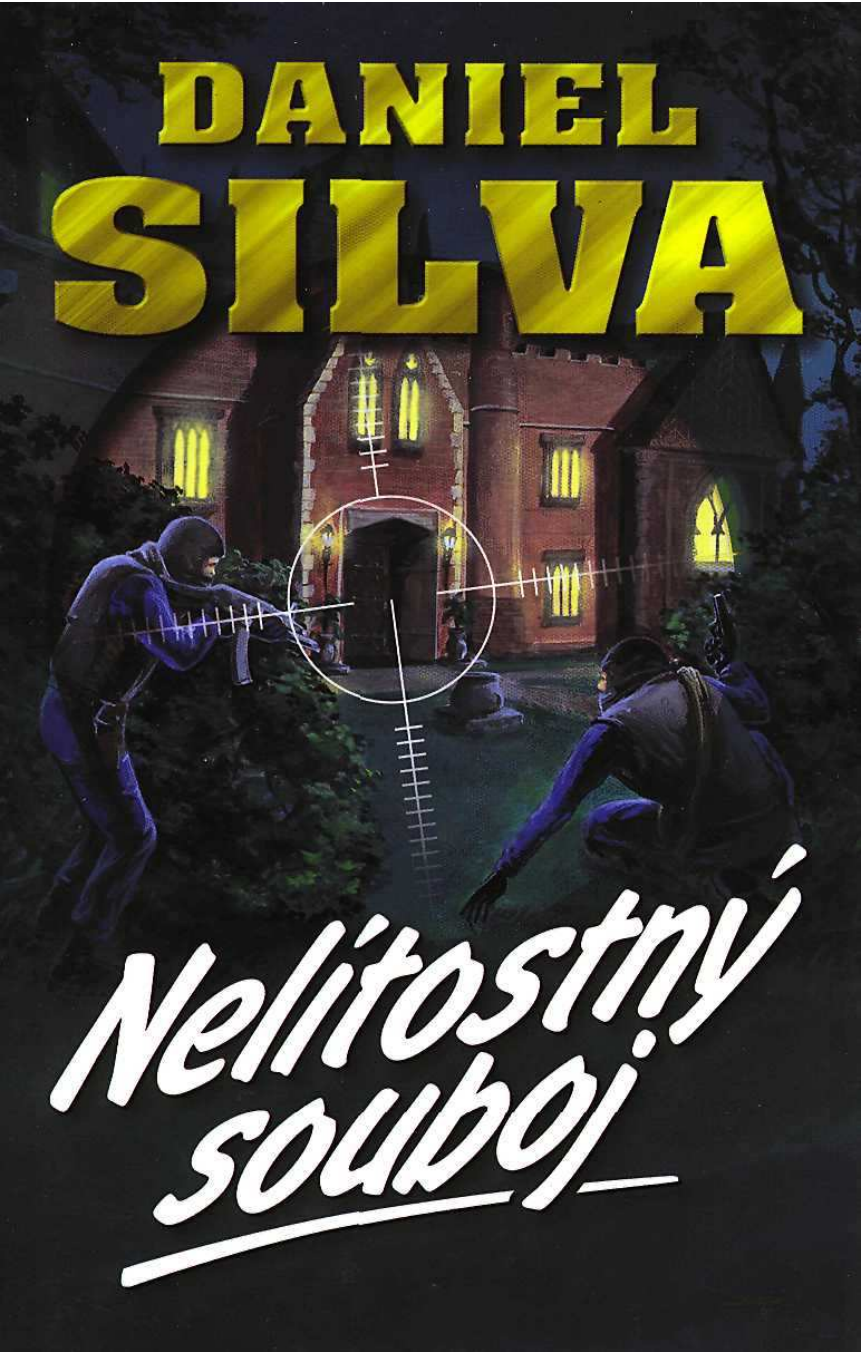

DANIEL SILVA

*Nelítostný
souboj*

DANIEL SILVA

**NELÍTOSTNÝ
SOUBOJ**

2002

Copyright © 1999 by Daniel Silva Translation © 2002 by
Dalibor Míček Cover illustration © 2002 by Petr Willert Cover
design © 2002 by DOMINO

Z anglického originálu THE MARCHING SEASON,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2000,
přeložil Dalibor Míček

Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Ilustrace obálky: Petr Willert

Grafika obálky: Radek Urbiš

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v roce 2002

ISBN 80-7303-096-9

OBSAH

Velikonoční dohodu, která slibuje přinést trvalé smíření znesvářeným katolíkům a protestantům v Severním Irsku, ohrožuje nová extremistická organizace, jejímž cílem je torpédování mírového procesu prostřednictvím teroristických útoků.

V této výbušné době je novým americkým velvyslancem v Londýně jmenován bývalý senátor Douglas Cannon. Jeho zeť Michael Osbourne, zaměstnanec protiteroristického centra CIA, záhy zjistí, že teroristé plánují atentát na velvyslance a že jeho provedením byl pověřen chladnokrevný nájemný vrah známý pod krycím jménem Říjen.

Osbourne se s ním již jednou utkal v nelítostném souboji na život a na smrt a nyní ho řetěz neblahých událostí znovu přivádí profesionálnímu zabijákovi na mušku. Poprvé o vlasek vyvázl, ale podaří se mu uniknout i tentokrát? Splatí konečně starý dluh a pomstí smrt ženy, kterou kdysi miloval - než ji zasáhly tři kulky do tváře?

Poděkování

I když je Nelítostný souboj dílem autorovy fantazie, pochopitelně líčí skutečné události z minulostí i současnosti Severního Irska. Protože se konflikt dotýká Irů stejně jako Angličanů, rozhodně jsem netrpěl nedostatkem hodnotných pramenů, z nichž jsem mohl při práci na románu čerpat. Před prvním úhozem do klávesnice jsem samozřejmě prostudoval desítky publikací. Mimořádně mi pomohly pozoruhodné práce Martina Dillona - zejména Sankhilští řezníci a Špinavá válka -, stejně jako The Troubles Tima Pata Coogana a Pravá IRA z pera Patricka Bishopa a Eamonna Mallieho. Pokus zachytit historii v pohybu může být ošidná záležitost, ale internetové zpravodajství mi tento úkol podstatně ulehčilo. Každé ráno jsem si na webu mohl přečíst londýnské, belfastské i dublinské noviny a dozvědět se, co se v provincii děje. Rád bych na tomto místě pochválil Martina Fletchera z londýnských The Times a celý severoirský tým BBC za vynikající zpravodajské zprostředkování událostí pozoruhodného roku.

Při práci na této knize i na Podpisu zabijáka, který jí předcházел, jsem hovořil s mnoha současnými i bývalými pracovníky Ústřední zpravodajské služby. Zejména dekuji profesionálům z protiteroristického centra CIA v Langley ve Virginii a ze zvláštní skupiny pro Severní Irsko. Trpělivě odpovídali na nekonečné otázky, které jsem jim kladl, a pomohli mi pochopit podstatu své práce.

Ion Trewin, ředitel společnosti Winfield & Nicholson v Londýně, se mnou procestoval Mister křížem krážem a dovolil mi vybudovat si základnu v jeho bytě v Highgate. Několikrát mi - spolu se svou sekretářkou Rachel Leyshonovou - poskytl neocenitelnou radu, jak vylepšit některé pasáže rukopisu.

Jako vždy srdečně děkuji pracovníkům firmy International Creative Management - Heather Schroderové, Sloanu Harrisovi a Jacku Hornerovi - a vynikajícímu kolektivu z nakladatelství Random House: Jeanne Tiftové, Tomu Perrymu, Carol Schneiderové, Sybille Pincusové, Sarah

Frenchové, Andymu Carpenterovi, Carolině Cunninghamové, Amy Edelmanové, Deboře Aigesové a Sheryl Stebbinsově; a dále Lindě Greyové, Leoně Nevlerové, Kimberly Hoveyové, Woody Tracymu, Tipu Sharpovi, Jean Fentonové, Jenny Smithové, Jocelyn Schmidtové a Georgi Fisherovi z Ballantines.

Za neúnavnou pomoc a podporu patří můj obrovský dík Wandě Chappellové. Bude mi velmi chybět.

A konečně nic z toho by nebylo možné bez přátelství, podpory a nadšení tří mimořádných osobností - mé agentky Esther Newbergové, mého vynikajícího korektora Daniela Menakera a mé redaktorky Anny Godoffové. Jste nejlepší.

Předmluva

V srpnu roku 1969 propukla v Severním Irsku vlna násilí, která v různé intenzitě přetrvává prakticky až do dneška. Toto období je známé jako „the Troubles“, tedy „potíže“ nebo - chcete-li - „trable“. V širším pojetí se jedná o konflikt mezi převážně katolickými republikány, kteří si přejí spojení Severu s Irskou republikou, a unionisty neboli loajalisty, kteří jsou v drtivé většině protestantského vyznání a chtějí, aby Ulster zůstal součástí Spojeného království. Obě strany vyprodukovaly celou řadu polovojenských skupin a teroristických organizací, jejichž zkratky tvoří takový abecední guláš, že se v něm prakticky nikdo nevyzná. Za nejslavnější a nejznámější z nich se samozřejmě pokládá IRA, Irská republikánská armáda, která má na svědomí stovky vražd a tisíce bombových útoků v Severním Irsku i na vlastním britském území. V roce 1984 se jí málem podařilo zlikvidovat premiérku Margaret Thatcherovou s celou vládou při atentátu v hotelu v lázeňském městě Brighton. V roce 1991 odpálili příslušníci IRA minometný granát na srdce britské moci, sídlo předsedy vlády v Downing Street číslo 10. I lojalisté mají přirozeně své střelce a atentátníky - z řady militantních skupin jmenujme alespoň Ulsterské dobrovolnické síly a Ulsterskou obrannou asociaci -, kteří rovněž spáchali mnoho děsivých teroristických útoků. Pravdou zůstává, že většinu z tří a půl tisíce obětí „trablů“ tvoří katolíci.

Násilí se ovšem nezrodilo v roce 1969. Katolíci a protestanti se na severu Irska vraždí ne desetiletí, ale dlouhá staletí. Konkrétní historické mezníky bychom definovali jen stěží, ale protestanti považují za počátek své nadvlády nad provincií rok 1690, kdy v bitvě u Boyne porazila armáda Viléma Oranžského vojska římskokatolického krále Jakuba II. Do dnešního dne slaví členové protestantského Oranžského řádu Vilémovo vítězství pořádáním hlučných a mnohdy i silně konfrontačních pochodů. V Severním Irsku je období těchto oslav označováno jako „marching season“ - pochodová sezona.

22. května 1998 proběhlo v Severním Irsku referendum, v němž obyvatelstvo hlasovalo o podpoře tzv. Velikonoční dohody, která upravuje dělbu moci mezi katolíky a protestanty. Lidé v Ulsteru mají ovšem dlouhou paměť a ani jedna ze znesvářených stran nehýří právě ochotou prohlásit občanskou válku za skutečně ukončenou. Nikoho tedy nepřekvapilo, že i po podpisu mírové dohody došlo k několika odporným aktům brutálního

terorismu včetně nejkrvavějšího atentátu v historii vzájemných bojů - bombového útoku v Omagh, který si vyžádal osmadvacet obětí -a úmyslně založeného požáru v Ballymoney, při kterém zahynuly tři katolické děti. Je zřejmé, že obě strany severoirského sektářského konfliktu - katolíci i protestanti, unionisté i loajalisté - mají ve svých řadách tvrdé zastánce násilného vedení boje, kteří nedokážou zapomenout a nejsou připraveni odpustit. A mnozí z nich spřádají plány, jak mírovou dohodu pohřbít.

Následující příběh nabízí jeden z možných scénářů.

LEDEN

01 KAPITOLA

BELFAST - DUBLIN - LONDÝN

První obětí se stal Eamonn Dillon, příslušník strany Sinn Fein. Zemřel proto, že se cestou na schůzku v Andersontownu zastavil na sklenici piva v baru Celtic na ulici Falls Road. Dvacet minut před Dillonovou smrtí spěchal jeho vrah, krycím jménem Černá ovce, v hustém dešti po chodníku v centru Belfastu. Měl na sobě tmavě zelený nepromokavý plášť s hnědým manšestrovým límcem.

Vůni moře ve vzduchu slabě, ale nepříjemně kořenil zápach z chátrajících loděnic v Belfastské zátoce. Bylo krátce po čtvrté odpoledne, ale šero již značně pokročilo. V zimě se v Irsku brzy stmívá a svítání si dává hodně na čas. Střed města se koupal ve žlutavé záři sodíkových výbojek, ale atentátník věděl, že v západním Belfastu, kam má namířeno, na něj čeká temnota jako za válečného zatemnění.

Pokračoval na sever po Great Victoria Street kolem podivné směsice starého a nového, již se vyznačuje tvář centra Belfastu -stálá připomínka smutné skutečnosti, že mnohé domovní bloky byly několikrát do základů zničeny a znovu postaveny. Minul zářivou fasádu hotelu Evropa, který drží neslavný primát nejčastěji vybombardovaného ubytovacího zařízení na světě, a když procházel kolem nové budovy státní opery, uvažoval, kdo v Belfastu chce poslouchat hudbu doprovázející tragédii někoho jiného. Pak uslyšel z ohyzdného krámků s americkými koblihami hlasitý smích protestantských školáků oblečených do blejzrů s veselými nášivkami. Dělá to pro vás, oslovil děti v duchu, abyste nemuseli žít v Ulsteru ovládaném těmi podělanými katolíky.

Když za sebou nechal větší budovy městského centra, chodců ubývalo a chodník se pomalu vyprazdňoval, až po něm kráčel úplně sám. O půl kilometru dál přešel nedaleko mrakodrapu Divis Flats lávku nad dálnicí M1, jehož stěny zdobily sprejem vyvedené nápisy VOLTE SINN FEIN, BRITSKÉ JEDNOTKY PRYČ Z IRSKA nebo PROPUŠŤTE VŠECHNY

POLITICKÉ VĚZNĚ A VÁLEČNÉ ZAJATCE. I kdyby Černá ovce nevěděl vůbec nic o složité sektářské geografii města, což samozřejmě nebyl jeho případ, těchto znaků si nemohl nevšimnout. Právě překročil hranici a vstoupil na území ovládané nepřítelem - katolický západní Belfast.

Část města známá jako Falls se od centra na západ směrem ke stínům Černé hory vějířovitě rozšiřuje. Ulice Falls Road - ve slovníku katolického západního Belfastu pojmenovaná jednoduše „cesta“ - protéká čtvrtí jako řeka, jejíž přítoky míří ke shlukům řadových domků, kde britské jednotky a katolické bojůvky vedou již třicet let pouliční partyzánskou válku. Komerční srdce Falls tluče v okolí křižovatky ulic Springfield Road a Grosvenor Road, kde se nacházejí tržnice, restaurace, bary a obchody s nejrůznějším zbožím, a ulicemi neustále projíždějí plné taxíky. Na první pohled dělnická čtvrť kteréhokoli jiného britského města, ale skutečně pouze na první pohled. Při bližším zkoumání vám neunikne, že všechny domy mají černé ocelové dveře zasazené v pevných rámech a taxikáři se jen málokdy odváží odbočit z Falls Road ze strachu před vražedným útokem ozbrojených protestantů. Západnímu okraji čtvrti dominují polorozpadlé činžáky sídliště Ballymurphy. Toto sídliště představuje ideologické srdce západního Belfastu, které v průběhu let napájelo Irskou republikánskou armádu nepřetržitým proudem nováčků. Stěny domů jako hradby bojovně shlížejí přes Whiterock Road na zvlněné zelené pahorky městského hřbitova, kde pod prostými náhrobními kameny sní svůj věčný sen nekonečná řada mužů z Ballymurphy. Na severní straně za Springfield Road se tyčí obrovská armádní kasárna a policejní stanice jako obležená pevnost uprostřed nepřátelského území - trefný přírůbek, protože tady není vítán žádný cizinec, ani když se jedná o katolíka. Britští vojáci se zde pohybují výhradně v obrovských obrněných transportérech s armádním označením „saracény“, kterým obyvatelé sídliště říkají „svině“.

Vrah s krycím jménem Černá ovce ovšem neměl v úmyslu se k Ballymurphy ani přiblížit. Cíl jeho cesty ležel dále na východ -hlavní stan Sinn Féin, politického křídla IRA, sídlí v ulici Falls Road číslo 51-55. Jak pronikal hlouběji do čtvrti, vynořily se mu po levici věže katedrály svatého Petra. Na nevzhledném vyasfaltovaném náměstí před chrámem hlídkovala trojice britských vojáků, kteří se každou chvíli zahleděli do infračerveného dalekohledu na pušce a prudce se otáčeli, aby se ujistili, že jim v patách neblíží smrt. *Nemluv s nimi, nabádali ho jeho instruktoři. Ani se na ně nedívej. Kdyby ses na ně podíval, poznali by, že tam nepatříš.* Kráčel tedy s rukama v kapsách a s pohledem upřeným do dlažby chodníku.

Odbočil do Dunvillova parku a posadil se na lavičku. Navzdory dešti honila dvě družstva školáků v tlumeném světle pouličních lamp po trávníku fotbalový míč pod pozorným dohledem matek a starších sester, rozestavených podél imaginárních postranních čar. Středem hřiště prošla dvojice v britských uniformách, ale hoši pokračovali ve hře, jako kdyby vojáci byli neviditelní. Muž sáhl do náprsní kapsy pro desetikusové balení cigaret Benson and Hedges - dokonalá ilustrace neustále napjatého rozpočtu dělnických rodin v západním Belfastu -, jednu si zapálil a zase balíček schoval. Ruka cestou pohladila pažbu automatické pistole značky Walther.

Z pozorovatelný na lavičce v parku se Černé ovci otevíral nerušený výhled na Falls Road: sídlo Sinn Fein, kam oběť každý den dochází za prací, a bar Celtic, kde pozdě odpoledne většinou pije svůj půllitr.

V pět hodin má Dillon promluvit na schůzi komunity v Andersontownu, informovali Černou ovci instruktoři, kterým bůhví proč říkal „psovodi“. To znamená, že má napjatý rozvrh. Z práce odejde v půl páté, aby ještě stihl rychlovku v baru.

Dveře budovy Sinn Fein se prudce otevřely a mokrý chodník na okamžik ozářilo světlo z chodby. Vrah spatřil svou oběť. Eamonn Dillon, třetí nejvýše postavený činitel Sinn Fein - hned po Gerrym Adamsovi a Martinu McGuinessovi - a člen vyjednávacího týmu na mírových rozhovorech. A také oddaný manžel a otec dvou synů, pomyslel si vrah a hned tu úvahu zapudil. Na

to teď není vhodná doba ani místo. Dillon doprovázel jediný tělesný strážce. Dveře se zavřely a oba muži vyrazili západním směrem po Falls Road.

Špaček cigarety přistál ve vlhké trávě a muž přezdívaný Černá ovce zamířil přes park k několika schůdkům, které vedou ke křižovatce s Grosvenor Road. Stiskl tlačítko semaforu a klidně čekal na zelenou. Dillonovi a jeho hlídači chybělo k baru ještě dobrých sto metrů. Na protější straně přechodu se rozsvítil zelený panáček. Kromě dvojice v parku, která sledovala fotbalový zápas, neviděl vrah na Falls Road jediného britského vojáka. Na druhé straně ulice zamířil na východ - vstříc Dillonovi a jeho ochránci.

Kráčel rychle s hlavou skloněnou, pravá dlaň objímala pažbu pistole. Pozvedl zrak, aby si ověřil polohu oběti, a zase oči sklopil. Třicet, nanejvýš pětatřicet metrů. Uvolnil pojistku zbraně a vzpomněl si na protestantské děti, které pojídaly koblihy na Great Victoria Street.

Dělám to pro vás. Dělám to pro Boha a pro Ulster.

Vytasil pistoli, zamířil na tělesného strážce, a než protivník stačil vytáhnout svou zbraň z podpažního pouzdra, dvakrát stiskl spoušť. Oběť zasažená dvěma střelami do hrudníku se svezla na mokrý chodník.

Vrah švihl paží a stočil ústí hlavně k obličeji Eamonna Dillona. Na okamžik zaváhal - tohle nedokáže. Do tváře ne. Sklonil zbraň a znovu dvakrát vystřelil.

Kulky pronikly Dillonovým srdcem.

Mrtvé tělo spadlo na dlažbu, ruka přistála na krvavé hrudi tělesného strážce. Zabiják přistoupil k oběti a přiložil jí hlaveň ke spánku - zazněl poslední výstřel.

V tom okamžiku se o sto šedesát kilometrů jižněji - v Dublinu - začalo odvíjet druhé dějství tragédie. Nevysoký mužíček drobné postavy kulhal v hustém dešti po stezce v parku svatého Štěpána. Jeho krycí jméno znělo Mistr a snadno byste si ho spletli se studentem nedaleké Trinity College, což také bylo jeho cílem, když si oblékl tvídové sako s vyhrnutým límcem a značně obnošené manšestrové kalhoty. V jeho obličeji by vás nejvíce zaujaly tmavé oči a nepěstěný plnovous oddaného muslima, kterým

ovšem v žádném případě nebyl. V pravé ruce svíral hranatý kufřík, tak starý, že nevoněl kůží, ale páchl zavhlou plísni.

Odbočil do Kildare Street a minul průčelí hotelu Shelbourne, vyzdobené sochami nubijských princezen a jejich otrokyň. Sklonil hlavu a propletl se skupinkou turistů, kteří mířili na odpolední čaj do Starostova salonku.

Než došel na Molesworth Street, nedokázal už předstírat, že odřený kufřík, který nese, není neobvykle těžký. Svaly v rameni ho pálily námahou a podpaždí měl vlhké potem. Pozvedl zrak a zadíval se na budovu Národní knihovny. Rychlým krokem vstoupil majestátním portálem dovnitř a prošel rozlehlou halou kolem vystavených rukopisů George Bernarda Shawa. Přehodil si kufřík z pravé ruky do levé a zamířil ke zřízenci.

„Chtěl bych propustku do čítárny," požádal hlasem, v němž místo obvyklého ostrého přízvuku obyvatele západního Belfastu zazněl zpěvnější tón, jakým mluví Irové v jižní části ostrova. Zřízenec mu podal požadovanou kartičku, aniž ho uznal za hodna pohledu.

Mistr vystoupal po schodech do třetího podlaží, kde se nachází, slavná čítárna, a vybral si volnou židli vedle pedantsky vyhlížejícího staříka, jehož oděv páchl lněným olejem a kuličkami proti molům. Drobný mužík vylovil

z čelní kapsy kufříku útlý svazek galské poezie, s nábožnou úctou ho položil na kůži potaženou desku stolu a rozsvítil lampičku se zeleným stínítkem. Soused pozvedl oči, otráveně se zamračil a vrátil se ke své práci.

Mistr několik minut předstíral, že je hluboce ponořen do veršů, ale celou dobu mu v hlavě zněly příkazy stejně neodbytně jako neustále opakované hlášení nádražního rozhlasu. *Časovač je nastaven na. pět minut,* kladl mu na srdce jeho nadřízený při závěrečné instruktáži. *Dost času na to, aby ses pohodlně vzdálil, a málo na to, aby ochranka stihla cokoliv udělat, kdyby si kufříku někdo všiml.*

Mistr se vpíjel očima do textu a čas od času si něco poznamenal do malého kroužkového notesu. Kolem sebe slyšel tiché kroky a šoupání nohou, šustění obracených stránek, skřípot tužek po papíru a diskrétní odkašlávání - nevyhnutelný doprovod vlhké dublinské zimy. Za žádnou cenu se nechtěl po lidech ohlížet; oběti měly zůstat anonymní. Proti irskému lidu neměl vůbec nic,

vadila mu vláda Irské republiky. Pomyšlení na nevinně prolitou krev ho rozhodně nenaplněovalo radostí.

Krátce pohlédl na hodinky. Tři čtvrtě na pět. Sáhl mezi kolena dolů pro další svazek poezie, ale jeho ruka se v páchnoucím starém kufříku zdržela o jednu dvě vteřiny déle, než nahmatala malé plastové tlačítko, které odjistí detonátor. Zakryl je dlaní, aby utlumil cvakavý zvuk, a přitlačil. Teprve pak vytáhl knížku a zavřenou ji položil na stůl vedle první. Dalším pohledem na náramkové hodinky - starodávný model v ocelovém plášti s vlasově tenkou vteřinovou ručičkou - mu prozradil přesný čas nastavení rozbušky.

Ohlédl se po nerudném sousedovi u vedlejšího stolku a šeptem se zeptal: „Nevíte náhodou, kde je tady toaleta?“

„Cože?“ zasyčel stařík a koncem žluté tužky naklopil růžový boltec k tazateli.

„Toaleta,“ zopakoval Mistr o něco hlasitějším šepotem.

Stařec odtáhl tužku od ucha, znovu se zamračil a bodl tupým hrotem psacího nástroje ke dveřím na vzdálenějším konci sálu.

Cestou naznačeným směrem se drobný mužík znovu podíval na hodinky a přidal do kroku, aby co nejrychleji zmizel za těžkými dubovými dveřmi, ale o necelých pět vteřin později uslyšel ohlušující hromový rachot a ucítil, jak ho horká vlna zvedla do vzduchu a unáší prostorem, jako když prudký závan podzimního větru strhává suchý list.

Tou dobou si v Londýně razila cestu hustým zástupem chodců na Brompton Road vysoká štíhlá žena - krycí jméno Dáma -v modrých džínsech, černé kožené bundě a s pohorkami na nohou. Za sebou táhla černý nylonový kufr na kolečkách s vysunovací rukojetí.

Deštivá fronta nad Irskem a Skotskem ještě tak daleko na jih nedosahovala, ale průzračnou odpolední oblohu již ohraničovaly temné mraky nad Kensingtonem a Notting Hillem na západě i nad City na východě. Těžký vzduch byl na toto roční období nepřírozeně teplý. Dáma rychle prošla kolem nablýskaných výkladních skříní obchodního domu Harrods a zařadila se do hloučku ukázněně čekajícího na přechodu.

Na zelenou přešla úzkou ulici a mezi skupinou japonských turistů dychtivých po nákupech proklouzla ke vchodu do stanice metra Knightsbridge. Na záhlaví krátkého schodiště se na okamžik zastavila a zadívala se dolů do haly s automaty na lístky zavěšenými na stěnách. Pak začala pomalu sestupovat - kufr sjel z prvního stupně a s těžkým žuchnutím dopadl na druhý.

Musela překonat ještě dva schody, než k ní přistoupil mladík s řídnoucími světlými vlasy a se svůdným úsměvem na rtech. „Ukažte, pomůžu vám.“

Středoevropský nebo skandinávský přízvuk, dánský, možná německý. Žena zaváhala. Může přijmout pomoc od neznámého člověka? Nevzbudila by podezření, kdyby odmítla?

Nakonec se rozhodla. „Děkuju, jste moc hodný," ocenila klidným tónem se znatelným americkým akcentem. Několik měsíců prožitých v New Yorku jí dovolovalo kdykoliv zamaskovat severoirský původ. „Galantní muži ještě nevymřeli.“

Mladík popadl kufr a zvedl ho.

„Proboha, co v tom máte? Cihly?“

„Kdepak. Ukradené zlaté pruty. Neprozradíte mě, že ne?“

Oba se rozesmáli.

Ochotný pomocník snesl kufr ze schodů a postavil ho na zem. Žena uchopila výsuvnou rukojeť, ještě jednou poděkovala a otočila se k odchodu. Mladík se vydal za ní. Zrychlila a významně se podívala na hodinky - spěchá a nepřeje si, aby ji někdo zdržoval. Do zdířky automatu vsunula tři libry a třicet pencí a stiskla tlačítko pro výdej jízdenky. Muž, který jí pomohl s kufrem, se postavil k vedlejšímu automatu a vhodil do něj menší částku, která odpovídala jízdě v prvním pásmu, tedy v centru Londýna. Vzal si lístek a splynul s davem cestujících.

Žena prošla turniketem a po dlouhém pohyblivém schodišti sjela na nástupiště. Za okamžik ji ovanul nápor větru a ozval se rachot přijíždějící soupravy. Jako zázrakem našla ve voze volné sedadlo. Postavila kufr vedle dveří a posadila se. Než vlak dojel na stanici Earl's Court, vůz se zcela naplnil a Dáma ztratila zavazadlo z dohledu. Souprava se vynořila z tunelu a ujížděla západním předměstím Londýna. V jednotlivých stanicích vystupovali unavení cestující do silného větru, který se proháněl po nástupišťích.

Když se vlak blížil k zastávce u čtvrtého terminálu letiště Heathrow, Dáma se rozhlédla po pasažérech usazených kolem ní. Dvojice mladých a zjevně úspěšných podnikatelů, hlouček nasupených německých turistů, dva manželské páry ze Spojených států se přely o kvalitu londýnské produkce muzikálu *Miss Saigon* ve srovnání s jeho uvedením na Broadwayi. Dáma odvrátila pohled.

Jednoduchý plán. Podle instrukcí měla vystoupit u terminálu číslo čtyři a kufr nechat ve vlaku. Na nástupišti pak měla stisknout tlačítko malého vysílače, schovaného v kapse bundy. Přístroj, k nerozeznání podobný dálkovému klíči luxusní japonské limuzíny, odjistí detonátor. Pokud vlak dodrží jízdní řád, bomba vybuchne v okamžiku, kdy zastaví ve stanici obsluhující terminály číslo jedna, dvě a tři. Způsobené škody na dlouhé měsíce znepříjemní cestování a opravy přijdou na stovky milionů liber.

Vlak zpomalil; žena vstala a přistoupila ke dveřím v okamžiku, kdy temnotu tunelu vystřídal oslnivé osvětlení stanice. Dveře se se zasyčením otevřely. Dáma vystoupila a stiskla tlačítko, které uvedlo v činnost časovací mechanismus. Rychle zamířila k východu. Těsně před tím, než se souprava rozjela, zaslechla bušení na okno. Ohlédla se. Jeden z mladých podnikatelů tloukl pěstí do skla. Neslyšela ho, ale přečetla si mimiku rtů. *Kufr!* volala ústa. *Zapomněla jste kufr!*

Dáma nezareagovala a výraz Angličanky tváře se změnil v ryzí hrůzu, když mu došlo, že nechala zavazadlo ve vlaku záměrně. Vrhł se ke dveřím a snažil se je prsty roztáhnout. I kdyby se mu podařilo vyvolat poplach, v pětasedmdesáti vteřinách, které zbývaly do výbuchu, by se stejně nedalo nic dělat.

Dáma lhostejně pozorovala rozjíždějící se vlak. Právě se znovu rozešla k východu, když stanicí otřásla silná exploze. Vozy vyskočily z kolejí a nástupišťem se přehnala tlaková vlna. Žena instinktivně zvedla ruce, aby si zakryla obličej. Strop nad její hlavou se začal bortit. Síla

výbuchu ji zvedla do vzduchu a na zlomek vteřiny zřetelně viděla oheň a létající trosky, lidské postavy zasažené - stejně jako ona - peklem exploze.

Skončilo to stejně rychle, jako začalo. Nevěděla, kdy dopadla, a jako potápěč, který zůstal ponořený pod hladinou příliš dlouho, ztratila smysl pro prostorovou orientaci. Ležela zasypaná troska-

mi, nemohla dýchat a nic necítila. Pokusila se vykřiknout, ale ze rtů jí nesplynula ani hláska. Ústa se jí začala plnit krví.

Myšlenky zůstaly kupodivu nezkalené. Uvažovala, kde asi výrobce bomby udělal chybu, a v poslední vteřině před smrtí ji napadlo, jestli to opravdu byla chyba, nebo záměr.

02 KAPITOLA

LONDÝN

Během první hodiny po atentátech vlády v Londýně i Dublinu zahájily jedno z nejrozsáhlejších kriminalistických vyšetřování v dějinách Britských ostrovů. Anglická část pátrání byla koordinována přímo ze sídla ministerského předsedy v Downing Street, kam si premiér Tony Blair pozval klíčové ministry svého kabinetu, jakož i ředitele britských policejních sil a bezpečnostních a zpravodajských služeb. Krátce před devátou se objevil u vchodu do čísla deset a postavil se do deště před namířené mikrofony a objektivy televizních kamer, připravené vysílat jeho slova do celého světa. Jeho tajemník mu přidržel nad hlavou otevřený deštník, ale předseda vlády Jejeho Veličenstva ho odstrčil. V několika vteřinách měl vlasy a ramena saka úplně promočené. Vyjádřil své zoufalství nad hrůznými zločiny, které si vyžádaly čtyřiašedesát obětí na Heathrow, osmadvacet v Dublinu a dvě v Belfastu, a přísahal, že jeho vláda si nedopřeje oddechu, dokud nebudou vrahové předáni do rukou spravedlnosti.

V Belfastu zavládlo mezi představiteli hlavních politických uskupení - protestantů i katolíků, republikánů i loajalistů - zděšení a vztek. Politikové veřejně odmítli spekulovat o původcích atentátů, dokud nebudou známa další fakta, ale v soukromí ukazovali prstem jeden na druhého. Všichni nabádali ke klidu, ale kolem půlnoci se už Falls Road zaplnila vzbouřenými mladými katolíky a na protestantské Sankill Road se britská vojenská hlídka ocitla pod těžkou palbou.

V časných ranních hodinách následujícího dne ohlásili vyšetřovatelé značný pokrok v pátrání. V Londýně dospěli specialisté na výbušniny k závěru, že bomba byla umístěna v šestém voze

soupravy směřující na letiště. Nálož tvořilo pětadvacet až padesát kilogramů semtexu a podle stop nalezených na místě výbuchu byla umístěna v černém nylonovém kufru, s velkou pravděpodobností opatřeném kolečky. Za svítání se už kolem trasy Picadilly Line - od letiště Heathrow na západě až po Cockfosters na severovýchodě - hemžily stovky policistů, kteří vyslýchali ranní cestující ve všech stanicích. Během hodiny

se shromáždily tři stovky hlášení o pasažérech, kteří předchozího dne pozdě odpoledne nastoupili do metra s kufry, z toho asi třetina byla na kolečkách.

Šťastným řízením osudu se kolem poledne na policii přihlásil dánský turista Jacco Krajicek a oznámil, že včera kolem páté večer pomáhal na stanici metra Knightsbridge jisté ženě s velmi těžkým pojízdným nylonovým kufrem černé barvy. Poskytl celkem přesný popis obličeje, postavy a oblečení, ale pozornost vyšetřovatelů zaujaly další dva detaily. Žena si vyzvedla jízdenku v automatu rychle a zkušeně jako Londýňanka, která jezdí metrem každý den, a přesto si zjevně neuvědomila, že u vchodu do metra, který použila, nejsou pojízdné schody - proč by jinak s tak těžkým zavazadlem nezamířila jinam? A dále Krajicek uvedl, že sice mluvila s americkým přízvukem, ale že šlo o pouhou snahu o napodobeninu. Detektiv, který Dána vyslýchal, se pochopitelně zeptal, co ho k tomuto závěru vedlo. Krajicek odpověděl, že se profesně zabývá nápravami řečových vad a že jako lingvista ovládá plynně několik světových jazyků.

S Krajickovou pomocí sestavila policie identifikační portrét ženy z metra a odeslala jej zvláštnímu oddělení RUC - Royal Ulster Constabulary, Ulsterské královské policie - a do centrály zpravodajských služeb MI5 a MI6. Když prohlídka osobních materiálů všech známých členů republikánských a loajalistických polovojenských, skupin a teroristických organizací nepřinesla žádný výsledek, putoval portrét na další adresy. Podle převládající policejní verze atentátnice po činu pravděpodobně nastoupila do letadla a uprchla ze země. Desítky policistů ukazovaly její podobiznu u přepážek s letenkami, nosičům zavazadel a příslušníkům letištní ochranky. Hromadu kopií dostala každá společnost, jejíž letouny odlétaly večer z Heathrow. Každý záběr bezpečnostních kamer instalovaných na letišti byl opakovaně prověřen. Portrét

pachatelky obdržely přirozeně i centrály zpravodajských služeb západoevropských zemí a izraelského Mossadu.

V sedm večer ovšem pátrání po neznámé ženě náhle skončilo s nálezem další mrtvoly v troskách zřícené stanice. Rysy tváře zůstaly podivuhodně nedotčené a zhruba odpovídaly identifikačnímu portrétu sestavenému podle Krajickova popisu. Dána odvezli na Heathrow a ukázali mu tělo. Světlovlasý mladík krátce přikývl a odvrátil zrak. Ano, této ženě pomáhal na stanici metra Knightsbridge.

Podobná série událostí se odehrála na druhé straně Irského moře v Dublinu. Nejméně deset svědků si vzpomnělo, že viděli drobného kulhavého muže s nepěstěným plnovousem, který krátce před výbuchem přinesl do knihovny těžký kufřík. Vrátný hotelu Shelbourne poskytl už dvě hodiny po atentátu jeho přesný popis.

Zřízenec, který vousáči vystavil propustku do čítárny, přežil explozi jen s oděrkami a několika tržnými ranami a pomohl policistům identifikovat vousáče na záběrech videokamery umístěné nad vchodem do Národní knihovny. Kopie zrnitého obrázku byla spolu s identifikačním portrétem sestaveným podle údajů hotelového vrátného zaslána faxem do Londýna. Večer však záchranáři vyprostili z trosek mrtvolu, která odpovídala popisu podezřelého. Když patolog v pitevně tělo svlékal, zjistil, že má pravé koleno zpevněno těžkou ortézou. Následný rentgenový snímek odhalil zcela zdravý kloub, který nenesl žádné známky poranění kostí, chrupavek nebo vaziva, jež by vyžadovalo použití tak nepohodlné dlahy. „Podle mého názoru si ten člověk nasadil ortézu proto, aby snáze fingoval kulhání, ne aby si zpevnil poraněné koleno," ohlásil patolog s pohledem upřeným na nohu mrtvolu. „Obávám se, že váš jediný podezřelý v tomto případě je oficiálně po smrti."

Na severu v Ulsteru začali příslušníci zvláštního oddělení RUC obvolávat své „zdroje" a informátory od barů a zastrčených uliček západního Belfastu až po farmy kolem Portadownu a Armagh, ale nikdo nedokázal nabídnout nic pozitivního. Vraždu Eamonna Dillona zachytila vojenská sledovací kamera a další, umístěná nad vstupem do baru Celtic, zaznamenala zabijákův únik, ale na žádném záběru se neobjevila tvář střelce. RUC zřídí-

la zvláštní „horkou" telefonní linku a požádala veřejnost o poskytnutí jakýchkoliv informací, třeba i anonymně, ale ani jeden z téměř pěti stovek telefonátů neposunul pátrání ani o milimetr. Dvanáctkrát se někdo přihlásil k odpovědnosti, ale po prověření policie ve všech případech usoudila, že se jednalo o nejsporný žert. Technici zodpovědní za elektronická kouzla znovu spěšně zkoumali nedávné videozáběry a nahrávky z odposlechů a pátrali po dříve přehlédnutých náznacích bezprostředně hrozícího útoku -s nulovým výsledkem.

Zpočátku se kolem možných pachatelů rozvinula bouřlivá diskuse. Jsou ve hře dvě skupiny, nebo jenom jedna? Šlo o koordinovaný útok, nebo o shodu okolností? Stojí za atentáty již známá polovojenská organizace, nebo nová parta? Republikáni, nebo loajalisté? Vražda Eamonna Dillona a výbuch v dublinské Národní knihovně ukazovaly na protestanty, ale exploze v metru u letiště Heathrow naopak na republikánské katolíky, protože teroristé z řad loajalistů jen zřídka útočili na britské síly a dosud nikdy neodpálili bombu na území Anglie, Skotska nebo Walesu. Známi členové Irské republikánské armády a protestantských Ulsterských dobrovolnických sil byli ve vši tichosti zatčeni a odvezeni k výslechu. Do jednoho popřeli, že by o atentátech věděli, natož aby se na nich podíleli.

V osm večer se ministři a šéfové bezpečnostních složek shromáždili v Downing Street na poradě s předsedou vlády. Všichni s politováním přiznali, že nemají v rukou jediný hmatatelný důkaz, který by umožnil obvinít skupinu nebo jednotlivce. Stručně řečeno, pátrání uvízlo na mrtvé bodě.

O pětáctyřicet minut později se všechno změnilo.

V rušné redakci televize BBC tiše zadrnčel telefon. Za čtvrt hodiny měla začít hlavní zpravodajská relace *Zprávy v devět* a šéfredaktor chtěl první polovinu programu věnovat teroristickým útokům. V Dublinu, Belfastu a v Londýně na Heathrow i v Downing Street již čekali reportéři připravení na živé vstupy. V redakci panovala - jako vždycky touhle dobou - hektická atmosféra, a tak telefon musel zazvonit desetkrát, než jedna z mladých asistentek produkce (jmenovala se Ginger) zvedla sluchátko.

„Volám, abych se přihlásil k odpovědnosti za popravu Eamonna Dillona v Belfastu a bombové útoky v Dublinu a na letišti Heathrow," oznámil mužský hlas nevzrušeně a Ginger podvědomě zaznamenala irský přízvuk, nejspíš ze západního Belfastu. „Jste připraveni zaznamenat mé prohlášení?"

„Máme tady trochu napilno, zlatíčko," zašveholila Ginger. „Na tohle teď fakt nemám čas. Ráda bych si s vámi pokecala, ale..."

„Jestli teď zavěsíte, uděláte největší chybu své kariéry," varoval neznámý hlas. „Tak co, zaznamenáte mé prohlášení, nebo mám radši zavolat ITN?"

„Tak jo, mluvte," vyzvala Ginger volajícího a natočila si loknu rzavých vlasů kolem ukazováčku s okousaným nehtem.

„Máte tužku?"

Ginger nosila na šňůrkách kolem krku tři propisovačky. „Samozřejmě."

„Likvidace příslušníka teroristické Irské republikánské armády Eamonna Dillona, jakož i bombové útoky v Národní knihovně v Dublinu a ve stanici metra na letišti Heathrow, byly provedeny na základě rozkazu vojenské rady Brigády svobodného Ulsteru. Brigáda svobodného Ulsteru je nová protestantská ozbrojená skupina a nelze ji zaměňovat s existujícími organizacemi, jako jsou Ulsterské dobrovolnické síly nebo Ulsterská obranná asociace."

„Moment, zadržte, ať si stihnu všechno zapsat," požádala Ginger klidně, zatímco se jí tužka horečně míhala po papíru. Chlapík, kterého pokládala za ztřeštěného cvoka a kterému málem praštila sluchátkem, mluví nejspíš smrtelně vážně. „Fajn. Mám to. Můžete pokračovat."

„Brigáda svobodného Ulsteru si vytkla za cíl ochranu protestantského způsobu života v Severním Irsku a zachování britské vlády nad provincií. Nezůstaneme sedět se založenýma rukama ve chvíli, kdy britská vláda zrazuje svůj historický závazek k protestantskému obyvatelstvu Severního Irsku, a nepřipustíme anexi Ulsteru Jihem. Brigáda svobodného Ulsteru je rozhodnuta pokračovat v ozbrojeném odporu, dokud tak zvaná Velikonoční mírová dohoda nebude mrtvá a pochovaná. Doporučujeme všem, kdo se podílejí na této zradě severoirské protestantské komunity, aby to-

to prohlášení pokládali za poctivé varování." Mužský hlas se odmlčel a dodal: „Máte to všechno?"

„Ano. Myslím, že ano."

„Výborně," a linka oněměla.

Produkční Alan Ramsey seděl za svým stolem s telefonním sluchátkem u každého ucha, před sebou vysokou hromadu potištěných listů se scénářem. Ginger přešla místností ke stolu a zamávala rukou, aby upoutala pozornost nadřízeného. Produkční po ní střelil pohledem a oznámil: „Mám na jedné lince Dublin a na druhé Belfast. Radím vám, aby to bylo sakra důležité."

„Taky že je."

„Moment!" křikl produkční do obou mikrofonů a vyzval Ginger: „Mluvte!"

„Právě volal jakýsi chlap a přihlásil se k odpovědnosti za bombové útoky."

„Pravděpodobně další cvok."

„Nemyslím. Připadalo mi to autentické."

„Slyšela jste vůbec někdy v životě něco autentického?"

„Ne, ale..."

„Jak si teda můžete být tak jistá?"

„Bylo na něm něco..." Ginger zaváhala. „Nevím, jak to popsat, šéfe, ale ten člověk mě fakt vyděsil."

Ramsey natáhl ruku a Ginger mu do ní vložila záznam prohlášení. Produkční se zahleděl na těsnopisnou čmáranici, zamračil se a podal papír zpátky dívce. „Kristepane, můžete mi to dešifrovat?"

Ginger mu prohlášení přečetla.

„Mluvil s nějakým přízvukem?" zeptal se Ramsey.

Přikývla.

„S irským?"

„Severoirským," potvrdila. „Podle mě západobelfastským."

„Jak to můžete poznat?"

„Protože jsem se v Belfastu narodila. Žila jsem tam až do svých deseti let. Jakmile se vám ten přízvuk dostane do hlavy, jen těžko na něj zapomenete."

Produkční střelil pohledem na velké nástěnné digitální hodiny. Do začátku zpráv zbývalo deset minut.

„Jak dlouho vám bude trvat, než to přepíšete?"

„Asi patnáct vteřin."

„Máte přesně deset."

„Fajn," souhlasila a posadila se k počítači.

Ramsey vylovil z náprsní kapsy saka elektronický organizér a vytřukal příjmení svého spolužáka z Cambridge, který pracoval pro MI5. Zvedl sluchátko, vytočil číslo a za nervózního bubnování prsty do stolu čekal na spojení.

„Nazdar, Grahame, tady Alan Ramsey. Poslyš, před chvílí jsme tady měli dost zajímavý telefonát. Napadlo mě, jestli bych nemohl zneužít našeho přátelství."

Ginger položila na stůl přepis prohlášení a Ramsey je přečetl do telefonu. Pak si asi půl minuty horečně zapisoval poznámky.

„Jo, díky moc," vyhrkl. „Kdykoliv bys potřeboval, abych ti dnešek oplatil, bez váhání zavolej."

Ramsey praštil sluchátkem do vidlice a vstal.

„Pozor! Všichni poslouvejte!" zvolal a redakce ztichla. „Máme tady něco, co vypadá jako nefalšované přiznání k odpovědnosti za atentáty v Belfastu, Dublinu a na Heathrow. Nová skupina, která si říká Brigáda svobodného Ulsteru. Dáme to na úvod zpráv. Nažhavte telefony a sežeňte mi každého odborníka na irský terorismus, kterého se vám podaří sehnat. Zejména na *protestantský* terorismus. Máme pět minut, dámy a pánové. Jestli je ten parchant z masa a kostí, ať je ve vysílání."

03 KAPITOLA

PORTADOWN, SEVERNÍ IRSKO

Jeden z objektů vyšetřování právě seděl ve svém bytě v Portadownu před zapnutým televizorem. Obyvatelé sídliště Brownstown nenechávají nikoho na pochybách, na čí straně bije jejich srdce. Nad většinou domů visí vybledlý „Union Jack“, britská vlajka, a chodníky jsou vyzdobeny modrými, červenými a bílými pruhy. Kyle Blake si ovšem na okázalé projevy loajality nepotrpěl. Svě politické přesvědčení - a ostatně vše, co pokládal za důležité - si nechával pro sebe. Nevstoupil do žádné unionistické organizace, do kostela chodil jen zřídkakdy a nikdy nemluvil o politice na veřejnosti. Přesto se toho o něm za zdmi sídlištních domů dost vědělo - nebo alespoň šuškal. Tvrdý chlap, bývalý důstojník Ulsterských dobrovolnických sil, muž, který si odseděl několik let ve věznici Maze za podíl na vraždě několika katolíků.

Kyle Blake sledoval úvod zpravodajské relace.

Před několika minutami obdržela BBC telefonát od zástupce protestantské skupiny, která si říká Brigáda svobodného Ulsteru. Tato organizace bojuje proti Velikonoční dohodě. Přihlásila se k odpovědnosti za nedávné atentáty a zavazuje se k ozbrojenému odporu. Cílem teroristické kampaně je anulování mírové dohody.

Dál se Kyle Blake dívat nemusel; postavil se k otevřeným dveřím, které vedly na neudržovanou zahradu, a zapálil si jednu z nekonečné řady cigaret. Vzduch voněl vlhkými pastvinami. Blake odhodil nedopalek do velkého květináče přerostlého plevelem a chvíli poslouchal názory odborníka na severoirské záležitosti z Londýnské univerzity. Pak zavřel dveře a vypnul televizor.

Zašel do kuchyně a vyřídil několik stručných telefonátů, zatímco Rosemary, jeho manželka, s níž žil již dvacet let, umývala

nádoby po večeři. Věděla, čím se její muž zabývá - kromě technických detailů jednotlivých operací mezi nimi neexistovalo žádné tajemství -, a kódovaný rozhovor jí proto připadal naprosto normální.

„Jdu ven.“

Rosemary sundala z věšáku šálu, a zatímco mu ji vázala kolem krku, napjatě se mu zadívala do obličeje, jako kdyby svého manžela viděla poprvé v životě. Nebyl právě urostlý, jen o několik centimetrů vyšší než ona, a v důsledku kouření vychrtlý jako přesporní běžec. Měl hluboko vsazené pozorné šedé oči, propadlé bledé tváře a výrazné lící kosti. Na pohled křehká schránka skrývala neobyčejně silné tělo; když ho Rosemary objala, cítila pod dlaněmi uzlovité svaly ramen a zad.

„Bud opatrný," zašeptala mu do ucha.

Blake si oblékl kabát a políbil manželku na tvář. „Zamkni a nečekej na mě."

Kyle Blake byl povoláním tiskař a na dveřích jediného rodinného automobilu, malé dodávky značky Ford, se skvěl název jeho portadownské firmy. Ze zvyku se sklonil, aby zkontroloval, jestli mu někdo nepřipevnil k podvozku výbušnou nálož, a teprve pak usedl za volant a nastartoval. Projížděl sídlištěm a krátce se zadíval na obrovskou hlavu Billyho Wrighta - fanatického protestantského zabijáka, kterého zlikvidovali katoličtí vrahové ve věznici Maze - namalovanou na zdi jednoho z domků. Pak už hleděl rovně před sebe. Odbočil na Armagh Road a v závěsu za britským obrněným transportérem směřoval do centra Portadownu.

Zapnul autorádio a přeladil na stanici Rádio Ulster, která vysílala mimořádnou relaci věnovanou Brigádě svobodného Ulsteru, jež se přihlásila k odpovědnosti za nedávné atentáty. Královská ulsterská policie vyhlásila pohotovost v částech hrabství Antrim a Down, kde probíhá zvláštní „bezpečnostní akce", a varovala motoristy, aby se připravili na zdržení v důsledku silničních kontrol a uzávěr. V jiných zemích vysílají *dopravní zpravodajství*, pomyslel si Blake, ale tady v Ulsteru máme pohotovost a bezpečnostní akce. Vypnul rádio a zaposlouchal se do pravidelného tepotu stěračů bojujících s deštěm.

Kyle Blake nikdy nenavštěvoval vysokou školu, ale stal se zapáleným studentem dějin Severního Irska. Hlasitě se smál, když si přečetl, že nepokoje začaly v roce 1969; protestanti a katolíci se v hrabství Armagh zabíjeli už celá staletí. Říše vzkvétaly a upadaly, byly vybojovány dvě světové války, člověk se prošel po Měsíci a zase se vrátil, ale ve zvlněných kopcích a údolích mezi řekami Bann a Callon se toho moc nezměnilo.

Kyle Blake dokázal vystopovat své kořeny v hrabství Armagh čtyři století do minulosti. Jeho předkové připluli na Zelený ostrov ze Skotské

vysočiny v rámci velké kolonizace Ulsteru, která začala v roce 1609. Bojovali po boku Olivera Cromwella, který se vylodil v Irsku, aby potlačil katolickou vzporu. Zúčastnili se masakru katolíků v Droghedě a ve Wexfordu. Když Cromwell katolíkům zkonfiskoval půdu, Blakeovi předkové si ji přivlastnili a začali ji obdělávat. V osmnáctém a devatenáctém století, kdy v Armaghu zuřilo sektářské násilí, členové Blakeova rodinného klanu za svítání útočili na domy katolíků a vypalovali je. V roce 1795 pomáhali Blakeové při formování Oranžského řádu.

Již téměř dvě stovky let pochodují oranžisté vždy poslední neděli před 1. červencem - výročním dnem vítězství Viléma Oranžského nad katolickým králem Jakubem II. v bitvě u Boyne v roce 1690 - k farnímu kostelu v Drumcree. Ale v létě loňského roku - při první pochodové sezóně po podpisu mírové dohody - vyhověla vláda požadavkům katolíků a zakázala oranžistům návrat do Portadownu po převážně katolické ulici Garvaghy Road. Pochod skončil před zátarasy, což vyvolalo v celém Ulsteru vlnu násilí, které vyvrcholilo tragickou smrtí tří katolických chlapců, když loajalisté vhodili oknem jejich domu v Ballymoney zápalnou bombu.

Kyle Blake již nebyl členem Oranžského řádu - opustil jeho řady před mnoha lety, když se poprvé zapojil do aktivit protestantské militantní organizace -, ale pohled na britská vojska, blokuující cestu pochodujícím lojalistům, byl na něj příliš. Podle jeho přesvědčení měli protestanti právo pochodovat po ulicích Jejího Veličenstva, kdykoliv a kdekoliv se jim zachtělo. Věřil, že každoroční představení je legitimním vyjádřením protestantského dědictví a kultury v Severním Irsku. A domníval se, že jakékoliv

omezení práva pochodovat je jen dalším ústupkem těm podělaným papežencům.

Podle Blakea svědčily zátarasy v Drumcree o tragickém a současně hrozivém obratu ve vývoji politické situace v Severním Irsku: nadvláda protestantů se rozpadá a katolíci vítězí.

Již třicet let Blake sledoval, jak Britové na každém kroku ustupují katolíkům a Irské republikánské armádě, ale Velikonoční dohodu již strávit nedokázal. Věřil, že jejím důsledkem může být pouze stažení Britů ze Severního Irska a sjednocení Ulsteru s Irskou republikou. Nekompromisní neústupnost protestantů už zmařila předchozí snahy o mírové urovnání letitého sporu - Sunningadelovu dohodu a Angloirskou dohodu - a Kyle Blake složil slavnostní přísahu, že zničí i dohodu Velikonoční.

Včera večer učinil první krok k naplnění svého slibu. Zorganizoval jednu z nejpozoruhodnějších a do dnešního dne nevídaných ukázek

mezinárodního terorismu, když současně udeřil na Sinn Fein, irskou vládu i Brity.

Před čelním sklem dodávky se vynořily věže kostela svatého Marka, tyčí se nad Market High Street. Blake zaparkoval před svou tiskárnou, i když to znamenalo, že k cíli své cesty musí ujít několik domovních bloků pěšky. Kráčel kolem stažených kovových rolet výkladních skříní a zavřených dveří a pozorně zkoumal, jestli ho někdo nesleduje.

Ironií osudu nečerpal Blake taktickou inspiraci ze svých vlastních zkušeností získaných v polovojenské protestantské organizaci, ale od mužů, kteří čas od času bombardovali jeho rodný Portadown - příslušníků IRA. Od propuknutí současných nepokojů v roce 1969 IRA soustavně napadala své protivníky - britskou armádu a Královskou ulsterskou policii - a měla rovněž na svědomí řadu významných teroristických atentátů. IRA střílela britské vojáky, zavraždila lorda Mountbattena a dokonce se pokusila vyhodit do vzduchu celou britskou vládu, ale udržovala si image ochránců utlačovaného lidu.

Blake se zavázal, že převrátí sektářskou politiku Severního Irska vzhůru nohama. Chtěl dokázat světu, že protestantský způsob života v Ulsteru je smrtelně ohrožen. A rozhodl se dosáhnout to-

hoto cíle pomocí terorismu - tvrději a úspěšněji, než se IRA kdy snilo.

Blake zahrnul za roh malé postranní uličky a vešel do McConvilleovy hospody. V tmavé přeplněné místnosti se vznášela oblaka bledě modrého cigaretového kouře. Podél dřevem obložené zadní stěny se táhla řada boxů s vysokými dveřmi, do nichž se pohodlně vměstnalo šest hostů.

Barman za mosaznou pípou pozvedl zrak k novému návštěvníkovi. „Slyšel jsi tu novinku, Kyle?“

Blake zavrtěl hlavou. „Jakou novinku?“

„Už se přihlásili. Udělali to protestanti. Jakási nová skupina, která si říká Brigáda svobodného Ulsteru.“

„Nepovídej, Jimmie.“

Barman pokynul hlavou k zadnímu rohu výčepu. „Gavin a Rebeka už na tebe čekají.“

Blake přimhouřil oko a protáhl se mezi hosty. Krátce zaklepal na dveře posledního boxu a zmizel uvnitř. U malého stolku seděla nesourodá dvojice. Mohutný muž v černém roláku a šedivém manšestrovém sportovním saku, naproti němu atraktivní mladá žena v béžovém vlněném

svetru. Muž se jmenoval Gavin Spencer a byl náčelníkem operačního oddělení Brigády, žena, Rebeka Wellsová, měla v Brigádě na starosti zpravodajskou službu.

Než si Blake svlékl kabát a pověsil ho na háček na stěně, objevil se ve dveřích barman.

„Tři guinnessy, Jimmi" objednal Blake.

„Jestli máte hlad, můžu skočit vedle pro pár sendvičů."

„Jo, docela by bodly."

Blake podal barmanovi desetilibrovou bankovku, zastrčil petlici na dveřích a posadil se. Trojice několik vteřin mlčela a vzájemně se pozorovala. Poprvé od atentátů se odvážili ke společné schůzce. Všichni tři přetékali nadšením nad úspěchem operace, ale současně jimi cloumala nervozita. Uvědomovali si, že překročili hranici, odkud již není návratu.

„Co tvoji muži?" zeptal se Blake Gavina Spencera.

„Připraveni k dalším akcím," prohlásil Spencer rozhodně. Měl urostlou, svalnatou postavu dokařského dělníka a neupravený

vzhled umělce. Černé vlasy mu prokvétaly stříbrem a přes čelo mu do pronikavých modrých očí neustále padala neposlušná ofina. Stejně jako Blake kdysi sloužil v britské armádě a byl členem Ulsterských dobrovolnických sil. „Ale pochopitelně je trochu znepokojují problémy s časováním bomb."

Blake si zapálil cigaretu a unaveným gestem si protřel oči. Rozhodnutí obětovat atentátníky v Dublinu a v Londýně úpravou časovacího mechanismu rozbušek učinil on osobně. Vedly ho k tomu důvody stejně jednoduché jako machiavelistické. Běžel vyrovnaný závod s britskými bezpečnostními a zpravodajskými službami, které se právem těší pověsti nejbezohlednějších a nejúčinnějších represivních orgánů ne-li na světě, pak určitě v Evropě. A pokud měla Brigáda svobodného Ulsteru zdárně završit svou násilnou kampaň, musela především přežít. Kdyby jediný z atentátníků padl do rukou policie, znamenalo by to bezprostřední ohrožení celé organizace.

„Můžeš to svést na výrobce náloží," radil Blake. „Řekni jim, že to jsou zatím nezkušení nováčci. IRA má vlastní technické oddělení, které se nezabývá ničím jiným než zdokonalováním a vývojem nových typů bomb. Ale i IRA se dopouští chyb. Když v šestadevadesátém porušili příměří, jejich první prskavka selhala. Vyšli ze cviku."

„Řeknu jim to," ubezpečoval Spencer. „Jednou nám ještě uvěří, ale kdyby se to mělo opakovat, jistě by pojali podezření. Pokud máme v tomto boji zvítězit, potřebujeme muže, kteří budou ochotni stisknout spoušť a nastražit bombu."

Blake se nadechl, ale přerušilo ho tiché zaklepání. Vstal a otevřel dveře boxu. Barman mu podal papírový pytlík s obloženými chleby.

„A co Bates?“ zeptal se Blake, když obsluha odešla.

„Tady nás možná čeká problém,“ odpověděla Rebeka Wellsová.

Blake i Spencer se na ženu tázavě zadívali. Vysoká, štíhlá postava, tělo v dokonalé kondici a ani huňatý svetr nedokázal zamaskovat široká svalnatá ramena. Bledou tvář s vystouplými lícními kostmi lemovaly dlouhé havraní vlasy. Oválné oči měly barvu zatažené zimní oblohy. Jako spousta žen v Severním Irsku

i ona jako velmi mladá ovdověla. Než jejího manžela zabil v západním Belfastu ostřelovač IRA, pracoval ve zpravodajské sekci Ulsterských dobrovolnických sil. Rebeka tehdy nosila pod srdcem jeho dítě a večer, kdy se hroznou zprávu dozvěděla, potratila. Když se uzdravila, přihlásila se v centrále UDS a navázala na manželovu práci. S organizací se rozloučila, když přistoupila na příměří, a o několik měsíců později se za nehlubšího utajení připojila k Blakeovi.

Pokud někdo zasloužil uznání za úspěšnou likvidaci Eamonna Dillona, byla to právě Rebeka Wellsová. Pomalu a trpělivě si v hlavním stanu Sinn Fein na Falls Road vypěstovala informátora, nehezkou mladou ženu, která měla na starosti administrativu. Rebeka se s ní spřátelila, zvala ji na drink, seznámila ji s muži. Po několika měsících začal jejich vztah přinášet ovoce. Dívka Rebeku nevědomky zásobila neutuchajícím tokem informací o činnosti Sinn Fein a jejích vedoucích představitelů - strategické a taktické postupy, vnitřní rozpory, osobní zvyky, sexuální choutky, pohyby, bezpečnostní opatření. Rebeka předala informace Gavinu Spencerovi, který pak na jejich základě naplánoval Dillonovu vraždu.

„Policie sestavila jeho identifikační portrét,“ vysvětlovala. „Každý konstábl v zemi nosí v kapse kopii. Dokud se situace neuklidní, nemůžeme s ním pohnout.“

„Situace se *nikdy* neuklidní, Rebeko,“ poznamenal Blake.

„Čím déle zůstane v úkrytu, tím větší je riziko, že ho najdou,“ řekla.

„A až ho najdou, jsme v těžkém průšvih.“

Blake se obrátil na Spencera. „Kde je Bates v této chvíli?“

Od vraždy Eamonna Dillona přemístili muže, který se právě zdržoval v kamenné stodole na farmě nedaleko Hillsborough, již šestkrát. Zakázali mu poslouchat rádio z obavy, že by elitní odposlouchávací jednotka britské

armády zachytila zvuk. Nedovolili mu používat vařič ani topidlo, aby vysoce citlivé infračervené senzory neodhalily neobvyklý zdroj tepla. K odpočinku mu sloužilo rozkládací vojenské lůžko tvrdé jako kámen a hrubá deka ostrá jako drátěnka. Pod hlavu si místo polštáře skládal zelený nepromokavý plášť, který měl na sobě při akci na Falls Road. Přežíval

na suché stravě - oříšky, sušenky, chipsy, vafle - a konzervách. Směl sice kouřit, ale musel si dávat pozor, aby nezapálil uskladněné seno. Tělesnou potřebu vykonával do velkého polévkového hrnce. Z nesnesitelného smradu se mu zprvu zvedal žaludek, ale postupně si zvykl. Jak rád by se té odporné směsi zbavil a hrnec venku vylil, ale instruktoři mu důrazně zakázali vystrčit ze stodoly byt' jen nos, a to i v noci.

K zahnání nudy mu nechali podivnou kolekci knih: životopisy Wolfa Tonea, Eamona De Valery a Michaela Collinse a několik otrhaných svazků útočné republikánské poezie. V jednom z nich našel lístek s ručně psanou poznámkou: *Sun Cu říká poznej svého nepřítele. Přečti si to a pouč se.* Ale muž většinu času jen ležel na tvrdém lůžku, zíral do tmy, kouřil a znovuprožíval vzrušující okamžiky na Falls Road.

Bates zaslechl rachot motoru. Vstal a vyhlédl malým okénkem. Po nepevněné polní cestě poskakovala dodávka se zhasnutými reflektory. Zastavila ve šterku a rozbředlém blátě před vraty stodoly. Vystoupily dvě postavy, mohutný řidič a mnohem drobnější pasažér. O několik vteřin později někdo zaklepal. „Lehni si na postel obličejem dolů," přikázal hlas za vraty.

Bates poslechl. Slyšel, jak do stodoly vešli dva muži. Za okamžik ho stejný hlas vyzval, aby se posadil. Urostlý chlap seděl na pytli s krmivem, menší se krčil za ním jako špatné svědomí.

„Omlouvám se za ten smrad," řekl Bates stísněně. „Kouřím, aby se tu vůbec dalo dýchat. Můžu?"

Ve světle zápalky Bates viděl, že oba návštěvníci mají na hlavách kukly. Přidržel plamínek u konce cigarety, a když sfoukl zápalku, stodola se opět ponořila do hluboké tmy.

„Kdy odsud budu moci vypadnout?" zeptal se.

Před Dillonovou vraždou Batesovi slíbili, že jen co se situace trochu uklidní, umožní mu útěk mimo území Severního Irska. V izolovaném údolí ve Skotské vysočině žijí přátelé, kteří mu pomohou, řekli mu. Tam ho žádná tajná služba nenajde.

„Tvůj přesun by ještě nebyl úplně bezpečný," zchladil jeho naděje mohutný muž. „RUC se podařilo sestavit tvůj portrét. Musíme ještě počkat."

Bates se prudce postavil. „Kristepane! Já v týhle díře zešílím! Nemůžete mě přestěhovat někam jinam?"

„Tady jsi v dané chvíli v bezpečí. Nemůžeme riskovat další přesun."

Bates se zničeně posadil. Odhodil nedopalek na hliněnou podlahu a zašlápl ho podpatkem. „Co ostatní?" zeptal se. „Agenti, kteří měli na starosti Dublin a Londýn."

„Také se schovávají," zněla odpověď. „Víc prozradit nemůžu."

„Už jsme se přihlásili k odpovědnosti?"

„Ano. Dnes večer. Venku propuklo pravé peklo. Od hrabství Arnim až k hranici všude silniční uzávěry. Dokud ten povyk nepomine, nemůžeme o tvém přestěhování uvažovat."

Bates škrtl další zápalku a na okamžik tak osvětil stísněnou scénu. Dva zakuklení návštěvníci - jeden seděl, druhý stál - jako sochy v zahradě. Zapálil si cigaretu a mávnutím sirku uhasil.

„Můžeme ti nabídnout něco, abychom ti pomohli zabít čas?"

„Neškodila by nějaká holka s volnými mravy."

Hosté ocenili poznámku ponurým mlčením.

„Lehni si na břicho," přikázal sedící muž.

Charles Bates poslechl. Zaslechl šustění pytle s krmivem, jak urostlý návštěvník s tetováním na rukou pomalu vstal. Potom zavržala otevíraná vrata.

V tom okamžiku Bates ucítil, jak se mu do týla zavrtalo něco tvrdého a studeného. Uslyšel slabé cvaknutí a spatřil oslnivý záblesk. Pak ho pohltila tma.

Rebeka Wellsová zasunula pistoli s tlumičem do kapsy a nastoupila do dodávky. Gavin Spencer nastartoval a po cestě plné výmolů zamířil k silnici B177. Kukly si sundali, až když jim farma zmizela z dohledu. Rebeka hleděla z okna a Spencer zkušeně vedl automobil serpentínami mezi kopci.

„Nemusela jsi to dělat, Rebeko. Byl bych se o něj postaral."

„Chceš snad naznačit, že nejsem dost dobrá, abych zvládla svou práci?"

„Ne. Chci jenom říct, že to není správné."

„Co není správné?"

„Aby žena zabíjela. Není to správné," zopakoval Spencer.

„A co Dáma?" namítla Rebeka s odkazem na ženu, která přinesla bombu v kufru do londýnského metra. „*Zabila* mnohem víc lidí než dnes v noci já a sama přišla o život."

„To uznávám. Máš pravdu."

„Jsem odpovědná za zpravodajství a vnitřní bezpečnost. Kyle si přál jeho smrt. Zabít Batese byla moje práce."

Spencer už téma dále nerozváděl a zapnul autorádio, aby jim lépe ubíhal čas. Odbočil na A1 a ujížděl směrem k Banridge. Po několika minutách Rebeka vykřikla: „Zastav!"

Spencer dupl na brzdu a dodávka se zhoupala ke krajnici. Rebeka otevřela dveře a vyklopýtala do deště. Ve světle reflektorů padla na všechny čtyři do mokré trávy a dávivě zvracela.

04 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Schůzka britského premiéra Tonyho Blaira s americkým prezidentem Jamesem Beckwithem byla naplánována s dlouhodobým předstihem a skutečnost, že k ní došlo pouhý týden po teroristických útocích spáchaných Brigádou svobodného Ulsteru, lze připsat čiré shodě okolností. Oba muži si dali hodně záležet, aby setkám vylíčili jako rutinní konzultaci mezi dvěma přáteli, kterou také ve většině aspektů bylo. Když ministerský předseda dorazil do Bílého domu ze svého dočasného sídla v Blairově domě na druhé straně Pennsylvania Avenue, prezident Beckwith ujistil vzácného hosta, že budova byla přejmenována na jeho počest. Předseda vlády bleskl oslnivě bílými zuby ve svém proslaveném úsměvu a slíbil hostiteli, že až přijede do Londýna, Británie pokřtí některou ze svých významných staveb jeho jménem.

Prezident a premiér dvě hodiny diskutovali se svými poradci a asistenty v Rooseveltově sále Bílého domu. Agenda zahrnovala širokou škálu problémů - koordinaci obranné a zahraniční politiky, otázky vzájemného obchodu a monetární politiky obou zemí, etnické konflikty na Balkáně, blízkovýchodní mírový proces a pochopitelně problematiku Severního Irska. Krátce po poledni se obě hlavy státu odebraly do Oválné pracovny k soukromému obědu.

Oba státníci stáli u okna za prezidentovým psacím stolem a obdivovali výhled na Jižní trávník, na který se snášely těžké vločky sněhu. V krbu, před nímž stál prostřený stůl, vesele praskala mohutná polena. Prezident vzal důvěrným gestem hosta za loket a odváděl ho přes místnost. Za dlouhá léta strávená v politice přešly Jamesu Beckwithovi ceremoniální aspekty jeho práce

do krve. Washingtonští žurnalisté se shodli v konstatování, že je nejlepším hercem v Bílém domě od dob Ronalda Reagana.

Přesto ho nároky výkonu nejvyšší funkce začínaly unavovat. Druhé prezidentské volby vyhrál s nejtěsnějším rozdílem. Za svým soupeřem, demokratickým senátorem Andrewem Sterlingem z Nebrasky, v průběhu celé kampaně výrazně zaostával - až do okamžiku, kdy arabská teroristická

skupina Meč z Gazy sestřelila nad Long Islandem civilní dopravní letadlo. Beckwith zvládl krizi přímo mistrovsky a zejména bleskurychlý odvetný úder proti základnám teroristů mu pomohl dobýt ztracené pozice zpět.

Po volbách zaujal Beckwith pohodlnou pozici veřejného činitele očekávajícího konec politické kariéry. Hlavní cíl jeho druhého funkčního období - vybudování raketového obranného štítu -, mu demokraty ovládaný Kongres rozcupoval na cucky a prezident se soustředil na drobnější konzervativně liberální iniciativy, k jejichž prosazení podporu zákonodárců nepotřeboval. Nezávislí vyšetřovatelé prověřovali nezákonné finanční machinace dvou členů jeho vlády a oba muži skončili před soudem. U večere teď se svou ženou Annou nerozebírali politické události, ale spřádali plány, jak si budou užívat zaslouženou penzi v rodinném sídle v Kalifornii. Beckwith se dokonce podvolil Anninu dlouholetému přání strávit letní prázdniny v horách severní Itálie. V minulých letech ho poradci pokaždé varovali, že zahraniční dovolená by znamenala politickou katastrofu, ale dnes už na ně prezident nedbal. Bližší spolupracovníci přičítali tuto změnu ztrátě přítele a šéfa osobního štábu Paula Vandenbergga, který se před rokem zastřelil na Rooseveltově ostrovu uprostřed Potomaku.

Oba státníci zasedli k obědu. Tony Blair, notoricky známý jako rychlý jedlík - skutečnost, s níž prezidenta jeho poradci neopomněli seznámit -, spořádal svá grilovaná kuřecí prsíčka s rýžovým pilafem, ještě než se Beckwith pracoval čtvrtinou vlastní porce. Prezident ovšem během náročného dopoledního jednání vyhládl, a tak musel britský představitel trpělivě čekat, než se hostitel nasytí.

Předchozího roku vztah mezi oběma státníky zhořkl, když Blair otevřeně kritizoval Beckwitha za vzdušné údery na základ-

ny Meče z Gazy, teroristické organizace, která byla obviněna ze sestřelení letounu společnosti TransAtlantic Airlines nad Long Islandem. O několik týdnů později Meč z Gazy odpověděl útokem na přepážku této společnosti na londýnském letišti Heathrow, při kterém zahynulo několik britských a amerických cestujících. Beckwith na Blairovy výtky nikdy nezapomněl, a i když o něm bylo známo, že si s většinou světových vůdců tyká a oslovuje je křestním jménem, o Blairovi mluvil vždy jako o „panu ministerském předsedovi“ a stejně ho i oslovoval. Tony Blair na oplátku používal termín „pan prezident“.

Beckwith pomalu dojídal oběd, zatímco Blair drmolil něco o „opravdu fascinující“ učebnici ekonomie, kterou četl během transatlantického letu z Londýna do Washingtonu. Britský premiér byl nenasytný čtenář a americký prezident upřímně respektoval jeho vysoký a pronikavý intelekt.

Kristepane, já se večer sotva prokousám situačním hlášením, aniž bych u toho neusnul, pomyslel si.

Číšník uklidil nádobí se zbytky jídel. Beckwith popíjel čaj, Blair kávu a konverzace se vytratila do rozpačitého ticha, do něhož praskala polena jako kapslové pistolky. Než Blair znovu promluvil, na několik okamžiků se zadíval z okna na Washingtonův pomník.

„Chtěl bych vám něco říct naprosto otevřeně, pane prezidento," začal Blair a odvrátil se od okna, aby se setkal s pohledem světle modrých očí amerického státníka. „Uvědomuji si, že náš vztah nebyl vždy tak dobrý, jak by mohl být, ale chtěl bych vás ve vši vážnosti požádat o jistou velmi významnou laskavost."

„Náš vztah není tak dobrý, jak by mohl být, pane ministerský předsedo, protože jste se veřejně distancoval od Spojených států, když jsem nařídil letecké údery na výcvikové základny Meče z Gazy. Tehdy jsem potřeboval vaši podporu a vy jste mi ji odmítl."

Do Oválné pracovny vešel číšník s dezertem, ale okamžitě vycítil, že se rozhovor ubírá vážným směrem, a rychle se stáhl. Blair sklopil zrak, potlačil emoce a opět vzhlédl.

„Pane prezidento, to, co jsem tehdy řekl, jsem řekl proto, že jsem věřil, že je to pravda. Domníval jsem se - a myslím si to stá-

le -, že letecké údery byly přehnaně tvrdé, předčasné a založené na - a to v nejlepším případě - podezřelých důkazech. Byl jsem přesvědčený, že jen zvýší napětí a poškodí mírový proces na Středním východě. Podle mě mi další vývoj událostí dal za pravdu."

Beckwith věděl, že Blair měl na mysli atentát na letišti Heathrow. „Pane ministerský předsedo, pokud jste měl nějaké výhrady či obavy, měl jste zvednout telefon a zavolat mi, ne se hned rozběhnout k nejbližšímu novináři. Spojenci by měli stát při sobě, i když jejich vůdcové pocházejí z opačných stran politického spektra."

Chladný pohled Britových očí prozrazoval, že Blair Beckwithovu lekci ze základů státnického umění jen velmi těžce překusuje. Napil se kávy a prezident pokračoval.

„Mám-li být upřímný, domnívám se, že Meč z Gazy zaútočil na britské půdě proto, že vaše poznámky vyvolaly v jeho představitelích dojem, že se jim může podařit vrazit mezi spojence klín."

Blair vzhlédl od šálku s kávou, jako kdyby právě dostal políček. „Snad nechcete tvrdit, že za tragédii na Heathrow jsem zodpovědný já?"

„To zajisté ne, pane ministerský předsedo. Naznačit něco takového by bylo mezi dobrými přáteli nevhodné a neslušné."

Blair odložil šálek na talířek a odsunul ho. „Pane prezidente, chtěl jsem si s vámi promluvit o náhradě za velvyslance Hathawaye.”

„Oprávněný požadavek,” souhlasil Beckwith.

„Otevřeně řečeno, pane prezidente, viděl jsem jména osob, které zvažujete, a musím bohužel přiznat, že nejásám radostí.” Beckwithovi se do obličeje rozlila červeň, ale Blair neochvějně pokračoval: „Doufal jsem v někoho trochu schopnějšího.”

Beckwith mlčel a Blair vypočítával své důvody. List *New York Times* uveřejnil na počátku týdne článek, v němž uvedl půltucet zvažovaných kandidátů na velvyslanecký post. Seznam byl přesný, protože byl prozrazen na Beckwithův příkaz, a obsahoval jména významných sponzorů republikánské strany a několika zkušených veteránů diplomatické služby, přihozených nádavkem pro

doplnění počtu. Londýn představoval tradiční politickou sinekuru a Beckwith se ocitl pod značným tlakem špiček své strany, aby odměnil některého štedrého dárce.

„Pane prezidente, znáte frázi, která v americké angličtině zní *Nakopat do ksichtu?*”

Beckwith přikývl, ale výraz jeho tváře zřetelně naznačoval, že tak vulgárních pouličních výrazů nikdy nepoužívá.

„Pane prezidente, ta skupina, která si říká Brigáda svobodného Ulsteru, zahájila teroristickou kampaň, jejímž cílem je zvrátit ty kroky k mírovému řešení konfliktu v Severním Irsku, které se nám dosud podařily. Chtěl bych těmto zbabělým zločincům a celému světu ukázat, že nemají sebemenší naději na úspěch. Chtěl bych jim *nakopat do ksichtu* a potřebuji k tomu vaši pomoc.”

Beckwith se vůbec poprvé usmál. „A jak bych vám mohl pomoci, pane ministerský předsedo?”

„Můžete mi pomoci tak, že novým velvyslancem v Londýně jmenujete politickou superhvězdu. Někoho, koho by mohly respektovat všechny strany. Někoho, jehož jméno každý zná. Nechci člověka, který by jenom zahříval židli do chvíle, kdy vám skončí funkční období. Potřebuji muže, který mi umožní dosáhnout mého cíle, jímž je trvalé mírové uspořádání poměrů v Severním Irsku.”

Naléhavé a upřímné argumenty mladšího z obou státníků působily přímo impozantně. Beckwith se ovšem pohyboval v politice příliš dlouho na to, aby nevěděl, že nesmí dát nic zadarmo.

„Co dostanu oplátkou, pokud jmenuji do Londýna člověka podle vašich představ?”

Blair se široce usmál. „Mou bezpodmínečnou podporu amerických obchodních iniciativ směrem k Evropě.“

„Jsme dohodnutí," prohlásil Beckwith po krátkém a spíše teatrálním zamyšlení.

Ve dveřích se objevil číšník.

„Prosil bych dvě sklenky brandy," požádal americký prezident, a když bylo jeho přání promptně splněno, pozvedl sklenku. „Na dobré přátele.“

„Na dobré přátele.“

Blair usrkával koňak s opatrností člověka, který pije alkohol velmi střídmě. „Víte už o nějakém vhodném kandidátovi, pane prezidentě?" zeptal se s nadějí v hlase.

„Myslím, Tony, že mám pro tu práci ideálního člověka.“

05 KAPITOLA

SHELTER ISLAND, STÁT NEW YORK

Po mnoho let jen málo náznaků prozrazovalo, že ten velký dům se stěnami obloženými bíle natřenými překládanými prkny, který se tyčí na útesu nad mořským průlivem omývajícím ostrov Shelter Island nedaleko přístavu Dering, patří senátoru Douglassi Cannonovi. Čas od času se u něj zastavovali návštěvníci, kteří vyžadovali ochranu příslušníků tajné služby, a při kampaních, v nichž Douglas usiloval o své znovuzvolení a potřeboval na ně sehnat peníze, se na zahradě pořádaly večírky pro stovky hostů, ale obvykle vypadalo jeho sídlo jako každý jiný dům na Shore Road - snad jen o něco větší a udržovanější. Po odchodu na zasloužený odpočinek a po smrti manželky trávil senátor na ostrově víc času než ve svém rozlehlém apartmánu na manhattanské Páté Avenue. Trval na tom, aby ho sousedé oslovovali *Douglassi*, a ti se, byť zprvu poněkud rozpačitě, podvolili. Dům se také více otevřel světu, a když se zde zastavili turisté, aby si sídlo prohlédli nebo vyfotografovali, vynořil se na pěstěném trávníku senátor s poskakujícími retrievery v patách a dal se s nimi do řeči.

Vetřelci všechno změnili.

Dva týdny po incidentu policie senátorovi dovolila opravit všechny viditelné pozůstatky po dramatické epizodě, a tím samozřejmě zahladit poslední fyzické důkazy. Prací se ujala neznámá stavební firma, neuvedená v žádných zlatých stránkách.

Ostrovem se přirozeně šířily pověsti o rozsáhlých škodách. Harry Carp, různolící majitel železářství na High Street, prý slyšel, že ve stěnách kuchyně a jídelny zeje nejméně deset děr po kulkách. Patty McLeanová, pokladní v místním supermarketu, kdesi

zaslechla, že v jednom z domků pro hosty zůstaly tak rozsáhlé skvrny od krve, že dělníci museli vytrhat celou podlahu a stěny nově vymalovat. Martha Creightonová, majitelka největší realitní kanceláře na ostrově, zasvěceně předpovídala, že Cannonova rezidence se do šesti měsíců objeví

v její nabídce. "Je jasné," šeptala Martha nad šálkem espressa v kavárně v centru městečka, „že senátor a jeho rodina se rozhodnou pro nový začátek někde jinde."

Jenže jak senátor, tak jeho dcera Elizabeth a zeť Michael se rozhodli zůstat a po opravách se sem všichni tři nastěhovali. Dům už ovšem nevypadal jako dříve, připomínal spíše opěrný bod na okupovaném území. Na pozemek se nastěhovala další tajemná firma nezjistitelného původu a obehlna ho cihlovým plotem s ocelovými mřížemi. U brány pak postavila malý domeček, jenž vypadal jako perníková chaloupka a sloužil strážným, kteří čtyřicet hodin denně chránili obyvatele sídla. Po skončení těchto prací dorazila nová parta, která na pozemku instalovala kamery, nášlapná čidla a detektory pohybu. Sousedé si stěžovali, že senátorova bezpečnostní opatření zcela zničila krásný výhled na průliv a přístav. Mluvilo se o petici, na schůzi městské rady proběhla ostrá debata a redakce listu *Shelter Island Reporter* obdržela dva anonymní dopisy nepublikovatelného obsahu, ale koncem léta si už všichni na nový plot zvykli a nikdo nechápal, co jim na něm dříve tak vadilo.

„Těžko jim to může člověk vyčítat," meditovala Martha Creightonová v kavárně. „Když chtěl senátor ten svůj zatracený plot, tak ať ho má. K čertu, nechala bych ho postavit si i vodní příkop, kdyby po něm zatoužil."

O Michaelu Osbourneovi se toho na ostrově moc nevědělo. Panoval všeobecný názor, že se zabývá mezinárodním obchodem, případně že se pohybuje v mlhavém světě konzultačních společností. Když přijížděli s manželkou na ostrov, aby tady strávili víkend, drželi se většinou v ústraní. Občas se zastavil v Heights na snídani nebo u Dory na půllitr piva, ale pokaždé si s sebou přinesl několikéré noviny, které mu sloužily jako ochranný štít, a každý pokus zatáhnout ho do hovoru zdvořile, ale rozhodně odrazil, jako kdyby pokaždé něco velmi důležitého přitahovalo jeho po-

zornost zpět k novinám. Ženská část ostrovní populace ho pokládala za atraktivního muže a promíjela mu jeho chlad jako projev přemíry stydlivosti. Harry Carp, který byl známý tím, že se vyjadřuje bez obalu a nebere si servítky, o něm mluvil jako o „tom nerudném parchantovi z města".

Střelba v senátorově sídle ovšem otupila ostří odsudků, dokonce i u Harryho Carpa. Podle pověstí Michael na následky mnohonásobných střelných poranění té noci několikrát jen o vlasek unikl smrti - jednou na

molu, podruhé ve vrtulníku a potřetí na operačním sále v nemocnici Stony Brook. Po propuštění do domácího léčení se nějakou chvíli zdržoval jen v domě, ale po čase ho začínali vídat, jak se opatrně prochází po zahradě s pravou rukou na pásce pod odřenou leteckou koženou bundou. Jindy stával dlouhé minuty na konci mola a hleděl do vln zálivu - jako Gatsby, říkala Martha Creightonová - a někdy, většinou večer, se zdálo, že ztratil pojem o čase a zdržel se tam, dokud se úplně nesetmělo.

„Nechápu, proč je uprostřed ledna tak hustý provoz," ulevila si Elizabeth Osbourneová a zabubnovala špičkami nehtů na koženou opěrku mezi předními sedadly. Plazili se čtyřicítkou po longislandské dálnici na východ směrem k městečku klip.

Michael už před rokem odešel z Ústřední zpravodajské služby a čas pro něj zase tolik neznamenal - dokonce ani čas promarněný v dopravní zácpě. „Je pátek večer," poznamenal. „To vždycky jezdí hodně lidí."

Když minuli předměstí, provoz se umoudřil. Nad hlavou se jim v mrazivém vzduchu mihotaly hvězdy na jasné obloze a nad severním horizontem vykukoval stříbřitý srpek dorůstajícího měsíce. Otevřel se před nimi dlouhý prázdný úsek dálnice a Michael šlápl na plyn. Motor zaburácel a ručička rychloměru neochotně vyšplhala ke stovce. Naléhavé potřeby spojené s otcovstvím ho donutily vyměnit štíhlý stříbrný jaguár za obludný, ale prostorný rodinný stejn.

Dvojčata, zabalená v bledě modré a růžové peřince, spala vzadu v sedačkách. Na třetím sedadle oddychovala Maggie, jejich anglická chůva. Elizabeth se ve tmě natáhla a uchopila Michaela

za ruku. Zůstala s dětmi doma tři měsíce po porodu a pak se vrátila do práce. Na mateřské dovolené nechodila v ničem jiném než ve flanelových košilích, pytlovitých bavlněných teplákách nebo mizerně padnoucích khaki kalhotách, ale dnes na sobě měla uniformu žádané a velmi dobře placené newyorské právnický - uhlově šedý kostým, přepychové zlaté hodinky a perlové náušnice. Kilogramy, které nabrala v těhotenství, shodila pomocí dlouhých hodin na chodícím stroji postaveném v ložnici apartmánu na Páté Avenue a dnes byla pod ladnými liniemi modelu od Calvina Kleina zase štíhlá jako modelka. Nicméně únava a napětí zaměstnané matky na ní zanechaly své stopy. Krátce zastřižené popelavě světlé vlasy volaly po kadeřníkovi a neustále krví podlité oči ji donutily vyměnit kontaktní čočky za brýle s želvovinovou obroučkou.

Vypadá jako studentka práv šrotící na zkoušky, pomyslel si Michael. „Jaké to je, vrátit se do práce?“ zeptal se.

„Úplně jiné než předtím. Zastav, abych si mohla zapálit. V autě s dětmi kouřit nemohu.“

„Nechci se zbytečně zdržovat.“

„Ale no tak, Michaeli!“

„V Riverheadu musím natankovat. Zakouřit si můžeš tam. Tenhle krám žere padesát litrů na stovku. Než dojedeme na ostrov, budu muset brát benzin ještě několikrát.“

„Ach, bože můj, jenom zas nezačni nadávat kvůli tomu svému jaguáru.“

„Já jenom nechápu, že ty sis mohla nechat mercedes a já se musím trápit v takové bestii. Připadám si jako v autobuse.“

„Potřebovali jsme větší vůz a s jaguárem trávil víc času mechanik v servisu než ty.“

„Přesto se s tím pořád nemůžu smířit.“

„Však si zvykneš, miláčku.“

„Jestli budeš dál takhle mluvit, nepodaří se ti mě dnes večer svést.“

„Hele, nechej si ty plané hrozby, Michaeli, ano?“

V Riverheadu dálnice končila. Michael zastavil u čerpací stanice s celonočním provozem a nabral plnou nádrž. Elizabeth poodešla o několik kroků, zapálila si a podupávala na betonu, aby se v mrazu trochu zahřála. V těhotenství samozřejmě přestala

kouřit, ale dva týdny po porodu se vrátily noční můry, a aby ulehčila ztrápeným nervům, ke svému zlozvyku se vrátila.

Michael spěchal na východ po severním pobřeží Long Islandu a míjel nekonečná zoraná pustá pole a holé vinice. Místy vlevo od silnice probleskla hladina průlivu, černá s bílými odlesky měsíce. Vjel do vesnice Greenport a projel tichými ulicemi až k přístavišti trajektů.

Elizabeth spala. Michael si oblékl koženou bundu a vystoupil z auta na molo. O příd' připlouvající lodi se rozbíjely vysoké vlny s bílými čepicemi a zalévaly palubu sprškami mořské vody. Ještě přituhlo, ale Michael se vyšplhal na kapotu zahřátou od motoru, pohodlně se usadil a schoval ruce do kapes. Na druhé straně průlivu se rýsovalo pobřeží Shelter Islandu, temné až na velký dům v zátoce přístavu Dering, který zářil do noci jasným osvětlením -Cannon Point, cíl jejich cesty.

Trajekt přirazil k molu; Michael se vrátil do auta a nastartoval. „Pozorovala jsem tě, Michaeli,“ uvítala ho Elizabeth, aniž otevřela oči. „Myslel jsi na to, že?“

Nemělo smysl jí lhát. Opravdu na to myslel - na onu noc před rokem, kdy se je bývalý nájemný vrah v žoldu KGB s krycím jménem Říjen pokusil v senátorově domě oba zabít.

„Myslíš na to často?“ zeptala se, když si jeho mlčení správně vyložila jako souhlas.

„Když sedím na trajektu a dívám se na dům tvého otce, nemohu se tomu vyhnout.“

„Já na to myslím pořád,“ řekla nepřítomně. „Každé ráno, sotva vstanu, uvažuji, jestli konečně přišel ten den, den, kdy všechno pomine, kdy ta strašná vzpomínka zmizí. A ona přetrvává.“

„Chce to čas,“ uklidňoval ji Michael a dodal: „Spoustu času.“

„Myslíš, že je opravdu mrtvý?“

„Říjen?“

„Ano.“

„Agentura je o tom přesvědčena.“

„A ty?“

„Měl bych klidnější spaní, kdyby se někde našlo tělo, jenže to se nestane.“

Míjeli dřevěné obchůdky na Shelter Island Heights a viktoriánské domky na Winthrop Road. V měsíčním svitu viděli zřetelně zátoku přístavu Dering, prázdnou až na jachtu Douglase Cannona, kterou senátor pokřtil jménem *Athéna*. Loď se houpala přivázaná ke kotvišti, natočená přídíl proti větru. Michael vjel po Shore Road do vesnice Dering a asi za minutu zastavil před bránou u vjezdu na senátorův pozemek.

Z domku vystoupil strážný, který měl toho dne noční službu, a posvítil si silnou baterkou na automobil. Od útoku na svůj dům platil Douglas Cannon několik tisíc dolarů měsíčně za ochranu. CIA nabídla, že ponese část nákladů, ale senátor, který celý život zpravodajským službám nedůvěřoval, to odmítl. Michael pokračoval po štěrkované příjezdové cestě přes pozemek a zabrzdil u předního vchodu do domu. Senátor čekal na schodech, na sobě starý námořnický kabát vybledlé žluté barvy. Kolem nohou se mu pletli jeho retrievři.

Byl to magazín *New Yorker*, kdo jako první označil senátora Douglase Cannona za „Perikla moderní doby“; senátor sice tvrdil, že ho to přirovnání uvádí do rozpaků, ale neudělal nic, čím by se mu zpronevěřil. Zdědil obrovské bohatství a už v raném mládí pokládal představu, že získané

prostředky pouze rozmnoží, za zcela nepřijatelnou a velmi deprimující. Místo hromadění majetku se cele věnoval své první lásce, již byla historie. Psal knihy a učil světové dějiny na Kolumbijské univerzitě. Jeho prostorný apartmán na Páté Avenue sloužil jako místo setkávání nejslavnějších umělců spisovatelů, výtvarníků a hudebníků. Elizabeth se jako malá dívka setkala s Jackem Kerouakem, Hueyem Newtonem a s podivným drobným mužíčkem se světlými vlasy a slunečními brýlemi na nose, kterému ostatní říkali Andy. Teprve po mnoha letech si uvědomila, že to byl Andy Warhol.

Po aféře Watergate dospěl Douglas Cannon k poznání, že nemůže zůstat věčným divákem za bariérou, a rozhodl se dobýt Kongres. Kandidoval v převážně liberálně demokratickém volebním obvodu v centru Manhattanu a v roce 1974 usedl do lavic Sněmovny reprezentantů. O dva roky později byl zvolen do Senátu. V průběhu čtyř po sobě jdoucích volebních období působil jako

předseda výboru pro ozbrojené síly, výboru pro zahraniční vztahy a zvláštního výboru pro zpravodajské služby.

Douglas Cannon byl vždycky svým způsobem bořitelem konvencí, ale po odchodu do politického důchodu se jeho styl oblékání a chování stal ještě výstřednější. Nevzal na sebe nic než odřené manšestrové kalhoty, staré rybářské boty a svetry, na nichž se podobně jako na jejich majiteli začaly objevovat známky vyššího věku. Věřil, že klíčem k dlouhému životu je slaný mořský vzduch, a neustále trpěl zánětem dýchacích cest v důsledku plachtění uprostřed zimy a dlouhých vycházek po stezkách v přírodní rezervaci Mashomack.

Elizabeth vystoupila z auta s ukazováčkem přitisknutým ke rtům a políbila otce na tvář. „Tiše, tati,“ zašeptala. „Děti spí.“

Michael a Elizabeth obývali několik pokojů s výhledem na moře. Jejich apartmá se skládalo z velké ložnice, koupelny, obývacího pokoje s televizorem a další místnosti narychlo upravené na dětský pokoj. Elizabeth nechtěla z pověřivosti před porodem dvojčat příliš podrobně plánovat, takže ve spartánsky zařízeném pokojíčku neměly děti nic než dvě postýlky a stůl na přebalování. Na stěnách ještě zůstala bledě šedá barva a dosud holá podlaha volala po koberci. Senátor tam vynesl z verandy alespoň proutěné houpací křeslo, aby místnosti dodal, jak říkal, trochu charakteru. Maggie pomohla uložit děti do postýlek, zatímco Michael s tchánem si u krbu otevřeli láhev merlotu. Za několik minut se k nim připojila Elizabeth.

„Co děti?“ zeptal se Michael.

„Už usínaly. Maggie u nich chvíli posedí, aby se ujistila, že jsou v pořádku.“ Elizabeth dosedla na pohovku. „Nalil bys mi to víno, Michaeli? A pořádnou sklenici.“

„Jak to zvládáš, maličká?" zeptal se Douglas dcery.

„Netušila jsem, jak to bude těžké." Dlouze se napila a s přimhouřenými očima vychutnávala víno, které jí stékalo do hrdla. „Bez Maggie bych byla vyřízená."

„Na tom přece není nic špatného. Ty jsi měla chuť i vychovatelku, a přitom tvoje matka nepracovala."

„Ale pracovala, tati! Starala se o mě a vedla tři domácnosti, zatímco ty ses věnoval politice ve Washingtonu."

„Špatný tah, Douglasi," zamumlal Michael.

„Však ty víš, jak to myslím, Elizabeth. Matka pracovala, ale ne v kanceláři mimo domov jako ty. Mám-li být upřímný, nedomnívám se, že by matky měly být zaměstnány. Děti je potřebují."

„Já nevěřím svým uším," usmála se Elizabeth. „Douglas Cannon, velká liberální modla, se domnívá, že by matky měly zůstat doma u dětí a nepracovat. Počkejte, až se tohle dozví Národní ženský svaz. Bože můj, zdá se, že pod tím beznadějně liberálním zevnějškem nakonec bije konzervativní srdce vyznávající rodinné hodnoty."

„A co tady Michael?" argumentoval Douglas. „Odešel do výslužby. Není lepší, když ti může pomáhat?"

„Ale já nedělám nic, než že každé odpoledne hraju s kamarády z vesnice kuželky."

„Michael to s dětmi náramně umí," řekla Elizabeth. „Ale musím dodat - a doufám, že se nikoho nedotknu -, že otcové zdaleka nezvládnou všechno. Jejich možnosti jsou prostě omezené."

„A co má zase znamenat tohle?" vyhrkl Douglas.

Než mohla Elizabeth odpovědět, zazvonil telefon.

Elizabeth zvedla sluchátko. „Haló?" Chvilí napjatě poslouchala. „Ano, je. Okamžik, prosím." Zakryla mikrofon rukou. „To je pro tebe, tati," a podala otci sluchátko. „Bílý dům."

„Co proboha po mně z Bílého domu mohou v pátek v deset večer chtít?"

„Prezident si přeje s tebou mluvit."

Douglas vstal, na tváři výraz, který se rovným dílem skládal z podráždění a zmatku, vykročil se sklenkou v ruce k dceři a vzal si sluchátko.

„Douglas Cannon. Prosím? Ano, počkám." Zakryl mikrofon dlaní a kousavě prohodil. „Mám prý čekat, až mi přepojí toho parchanta."

Elizabeth a Michael se potutelně usmáli. Nepřátelství mezi oběma muži patřilo k washingtonským legendám. Kdysi zastávali nejdůležitější a nejvlivnější pozice v senátním výboru pro ozbrojené síly. Po několik let byl

Douglas Cannon jeho předsedou a Beckwith v něm vedl opoziční frakci. Když získali republikáni v Senátu většinu, oba si své funkce vyměnili. Když Cannon odcházel do důchodu, prakticky spolu nemluvili.

„Dobrý večer, pane prezidento," zvolal Douglas žoviálně jako na vojenském cvičišti.

Na záhlaví schodiště se objevila Maggie a varovně zasyčela: „Tiše, nebo vzbudíte děti."

„Mluví s prezidentem," zašeptala Elizabeth bezmocně.

„No tak mu řekněte, ať s ním nemluví tak nahlas." Maggie se otočila na podpatku a zmizela v dětském pokoji.

„Děkuji, daří se mi dobře, pane prezidento," říkal právě Douglas. „Co pro vás mohu udělat?"

Cannon chvíli mlčky poslouchal a prsty si nepřítomně prohraboval husté šedivé vlasy.

„Ne, to nebude žádný problém, pane prezidento. Naopak, budu rád... Zajisté... Ano, pane prezidento... Výborně, budu se těšit."

Douglas zavěsil. „Beckwith si se mnou chce promluvit."

„O čem?" zeptal se Michael.

„To neřekl. Vždycky byl takový."

„Kdy odjíždíš do Washingtonu?" zajímala se Elizabeth.

„Neodjíždím," odpověděl Douglas. „Ten parchant nás v neděli ráno navštíví tady na Shelter Islandu."

06 KAPITOLA

TAFRAOUTE, MAROKO

Svahy pohoří Atlas se bělaly sněhem. Po kamenité cestě plné výmolů šplhala do svahu kolona range roverů a mířila k nové vile na konci údolí. Terénní automobily se podobaly jeden druhému jako vejce vejci - černé, s reflexními kouřovými skly, která skrývala kabinu před zvědavými pohledy zvenčí. Jednotliví pasažéři přicestovali do Maroka ze všech koutů světa - z Latinské Ameriky, Spojených států, Středního východu, západní Evropy. Do jednoho odjedou nejpozději za šestatřicet hodin, až shromáždění skončí. V okolí Tafraoute se v této roční době pohybovalo jen málo cizinců - horolezecká výprava z Nového Zélandu a parta stárnoucích hippies z Berkeley, kteří se uchýlili do hor k modlitbám a meditacím prokládaným kouřením hašiše - a karavana range roverů přitahovala cestou údolím zvědavé pohledy. Děti v pestrých šatech mávaly do oblak žlutavého prachu, které rychle jedoucí automobily za sebou zvedaly. Zevnitř jim pozdrav nikdo neoplatil.

Společnost pro mezinárodní rozvoj a spolupráci je zcela soukromá organizace, která nepřijímá žádné sponzorské dary - vyjma od svých členů - a žádné nové členy - vyjma těch, které ti stávající na základě velmi přísného výběru mezi sebe přizvou. Oficiálně sídlí v Ženevě v malé kanceláři, na jejichž prostých dveřích, které si kolemjdoucí často pletli se vstupem do banky s příliš opatrným a konzervativním vedením, visí jemně rytá zlatá destička se jménem organizace.

Navzdory svému jménu není Společnost, jak organizaci říkají ti, kteří o její existenci vědí, žádnou lidumilnou charitou. Byla za-

ložena krátce po rozpadu Sovětského svazu na konci studené války. K jejím členům patří aktivní i vysloužilí důstojníci západních zpravodajských a bezpečnostních služeb, výrobci obranné techniky a obchodníci se zbraněmi a také špičky mezinárodních zločineckých syndikátů, jako jsou ruská, italská nebo japonská mafie nebo jihoamerické drogové kartely.

Rozhodovací pravomoci drží v rukou osm členů výkonné rady. Výkonným ředitelem Společnosti je bývalý nejvyšší představitel britské zpravodajské služby, legendární „C“ z MI6. Ostatní mu říkají prostě „Ředitel“ a nikdy ho neoslovují jeho skutečným jménem. Zkušený agent, který si před povýšením získal ostruhy jako rezident MI6 v Berlíně a Moskvě, dohlíží ze svého důkladně zabezpečeného georgiánského domu v londýnské čtvrti St. John's Wood na administrativu a operace Společnosti.

Zakládací listina Společnosti prohlašuje, že po vyhasnutí konfliktu mezi Východem a Západem se svět stal nebezpečnějším. Studená válka byla zdrojem stability, kdy bylo jasné, kdo na které straně stojí, zatímco nový řád přinesl zmatek a nejistotu. Velmoci podlehly sebeuspokojení, velké armády byly drasticky zredukovány. Členové Společnosti se proto snažili prostřednictvím tajných operací posilovat trvalé globální napětí - samozřejmě držené pevně na uzdě a pod kontrolou. Současně se organizaci takto podařilo vydělat obrovské spousty peněz pro své členy a investory.

V poslední době se Ředitel pokoušel rozšířit záběr Společnosti a úspěšně ji transformoval do role nadnárodní zpravodajské služby, která slouží jiným výzvědným agenturám, do role supertajné operační jednotky, která je schopná plnit úkoly, které by legitimní organizace z různých důvodů pokládaly za příliš riskantní nebo příliš ohavné a nechutné.

O bezpečnostní opatření se postaral Ředitel se svým štábem spolupracovníků. Vila stála na okraji hlubokého údolí uprostřed pouště, kamenitě země nikoho, na pozemku obehnaném elektrickými dráty a zajištěném desítkami kamer a pohybových čidel. Okolí hlídali ozbrojení strážníci, do jednoho bývalí příslušníci elitní britské jednotky SAS. Výkonné rušičky trvale vysílající intenzivní elektronický šum znemožňovaly nasazení směrových mi-

krofonů s dlouhým dosahem. Na jednáních výkonné rady se nikdy nepoužívala skutečná jména, její členové byli známi pod svým kódovým označením - Monet, van Gogh, Rembrandt, Rothko, Michelangelo, Picasso...

Den strávili u velkého plaveckého bazénu, kde odpočívali v chladivém suchém pouštním vzduchu. Po setmění se na rozlehlé terase vytápěné plynovými hořáky podávalo prosté občerstvení - marocký kuskus a nápoje dle výběru.

S úderem půlnoci zahájil Ředitel úderem kladívka jednání.

Téměř hodinu referoval Ředitel o finanční situaci Společnosti. Obhajoval své rozhodnutí transformovat organizaci z pouhého katalyzátoru globální nestability v plnohodnotnou tajnou armádu. Ano, odchýlil se od prvotního záměru definovaného zakládací listinou, ale během krátké doby se mu podařilo naplnit pokladnici Společnosti miliony dolarů provozního kapitálu, penězi, které bude možno dále výhodně investovat a zužitkovat.

Členové výkonné rady odměnili jeho slova zdvořilým potleskem na otevřené scéně. Kolem stolu seděli obchodníci se zbraněmi a armádní dodavatelé, kteří se potýkali se závažným problémem neustále se zužujících a kolabujících trhů, výrobci chemických a jaderných zbrojařských technologií, toužící prodat své produkty armádám rozvojového světa, a šéfové zpravodajských služeb, kteří čelili rozpočtovým škrtkům a poklesu moci a vlivu u svých vlád.

Další hodinu koordinoval Ředitel všeobecnou rozpravu o stavu ozbrojených i latentních konfliktů v nejrůznějších koutech zeměkoule. Jistě, svět se nevyvíjí podle jejich představ. Ano, je zde ta podivná občanská válka v západní Africe, Etiopie a Eritrea se znovu pustily do sebe. Jižní Amerika stále nabízí slibné možnosti. Ale skomírající blízkovýchodní mírový proces se ještě nepodařilo úplně pohrbit. Íránci a Američané mluví o sblížení. A dokonce se zdá, že protestanti a katolíci v Severním Irsku pomalu překonávají vzájemné rozpory.

„Věřím, že nastal vhodný okamžik, abychom znovu investovali,“ uzavíral Ředitel rozpravu s pohledem upřeným na propletené dlaně. „Myslím, že právě teď by bylo potřeba, abychom

vložili část akumulovaného kapitálu do nějaké nadějně akvizice. Domnívám se, že je povinností jednoho každého z nás poohlédnout se po nejlukrativnější příležitosti.“

Prerušil ho další aplaus a cinkot stříbrných lžiček o skleničky. Když se přítomní ztišili, Ředitel otevřel diskusi.

Rembrandt, jeden z největších světových výrobců ručních palných zbraní, si odkašlal a prohlásil: „Možná existuje způsob, jak rozdmýchat uhasínající plameny v Severním Irsku.“

Ředitel nakrčil obočí a pohládl si šev na kalhotách. Za svého působení v MI6 měl se Severním Irskem hodně do činění/Jako každý příslušník zpravodajských a bezpečnostních sil pokládal i on Irskou republikánskou armádu za vážného soupeře, za profesionální a

disciplinovanou gerilovou armádu. Protestantské polovojenské organizace jí nesahaly ani ke kolenům - gangsteři, bandité, kteří rozpoutali proti katolíkům kampaň ryziho teroru. Jenže ta nová skupina, která se nedávno vynořila, Brigáda svobodného Ulsteru, bude, zdá se, z jiného těsta, a to Ředitele znepokojovalo.

„Severní Irsko nikdy nepředstavovalo pro lidi z mé branže lukrativní konflikt," pokračoval zatím Rembrandt, „prostě proto, že je příliš malé. Ale zaujalo mě poselství, které mírová dohoda vysílá zbytku světa. Pokud se protestanti a katolíci v Severním Irsku naučí po čtyřech stovkách let krveprolití žít v míru... Inu, jistě chápete, co chci říct, Řediteli."

„Musím potvrdit, že toto poselství již padá na úrodnou půdu," vmísil se Rodin, vysoký důstojník francouzské zpravodajské služby. „Baskická separatistická organizace ETA vyhlásila ve Španělsku příměří. Tvrdí, že se nechali inspirovat mírem v Severním Irsku."

„Co navrhuje, Rembrandte?" zeptal se Ředitel.

„Třeba bychom se mohli s tou Brigádou svobodného Ulsteru spojit a nabídnout jí naši pomoc," odpověděl Rembrandt. „Lze-li opravdu hledat poučení v minulosti, pak jde s největší pravděpodobností o malou skupinu s omezenými zásobami zbraní a výbušnin a zcela nedostatečnými finančními zdroji. Jestli chtějí pokračovat v kampani, budou potřebovat sponzora."

Monet si odkašlal. „Jsem přesvědčen, že první krok již byl učiněn."

Spolu s Ředitelem bojoval Monet proti palestinským bojůvkám, které v sedmdesátých letech změnily Londýn v rejdiště teroristických organizací. Krycí jméno Monet si zvolil Ari Šamron, náčelník operačního oddělení Mossadu, izraelské zpravodajské služby.

„Minulý měsíc náš informátor v Bejrútu oznámil, že se v Libanonu objevil jistý Gavin Spencer z Ulsteru a nakupuje výzbroj a munici. Dokonce se setkal se s jedním z našich agentů, který se vydával za obchodníka se zbraněmi."

„A prodal mu váš agent něco?" zajímal se Ředitel.

„Jednání stále probíhají, Řediteli," vysvětlil Monet.

„Podělili jste se o tyto informace s britskými partnery?"

Monet zavrtěl hlavou.

„Nejspíš byste se měli postarat, aby se zásilka skutečně dostala do rukou Brigády svobodného Ulsteru," řekl Ředitel Monetovi. „Nebylo by špatné využít vašich kontaktů v bankovních kruzích a zajistit financování dodávky za výhodných podmínek."

„Domnívám se, že nebude obtížné to zařídit, Řediteli."

„Dobře. Kdo je pro, abychom prohloubili další kontakty s Brigádou svobodného Ulsteru, ať zvedne ruku."

Souhlas byl jednomyslný.

„Ještě něco, než přistoupíme k posledním bodům programu?"

O slovo se znovu přihlásil Monet.

„Snad byste nás mohl seznámit s nejnovějším vývojem v případě Ahmada Husajna, Řediteli."

Ahmad Husajn stál v čele radikální muslimské fundamentalistické organizace Hamas, která nedávno spáchala sérii bombových atentátů v Jeruzalémě a v Tel Avivu. Izrael si přál jeho smrt, ale Monet váhal, jestli má jeho likvidaci pověřit speciální komando Mossadu. V září roku 1977 se izraelská tajná služba pokusila odstranit jiného příslušníka Hamasu Chalída Mešala v Ammánu. Akce selhala a jordánská policie dva izraelské agenty zatkla. Než riskovat další fiasko, Monet se obrátil na Společnost, aby zařídila Mešalovu likvidaci.

„Pověřil jsem tímto úkolem operativce, který se pro nás v minulosti postaral o Colina Yardleye a Erika Stoltenberga v souvislosti se sestřelením civilního dopravního letadla," řekl Ředitel.

„Připravuje se opustit Káhira a očekávám, že nejpozději za několik dní se dozvíme, že je Ahmad Husajn po smrti."

„Výborně," ocenil Monet. „Podle našich informací blízkovýchodní mírový proces další vážný úder už nepřežije. Jestli proběhne operace úspěšně, na okupovaných územích propukne peklo. Arafatovi nezbude, než rozhovory přerušit. Očekávám, že před koncem zimy bude mírový proces jen špatnou vzpomínkou."

Jeho slova odměnili zúčastnění rezervovaným potleskem.

Ředitel nahlédl do papírů na stole. „Dalším bodem programu je informace o výsledcích našich snah rozdmýchat konflikt mezi Indií a Pákistánem. Pákistánská armáda narazila na jisté problémy s raketami středního doletu a požádala Společnost o pomoc při jejich řešení."

Porada skončila krátce po svítání.

Členka výkonné rady s kódovým označením Picasso seděla vedle řidiče terénního range roveru ujíždějícího přes narůžovělou planinu, která odděluje pohoří Atlas od Marakéše. Do Maroka přicestovala s falešným pasem na jméno Lisa Bancroftová. Její pravý doklad zůstal uzamčen v trezoru v pokoji pětihvězdičkového hotelu La Mamouia. Po návratu do pokoje vytukala kód a dvířka sejfu se otevřela. Cestovní pas ležel spolu s peněženkou a několika šperky na svém místě.

Do odletu zbývalo šest hodin - dost času na koupel a krátký spánek. Vyprázdnila trezor, svlékla se a ulehla na postel. Pak otevřela pas a zadívala se na fotografii.

Zajímavé, pomyslela si. Vůbec nevypadám jako Picasso.

07 KAPITOLA

SHELTER ISLAND, STÁT NEW YORK

Předsunutý tým z Bílého domu dorazil v sobotu dopoledne a obsadil všechny volné pokoje ve viktoriánském penzionu Manhasset, který stojí na návrší s krásným výhledem na přístav Dering. Prezidentova ochranka požádala Jakea Ashcrofta, investičního bankéře na odpočinku, který podnik před rokem koupil, o naprostou diskrétnost. Hlava státu navštíví přítele v čistě soukromé záležitosti a nepřeje si vyvolat žádnou pozornost. Jenže Shelter Island je ostrov a jeho obyvatelé se vyznačují stejnou láskou k drbům a pověstem jako ostrované všude na světě. Kolem oběda už byste nenašli nikoho, kdo by nevěděl, že do města přijede prezident.

Odpoledne si už Jake Ashcroft připadal jako ve zlém snu. Jeho milovaný hotel mu obrátili vzhůru nohama. Proslulá jídelna se vzácným nábytkem se změnila v něco, čemu agenti říkali „informační centrum“. Nádherné dubové stoly musely ustoupit otřesným pultům s umakartovými deskami a četa telekomunikačních techniků instalovala snad padesát dočasných telefonních linek. Jiný tým vyklidil salonek s ozdobným krbem a zřídil v něm vysílací středisko, z něhož se vinul majestátní halou silný kabel k satelitní anténě zasazené mezi květiny na trávníku.

Navečer přijeli první reportéři hlavních televizních a kabelových stanic se svými newyorskými a washingtonskými štáby. Jake Ashcroft, pěnící vztekem, se uchýlil do svého pokoje, zaujal jogínskou pozici a neustále si v duchu opakoval, že musí zachovat klid. Producenti měli zakalené oči a mizernou náladu, kameramani vypadali jako rybáři z Greenportu - urostlí, vousatí, navlečení do úborů z prodejen s armádními přebytky.

S prvními paprsky nového dne pročesali agenti tajné služby celý ostrov a zaujali postavem na přístavištích trajektů a na křižovatkách všech cest, které vedly k senátorovu sídlu. Na střeše starého domu se usadili Ostřelovači a po rozlehlém trávníku čenichali němečtí ovčáci vycvičení k hledání výbušnin a plašili vrabce i běloocasé jeleny. Televizní štáby vtrhly do přístavu jako tlupa nájezdníků a pronajaly si každé dostupné plavidlo, jejichž ceny se přes noc vyšplhaly do nadzemských výšin. Lidé z CNN se

museli spokojit se čtyřmetrovým nafukovacím člunem, za který platili neslýchaných pět set dolarů denně. V průlivu hlídkovala dvojice kutrů Pobřežní stráže. V půl desáté zastavil před penzionem pronajatý autobus, který přivezl washingtonské korespondenty předních tiskových agentur. Reportéři se vpotáceli do zpusťované jídelny jako uprchlíci do imigrační úřadovny.

A tak se krátce po desáté, kdy se v dálce ozval rachot rotoru helikoptéry, zdálo, že je všechno na svém místě. Den se probudil do zataženého ubřečeného rána, ale v průběhu dopoledne mračna odplula a západní výběžek Long Islandu se třpytil v oslnivém zimním slunci. Na mysu Chequit se třepetala americká vlajka a střechu shelterislandského jachtklubu zdobil obrovský transparent s nápisem VÍTÁME PREZIDENTA BECKWITHA umístěný tak, aby si jej hlava státu mohla při přeletu přečíst. Pobřežní silnici lemovaly zástupy obyvatel ostrova a kapela místní střední školy nadšeně, i když poněkud falešně vyhrávala *Hall to the Chief*.

Prezidentova helikoptéra *Marine One* minula Nassau Point a nízko nad vlnami se blížila k ostrovu. Diváci čekající podél Shore Road ji poprvé zahlédli, když se vynořila nad průlivem. Kameramani ve člunech zvedli objektivy k obloze a snažili se vrtulník zachytit. Vítr od rotoru rozčeřil hladinu v zátoce přístavu Dering a za okamžik vrtulník dosedl na trávník před senátorovým domem.

Douglas Cannon tam již čekal spolu s Elizabeth, Michaellem a dvěma retrievery. Psi se rozběhli k vrtulníku, z něhož vystoupili James a Anna Beckwithovi oblečení jako do přírody ve vyžehlených khaki kalhotách a zelených loveckých kabátech anglického střihu.

Jen malé skupince žurnalistů, označované za „nejužší kroužek“, byl povolen vstup na pozemek senátorovy usedlosti, aby se stali svědky příletu prezidentského páru. „Proč jste tady?“ vykřikl z plných plic reportér zpravodajství televizní stanice ABC.

„Chtěl jsem prostě strávit několik chvil na venkově ve společnosti starého přítele,“ odpověděl prezident s úsměvem.

„Kam teď máte namířeno?“

Douglas Cannon postoupil o několik kroků kupředu. „Do kostela.“

První dámu Annu Beckwithovou - nebo také lady Annu Beckwithovou, jak jí říkali ve washingtonských společenských kruzích - senátorova poznámka zjevně zaskočila. Stejně jako u manžela její chabá víra hraničila s ateismem a oba z duše nesnášeli pravidelné nedělní výlety přes Laffayettovo náměstí do episkopálního chrámu svatého Jana k hodině šeptaných modliteb a hraného rozjímání. Ale o deset minut později již

ujížděla malá kavalkáda motorových vozidel ke kostelu Panny Marie a krátce nato stáli oba dlouholetí političtí protivníci - Beckwith v modrém blejzru, Cannon v obnošeném tvídovém saku s prodřenými lokty - bok po boku v přední lavici a hlasitě vyzpěvovali *Náš Pán je mocná pevnost*.

V poledne Beckwith a Cannon usoudili, že nastal správný okamžik pro krátkou vyjížďku na plachetnici, i když teploměr ukazoval sotva deset stupňů a nad zálivem se proháněl silný vítr. Ke značné nelibosti agentů tajné služby se oba muži nalodili na palubu *Athény* a vypluli.

Úzký kanál mezi Shelter Islandem a severním výběžkem Long Islandu překonali hnání silou lodního motoru, ale jakmile jachta vplula na otevřenou hladinu Gardinerovy zátoky, vztyčili plachty. V těsném závěsu je následoval kutr Pobřežní stráže, dva velké motorové čluny obsazené agenty tajné služby a půltucet plavidel s novináři, kameramany a fotografy. Došlo jen k jediné drobnější nehodě - nafukovací člun, který si pronajal štáb CNN, nabíral vodu a nedaleko skalisek u mysu Cornelius se potopil.

„Tak, pane prezidente," začal Douglas Cannon. „Ted, když jsme médiím nabídli možnost pořádné spousty zajímavých obráz-

ků, byste mi snad konečně mohl říct, co k čertu má tohle všechno znamenat."

Athéna letěla po vlnách zátoky elegantně nakloněná k levoboku a širokým obloukem směřovala k Plum Islandu. Cannon seděl u kormidla, Beckwith v kabině za palubními schůdky. „Mezi námi nikdy nepanovalo vřelé přátelství, pane prezidente, a mám dojem, že jediná společenská událost, na níž jsme se setkali, byl pohřeb mé manželky."

„V Senátu jsme spolu soupeřili," souhlasil Beckwith. „Ale to už je dávno. A toho pana prezidenta si nechte od cesty, Douglassi. Na to se známe už moc dlouho."

„Nikdy jsme nebyli konkurenty, Jime. Od okamžiku, kdy jste s Annou přijeli do Washingtonu, jste se zaměřil na Bílý dům. Já chtěl zůstat v Senátu a připravovat zákony. Legislativní práce se mi líbila."

„A byl jste zatraceně dobrým legislativcem. Jedním z nejlepších, jaké tato země měla."

„Vážím si vaší pochvaly, Jime." Cannon se zadíval na hlavní plachtu a zachmuřil se. „Kosatka je trochu volná, pane prezidente. Mohl byste laskavě přitáhnout tamhleto lano?"

Na levoboku minuli mys Orient, doprovázení pozdravnou fanfárou mlhových rohů Pobřežní stráže, a Plum Island se jim tyčil přímo před přídíl. Cannon stočil kormidlo k jihu a jachta se poslušně naklonila v novém směru.

„Chci, abyste se vrátil a pracoval pro mě," vyhrkl Beckwith náhle. „Potřebuji vás a potřebuje vás i naše vlast."

„Co chcete, abych dělal?"

„Chci, abyste odjel do Londýna jako můj velvyslanec. Nemůžu stát se založenýma rukama a dívat se, jak banda protestantských banditů podkopává mírový proces. Stejně jako Tony Blair chci i já mít v této chvíli v Londýně člověka na úrovni, který si dokáže získat autoritu."

„Uvědomte si, Jime, že je mi jedenasedmdesát. Užívám si důchod a jsem šťastný."

„Jenže pokud v Severním Irsku neudržíme mír, násilí dosáhne rozměrů jako v sedmdesátých letech. To si nevezmu na svědomí a vy snad také ne."

„Ale proč zrovna já?"

„Protože jste významný a uznávaný americký státník. Protože vaše rodina má kořeny v Severním Irsku. Protože v každém svém veřejném vystoupení na severoirské téma jste stejně ostře kritizoval IRA jako protestantskou většinu. Protože vám budou obě strany důvěřovat v přesvědčení, že se zachováte férově." Beckwith krátce zaváhal s pohledem upřeným na volné moře. „A protože váš prezident vás žádá, abyste něco udělal pro svou vlast. Kdysi to ve Washingtonu hodně znamenalo a domnívám se, že pro vás to stále ještě něco znamená, Douglasi. Nenuťte mě, abych vás prosil dvakrát."

„Na něco zapomínáte, Jime."

„Myslíte loňský pokus o zabití vašeho zetě?"

„A mé dcery. Věřím, že kopie Michaelova memoranda si našla cestu až do Oválné pracovny. Michael je přesvědčen, že za atentátem na letoun společnosti TransAtlantic stál jeden z vašich nejdůležitějších sponzorů, a mám-li být upřímný, já mu v této věci věřím."

„Jeho hlášení jsem opravdu viděl," potvrdil Beckwith zamračeně. „Michael byl vynikající zpravodajský důstojník, ale některé jeho závěry se bohužel minuly cílem. Představa, že člověk jako Mitchell Elliott by mohl mít něco společného s atentátem na civilní letadlo, je absurdní. Kdybych měl jen náznak podezření, že byl do té věci byť vzdáleně zapletený, využil bych veškeré své moci a autority, aby neunikl spravedlivému trestu. Ale Elliott je nevinný, Douglasi. Za sestřelem toho letadla byl odpovědný Meč z Gazy."

„Když mě jmenujete velvyslancem, finančníci spustí povyk. Londýn vždycky patřil nejštědřejšímu sponzorovi.“

„Víte, Douglassi, na druhém funkčním období je nejlepší, že se už člověk může zvyška vykašlat na to, co finančníci říkají.“

„A co schvalovací proces?“

„Promiňte slovní hříčku, ale tím hladce proplujete.“

„Na vašem místě bych si nebyl tak jistý. Senát se po našem odchodu změnil. Vaše strana do něj vyslala řadu mladých válečníků a mně se zdá, že to tam obrátili vzhůru nohama.“

„S válečníky si poradím, nebojte se.“

„Nerad bych, aby mi zlomili vaz kvůli tomu, že jsem si párkrát zapálil trávu. Kristepane, v šedesátých a sedmdesátých letech jsem učil na univerzitě a tam kouřil trávu každý.“

„Já ne.“

„Inu, myslím, že to mnohé vysvětluje.“

Beckwith se rozesmál. „Osobně si promluví s republikánským předsedou zahraničního výboru. Oznámím mu zcela jasně, že vaše jmenování musí mít jednoznačnou podporu strany. A taky ji mít bude.“

Cannon se dlouze zamyslel, ale oba muži věděli, že se už rozhodl. „Potřebuju trochu času. Musím si promluvit s Elizabeth a Michaelem. Mám dvě vnoučata. Přesídlit do Londýna v takové životní fázi není pro mne nic snadného.“

„Vezměte si veškerý čas, který potřebujete, Douglassi.“

Cannon se ohlédl přes rameno na řadu plavidel, která je sledovala přes zátoku. „Před pár lety by se mi ten kutr Pobřežní stráže docela hodil,“ poznamenal.

„Ach ano,“ řekl prezident. „Vzpomínám, že jsem o té malé tragédii nedaleko montauckého majáku něco četl. Nechápu, jak se mohl námořník vašich zkušeností tak nechat nachytat počasím.“

„Ta letní bouřka přišla zcela nečekaně!“

„V létě není žádná bouřka nečekaná. Měl jste sledovat oblohu a poslouchat předpověď. Mimochodem, kde jste se naučil plachtit?“

„Ale já jsem počasí sledoval. Přišlo to úplně znenadáni. Jak říkám, nečekaná bouřka.“

„Nečekaná bouřka, to mě podržte! Tehdy v šedesátých letech jste té trávy musel vykourit pěknou hromadu.“

Oba muži vybuchli smíchem.

„Asi bychom se měli vrátit,“ poznamenal Cannon. „Připravte se k vyloďení, pane prezidentě.“

„Chce, abych nahradil Edwarda Hathawaye ve funkci velvyslance v Londýně," oznámil Cannon, když vystoupal po schodech z vinného sklepa se zaprášenou lahví bordeauxského v ruce. Prezident a první dáma odjeli a děti spaly nahoře. Michael a Elizabeth odpočívali na masivních pohovkách u krbu. Cannon láhev otevřel a nalil víno do sklenek.

„Co jsi mu odpověděl?" zajímala se Elizabeth.

„Řekl jsem mu, že to musím probrat s rodinou."

„Proč zrovna ty?" zeptal se Michael. „James Beckwith a Douglas Cannon nebyli zrovna nejlepší přátelé."

Když Cannon zopakoval prezidentovy důvody, Michael prohlásil: „Beckwith má pravdu. Seřval jsi všechny strany konfliktu rovným dílem, Irskou republikánskou armádu, protestantské bojůvky i Brity. A tvé dlouhé působení v Senátu ti jistě získá respekt. V dnešní době jsi ideální kandidát na velvyslanec post u dvora svatého Jakuba."

Elizabeth se zamračila. „Ale je také jedenasedmdesátiletý důchodce se dvěma vnoučaty. Tohle není nejvhodnější okamžik, aby si sbalil kufr a vyrazil do Londýna jako nový velvyslanec."

„Prezidentovi člověk neodmítá," poznamenal Cannon.

„Jenže prezident měl právě toto zohlednit, než tě o něco takového požádal," namítla Elizabeth. „Kromě toho byl Londýn vždycky rezervován pro zasloužilé sponzory. Ať tam Beckwith pošle jednoho ze svých velkých dárců."

„Blair Beckwitha požádal, aby protentokrát učinil výjimku. Chce buď kariérního diplomata, nebo významného politika, jako je tvůj otec," bránil se Cannon.

Přistoupil ke krbu a přerovnal polena pohrabáčem.

„Musím ti dát za pravdu, Elizabeth," řekl s pohledem upřeným do plamenů. „Je mi jedenasedmdesát a nejspíš jsem pro tak náročné poslání už moc starý. Ale můj prezident mě o to požádal a ať se propadnu, já mu chci vyhovět. Je těžké okounět u postranní čáry. Jestli pomůžu nastolit v Severním Irsku trvalý mír, překoná to všechno, čeho jsem kdy dosáhl v Kongresu."

„Mám dojem, že ses už rozhodl, tati."

„Rozhodl, ale chtěl jsem vaše požehnání."

„A co vnoučata?"

„Vnoučata ještě minimálně půl roku nepoznají rozdíl mezi mnou a mými psy.“

„A měl bys zvážit ještě jednu věc, Douglasi," vmísil se Michael. „Není to ještě ani měsíc, co nová protestantská militantní skupina demonstrovala své odhodlání a schopnost zasáhnout významné cíle.“

„Uvědomuji si, že ta práce není bez rizika. Chtěl bych znát podstatu hrozby a rád bych někde získal hodnocení situace, kterému bych mohl důvěřovat.“

„Co to říkáš, tati?“

„Říkám, že můj zet' kdysi pracoval v Ústřední zpravodajské službě a měl na starosti teroristické skupiny. Něco o této problematice ví a má vynikající kontakty. Docela bych ocenil, kdyby těchto kontaktů využil, abych věděl, co mě čeká.“

„Stačilo by mi pár dní v Londýně," poznamenal Michael. „Vzal bych to na otočku - jeden den tam, druhý zpátky.“

Elizabeth si zapálila cigaretu a ostře vydechla kouř. „Jo, vzpomínám si, když jsi tohle tvrdil naposled.“

08 KAPITOLA

MYKONOS - KÁHIRA

Nabílená vila se tiskne k útesům mysu Mavros při ústí Panormoské zátoky. Pět let zůstávala neobydlená - až na opileckou partu mladých britských burzovních makléřů, kteří si ji každé léto pronajímali. Předchozí majitele, amerického romanopisce a jeho oslnivě krásnou mexickou manželku, odradily silné větry neustále vanoucí od moře. Dům i s pozemkem svěřili do péče pana Stavrose, nejprominentnějšího realitního agenta na severním pobřeží ostrova Mykonos, a přesídlili do Toskánska.

Tomu Francouzi - pan Stavros alespoň předpokládal, že jeho zákazník pochází z Francie -, který se představil jako Delaroche, vítr nevadil. Přijel na Mykonos vloni v zimě s ovázanou pravou rukou a po pětiminutové prohlídce si vilu pronajal. Toho večera Stavros oslavil svůj obchodní počín mnoha sklenkami vína a místní pálenky (vypitými pochopitelně na Francouzovo zdraví), které objednával stálým hostům hospůdky ve vesnici Ano Mera. Od toho dne se záhadný monsieur Delaroche stal nejpopulárnějším obyvatelem severní části ostrova, i když ho kromě Stavrose nikdo neviděl.

V prvních týdnech po jeho příjezdu žil ostrov nejružnějšími spekulacemi, čím se ten Francouz vlastně živí. Maloval jako anděl, ale když se Stavros nabídl, že mu zorganizuje výstavu v galerii svého přítele v Choře, Francouz prohlásil, že své obrazy neprodává. Proháněl se po ostrově na kole jako démon, ale když se ho pan Kristos, majitel hospůdky v Ano Mera, pokusil zlákat do místního cyklistického klubu, Francouz zdvořile odmítl s tím, že raději jezdí sám. Někteří ostrované se domnívali, že Delaroche pochází

z bohaté rodiny, jenže on si veškeré opravy a stavební úpravy na domě dělal sám a v místních obchodech si rychle získal pověst velmi šetrného zákazníka. Nikdo ho nenavštěvoval, nepořádal žádné večírky a nestýkal se se ženami, i když by mu mnohá dívka z ostrova ráda nabídla své služby.

Jeho dny se vyznačovaly železnou pravidelností. Projížděl se na svém italském horském kole, maloval, udržoval větry sužovanou vilu. Za soumraku pak sedával na skalisku nad mořem a hleděl ke vzdálenému obzoru - přesně na tom místě, kde podle pověsti ztrestal bůh Poseidon Malého Aianta za znásilnění Kasandry.

Delaroche strávil den na ostrově Syros, kde maloval. Navečer, když slunce mizelo za mořem, se vrátil přívozem na Mykonos. Stál na přídi, kouřil cigaretu a pozoroval, jak loď vjíždí do zátoky Korfos a přistává u mola v Choře. Počkal, dokud všichni cestující nevystoupili, a teprve pak opustil palubu.

Ve dnech, kdy bylo na cyklistické vyjížděky příliš zima a deštivo, používal pronajatý stejný značkový Volvo, který teď na něj čekal na opuštěném parkovišti u přístaviště trajektů. Delaroche otevřel zadní dveře a složil do auta své věci - velký plochý kufr na plátna a paletu, menší kufřík s barvami a štětky a malířský stojan. Pak se uvelebil za volant a nastartoval.

Jízda na sever k mysu Mavros mu trvala jen několik minut. Mykonos je malý ostrov, dlouhý patnáct a široký deset kilometrů, a v období mimo hlavní turistickou sezonu byl provoz na silnicích prakticky nulový. Žluté kužely reflektorů vykrajovaly z šera pohled na měsíční krajinu - holou skalnatou pustinu bez porostu, jejíž ostré kontury uhladily stovky a tisíce let lidského osídlení.

Delaroche odbočil na šterkovou příjezdovou cestu, zastavil před vilou a vystoupil. Ve větru se musel do dveří hodně opřít, aby je přibouchl. Iónské moře hnalo do Panormoské zátoky vysoké vlny s bílými čepicemi. Delaroche prošel krátkým chodníkem k přednímu vchodu do domu a vsunul klíč do zámku. Než otevřel, vytáhl z podpažního pouzdra pod koženou bundou automatickou pistoli. Vstoupil a uslyšel slabý signál poplašného systému. Vypnul ho, rozsvítil a místnost po místnosti prošel celý dům. Teprve pak si mohl být jistý, že je sám.

Po celodenním malování mu vytrávil; zašel do kuchyně a připravil si večeři, která se skládala z omelety s cibulí, žampiony a sýrem, plátku parmské šunky, opečených řeckých papriček a počesnekovaných topinek usmažených na olivovém oleji.

Talír odnesl k velkému dřevěnému jídelnímu stolu v rustikálním stylu. Pak zapnul přenosný počítač, připojil se na internet a při jídle si přečetl noviny. V domě vládlo ticho, narušované jen větrem, který rozechvíval okenní tabulky na straně přivrácené k moři.

Když Delaroche dočetl, podíval se na elektronickou poštu. Dostal jednu zprávu, ale když si ji na obrazovce vyvolal, objevila se nesrozumitelná změť znaků. Vypsal heslo a vzápětí se objevil normální

text. Než dojedl, prostudoval si materiály muže, který se měl stát jeho další obětí.

Jean-Paul Delaroche prožil většinu života ve Francii, ale v žádném případě nebyl rodilý Francouz. Pod krycím jménem Říjen pracoval jako nájemný vrah ve službách KGB. Působil výhradně v západní Evropě a na Středním východě a jeho úkol byl v zásadě jednoduchý - způsobit co největší zmatek v členských státech NATO vyvoláváním napětí na jejich území. Po rozpadu Sovětského svazu už ve Federální bezpečnostní službě, nástupnické organizaci neblaze proslulého Výboru státní bezpečnosti, která se snažila nastavovat světu přívětivější tvář, nebylo pro muže jeho profese místo. Delaroche se dal na soukromou dráhu a brzy se stal jedním z nejvyhledávanějších nájemných zabijáků. Dnes ovšem pracoval pouze pro jednoho pána, muže, kterého znal pod přezdívkou Ředitel. Za své služby inkasoval jeden milion amerických dolarů ročně.

Druhý den visela nad útesy mlha. Delaroche ujížděl na malém italském skútru úzkou silnicí nad zálivem. V hospůdce v Ano Mera poobědval rybu s chlebem a rýží a k tomu salát s posekanými natvrdo vařenými vejci, hojně zalitý olivovým olejem. Po obědě se prošel vesnicí a pak zamířil na tržiště, kde si koupil několik malých žlutých melounů. Uložil je do velkého papírového sáčku, který držel za jízdy k liduprázdnému výběžku nad zálivem Merdias mezi nohama.

Zbrzdil u vyčnělého skaliska a sesedl ze skútru. Vytáhl ze sáčku meloun a položil ho na balvan zhruba ve výšce hlavy. Další tři melouny rozmístil na stezku ve dvacetimetrových rozestupech. S berettou zasunutou v pouzdru pod levou paží odjel asi dvě stě metrů daleko, zastavil a otočil se. Z kapsy bundy vytáhl černé kožené rukavice. Před rokem mu při poslední akci muž, kterého měl zabít, prostřelil pravou ruku - byl to jediný případ, kdy Delaroche nedokázal splnit podmínky kontraktu. Průstřel zanechal ošklivou svrastělou jizvu. Mohl libovolně změnit svůj vzhled - nechat si narůst plnovous, nasadit si klobouk či sluneční brýle, obarvit si vlasy -, ale jizvu mohl pouze zakrýt.

Bez dalšího uvažování otočil rukojetí plynu a se řvoucím motorem ujížděl v oblaku zvířeného prachu zpátky ke skalisku. Zkušené ruce vedly

skútr bez nejmenšího zaváhání mezi překážkami. Pak sáhl do levého podpaždí, vytasil pistoli a namířil na přibližující se cíl. Když projížděl kolem, stiskl třikrát spoušť.

Zabrzdl, otočil se a vrátil se prozkoumat meloun.

Ani jedna kulka nezasáhla cíl.

Delaroche potichu zaklel a přehrál si v mysli celou akci ve snaze zjistit, kde se dopustil chyby. Sklopil zrak ke svým dlaním. Nikdy nenosil rukavice, nebylo mu v nich dobře. Navíc zbavovaly ruku, která svírala zbraň, a hlavně ukazovák na spoušti potřebného citu. Sundal je, zasunul pistoli zpět do pouzdra, plnou rychlostí odjel k pomyslné startovní čáře a otočil se do protisměru.

Znovu zaburácel motor vytočený na nejvyšší výkon a Delaroche se proplétal mezi kameny a překážkami na stezce k cíli, na který vystřelil. Meloun se rozprskl v jasně žlutém záblesku.

Delaroche spokojeně odjel.

Ahmad Husajn bydlel ve zchátralém čtyřpatrovém činžovním domě v Ma'adi, zaprášeném předměstí Káhiry, které se rozkládá na břehu Nilu několik kilometrů jižně od centra města. Husajn byl muž drobné nevysoké postavy; měřil sotva sto šedesát centimetrů. Vlasy měl zastřižené těsně nad lebkou, ale plnovous po zvyku pravověrných muslimů dlouhý a nepěstěný. Jedl a návštěvníky přijímal zásadně ve svém bytě a ven vycházel pouze proto, aby pětikrát denně navštívil nedalekou mešitu a pomodlil se tam.

Občas se zastavil v kavárně na šálek čaje, ale skupina jeho amatérských tělesných strážců obvykle trvala na bezodkladném návratu domů. Někdy se na výlet do mešity všichni natěsnali do tmavého fiatu, jindy šli pěšky. To všechno si Delaroche přečetl v zaslaných materiálech.

Do Káhiry vyrazil před třemi dny ráno, když byla obloha nad ostrovem zatažená a vítr se výjimečně uklidnil. Na terase svého domu nad mysem Mavros vypil kávu, obklopen klidným mořem, a pak odjel do Chory, kde nechal své volvo na parkovišti u přístavu. Mohl sice letět přímo do Atén, ale dal přednost trajektu a letišti v Paru. Nespěchal a také se chtěl ujistit, že ho nikdo nesleduje. Když loď opustila zátoku Korfos a plula kolem ostrůvku Delos, prošel se po palubě a uložil si do paměti tváře všech pasažérů. Na nábreží v Paru zastavil taxi a nechal se odvézt na letiště. Loudal se od telefonní budky ke stánku s novinami a k restauraci a stále pozorně sledoval obličej kolem sebe. Když nastoupil do letadla, věděl, že

s ním neletí nikdo z cestujících na trajektu. Seděl v zadní části kabiny a za krátkého letu do Atén se kochal výhledem na šedozelenou mořskou hladinu, která plynula pod jeho okénkem.

Odpoledne strávil v Aténách prohlídkou antických památek a večer odletěl do Říma. Ubytoval se v nenápadném hotelku na Via Veneto pod jménem Karl van der Stadt, a když se přihlašoval, mluvil lámanou angličtinou se silným holandským přízvukem.

Vlhké a chladné počasí v Římě nezvalo právě k procházkám, ale Delaroche měl hlad, a tak vyrazil nepříjemným mžením do restaurace na Via Borghese, kterou si oblíbil za svých předchozích návštěv. Číšník mu přinesl láhev červeného vína a naservíroval bohatý výběr předkrmů od rajčat a mozzarely přes omeletu se šunkou a papriky nakládané v kořeněném olivovém oleji po smažený lilek. Před hlavním chodem mu vrchní položil prostou otázku: „Maso, nebo rybu?“ Delaroche povečeřel mořského okouna s vařenými brambory.

Po večeři se vrátil do hotelu. Posadil se k malému psacímu stolku a zapnul přenosný počítač. Připojil se k internetu a stáhl si zakódovaný soubor. Vytiskl heslo a znovu se nesmyslná směsice znaků změnila ve srozumitelný text. Nový soubor přinášel aktua-

lizované hlášení o pobytu a aktivitách Ahmada Husajna v egyptském hlavním městě. Delaroche dříve pracoval pro profesionální zpravodajskou službu a na první pohled poznal solidně odvedenou terénní práci. Husajna měla v Káhiře pod dohledem prvotřídní sledovací služba, s největší pravděpodobností agenti Mossadu.

Ráno odjel Delaroche taxíkem na letiště Leonarda da Vinciho a krátce po poledni již seděl na palubě letadla společnosti Air Egypt, které mířilo do Káhiry. Ubytoval se v malém hotelu v centru města a převlékl se do lehkého plátěného oděvu. Pozdě odpoledne požádal taxikáře, aby ho odvezl na předměstí Ma'adi. Řidič ujížděl podél Nilu, který zapadající slunce změnilo ve zlatou stuhu, a nebezpečnou rychlostí se proplétal mezi cyklisty a kárami taženými oslíky.

Za soumraku již zapíjel pečivo z listového těsta sladkým čajem v kavárně naproti Husajnovu domu. Muezzin svolával k večerní modlitbě a věřící zamířili k mešitě. Mezi nimi Ahmad Husajn, obklopený nesourodou tlupou tělesných strážců. Delaroche si Husajna pozorně prohlédl. Objednal si další konvičku čaje a v duchu si představoval, jak zítra oběť zlikviduje.

Následující den Delaroche poobědval na prosluněné terase hotelu Nil-Hilton. Mezi turisty a bohatými Egyptany seděl u láhve piva značky Stella a nedopité sklenice světlolasý muž se slunečními brýlemi na očích a s diplomatickým kufříkem na židli vedle sebe.

Delaroche přistoupil k jeho stolu. „Mohu si přisednout?“ zeptal se anglicky se zřetelným holandským přízvukem.

„Jsem právě na odchodu,“ odpověděl blondák a vstal.

Delaroche se posadil a objednal si oběd.

Diplomatický kufřík postavil na zem těsně vedle sebe.

Po obědě ukradl Delaroche skútr, který stál zaparkovaný na rušném náměstí Tahrír nedaleko hotelu. Vyháčkovat zámek, spojit dráty nakrátko a nastartovat mu trvalo sotva pár vteřin. Tmavě modrý stroj sice pokrýval závoj všudypřítomného jemného pouštního prachu, ale jinak se zdálo, že je udržovaný a v dobrém tech-

nickém stavu. Na sedadle dokonce ležela přilba s tmavým průzorem.

Delaroche zamířil na jih přes čtvrt' zvanou Zahradní město. Míjel opevněnou budovu amerického velvyslanectví a kdysi honosné a dnes zchátralé vily, pomníky starých dobrých časů. Obsah diplomatického kufříku - devítimilimetrovou automatickou berettu s tlumičem - přemístil do podpažního pouzdra. Plnou rychlostí projel uličkou podél zadního traktu hotelu Shepherd, odbočil na nábreží a podél Nilu pokračoval k jihu.

Západ slunce ho zastihl zpátky v Ma'adi. Čekal s přilbou na hlavě asi dvě stě metrů daleko od mešity. Od chlapce, který obsluhoval pouliční stánek na nároží, si koupil dvě chlebové placky a několik citronů. Z minaretu se rozléhal hlas muezzina svolávající věřící k modlitbě.

Alláh je veliký.

Není boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok.

Přijďte k modlitbě.

Přijďte k úspěchu.

Alláh je veliký.

Není boha kromě Alláha.

V tom okamžiku Delaroche spatřil, jak Ahmad Husajn v doprovodu tělesných strážců vychází z domu, přechází ulici a vstupuje do mešity. Strčil chlapci do dlaně několik piastrů, nasedl a nastartoval motor.

Podle hlášení se Ahmad Husajn pokaždé zdržel v mešitě alespoň deset minut. Delaroche ujel asi půl domovního bloku a zastavil před novinovým

stánkem. Neuspěchaně uzavřel další transakci, která se tentokrát týkala balíčku egyptských cigaret, sáčku s kyselými bonbony a holicího strojku. Nákup uložil do plátěného vaku k plackám a citronům.

Z mešity se začali trousit věřící.

Delaroche nastartoval skútr.

Z mešity vyšel do narůžovělého soumraku Ahmad Husajn se svou ochrankou.

Delaroche přidal plyn a skútr svižně vyrazil. Projížděl prašnou ulicí mezi chodci a pomalejšími automobily, jak si to nacvičil na polní cestě nad zálivem Merdias, a před vchodem do mešity smy-

kem zabrzdil. Strážci vycítili potíže a pokusili se zaclonit Husajna svými těly.

Delaroche sáhl pod bundu a vytasil pistoli.

Otočil se k Husajnovi a namířil mu na obličej, ale pak hlaveň o pár centimetrů sklonil a v rychlém sledu třikrát stiskl spoušť. Všechny tři kulky se zavrtaly Ahmadu Husajnovi do hrudi.

Dva ze čtyř tělesných strážců lovili pod hábity zbraně. Delaroche střelil jednoho do srdce a druhého do krku. Zbývající dva se vrhli k zemi vedle mrtvol. Delaroche vytočil motor na maximum a odbočil za nejbližší roh.

Zamířil do přelidněných slumů na jižním okraji Káhiry. Skútr nechal v jedné z temných uliček plných odpadků a berettu zahodil do kanálu. O dvě hodiny později již vstupoval na palubu letounu společnosti Alitalia mířícího do Říma.

09 KAPITOLA

LONDÝN

„Jak dlouho se zdržíte ve Spojeném království?" zeptal se pasový úředník bez zájmu.

„Pouze jeden den."

Michael Osbourne podal úředníkovi cestovní pas se svým skutečným jménem. Při odchodu z agentury musel všechny falešné dokumenty odevzdat - tedy alespoň ty, o kterých jeho bývalí zaměstnavatelé věděli. Za ty roky mu několik spojeneckých zpravodajských služeb z profesní slušnosti zajistilo cestovní doklady. Mohl se po světě pohybovat jako Španěl, Ital, Izraelec nebo Francouz. Vlastnil dokonce egyptský pas - dar informátora, jenž zastával vysoké postavení v hierarchii rozvědky své země -, který mu umožňoval vstup do některých blízkovýchodních zemí v masce Araba, což mu zajistilo vlídnější přijetí, než by se dostalo bělochovi. Žádná zahraniční organizace si po Michaelově odchodu ze světa tajných služeb své dokumenty nevyžádala; ležely uzamčeny v trezoru v domě senátora Cannona na Shelter Islandu.

Prohlídka pasu netrvala déle než jindy. Jeho příjezd britští zpravodajci bezpochyby hraničním kontrolám avizovali. Při poslední návštěvě Británie se Michael zapletl do útoku Meče z Gazy na letiště Heathrow. Mimo to se bez povolení setkal s bývalým agentem KGB Ivanem Drozdovem, sovětským defektorem v péči britské MI6, který byl téhož dne odpoledne zavražděn.

„Místo vašeho pobytu ve Spojeném království?" zněla další lhostejná otázka úředníka, který hleděl na obrazovku malého monitoru před sebou.

„Londýn," odpověděl Michael.

Muž za přepážkou pozvedl zrak. „Kde v Londýně, pane Osbourne?"

Michael udal adresu hotelu ve čtvrti Knightsbridge a úředník si ji pečlivě zapsal. Michael věděl, že ji okamžitě po jeho odchodu oznámí svému nadřízenému a ten ji předá MI5, která má na starosti vnitřní bezpečnost Velké Británie.

„Máte v hotelu rezervovaný pokoj, pane Osbourne?"

„Ano, mám."

„Na své jméno?"

„Zajisté."

Úředník mu vrátil pas. „Příjemný pobyt."

Michael zvedl nevelký kufr a prošel celníci do příletové haly. Z letadla se spojil se svou oblíbenou londýnskou půjčovnou automobilů. Přejížděl pohledem po zástupu čekajících; vyhlížel řidiče a současně instinktivně pátral po náznaku, že ho někdo sleduje -známý obličej, oči věnující mu nepatřičnou pozornost, postava, která nápadně nezapadá do letištního prostředí.

Pak spatřil drobného mužíčka v šoférské livreji, který držel tabulku s nápisem MR. STAFFORD. Přistoupil k němu. „Můžeme jít."

„Mám vám vzít zavazadlo, pane?"

„Děkuji, není třeba."

Michael se pohodlně opřel na zadním sedadle sedanu značky Rover, který se proplétal hustým ranním provozem a mířil k West Endu. Dálnici vystřídalý fasády hotelů v edwardovském slohu na Cromwell Road. Michael znal Londýn velmi dobře; když ještě pracoval jako agent v terénu, žil přes deset let ve vlastním bytě ve čtvrti Chelsea. Většina důstojníků CIA působících v zahraničí si za své sídlo volí velvyslanectví a využívá výhodu diplomatického krytí, jenže Michael jako pracovník protiteroristického oddělení získával a řídil informátory a agenty po celé Evropě a Středním východě, což by byl pro člověka s diplomatickým pasem prakticky neřešitelný úkol. V hantýrce zpravodajských služeb se lidem jako on říká BOK, což znamená ‚bez oficiálního krytí'. Michael se vydával za obchodního zástupce společnosti, která vyvíjí počítačové systémy pro velké podniky. Firma byla ve skutečnosti fi-

liálkou CIA a jako její zaměstnanec mohl Michael bez problémů cestovat po Evropě i Středním východě, aniž vzbudil podezření.

Jeho řídicí důstojník Alan Carter říkával, že jestli se kdy narodil člověk vyloženě stvořený pro špionáž, je to právě Michael Osbourne. Jeho otec pracoval za války pro OSS a pak vstoupil do světa tajných služeb v řadách nástupnické CIA. Michael a jeho matka Alexandra ho následovali z jedné štace na druhou - Řím, Bejrút, Atény, Bělehrad, Madrid - s krátkými odskoky na ústředí. V době, kdy otec řídil špiony pracující proti socialistickým zemím, Michael a jeho matka vstřebávali kulturu dané země

a její jazyk. Díky snědé pleti a černým vlasům se Michael mohl směle vydávat za Itala nebo Španěla a dokonce i za Araba libanonského původu.

Jako odrostlé dítě často v kavárnách nebo tržnicích podstupoval dobrovolně zkoušku svých schopností a měřil, jak dlouho potrvá, než v něm odhalí cizince. Italsky mluvil s římským akcentem a španělsky jako rodilý Madrid'án. S řečtinou se sice trochu potýkal, ale arabštinu zvládl tak dokonale, že ho obchodníci na bejrútském tržišti považovali za Libanonce a neošidili ho.

Sedan zastavil před hotelem. Michael zaplatil řidiči a vystoupil z auta. Tak malý hotel neplatil vrátného ani dvevníka, jen v recepci seděla u dubového pultíku pohledná Polka, za sebou řadu klíčů na háčcích. Michael se zapsal a požádal, aby ho ve dvě hodiny po poledni vzbudili.

Ani ve výslužbě neztratil Michael nic ze své zdravé profesní podezřívavosti a opatrnosti. Dobrých pět minut věnoval zevrubné prohlídce pokoje. Obracel lampy, otevíral zásuvky, rozebral telefon a pak ho zase složil. Tentýž rituál absolvoval v tisícovce hotelů ve stovce měst a pouze jednou objevil štěnici - muzeální kousek sovětské výroby nekvalitně zabudovaný do telefonního aparátu v hotelovém pokoji v Damašku.

Prohlídka skončila bez hmatatelného výsledku. Michael zapnul televizor a sledoval dopolední zpravodajskou relaci BBC. *Ministryně pro záležitosti Severního Irska Mo Mowlamová prohlásila, že nová protestantská teroristická organizace Brigáda svobodného Ulsteru nikdy nedokáže zvrátit mírový proces a pošlapat Velikonoční dohodu. Vyzvala náčelníka severoirské policie Ronnieho Flanagana, aby*

zdvojnásobil úsilí při pátrání po vedoucích představitelích teroristické skupiny. Michael vypnul televizor a zavřel oči, stále ještě oblečený do šatů, které měl na sobě v letadle. Spal neklidně, zápasil s přikrývkou a silně se potil, dokud nezařinčel telefon. Několik okamžiků se mu zdálo, že ho někdo přenesl za železnou oponu, ale to ho jen plavovlasá Polka z recepcie informovala, že už jsou dvě hodiny.

Objednal si kávu, osprchoval se a oblékl si džínsy, černý rolák a modrý blejzr a obul mokasíny. Na kliku pověsil cedulku NERUŠIT a mezi křídlo a rám dveří vložil vlas.

Obloha nad Londýnem měla barvu střelného prachu a stromy v Hyde Parku se ohýbaly pod nápory větru. Michael si vyhrnul límec pláště, přitáhl si kolem krku šálu a zamířil přes Knightsbridge k Brompton Road. Tam spatřil první stín - plešatého pětáctýřicátníka zcela nenápadného zjevu, který ho přímo předurčoval pro práci v městském prostředí.

Ve Francouzské kavárně na Brompton Road si nechal přinést omeletu a *Evening Standard*. V Egyptě zavraždili jednoho z vůdců muslimského radikálního hnutí Hamas. Michael si článek přečetl dvakrát a pak pro jistotu ještě jednou, a když krácel k obchodnímu domu Harrods, přemýšlel o jeho obsahu. Holohlavý sledovač zmizel; vystřídal ho kolega - tentýž model, tentokrát místo koženého saka oblečený do zeleného převlečníku. Michael vešel do obchodního domu, povinně postál u památníčku princezny Diany a Dodiho a vyjel eskalátorem nahoru, sledován mužem v zeleném plášti. Koupil vlněný svetr se skotským vzorem pro Douglase a zlaté náušnice pro Elizabeth. Do přízemí sešel po schodech, a to už mu v patách krácel další stín, celkem pohledná mladá žena v džínsech, vojenských kožených botách a hnědé bundě.

Setmělo se a s nocí přišel déšť. Michael nechal nákup v hotelové recepci a zastavil si taxi. Příštích devadesát minut se bezcílně pohyboval West Endem - taxíkem, metrem nebo autobusem projel Belgravií, Mayfairem, Westminsterem a od náměstí Sloane Square došel pěšky na nábreží Chelsea Embankment.

Stál v prudkém dešti a pozoroval světla na mostě Chelsea. Uplynulo již více než deset let od okamžiku, kdy na tomto místě zemřela střelami vraha Sára Randolphová, ale její smrt mu pro-

bihala před očima jako věrný filmový záznam. Viděl, jak k němu kráčí po vlhké lesklé dlažbě s dlouhou sukní vlající kolem nohou... A pak se náhle objevil černovlasý muž s pronikavými modrými očima a automatickou pistolí s tlumičem - zabiják ve službách sovětské KGB, kterého Michael znal jen pod krycím jménem Říjen, tentýž muž, který se pokusil zabít jeho a Elizabeth v senátorově domě na Shelter Islandu. Když se mu v mysli zjevila Sárina rozstřílená tvář, Michael zavřel oči. CIA ho sice ujistila, že Říjen je mrtvý, ale poté, co si přečetl článek o smrti Ahmada Husajna v Káhiře, už si tím nebyl tak jistý.

Michael stál u okna a díval se na Eaton Place. „Myslím, že mě sledují," řekl suše.

„Taky že ano," potvrdil Graham Seymour. „Jakmile jsi předložil na letišti pas, počítače v oddělení se rozblikaly. Při své poslední návštěvě naší spořádané země ses zachoval dost škaredě. Sledujeme tě už od Heathrow."

Michael si vzal sklenku whisky, kterou mu Graham nalil, a posadil se do ušáku u krbu. Hostitel otevřel dřevěnou krabičku na cigarety a vytáhl

dvě dunhillky - jednu pro sebe, druhou pro Michaela. Oba staří přátelé, kteří si už dávno řekli všechno, co mohli, seděli chvíli mlčky, spokojení, že jsou zase spolu. Z dokonalé německé stereosoupravy se linuly tóny Vivaldiho hudby. Graham zavřel oči, spokojeně pokuřoval a usrkával skotskou.

Graham Seymour pracoval v protiteroristickém oddělení britské MI5. Stejně jako Michael i on své povolání vlastně zdědil. Jeho otec za druhé světové války úzce spolupracoval s Johnem Mastermanem a v rámci operace Dvojitý kříž řídil síť agentů dublérů - MI5 chytala německé špiony a využívala je v boji proti svým soupeřům v berlínském ústředí Abwehru. Po válce zůstal v kontrarozvědce a bojoval proti Rusům. Harold Seymour se stal legendou své profese a Graham se s otcovou památkou a záznamy o jeho úspěšně vyřešených případech setkával v centrále na každém kroku. Michael chápal, jakému tlaku jeho přítel čelí, protože sám prožíval totéž v Ústřední zpravodajské službě. Vztah mezi oběma muži vznikl v době Michaelova působení v Londýně a jejich přátelství se postupně utužilo. Vyměňovali si informace a vzájemně

si kryli záda. Ovšem ve světě špionážních služeb je přátelství nevyhnutelně omezeno jistými hranicemi, jež nelze překročit, a Michael Grahamovi v určitých profesních záležitostech zdravě nedůvěřoval. Věděl, že na příkaz MI5 by mu Seymour klidně vrazil dýku do zad.

„Neuškodí ti, když se stýkáš s poznamenaným mrzákem, jako jsem já?“ zeptal se Michael.

„Večeře se starým přítelem, kamaráde, nemůže nikomu vadit. Kromě toho hodlám své šéfy nakrmit důvěrnými informacemi z tajných komnat v Langley.“

„Jenže já jsem do Langley už přes rok nestrčil ani nos,“ namítl Michael.

„Z naší práce se *nikdy* neodchází do důchodu. Oddělení štvale mého otce až do dne jeho smrti. Pokaždé, když se vyskytlo něco nečekaného nebo komplikovaného, dostavili se dva slušně oblečení pánové, aby si u nohou Harolda Velikého vyslechli zjevení pravdy.“

Michael pozvedl sklenku k přípitku. „Na velkého Harolda.“

„Budiž mu země lehká.“ Graham se napil. „Tak jak se žije důchodcům?“

„Mizerně.“

„Fakt?“

„Fakt. Chvilí to ještě ušlo, zejména v prvních dnech, kdy jsem se zotavoval ze zranění, ale pak mě začal svrbět zadek. Rozhodl jsem se, že napíšu paměti, ale pak jsem usoudil, že psát memoáry v osmačtyřiceti až

příliš zavání velikášstvím. Takže teď čtu, co napsali jiní, občas se procházím po Manhattanu a hlavně se poflakuju doma."

„A co děti?" Graham položil otázku se skepsí člověka, který povýšil bezdětnost na součást náboženské víry. „Jaké to je, stát se v tvém věku otcem?"

„Co tím sakra myslíš, v mém věku?"

„No, je ti přece jenom osmačtyřicet, chlapče. Klidně se ti může stát, že až si s dětmi zkusíš poprvé zahrát tenis, sklátí tě infarkt."

„Je to fantastické," rozplýval se Michael. „Nejlepší věc, jaká se mi v životě povedla."

„Ale?" Graham nakrčil obočí a vyčkával.

„Ale sedím celé dny zavřený doma s dětmi jako tygr v kleci a pomalu mně to leze na mozek," odpověděl Michael po chvíli. „Jak teda hodláš naložit se zbytkem svého života?" „Stanu se alkoholikem. Budeš tak hodný a naliješ mi?" „Jasně." Graham teatrálně pozvedl láhev, natáhl ruku a dolil Michaelovu sklenici těsně pod okraj. Byl od přírody podivuhodně obratný a tato jeho vlastnost se odrážela v nenucené eleganci sebeprostšího gesta. Michael si pomyslel, že jeho přítel je na špiona až příliš hezký muž - přivřené šedé oči, které vyzařovaly znuděnou netečnost, úzký obličej s rysy, které by každou ženu učinily neobyčejně atraktivní. Srdcem umělec, bohem nadaný klavírista, který by si snadno vydělal miliony na koncertním pódiu, kdyby ho díky válečnému hrdinství jeho otce - „Ta jeho proklátá nádherná válka," utrousil kdysi Graham, když vypil příliš mnoho vynikajícího bordeauxského vína - nezlákal svět zpravodajských služeb.

„Takže když tě senátor požádal, abys mu soukromě sehnal nějaké informace o Brigádě svobodného Ulsteru..."

„Nedupl jsem si a souhlasil jsem," dopověděl Michael. „A Elizabeth tu tvou drobnou lest prohlédla, co?" „Elizabeth prohlédne všechno. Nezapomínej, že je právníčka. A zatraceně dobrá. Byl by z ní vynikající zpravodajský důstojník." Michael na okamžik zaváhal. „Tak co mně můžeš říct o Brigádě svobodného Ulsteru?"

„Obávám se, že toho moc nebude." Teď zase zaváhal Graham. „Obvyklá pravidla hry, ano, Michaeli? Jakákoliv informace, kterou ti předám, slouží pouze pro tvou osobní potřebu. Nesmíš se o ni podělit s žádným svým bývalým kolegou a s žádným pracovníkem jiné zpravodajské služby."

Michael pozvedl pravici. „Čestné skautské." Graham mluvil bez přerušování dvacet minut. Britská policie ani rozvědka netuší, jestli má Brigáda svobodného Ulsteru pět nebo pět set členů. Byly prověřeny stovky známých příslušníků militantních protestantských hnutí, ale stopa veškerá

žádná. Dokonalá příprava a provedení atentátů napovídají, že skupina disponuje bohatými zkušenostmi a silným finančním zázemím. Existují náznaky, že její vůdcové podnikají rozsáhlá opatření k zajištění

vnitřní bezpečnosti. Charlie Bates, protestant podezřelý z vraždy Eamonna Dillona, byl nalezen zastřelený ve stodole nedaleko Hillsborough v hrabství Armagh, a - což dosud není veřejně známo - oba pachatelé bombových útoků v Dublinu a Londýně zemřeli při akci.

„Tohle je Severní Irsko a ne západní Bejrút," vysvětloval Graham. „Irové nejsou sebevražední atentátníci. Tohle prostě k severoirskému konfliktu nepatří."

„To znamená, že vůdcové Brigády svobodného Ulsteru rekrutují pro své akce agenty, o kterých se ví, že nemají žádnou spojitost s militantním hnutím, a pak je zlikvidují, aby nezůstal nikdo, kdo by mluvil."

„Vypadá to tak," potvrdil Graham Seymour.

„A čeho se tahle Brigáda svobodného Ulsteru pokouší dosáhnout?"

„Pokud bychom je vzali za slovo, chtějí zadusit mírový proces. Jestli je budeme posuzovat podle jejich činů, rozhodně se nespokojí s odstraněním několika prostých katolíků jako jejich protestantští bratři z Ulsterských dobrovolnických sil. Dostatečně prokázali své odhodlání zaútočit na významné cíle a prolít nevinnou krev."

„Připadá mi to, jako kdyby měli v úmyslu ztrestat *všechny* strany zapojené do mírového procesu."

„Přesně tak," souhlasil Graham. „Irskou vládu, britskou vládu, Sinn Fein. Domnívám se, že by se na pozoru měli mít i vedoucí představitelé protestantských stran, kteří dohodu podepsali."

„A co Američané?"

„Váš senátor George Mitchell Velikonoční dohodu zprostředkoval a zastánci tvrdé linie mezi protestanty nikdy neměli Američany příliš v lásce. Myslí si, že otevřeně straní katolíkům, a chtějí, aby se Sever spojil s Irskou republikou."

„To znamená, že americký velvyslanec v Londýně se bude muset považovat za potenciální cíl."

„Brigáda svobodného Ulsteru dokázala naprosto jasně, že disponuje vůlí i schopnostmi, aby mohla provádět působivé teroristické akce. Vezmeme-li v úvahu jejich dosavadní činy, nelze vraž-

du velvyslance Spojených států v žádném případě vyloučit. To by byl nerozumný hazard."

O hodinu později se setkali s Grahamovou manželkou Helenou v restauraci U Marcella v Covent Garden. Byla celá v černém - těsně padnoucí černý svetr, krátká černá sukně, černé boty s nemožně vysokými podpatky. Procházela různými krátkými fázemi jako pubertální dívka. Při své předchozí návštěvě Londýna ji Michael zastihl v jejím středomořském období - oblékala se jako řecká venkovanka a k vaření používala výhradně olivový olej. Po delší nezaměstnanosti nedávno nastoupila jako umělecká ředitelka úspěšného nakladatelství. K její funkci patřilo i vytoužené vyhrazené místo na firemním parkovišti. Zabrala Grahamovo BMW a trvala na tom, že bude denně dojíždět do práce autem (a pouštět si při tom svá strašná rocková cédečka a ječet na matku do mobilního telefonu), přestože by jí cesta metrem trvala poloviční dobu. Z manželek jako ona bolela vedoucí osobních oddělení všech zpravodajských služeb hlava. Graham bral její výstřelky se shovívavým klidem, protože byla krásná a měla v sobě životní žár, který v něm samotném jeho profese dávno uhasila. Snášel ji jako těsně utaženou kravatu.

Helena již seděla u stolu vedle okna a popíjela sancerre. Vstala, políbila Michaela na tvář a krátce, ale pevně ho objala. „Bože, to jsem ráda, že tě zase vidím, Michaeli.“

Vynořil se Marcello s rozzářeným dobrosrdečným úsměvem a nalil oběma pánům víno.

„S jídelním lístkem se nemusíte zdržovat,“ prohlásila Helena, „protože jsem vám už objednala.“

Graham i Michael tiše zavřeli ozdobné desky s nabídkou pokrmů a bez protestů je odložili. Po návratu mezi pracující lid již Heleně nezbyval čas na její celoživotní vášeň - vaření. Její kuchařský talent bohužel končil u dveří její kuchyně vybavené (za padesát tisíc liber) ve skandinávském stylu. Teď se s Grahamem stravovali výhradně v restauracích. Michael si všiml, že jeho přítel začíná přibírat na váze.

Helena mluvila o své práci, protože věděla, že Graham a Michael o té své hovořit nemohou. „Snažím se dodělat obálku na

nový thriller. Napsal ho nějaký ujetý Američan a pojednává o sériových vrahách. Kolika různými způsoby by se dal ilustrovat hromadný vrah? Vymyslím obálku, pošleme ji na druhou stranu Atlantiku a agent v New Yorku ji odmítne. Někdy je to hrozně deprimující.“ Zadívala se na Michaela a její jasně zelené oči náhle zvážněly. „Bože můj, já občas dokážu být otřesně otravná. Jak se daří Elizabeth?“

Michael se ohlédl po svém příteli, který neznatelně přikývl. Graham pravidelně porušoval pravidla zpravodajské služby a zasvěcoval manželku do mnoha tajů své profese.

„Některé dny je na tom lépe než jiné," odpověděl Michael. „Ale celkově to zvládá. Byt na Manhattanu i dům na Shelter Islandu jsme předělali na hotové pevnosti. Alespoň tak v noci lépe spí. A pak jsou tady děti. Při své práci a péči o dvojčata už nemá čas rozjímat o minulosti."

„Opravdu zabila tu Němku... Ach bože, Grahame, jak se jmenovala? Už jsem to zase zapomněla."

„Astrid Vogelová," napověděl Graham.

„Opravdu ji zastřelila lukem a šípem?"

Michael mlčky přikývl.

„Proboha," vydechla Helena. „Co se přesně stalo?"

„Astrid Vogelová ji pronásledovala do domku pro hosty - do toho, kde jste s Grahamem před lety bydleli. Elizabeth se schovala do skříně v ložnici, kde našla jeden ze svých starých luků. Jako dívka byla vynikající lukostřelec; stejně jako její otec. Udělala, co udělat musela, aby přežila."

„A co se stalo s tím druhým zabijákem? S tím, co si říkal Říjen?"

„Agentura obdržela z důvěryhodných zdrojů informace o Říjnově smrti. Údajně ho nechali zlikvidovat muži, kteří si ho najali, aby mě zabil, protože nesplnil úkol."

„Věříš tomu?" zeptala se Helena.

„Kdysi jsem si myslel, že je to možné," odpověděl Michael. „Dnes to však pokládám za málo pravděpodobné. Ve skutečnosti jsem téměř přesvědčen, že Říjen žije a znovu pracuje. Ta poslední vražda v Káhiře..."

„Ahmad Husajn," řekl Graham Heleně.

„Pozorně jsem si přečetl líčení očitých svědků. Nedokážu to vysvětlit, ale cítím, že je to jeho dílo."

„Copak Říjen nestřílel své oběti vždycky do obličeje?"

„To ano, ale jestliže má být pokládán za mrtvého, lze odůvodněně předpokládat, že musel svůj podpis změnit."

„Co máš v plánu?" zajímal se Graham.

„Zítra ráno odlétám prvním spojem do Káhiry."

10 KAPITOLA

KÁHIRA

Michaelovo letadlo přistálo v egyptském hlavním městě druhý den krátce po poledni. Stejně jako do Británie vstoupil do země na svůj pravý cestovní pas a obdržel čtrnáctidenní turistické vízum. Prokličkoval zmatkem příletové haly kolem beduínů, kteří přenášeli veškeré své pozemské vlastnictví v lepenkových krabicích, a kolem hloučku mektajících koz a dvacet minut čekal na stanovišti taxíků, než mohl nasednout do rozhrkaného žigulíku. Aby přemohl zápach výfukových plynů deroucích se na zadní sedadlo, zapaloval si jednu cigaretu od druhé.

V létě připadala Michaelovi Káhira nesnesitelně horká, ale zimy zde bývaly velmi příjemné - mírně teplý vzduch, do něhož vítr z pouště hnal nadýchané obláčky jemného prachu, které plavaly po azurové obloze. Silnice z letiště byla přečpaná chudými Egyptany, kteří se snažili využít dobrého počasí. Celé rodiny posedávaly na travnatých odpočívadlech a pojídaly přinesené pokrmy. Taxikář oslovil zákazníka anglicky, ale Michael si chtěl ověřit, zda jeho jazykové schopnosti nezakrněly, a odpověděl arabsky. Řekl řidiči, že je libanonský obchodník, který opustil svou vlast za občanské války a teď žije v Londýně. Celou půlhodinu rozmlouvali o Bejrútu starých časů plynou arabštinou - Michael s libanonským, řidič s přízvukem vesničana z delty Nilu.

Hotel Nil-Hilton si Michael nikdy příliš neoblíbil a hlučný zmatek na náměstí Tahrír přímo nesnášel, takže se ubytoval v Intercontinentalu, jehož budova barvy pouštního písku se tyčí nad nábřežím a stejně jako všechny novější stavby v Káhiře nese známky větrné eroze a výparů z automobilových výfuků. Ležel u bazénu na střeše hotelu, popíjel teplé egyptské pivo a myšlenky

mu zabíhaly od jednoho tématu k druhému, dokud se slunce nesklonilo k obzoru a nezaznělo svolávání k večerní modlitbě -nejprve jeden muezzin odkudsi z velké dálky, ale rychle se k němu přidávali další a další, až prostorem zněl hotový koncert zpěvavého volání. Jen nerad se Michael přinutil vstát z lehátka; přistoupil k zábradlí a zadíval se na řeku.

Hrstky věřících tu a tam spěchaly k mešitě, většina Káhiřanů nevzrušeně pokračovala v běžné činnosti.

V pět hodin se vrátil do pokoje, osprchoval se a oblékl. Pak odjel taxíkem do nedaleké restaurace zvané Paprika, která se nachází v těsném sousedství hlavní budovy státem řízené Egyptské televize. Paprika je káhirským ekvivalentem newyorského podniku Joea Allena, tedy místem, kde se scházejí herci a spisovatelé a kam chodí Egyptané dost bohatí na to, aby si mohli dovolit předražené jídlo nevalné kvality. Okna na jedné straně restaurace vedla na parkoviště státní televize a stoly u nich patřily k nejžádanějším, protože hosté odtud mohli občas zahlédnout známé herce či herečky, vysoké vládní činitele a jiné celebrity.

Michael si rezervoval stůl na protější, tedy méně frekventované straně sálu. Pil minerálku, díval se, jak nad Nilem zapadá slunce, a vzpomínal na vůbec prvního agenta, kterého získal do služeb své země, důstojníka syrské zpravodajské služby, který působil v Londýně a jevil silnou náklonnost k anglickým dívenkám a dobrému šampaňskému. Agentura Syřana podezřívala, že zpronevěřuje peníze svých zaměstnavatelů a podporuje jimi své choutky. Michael si s ním domluvil schůzku, pohrozil, že prozradí nadřízeným v Damašku, jak zachází se svěřenými fondy, a donutil ho tak, aby se stal placeným informátorem Ústřední zpravodajské služby. Agent poskytl neocenitelné informace o podpoře, kterou syrská vláda poskytovala různým teroristickým skupinám, arabským i evropským. O dva roky později přinesl tento muž Michaelovi zprávu nejvyšší důležitosti - jistá teroristická buňka, součást Lidové fronty pro osvobození Palestiny, se usadila ve Frankfurtu a plánovala vyhodit do povětří noční klub často navštěvovaný americkými vojáky. Michael předal agentovu informaci ústředí, které upozornilo západoněmeckou policii, a ta palestinské teroristy do jednoho pozatýkala. Syřan obdržel za svůj

přínos sto tisíc dolarů a Michael významení Za vynikající službu - ceremoniál proběhl přirozeně v utajení a medaile zůstala uzamčena v trezoru na ústředí.

Ve dveřích restaurace se objevil Jousef Hafez. Na rozdíl od Syřana spolupracoval Hafez se CIA dobrovolně, ne z donucení. Dobře stavěný muž vypadal jako stárnoucí filmová hvězda - prošedivělé černé vlasy, hranatý obličej zaoblený patnácti kilogramy nadváhy, kolem očí a v koutcích úst se mu při úsměvu tvořily vějířky hlubokých vrásek. V Mukhabaratu, egyptské zpravodajské službě, dosáhl hodnosti plukovníka a jeho úkolem byl boj proti islámským extrémistům. Osobně dopadl a mučením přinutil k přiznání několik vůdců teroristické skupiny al-Gama'at Ismalíja. Původně ho získala do svých služeb káhirská rezidentura, ale

Hafez s ní odmítl spolupracovat, protože sám byl pod přísným dohledem vlastní agentury, a tak byl jeho řízením pověřen Michael. Hafez poskytoval neutuchající proud informací o záměrech islámských vzbouřenců a egyptských teroristických organizací po celém světě. Američané ho za to královsky platili a tyto peníze plukovník používal ke krytí vysokých nákladů na své nesčetné milenky. Měl rád mladší ženy - a ony ho přímo milovaly. Byl přesvědčen, že nedělá nic, čím by ohrozil bezpečnost své vlasti, a proto ho v nejmenším netrápil pocit viny.

Hafez oslovil Michaela arabsky - dostatečně nahlas, aby ho slyšeli hosté u okolních stolů - a Michael se poslušně přidal. Plukovník se ho zeptal, co ho přivádí do Egypta, a Michael odpověděl, že obchodní zájmy v Káhiře a Alexandrii. Sálem se na okamžik rozlehl vzrušený šepot, když na parkovišti vystoupila z limuzíny známá a slavná herečka a zamířila k budově televize.

„Proč Paprika?“ zeptal se Michael. „Domníval jsem se, že tvůj oblíbený podnik je Arabeska.“

„Taky že je, ale až spolu skončíme, mám tady ještě jednu schůzku.“

„Jak se ta žena jmenuje?“

„Říká si Kasandra. Pochází z řecké rodiny usazené v Alexandrii. Je to nejnádhernější stvoření, jaké jsem kdy viděl. Hrála už v jedné menší roli v televizní inscenaci - mladou holku, která pořád působí nějaké potíže - samozřejmě s omezením plynoucím

z přísné islámské morálky.“ Nad stolem se naklonil číšník. „Já si dám před jídlem sklenku whisky. Co ty, Michaeli?“

„Prosil bych pivo.“

„Jednoho černého Johnnie Walkera s ledem, jednu Stellu.“

„Jak je stará?“ zajímal se Michael, když číšník odplul.

„Dvaadvacet,“ odpověděl Hafez pyšně.

Dorazily objednané nápoje a plukovník pozvedl sklenku.

„Na zdraví.“

S islámskou vírou si Hafez nedělal těžkou hlavu. Náboženské obřady mu poskytovaly příjemnou útěchu, ale zcela ignoroval veškerá nařízení koránu, která protirečila jeho představám o užívání pozemského života. Většinu pátků, muslimských šábessů, usilovně pracoval, protože jeho profese vyžadovala, aby pečlivě sledoval kázání radikálních egyptských šejků.

„Ví, čím se živíš?“ pokračoval Michael ve výslechu.

„Řekl jsem jí, že dovážím do Egypta mercedesy, což vysvětluje mé nádherně zařízené hnízdečko lásky na Zamaleku.“ Hafez pokynul hlavou k řece. Zamalek je protáhlý ostrov uprostřed Nilu, izolovaný od šíleného

ruchu centra Káhiry a plný drahých obchodů, restaurací a luxusních obytných domů. Pokud si plukovník může dovolit udržovat byt na ostrově a k tomu jako milenkou televizní herečku, musel si na svém novém řídícím důstojníkovi v centrále CIA vymoci podstatné zvýšení platu. „Ach, tady ji máme.“

Michael se diskrétně ohlédl ke dveřím. Do restaurace vešla vysoká žena, pozoruhodně podobná Sofii Lorenové, zavěšená do mladíka s napomádovanými vlasy a slunečními brýlemi na očích. Objednali si večeři a Hafez poslal ke stolu Sofie Lorenové láhev nejdražšího šampaňského. „Nevadí ti to, Michaeli, že ne?“

„Jistě že ne,“ odpověděl Michael, který jejich společná posezení vždycky platil.

„Takže co tě přivádí do Káhiry - kromě možnosti povečeřet se zhýralým starým přítelem?“ „Vražda Ahmada Husajna.“

Hafez lehce naklonil hlavu, jako kdyby chtěl říct, že takové věci se občas stávají.

„Podílely se na jeho smrti egyptské bezpečnostní síly?“ zeptal se Michael.

„To rozhodně ne,“ ohradil se Hafez. „Takové věci my neděláme.“

Michael obrátil oči v sloup. „Víš, kdo stál za jeho vraždou?“

„Izraelci. Kdo jiný?“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Protože jsme měli pod dohledem Izraelce, kteří Husajna sledovali.“

„Moment, zadrž a vrať se na začátek.“

„Před dvěma týdny dorazil do Káhiry izraelský tým. Jeho členové přiletěli s pasy různých evropských zemí a zřídili si pozorovací stanoviště v jednom bytě ve čtvrti Ma'adi. My jsme zabrali jako pozorovatelnu byt na protější straně ulice.“

„Jak víte, že to byli Izraelci?“

„Prosím tě, Michaeli, tak neschopní přece nejsme. Jistě, vypadali jako Arabové, ale byli to rozhodně Izraelci. Mossad býval kdysi dobrý, ale dnes se občas chová jako spolek popletených amatérů. Za starých časů dokázali zrekrutovat ty nejlepší. Každý špion králem a podobné kecy, však to znáš. Dnes inteligentní mladíci jenom vydělávají peníze a procházejí se po Ben Jehudově ulici s mobilem u ucha. Něco ti řeknu, Michaeli. Kdyby takoví lidé měli získávat informace pro Mojžiše, Židé by se nikdy nedostali ze Sinaje.“

„Ano, už je mi to jasné, Jousefe. Pokračuj, prosím.“

„Zjevně Husajna sledovali - zaznamenávali jeho pohyby, kamery, odposlech, jako obvykle. Využili jsme příležitosti trochu se potrénovat v

kontrasledovačce. Výsledkem je slušná sbírka fotografií šesti agentů Mossadu. Čtyři muži, dvě ženy. Nemáš zájem?"

„O tom si musíš promluvit se svým řídicím důstojníkem."

„Také mohu nabídnout videonahrávku Husajnovy smrti." „Cože?"

„Slyšels dobře," potvrdil Hafez. „Pokaždé, když vystrčil nos ze svého bytu, spustili jsme kamery. Natočili jsme i okamžik, kdy ho střelec na motocyklu dostal na schodech před mešitou." „Kristepane."

„V kufříku mám kopii té nahrávky." „Chci se na ni podívat."

„Můžeš si ji klidně nechat, Michaeli. A zadarmo." „Chtěl bych si ji prohlédnout hned teď." „Ale jdi, Michaeli. Ta páska se přece nevypaří. Kromě toho umírám hladem a telecí tady mají vskutku vynikající."

O pětáctyřicet minut později vešli Michael, Hafez a Kasandra do budovy egyptské státní televize. Dívka je zavedla do redakce zpravodajství a usadila do stísněné střížny. Hafez vylovil z kufříku videokazetu a vložil ji do přehrávače. Kasandra opustila místnost a zavřela dveře, zanechávajíc za sebou vůni santalového dřeva. Hafez kouřil; střížna za chvíli připomínala plynovou komoru a Michael přítele poprosil, aby toho nechal. Nahrávku si prohlédl třikrát při normální rychlosti a potom ještě třikrát zpomaleně. Pak stiskl tlačítko a kazeta vyjela z přístroje. Michael ji sevřel v ruce.

„Ten chlap to s bouchačkou zatraceně umí," poznamenal Hafez. „Na světě je jen málo lidí, kteří by tohle dokázali a pak beze stopy zmizeli."

„S bouchačkou to opravdu umí."

„Víš, kdo to je?"

„Bohužel se domnívám, že vím."

11 KAPITOLA

BELFAST

Ulsterská unionistická strana sídlí ve čtyřpatrové budově na Glengall Street číslo 3, nedaleko hotelu Evropa a budovy opery. Kvůli své poloze na západním okraji městského centra v blízkosti Falls Road se sídlo UUS během nepokojů často stalo terčem útoků Irské republikánské armády. Ale teď IRA dodržovala klid zbraní, a tak muž, který seděl za volantem stříbrného sedanu značky Vauxhall a mířil ranním deštěm ke Glengall Street, necítil žádné obavy.

Ian Morris byl jedním ze čtyř místopředsedů Ulsterské unionistické rady, tedy ústředního výboru UUS. Ulsterský loajalismus nosil v krvi. Jeho pradědeček vydělal ohromné jmění v době rozkvětu textilního průmyslu v Belfastu v devatenáctém století a vybudoval rozlehlé rodinné sídlo v říčním údolí nad slumy v západní části Belfastu. V roce 1912, kdy vznikly původní Ulsterské dobrovolnické síly, aby bojovaly proti britské nadvládě nad ostrovem, Morrisovi předkové umožnili ukrývání zbraní a ostatního vybavení ve svých stájích a zalesněných zahradách na svém pozemku.

Jako mladý muž Morris v nejmenším netrpěl nedostatkem financí. Bohatství, které získal jeho praděd, mu zajišťovalo slušný příjem a umožňovalo pohodlný život a mladík se chtěl po absolvování univerzity v Cambridge vydat na vědeckou dráhu. Ale nepokoje poznamenaly i jeho, stejně jako poznamenaly tolik mužů a žen jeho generace na obou stranách ulsterské náboženské hranice, a Morris si místo akademické kariéry zvolil cestu násilí. Připojil se k Ulsterským dobrovolnickým silám a strávil pět let ve věznici Maze za svůj podíl na bombovém útoku na katolickou

restauraci na Broadwayi. Ve vězení se rozhodl zavrhnout pušky a bomby a propagovat mírové řešení sektářského konfliktu.

Kdybyste ho dnes potkali na ulici, jen těžko byste v něm poznali bývalého příslušníka severoirského teroristického podsvětí. Jeho dům ve východobelfastské čtvrti Castlereagh se stal svatyní knih. Ovládal latinu, řečtinu a irštinu - na protestanta neobvyklá znalost, protože irština je vesměs pokládána za jazyk místních katolíků. Když teď projížděl

neustávajícím deštěm po Castlereagh Road, z reproduktorů sedanu se linuly tóny Mozartova klavírního koncertu D moll v podání Alfreda Brendela.

Odbočil do May Street a na Donegallově náměstí projel kolem radnice.

Na Brunswick Street stála dodávka a bránila mu v cestě.

Morris krátce - jak mívají ve zvyku policisté - zatroubil, ale řidič dodávky jeho výzvu ignoroval. Schůze začínala přesně v devět a už tak měl zpoždění, a tak stiskl houkačku podruhé, tentokrát dlouze, ale se stejně negativním výsledkem.

Morris vypnul kazetový přehrávač. Před sebou viděl, jak se otevírají boční dveře dodávky a vyskakují z nich muž v kožené bundě. Morris stáhl okénko, ale muž v kožené bundě si stoupl přímo před nárazník jeho vauxhallu a vytasil automatickou pistoli velkého kalibru.

Krátce před polednem panoval v redakci deníku *Belfast Telegraph* nepředstavitelný zmatek, jak se reportéři a redaktoři nejvlivnějšího severoirského periodika snažili dát dohromady záplavu informací souvisejících s vraždou Iana Morrisa - úvodník, vyličení události, sloupek o Morrisově politické kariéře a teroristické minulosti a zejména analýzu dopadu tohoto zločinu na další osud mírového procesu. Chybělo jediné - dosud se nikdo nepřihlásil k odpovědnosti za atentát.

Pět minut po dvanácté zazvonil v redakční místnosti telefon. Sluchátko zvedl jeden z elévů jménem Clarke. „Redakce *Telegraphu*,“ křikl do mikrofonu, aby přehlušil ruch v místnosti připomínající rozbouřený včelí úl.

„Dávejte pozor, protože svá slova už nebudu opakovat,“ oznámil volající. Mužský hlas, klidný, autoritativní. „Jsem mluvčí

Brigády svobodného Ulsteru. Dnes ráno provedl na rozkaz vojenské rady Brigády jeden z jejích příslušníků atentát na Iana Morrisa. Svou podporou Velikonoční dohody zradili ulsterští unionisté protestantské obyvatelstvo Severního Irska. Brigáda svobodného Ulsteru bude pokračovat v boji, dokud nebude Velikonoční dohoda anulována.“ Volající se odmlčel a pak dodal: „Máte to?“

„Jasně,“ odvětil Clarke.

„Výborně,“ a linka oněměla.

Clarke se za stolem napřímil a zvolal: „Máme pachatele vraždy Iana Morrisa.“

„Kdo je to?" ozvalo se redakcí téměř sborem.

„Brigáda svobodného Ulsteru," odpověděl Clarke. „Můj bože, protestanti vraždí protestanty."

12 KAPITOLA

SHELTER ISLAND, STÁT NEW YORK

Elizabeth čekala na manžela před terminálem společnosti British Airways na Kennedyho mezinárodním letišti. Michaela bolelo po náročném cestování celé tělo - tři dlouhé lety ve třech dnech - a poprvé po mnoha týdnech cítil, jak mu škube v zajizvené tkáni na prsou. V ústech měl kyselou pachut' po spoustě cigaret a šálků kávy servírovaných letuškami. Když ho Elizabeth prudce objala, jenom ji letmo políbil za ucho. Byl příliš unavený, aby chtěl řídit, ale ještě více se obával nečinnosti. Uložil zavazadlo do kufru vedle několika balíků dětských plenkových kalhotek a velké krabice sušeného mléka a nasoukal se za volant.

„Vypadáš, jako bys někde chytal bronz, Michaeli," poznamenala Elizabeth, když vjeli na Van Wyckovu dálnici. Michael zapnul autorádio a přeladil z manželčiny stanice s rockovou hudbou pro starší posluchače na WCBS, která vysílala dopravní zpravodajství. „V Londýně muselo tentokrát být hodně teplo."

„Nestrávil jsem celou dobu v Londýně," odvětil Michael.

„Ale, nepovídej. A kde jsi se k čertu potloukal?"

„Odskočil jsem si na jeden den do Káhiry."

„Odskočil sis na jeden den do Káhiry? A co má sakra Káhira společného se Severním Irskem?"

„Nic," odpověděl Michael. „Potřeboval jsem si o něčem promluvit s jedním starým přítelem."

„A o čem?"

Michael zaváhal.

„Už pro ně nepracuješ, takže se nemůžeš schovávat za jejich pravidla," konstatovala Elizabeth ledově. „Ráda bych věděla, proč sis *odskočil* do Káhiry."

„Nemohli bychom si o tom promluvit později?" Tato věta v překladu znamenala *Nebudeme se o tom hádat před chůvou*, která seděla vzadu s dětmi.

„Máš úplně stejný výraz, Michaeli. Úplně stejný výraz, jako když ses vracel z akce a nesměls mně říct, kdes byl a cos tam dělal."

„Všechno ti řeknu. Ale teď ne.“

„No, jsem ráda, že ses vrátil, drahý,“ uzavřela Elizabeth a odvrátila se. „Mimochodem, vypadáš báječně. Opálení ti vždycky slušelo.“

Když dojeli na ostrov, Douglas už spal. Elizabeth s chůvou uložily dole děti, zatímco si Michael odešel do ložnice vybalit. Ve vlasech se mu stále držel pach Káhiry - výfukové plyny, prach a kouř ze spáleného dřeva - , a proto spěchal do sprchy. Když se vrátil do ložnice, Elizabeth seděla u toaletního stolku, sundávala si náušnice a prsteny a ukládala je do šperkovnice. Michael pamatoval časy, kdy sedávala u stolku celou hodinu, spokojená se svým vzhledem a schopností ještě ho zdokonalit. Dnes se u něj příliš nezdržovala - ruce se jí jen míhaly - a pohled do zrcadla jí očividně nepřinášel žádnou radost. Od svého odchodu do výslužby Michael nedělal nic rychle a spěch jiných lidí nechápal.

„Proč jsi letěl do Káhiry?“ zeptala se Elizabeth a prudkými pohyby si rozčesávala vlasy.

„Protože tam před pár dny zavraždili jednoho z vůdců Hamasu.“

„Ahmada Husajna, že? Četla jsem o tom v *Timesech*.“

„Něco na způsobu provedení té vraždy se mi nezdálo. Proto jsem odletěl do Egypta a zaklepal na dveře několika starých kamarádů.“

Vylíčil manželce rozhovor s Jousefem Hafezem a řekl jí o týmu izraelských agentů, které sledovala egyptská kontrarozvědka. A pak ji informoval o videokazetě.

„Chtěla bych se na ten záznam podívat.“

„Není to pěkná podívaná, Elizabeth. Zastřelili člověka.“

„Zastřelené už jsem viděla...“

Michael vložil kazetu do videopřehrávače. Na televizní obrazovce se objevila pouliční scéna a muži v dlouhých kaftanech vycházející z mešity. O několik vteřin později se přihnál vysokou rychlostí motocykl. Řidič prudce zabrzdil u schodů mešity a švihem natáhl paži. Několikrát vystřelil, ale zbraň opatřená tlumičem nevydala žádný slyšitelný zvuk. Kulky zasáhly nevysokého vousatého muže, na jehož bílém hábitu naskočily krvavé skvrny. Motocyklista vypálil ještě dvakrát. Jedna střela zasáhla do hrudi jiného muže, druhá dalšího do krku. Zaburácel motor a střelec zmizel v hustém provozu. Michael zastavil pásku. „Kristepane,“ vydechla Elizabeth tiše.

„Domnívám se, že by to mohl být on,“ řekl Michael. „Myslím, že to byl Říjen.“

„Jak to můžeš poznat?“

„Viděl jsem, jak se pohybuje. Viděl jsem, jak zachází se zbraní. Ten švih paže, než vystřelí, je pro něj charakteristický.“

„Ale měl na hlavě helmu, takže jsi mu neviděl do obličeje. Ta nahrávka nic nedokazuje.“ „Možná ne, možná ano.“

Michael přetočil záznam na začátek a Ahmad Husajn znovu ožil. Na obrazovku se vrátil motocykl a smykem zastavil. Vrahova paže Švihla vzhůru a Michael stiskl tlačítko pauzy v okamžiku, kdy zbraň v natažené ruce mířila na první oběť. Pak přistoupil ke skříni, otevřel ji, z nejvyšší police sundal malou krabici a vytáhl z ní pistoli.

„A co je sakra zase tohle?“

„Tohle je pistole,“ odpověděl Michael. „Ta, která tehdy v noci spadla do vody. Beretta ráže devět milimetrů. Nejsem si stoprocentně jistý, ale domnívám se, že je to stejná zbraň, jakou použil vrah v Káhiře.“

„Pořád by to byl jen nepřímý důkaz, navíc zcela pochybné hodnoty,“ namítla Elizabeth.

„Upustil tu pistoli, protože jsem ho trefil do ruky.“ Michael poklepal na obrazovku televizoru. „Do pravé ruky, kterou tady vidíme, jak drží zbraň.“

„Co tím chceš říct, Michaeli?“

„Střelil jsem ho velkorážním automatickým browningem. Kulka pravděpodobně zlámala zápěstní kosti a roztrhala svaly a zanechala po sobě ošklivou jizvu. Jestli na té ruce najdu jizvu, budu s jistotou vědět, že je to on.“

„Záběr je brán z příliš velké dálky na to, abys objevil něco tak malého, jako je jizva po střelném zranění.“

„Agentura má k dispozici počítače, které na videonahrávce dokážou vyhmátnout sebemenší detail. Chci nechat tuhle pásku počítačově analyzovat. Uvidíme, jestli technici něco odhalí.“

Elizabeth vstala a vypnula televizor. „A co když je to opravdu on? Co když je stále naživu a zabíjí další lidi? Jaký to má pro nás význam?“

„To bych taky rád věděl.“

„Už nám nemůže ublížit. Ty a tvoji přátelé z agentury jste změnili tento dům v pevnost. A nesnaž se mi namluvit, že ten řidič, kterého jsi pro mě najal v New Yorku, nepracuje pro CIA.“

„Není zaměstnancem agentury,“ upřesnil Michael. „Občas pro nás vykoná nějakou drobnou práci, nic víc.“

„Copak u sebe nenosí zbraň?“

„Co na tom záleží?“

„Odpověz. Nosí u sebe zbraň?“

„Ano. Je ozbrojený, protože jsem ho o to požádal.“

„Bože můj,“ ulevila si Elizabeth, zhasla lampičku na nočním stolku, lehla si a přitáhla si přikrývku k bradě.

Michael ulehl vedle ní.

„Už je po všem, Michaeli. Skončilo to.“

„Pokud vím, že je naživu, tak nic neskončilo.“

„Málem jsem tě ztratila. Když tě postřelil, držela jsem tě v náručí a modlila se k bohu, abys nezemřel. Dívala jsem se, jak krvácíš. Už to nechci znovu prožít.“

Michael políbil manželku na ústa, ale její rty zůstaly sevřené. Odvrátil se a zavřel oči. Zaplápolala zápalka a za okamžik Michael ucítil cigaretový kouř.

„Jde o ni, že? O Sáru Randolphovou. Už je to déle než deset let, ale ty jsi jí stále posedlý.“

„Mýlíš se. Nejsem.“

„Jsi posedlý touhou pomstít její smrt.“

„Tohle nemá se Sárou nic společného. Jde o nás. I nás se pokusil zabít.“

„Jsi mizerný lhář, Michaeli.“ Elizabeth udusila cigaretu v popelníku na nočním stolku a ostře vydechla kouř. „Nechápu, jak ses kdy mohl živit jako špion.“

Okna z ložnice vedla na sever a na západ, k průlivu a k přístavu Dering, takže se do kalného svítám dalšího zimního dne probudili až po osmé.

Děti už byly vzhůru a jedno z nich - Michael nepoznal, které - hlasitě plakalo. Elizabeth se posadila, odhodila přikrývku, přetočila se a položila nohy na podlahu. Spatně se vyspala - celou noc ji trápily zlé sny - a měla opuchlá víčka a temné kruhy pod očima. Beze slova vyšla z ložnice a sestoupila po schodech do přízemí.

Michael zůstal ještě několik minut v posteli a poslouchal, jak manželka tiší děti. Po chvíli vstal a odešel do malého pokoje vedle ložnice. Douglas nechal ve shodě s víkendovou tradicí na stole vedle složeného výtisku *The New York Times* termosku s horkou kávou - senátor vřdycky vstával jako první a uvažil pro všechny ranní životabudič.

Michael si nalil šálek a otevřel noviny. Po vraždě Ahmada Husajna vybuchla na Západním břehu vlna násilí. Izraelská vláda pohrozila, že vyšle do oblastí kontrolovaných Palestinci armádu, a mírový proces procházel dalším obdobím krize. V Belfastu v Severním Irsku byl zastřelen jeden z

protestantských vůdců a k odpovědnosti se přihlásila Brigáda svobodného Ulsteru.

O půl hodiny později se Michael procházel umrzlými chodníčky přírodní rezervace Mashomack. Douglas ho vedl úzkou stezkou vinoucí se mezi holými stromy. Senátor byl urostlý a tělnatý, ale navzdory postavě, která rozhodně nebyla ideální pro náročné výstupy, kráčel svižně a nevdal mu ani kluzký povrch.

Zatažená deštivá obloha předchozího večera se přesunula nad oceán a z nebe pokrytého roztroušenými bílými obláčky zářilo bledé slunce. Panovala citelná zima a Michaelovi se po několika desítkách metrů zdálo, že má plíce plné rozdrceného skla. Zima

připravila okolní krajinu o všechny barvy. Cestou vyplašili několik běloocasých jelenů, kteří okusovali kůru ze stromů.

„Není to fantastické?“ poznamenal Douglas a podráždilo ho, že Michael hned souhlasně nezareagoval. Jeho zeť měl ovšem pramalé pochopení pro krásy přírody; odlehlé náměstíčko v Benátkách mu připravilo větší potěšení než zátoka na Long Islandu. Lesy a voda ho vysloveně nudily, zato lidé přitahovali jeho pozornost, protože jim nevěřil, a když ho nějak ohrožovali, mohl se proti nim postavit a přemoci je silou rozumu.

Procházel se po kamenitém pobřeží Smithovy zátoky a Michael seznamoval tchána s nejnovějšími informacemi o Brigádě svobodného Ulsteru. Douglas Cannon ho nechal mluvit bez přerušení asi patnáct minut a pak ho deset dalších bombardoval otázkami.

„Chci od tebe upřímnou a nepřikrášlenou odpověď, Michaeli. Hrozí mi nějaké fyzické nebezpečí, pokud nabízený post přijmu?“

„Brigáda svobodného Ulsteru prokázala své záměry zcela jasně. Chtějí ztrestat všechny strany zapojené do mírové dohody. A zbývá už pouze jeden z hlavních účastníků - Američané. Ani loajalisté, ani republikáni dosud žádného občana Spojených států nepřipravili záměrně o život, ale pravidla se změnila.“

„Prožil jsem ve Washingtonu dvacet let, ale za celou tu dobu jsem od žádného zatraceného špiona nedostal přímou odpověď,“ zaburácel senátor s hraným vztekem.

Michael se neubrnil úsměvu. „Zpravodajstina není přírodní věda. Hodnocení situace pokaždé vyžaduje značnou dávku představivosti a

většinou se jedná o kvalifikovaný odhad, založený na dostupných informacích."

„Někdy mám dojem, že by trhání okvětních lístků kopretiny přineslo stejné výsledky."

Douglas se zastavil a otočil k vodě. Tváře mu v ledovém větru zrudly. Hladina Smithovy zátoky se leskla ocelovou šedí. Poloprázdný trajekt bojoval se silným proudem valícím se úzkým průlivem mezi jižním výběžkem Shelter Islandu a Northavenským poloostrovem.

„Nerad to říkám," začal senátor váhavě, „ale pravda je taková, že bych skutečně rád ještě jednou stanul ve světlech ramp. Mohl

bych pomoci utvářet dějiny, a to je pro starého profesora historie svůdná myšlenka... I když to znamená pracovat pro takového ignorantského blbce, jako je Jim Beckwith."

„Elizabeth se pěkně našťve."

„S Elizabeth si poradím."

„Jo, ale já s ní budu muset žít."

„Je přesně jako její matka, Michaeli. Ty jsi Eileen nepoznal, jinak bys pochopil, odkud se v Elizabeth bere ta její tvrdohlavost a vnitřní síla. Nebýt Eileen, nikdy bych v sobě nenašel dost odvahy opustit univerzitu a kandidovat do Kongresu." Douglas Cannon nakopl špičkou holínky kámen a poslal ho širokým obloukem do moře. „Nemáš telefon?"

Michael sáhl do náprsní kapsy a podal senátorovi mobil. Douglas vyťukal přímou linku prezidentské kanceláře a nechal u Beckwithova osobního tajemníka vzkaz pro hlavu státu. Vraceli se stejnou cestou k domu a vyměnili sluneční svit u zátoky za mrazivý stín lesa. O pět minut později mobilní telefon zapípal. Douglas Cannon, který se dlouho a neúspěšně potýkal se složitostmi moderní telekomunikační techniky, vrazil přístroj svému zeti do ruky. „Mohl bys ten ztracený krám nějak obsloužit?" požádal.

Michael stiskl příslušné tlačítko a přijal hovor. „Osbourne," ohlásil se.

„Dobré ráno, Michaeli," pozdravil prezident James Beckwith. „Ani nedokážu vyslovit, jak mě těší, že jsem se s vámi minulý víkend setkal. Jsem moc rád, že jste se tak rychle uzdravil, ale byl bych ještě raději, kdybyste se vrátil do Langley, kam patříte."

Michael odolal pokušení upozornit prezidenta, že mluví na nezajištěné mobilní lince.

„Už se váš tchán rozhodl?"

„Ano, pane prezidente, rozhodl."

„Doufám, že uslyším dobrou zprávu."

„Nechám ho, ať vám to řekne sám."

Michael podal telefon Douglasovi a poodešel několik kroků po stezce, aby si senátor mohl s prezidentem promluvit v soukromí.

Večer toho dne odletěl Douglas Cannon do Washingtonu. Elizabeth informoval o svém rozhodnutí po návratu z procházky.

Přijala tu novinku se stoickou zdrženlivostí a obdařila otce chladným blahopřejným polibkem na tvář. Zlost si schovala pro manžela, protože se mu nepodařilo senátora od jeho úmyslu odradit. Michael doprovodil tchána do Washingtonu a zúčastnil se slavnostního ohlášení kandidatury na velvyslaneckou funkci. Oba muži přespali v bývalém bytě mladých manželů v cihlovém domě na N Street a druhý den ráno se odebrali do Bílého domu.

Beckwith přijal Douglase v Oválné pracovně a usadil se s ním k šálku čaje do ušáků před krbem. Michael chtěl počkat venku, ale prezident trval na tom, aby se k nim připojil. Posadil se na jednu z pohovek kousek stranou od dvojice rozmlouvajících politiků a hleděl si na složené ruce. Asi pět minut věnoval Douglas povinným frázím o věrnosti a oddanosti a cti sloužit své vlasti. Prezident se zmínil o nutnosti udržovat americko-britské vztahy na nejlepší úrovni a o situaci v Severním Irsku.

O půl jedenácté oba státníci prošli francouzským oknem do Růžové zahrady a ve vzduchu čeřeným mírným vánkem a prozářeným sluncem - Washington se probudil do jasného zimního dne - vystoupili bok po boku na pódium, na sobě jen saka bez pláštěů.

„Jsem rád, že mohu dnes s hrdostí ohlásit nominaci bývalého senátora za stát New York Douglase Cannona na pozici velvyslance u dvora svatého Jakuba v Londýně," začal Beckwith věčně. „Douglas Cannon věrně sloužil významnému státu New York a americkému lidu ve Sněmovně reprezentantů i v Senátu a já sám nejlépe vím, že je obdařen inteligencí, silou i důstojností, aby mohl reprezentovat zájmy této země v tak důležité světové metropoli, jako je Londýn."

Beckwith se otočil a v uctivém potlesku přihlížejících potřásl senátorovi rukou. Pak mu pokynul k pultíku a Douglas přistoupil k mikrofonu.

„V Londýně budu mít na starosti řadu důležitých záležitostí, jako je vzájemný obchod a vojenská obranná spolupráce, ale žádná z nich nebude

v dnešní době tak významná jako pomoc vládě pana ministerského předsedy Blaira nastolit trvalý mír v Severním Irsku."

Douglas se na okamžik odmlčel a přes hlavy auditoria pod pódiem se zadíval přímo do televizních kamer.

„Chtěl bych mužům, kteří vyznávají násilí a snaží se zničit Velikonoční dohodu, říci jedno. Dny maskovaných teroristů s puškami a bombami nenávratně minuly. Lid Severního Irska promluvil jasnou řečí. Vaše doba skončila." A po další odmlce dodal: „Pane prezidente, je mi ctí, že budu moci v Londýně sloužit vaší vládě."

13 KAPITOLA

PORTADOWN, SEVERNÍ IRSKO

„Slyšeli jste dnes odpoledne zprávy?“ zeptal se Kevin Blake, když se posadil do svého obvyklého boxu v McConvilleově hospodě.

„To jsme teda slyšeli,“ odpověděl Gavin Spencer. „Ten chlap má fakt velkou hubu.“

„Mohli bychom ho dostat?“ Blake tu otázku položil všeobecně, nikoho konkrétního neoslovil.

„Když jsme mohli dostat Eamonna Dillona, dostaneme i amerického velvyslance,“ prohlásil Spencer rozhodně. „Ale poslouží to naší věci?“

„Američané za svou podporu Velikonoční dohody ještě nezaplatili,“ řekl Blake. „Kdybychom dokázali odstranit amerického velvyslance, všichni ve Státech by pochopili, kdo jsme a o co nám jde. Uvědomte si, že nechceme vyhrát na bitevním poli, ale snažíme se o politické vítězství, o veřejné uznání správnosti našich cílů. Když zabijeme Douglase Cannona, veškerá americká média budou nucena referovat o Ulsteru z protestantského hlediska. Je to jako reflexivní reakce. Vycházelo to IRA i palestinskému hnutí. Otázka zní, zdali je taková akce proveditelná.“

„Můžeme ji realizovat mnoha způsoby,“ prohlásil Spencer. „Potřebujeme jediné. Musíme vědět, kdy a kde. Potřebujeme podrobné informace o jeho pohybech, o místech, kde se bude zdržovat. Musíme si pečlivě vybrat svou příležitost, jinak neuspějeme.“

Blake a Spencer se zadívali na Rebeku Wellsovou.

„Můžeš nám potřebné informace opatřit?“ zeptal se jí Blake.

„Bez problému,“ ujistila ho Rebeka. „Budu muset odjet do Londýna. Budu potřebovat byt, nějaké peníze a hlavně spoustu času. Informace tohoto druhu se nezískávají přes noc.“

Blake se dlouze napil černého piva a usilovně přemýšlel. Po chvíli pozvedl zrak a zadíval se dívce do očí. „Chci, aby ses do Londýna přemístila co nejdříve a vybudovala si tam malou základnu. Ráno dostaneš peníze.“

Otočil se ke Gavinovi. „Začni připravovat svůj tým. Ale dokud to nebude absolutně nutné, nesmějí vědět, kdo je cílem. A postupujte oba opatrně, velmi opatrně.”

ÚNOR

14 KAPITOLA

NEW YORK

„Jak bylo v Londýně?" zeptal se Adrian Carter.

Do Central Parku vstoupili na rohu Devatenácté ulice a Páté Avenue a kráčeli škvárovým prašným chodníkem po náspu, který lemuje jezero. Holé větve stromů nad jejich hlavami se prohýbaly pod náporu ledového větru. Voda nádrže při břehu zamrzla, ale o kus dál se po hladině barvy rtuti pohupovalo hejno kachen připomínající zakotvené lodičky miniaturní námořní flotily.

„Jak víš, že jsem byl v Londýně?" zajímal se Michael.

„Protože mi britská rozvědka poslala zdvořilý dotaz, zda jsi zavítal do jejich země služebně, nebo soukromě. Odpověděl jsem v tom smyslu, že už pro nás nepracuješ, takže určitě soukromě. Měl jsem pravdu?"

„Záleží na tom, jak chceš definovat soukromý účel," odpověděl Michael a Carter se tiše zasmál.

Adrian Carter zastával funkci šéfa protiteroristického centra americké Ústřední zpravodajské služby. V době, kdy Michael pracoval v terénu, působil jako jeho řídící důstojník a i dnes se oba muži pohybovali, jako kdyby se setkali hluboko na území nepřítele. Carter kráčel jako člověk věčně se potýkající se špatným svědomím - shrbená ramena, ruce vražené hluboko do kapes. Velké oči s povadlými víčky mu dodávaly vzhled permanentní únavy, ale přesto neúnavně těkaly na všechny strany a pozorně sledovaly okolní stromy, hladinu jezírka a obličejy běžců, kteří v sobě nasbírali dost odvahy poprat se s vlezlou zimou. Na hlavu si Adrian nasadil ošklivou lyžařskou čepici, která ho připravila o veškerou osobnostní autoritu. Dlouhé pytlovité sako na něm nedbale viselo, a když se do něj opřel poryv, Carter vypadal, jako kdyby ho

po stezce poháněl vítr. Ti, kdo ho neznali, měli tendenci ho podceňovat, což Adrian celou profesní kariéru - jak v terénu, tak v

byrokratických zákopecích v centrále - využíval ke svému prospěchu. Byl vynikající lingvista - sny se mu zdály v šesti jazycích - a země, v nichž působil, nedokázal ani spočítat.

„Tak co jsi k čertu v Londýně dělal?“ naléhal Carter. Michael mu to řekl.

„Zjistil jsi něco zajímavého?“ vyptával se Carter. Michael se s ním podělil o poznatky, které získal od Grahama Seymoura, aniž ovšem prozradil zdroj. Jak bylo pro něj typické, Carter slůvkem nenaznačil, zda jsou tyto informace pro něho novinkou. Byl prostě takový - i při rozhovoru s Michaellem mezi čtyřma očima. Podle vtipálků z protiteroristického centra by Carter raději podstoupil mučení, než by prozradil, kde obědval. „A co přivedlo do New Yorku *tebe*?“ zeptal se Michael. „Nějaká záležitost v místní úřadovně.“ Carter se odmlčel, protože kolem nich proběhla dvojice - mladá žena a starší muž -rekreačních sportovců. „Menší úklid, na který musím osobně dohlédnout. A také jsem si chtěl s tebou popovídat.“ „Proč?“

„Kristepane, Michaeli, známe se přes dvacet let,“ odvětil Carter s vlídnou podrážděností, která u něj nahrazovala zlost. „Neřekl bych, že je na tom něco špatného, zastavit se na kus řeči, když už jsem tady ve městě.“

„Tak proč se procházíme parkem při pěti stupních pod nulou?“

„Dobře víš, že mám averzi k neproověřeným uzavřeným místnostem.“

Došli k velkým hodinám u staré čerpací stanice na jižním konci nádrže, kde skupinka turistů mluvících německy s vídeňským přízvukem pózovala pro fotografování. Michael a Carter instinktivně odbočili jako dvojice synchronizovaných robotů a vydali se přes dřevěný můstek. Za okamžik už kráčeli po Park Drive za Metropolitním muzeem.

„Od Senátu to bylo velmi rozumné a hezké, že jednomyslně schválil Douglasovo vyslání do Londýna,“ poznamenal Carter.

„Překvapilo ho to. Myslel si, že přinejmenším jeden z jeho starých republikánských protivníků večírek pokazí.“

Carter si přiložil složené dlaně v rukavicích k ústům a dýchal si do nich, aby si *zahřál* obličej, který mu mrazem nezdravě zřialověl. Jako vášnivého golfistu ho zimy silně deprimovaly.

„Ale ty jsi mě nevyhledal proto, abychom se bavili o Douglasovi, Adriane, že ne?“

Carter svěsil ruce. „Abych byl upřímný, uvažoval jsem, jestli by ses nechtěl vrátit zpátky do práce. Moc bych tě v centru potřeboval.“

„Co, že tak náhle?“

„Protože ty jsi jeden z těch vzácných živočišných druhů, který se dokáže volně pohybovat mezi ústředím a terénem. Přiznávám, že tě chci zpět na palubu z velmi sobeckých důvodů.“

„Promiň, Adriane, ale už jsem vypadl ze hry a nehodlám na tom nic měnit. Život je krásný.“

„Nudíš se, až z toho šlíš. Jestli to popřeš, jsi lhář.“

Michael se zastavil a zlostně se otočil k Carterovi. „Co si to sakra dovoluješ? Přijdeš si sem a...“

„No dobře, uklidni se,“ skočil mu do řeči Carter. „Možná jsem zvolil nevhodná slova, ale vysvětli mně, prosím tě, jak jsi celé ty měsíce zabíjel čas a jak jsi to sám se sebou vydržel.“

„Staral jsem se o svou rodinu, trávil čas s dětmi a poprvé od svého dospívání jsem se snažil chovat jako normální člověk.“

„Sháníš si práci?“

„Ani ne.“

„A hodláš vůbec ještě někdy pracovat?“

„To nevím,“ odpověděl Michael. „Žádnou skutečnou pracovní zkušenost vlastně nemám, protože společnost, pro kterou jsem pracoval, byla jen zástěrkou CIA. Rozhodně nehodlám potenciálnímu zaměstnavateli vysvětlovat, čím jsem se až dosud živil.“

„Tak proč se nevrátit domů?“

„Protože jsem se tam při poslední návštěvě moc jako doma necítil.“

„Co kdybychom to hodili všechno za hlavu a zkusili začít znovu od začátku?“

„Tuhle větu ses naučil na jednom z těch seminářů, co pro vedoucí pracovníky pořádá osobní oddělení?“

Carter se zastavil. „Dnes večer přiletí do New Yorku ředitelka a vyžádala si tvou přítomnost u večeře.“ „Mám jiné plány.“

„Michaeli, ředitelka Ústřední zpravodajské služby by s tebou ráda povečeřela. Jistě dokážeš na chvíli odložit svou aroganci a najdeš si ve svém nabitém programu volné okénko.“

„Promiň, Adriane, ale marníš čas. A stejně tak by ho marnila i ředitelka. Já prostě nemám zájem. Ale jsem rád, že jsem tě viděl. Pozdravuj ode mě Christinu a děti.“ Michael se otočil a odcházel.

„Jestli chceš tak usilovně zůstat mimo hru,“ zavolal za ním Carter, „proč jsi letěl do Káhiry? Nejspíš proto, že se domníváš, že je Říjen ještě naživu. Budu k tobě upřímný a přiznám, že já si to myslím také.“

Michael se otočil.

„Zdá se, že jsem konečně upoutal tvou pozornost,“ poznamenal Carter.

Monika Tylerová si rezervovala soukromý salonek u Picholina na Západní čtyřiašedesáté ulici nedaleko parku. Když Michael vešel do restaurace, Carter seděl sám na konci baru a v ruce držel sklenku bílého vína. Na sobě měl modrý dvouřadový oblek, zatímco Michael se na schůzku dostavil v džínsech a černém blejzru. Oba muži se beze slova pozdravili, ani si nepodali ruku. Michael odevzdal šatnářce plášť a dvojice následovala atraktivní servírku napříč jídelnou.

Soukromý salonek u Picholina je vlastně vinný sklípek, temná a chladná místnost se stovkami lahví uskladněných od podlahy ke stropu v regálech z věkovitého dubového dřeva. Monika Tylerová seděla sama, zalitá jemnou září tlumeného osvětlení, před sebou rozloženou složku se spisy. Když Michael s Carterem vešli do místnosti, poskládala papíry a odložila brýle se zlatými obroučkami, které používala na čtení.

„Jsem ráda, že vás zase vidím, Michaeli,“ řekla na uvítanou. Zůstala sedět a napřáhla pravici v tak podivném úhlu, že si Michael nebyl jistý, jestli jí má potřást nebo ji políbit.

Právě Monika Tylerová se snažila co nejvíce urychlit Michaelův odchod z agentury. Nařídila inspekci, aby prošetřila jeho postup v záležitosti sestřelení letadla společnosti TransAtlantic. V té době působila jako zastupující ředitelka, ale o šest měsíců později ji prezident jmenoval do nejvyšší funkce. Beckwith vstoupil do fáze typické pro všechny americké hlavy státu v druhém volebním období a jeho nejdůležitější starostí bylo zajistit si místo v dějinách. Věřil, že jmenování Moniky Tylerové jako první ženy ředitelkou Ústřední zpravodajské služby mu v tom pomůže. Agentura už přežila nováčky ve svém čele v minulosti, pomyslel si Michael, a přežije i Moniku Tylerovou.

Tylerová objednala bez nahlédnutí do vinného lístku láhev Pouilly-Fuissé. Když pracovala na Wall Street, používala tento salonek k důležitým obchodním jednáním. Ujistila Michaela, že jejich rozhovor bude čistě soukromý. Chvilí nezávazně konverzovali o washingtonské politice a neškodných drbech ze života agentury a rozhodovali se, co si objednájí k jídlu. Monika a Adrian mluvili před Michaelem stejným stylem, jakým spolu někdy rodiče mluví před dětmi - již nebyl členem tajného bratrstva, a tudíž se mu nedalo plně důvěřovat.

„Adrian mě informoval, že se mu nepodařilo vás přesvědčit, abyste se vrátil do služby,“ změnila Tylerová náhle téma. „Proto jsem přijela. Adrian vás potřebuje v protiteroristickém centru a já jsem tady, abych mu pomohla získat, co chce.“

Adrian mě potřebuje, pomyslel si Michael. Ale co ty, Moniko?

Tylerová se k němu obrátila čelem a upřela na něj pronikavý pohled. Někde během výstupu k nejvyšším metám se Monika Tylerová naučila používat své oči jako zbraň. Živé, pohyblivé modré oči měnily svůj výraz podle momentální nálady. Když něco upoutalo její pozornost, oči zprůhledněly a upřely se na předmět zájmu s intenzitou psychoterapeuta. Když ji něco podráždilo nebo, což bylo horší, nudilo, zornice ztuhly a oči pozbyly lesk. Když se rozzlobila, oči přejížděly po oběti jejího hněvu jako pátrací reflektory a hledaly, kam zasadit smrtící úder.

Když Monika Tylerová nastoupila do Langley, neměla žádné zkušenosti se zpravodajskou prací, ale Michael a všichni ostatní na ústředí rychle pochopili, že podceňovat ji by se jim mohlo fa-

tálně nevyplatit. Jako vášnivá čtenářka s bystrým intelektem a bezchybnou pamětí špiona dokázala vstřebat obrovskou spoustu informací. Současně uměla velmi přesvědčivě lhát a nikdy netrpěla zbytečnými morálními ohledy. Ovládala své okolí jako zkušený profesionální zpravodajec. Rituály světa tajemství seděly Monice Tylerové stejně dokonale jako kostým z módního salonu Coco Chanel.

„Věřte, že plně chápu, proč jste se rozhodl nás opustit," pokračovala, když položila loket na stůl a opřela bradu o dlaň. „Naštval jste se na mě, protože jsem vás postavila mimo službu. Ale já jsem tu suspendaci zrušila a záznam o ní byl z vašeho služebního spisu odstraněn."

„A za to vám mám jako být vděčný, Moniko?" „Ne. Chci po vás jen to, abyste se choval jako profesionál." Monika Tylerová se odmlčela, protože číšník servíroval první chod. Odsunula o několik centimetrů misku se salátem, čímž naznačila, že nebude jíst. Carter si se sklopenou hlavou začal pochutnávat na grilované chobotnici.

„Chtěl jsem vypadnout, protože jste mě hodila přes palubu a agentura se na mě vykašlala," řekl Michael.

„Zpravodajská služba má svá pravidla a všichni její zaměstnanci a agenti je musí dodržovat," *kázala* Tylerová. „Tohle vám snad, Michaeli, vysvětlovat nemusím. Vy jste přece v agentuře vyrostl. Když jste se jí upsal, ta pravidla jste dobře znal."

„O jakou práci by se jednalo?"

„Výborně, konečně správná řeč."

„Ještě jsem na nic nepřistoupil," namítl Michael spěšně „ale vyslechnu si, co mi chcete říct."

„Prezident nám přikázal vytvořit zvláštní pracovní skupinu zaměřenou na severoirský terorismus."

„A proč bych se měl podle vás chtít vrátit a mít něco společného se Severním Irskem? Ulster je britský problém a britská záležitost. My jsme pouhými diváky.“

„Nežádáme po tobě, aby ses vrátil a pronikl do Brigády svobodného Ulsteru, Michaeli,“ vmísil se Carter.

„Ale to je přece moje práce, Adriane.“

„Ne, Michaeli. To *byla* vaše práce,“ opravila ho Monika Tylerová.

„Co má znamenat ten náhlý zájem agentury o Severní Irsko? Ulster nikdy nepatřil mezi priority Langley.“

„Prezident považuje mírovou dohodu v Severním Irsku za jeden z nejdůležitějších úspěchů své zahraniční politiky, za její završení,“ vysvětlovala Monika Tylerová. „Ale současně chápe, stejně jako my, že mírový proces je velmi křehký a mohl by se snadno zvrátit. Žádá od agentury informace a hodnocení situace. Potřebuje vědět, kdy vstoupit do hry a vyvinout tlak na zúčastněné strany, a kdy se naopak držet zpátky a nezasahovat. Potřebuje vědět, kdy by mohlo jeho veřejné prohlášení pomoci a kdy by měl naopak držet pusu.“

„A co chcete ode mě vy?“

„Jde o to, co chce James Beckwith, ne co chci já. A prezident si přeje, abyste tu pracovní skupinu vedl vy.“ „Proč právě já?“

„Protože máte rozsáhlé zkušenosti z boje proti terorismu i z práce v terénu. Víte také, jak funguje ústředí a jak se vypořádat s nutnou byrokracií. V Adrianovi máte mocného spojence...“ Tylerová na okamžik zaváhala. „A ve mně také. A ještě jedna věc. Váš tchán se brzy stane velvyslancem u dvora svatého Jakuba.“

„Já teď žiju v New Yorku,“ namítl Michael. „Elizabeth se vzdala svého podílu v právnické firmě ve Washingtonu a založila si vlastní advokátní praxi na Manhattanu.“

„Několik dní v týdnu můžete pracovat v newyorské úřadovně a v ostatní dny létat do Washingtonu kyvadlovým spojem. Po dobu činnosti zvláštní pracovní skupiny vám agentura bude hradit cestovní náklady. Po splnění úkolu bychom spolu probrali další náležitosti.“

Monika uchopila vidličku a napíchla několik lístků salátu. „A potom je tady pochopitelně ještě Říjen,“ dodala. „Tuto záležitost má na starosti Adrian.“

Carter odstrčil prázdný talíř a utřel si ústa ubrouskem. „Na vraždě Ahmada Husajna v Káhiře se nám od prvopočátku něco nezdálo. Zprvu jsme z ní podezřívali Izraelce, ale ti veřejně popřeli jakoukoliv spojitost a navíc ji popřeli i soukromě. Takže jsme

začali pátrat dál. Informátoři, kontakty, však víš, jak se to dělá." Carter mluvil lhostejným tónem, jako kdyby popisoval velmi nudný víkend strávený na chalupě. „Máme v Izraeli svůj zdroj, který nám sdělil, že příkaz k vraždě vydal Ari Šamron, náčelník operačního oddělení Mossadu, a osobně dohlížel na provedení operace, aby se ujistil, že se nic neposere."

Monika Tylerová ostře vzhlédla od misky se salátem a poklepala si na rty růžkem damaškového ubrousku. Nesnášela vulgární výrazy a na poradách vedení přísně *zakázala* jejich používání.

„Podle našeho zdroje si Šamron našel střelce mimo Mossad," pokračoval Carter nevzrušeně. „Šlo prý o vysoce ceněného -a velmi drahého - nájemného vraha. Šamron mu údajně zaplatil penězi, které získal ze soukromých zdrojů."

„Sdělil vám váš zdroj popis vraha?"

„Ne."

„Upřesnil místo, kde ho Šamron našel?"

„Evropa nebo Střední východ. Pravděpodobně Středomoří."

„Viděl jsem videozáznam atentátu."

„Co. prosím?" vyhrkl Adrian Carter.

Michael mu popsal své setkání s Jousefem Hafezem.

„Viděl jsem jeho pohyby i to, jak používá zbraň. Mohl to klidně být tentýž člověk, ale těžko to můžu tvrdit s jistotou. Ale možná bych to mohl dokázat."

„Jak?"

„Tehdy v noci na Shelter Islandu jsem mu prostřelil ruku," vysvětloval Michael. „Pravou ruku. Tu, v které drží zbraň. Při vraždě Ahmada Husajna neměl střelec nasazené rukavice. Kdybychom na jeho ruce našli jizvu, věděli bychom, že to byl Říjen."

„Kde je ta páska?" zeptal se Carter.

„Mám ji doma."

Na dveře zaklepal číšník, vstoupil a odnesl zbytky předkrmu.

Když odešel, ujala se slova Monika Tylerová. „Kdybyste se vrátil do agentury, jsem připravena rozšířit vaše úkoly i pravomoci. Stal byste se hlavou zvláštní skupiny pro Severní Irsko a současně byste dostal na starost pátrání po Říjnoví a jeho dopadení - pokud skutečně žije. Tak co, dohodneme se, Michaeli?"

„Nejdřív si musím promluvit s Elizabeth," odpověděl Michael. „Mou odpověď dostanete ráno."

„Jste zpravodajský důstojník vycvičený k tomu, aby dokázal přimět lidi, aby zradili svou vlast," řekla Monika s roztomilým úsměvem. „Věřím,

že bez obtíží přesvědčíte i vlastní manželku, že tohle je to nejsprávnější rozhodnutí."

Adrian Carter se rozesmál. „To neznáte Elizabeth."

Po večeři se Michael chtěl projít. Jeho byt se nacházel na Páté Avenue na druhé straně Central Parku, ale i on, bývalý agent CIA znalý bojových umění, si byl vědom, že v noci je nejlépe se parku vyhnout. Zamířil tedy na jih, obešel Columbus Circle a po Central Park South kráčel mezi páchnoucími koňskými povozy k domovu.

Když jeho kroky zaklepaly po kamenném chodníku na začátku Páté Avenue, snesly se z oblohy první vločky sněhu. Michael se nadcházejícího rozhovoru s Elizabeth přímo děsil. Věděl, že se manželka rozzlobí - a oprávněně. Poté, co se je Říjen a Astrid Vogelová pokusili zabít, jí svatosvatě slíbil, že odejde z agentury a nikdy se tam nevrátí - a teď se chystá dané slovo porušit.

Posadil se na lavičku a zahleděl se na osvětlená okna jejich bytu. Vzpomínal na den, kdy se s Elizabeth seznámil, na parné odpoledne uprostřed zálivu Chesapeake na palubě plachetnice, která patřila jejich společnému známému, půl roku po vraždě Sáry Randolphové. Agentura dospěla k závěru, že Michaelovo krytí beznadějně vybuchlo, a rozhodla se stáhnout ho z terénu. Odvolali ho z Londýna a pověřili nudnými a suchopárnými kancelářskými úkoly v Langley. Práce ho k uzoufání netěšila a stále se nemohl vyrovnat se Sárinou smrtí. Ostatní ženy mu byly dokonale lhostejné. A pak ho představili Elizabeth Cannonové, krásné a skvělé dceři slavného senátora za stát New York, a poprvé od osudné noci na nábřeží v Chelsea Michael cítil, že stín Sáry Randolphové bledne.

Hned první noc se s Elizabeth pomilovali. V prvních měsících jejich známosti ji Michael obelhával, pokud se týkalo jeho práce. Teprve když začali vážně uvažovat o sňatku, donutila ho přiznat pravdu, že je zaměstnancem CIA a řídí agenty, kteří pronikají do

teroristických skupin a organizací, a že mu přímo před očima zavraždili ženu, kterou oddaně miloval. Elizabeth mu vyťala políček a křičela na něho, aby táhl, že ho už v životě nechce vidět. Michael si pomyslel, že ji navždy ztratil.

Z těch prvotních lží se jejich vzájemný vztah nikdy zcela nezotavil. Kvůli Sáře kladla Elizabeth rovnítko mezi Michaelovou prací a milenkami. Pokaždé, když měl na delší dobu odjet, chovala se, jako kdyby ji podváděl

s jinou ženou, a když se vrátil, podvědomě hledala na jeho těle stopy po mimomanželském milostném vztahu. Den, kdy opustil agenturu, patřil k nejšťastnějším v jejím životě. A teď mělo všechno začít znovu.

Michael přešel ulici a zamířil pod markýzu nad vchodem do domu. Proklouzl kolem vrátného a vyjel výtahem do čtrnáctého patra.

Elizabeth našel na stejném místě, kde ji před dvěma hodinami opustil. Ležela na pohovce pod širokým oknem s výhledem do parku obklopená záplavou úředních obálek a spisů. Popelník na podlaze přetékal zpola dokouřenými nedopalky. Obhajovala jistou remorkérovou přepravní společnost se sídlem na Staten Islandu, kterou federální vláda obvinila ze znečištění životního prostředí (olejová skvrna u newjerseyského pobřeží). Soudní řízení - první po jejím odchodu z mateřské firmy - mělo být zahájeno během dvou týdnů. Pracovala neúměrně dlouho, pila příliš mnoho kávy a kouřila vražedné množství cigaret. Michael ji políbil na čelo a vzal jí z prstů kouřící oharek. Elizabeth na něj pohlédla přes okraj brýlí, ale okamžitě se zase věnovala poznámkovému bloku popsanému ležatým roztáhlým rukopisem. Nepřítomně sáhla po balíčku a zapálila si další cigaretu.

„Moc kouříš," pokáral ji Michael.

„Přestanu, až přestaneš ty," odpověděla, aniž vzhledla od práce. „Jak proběhla večeře?"

„Celkem fajn."

„Co po tobě chtěli?"

„Abych se vrátil. Mají pro mě práci."

„Cos jim odpověděl?"

„Že si musím nejdřív promluvit s tebou."

„Vypadá to, že máš v úmyslu přijmout. Nebo se snad mýlím?"

Odložila blok na podlahu a sundala si brýle. Byla vyčerpaná a nervózní - smrtelně nebezpečná kombinace. Michael jí pohlédl do očí a rázem ho přešla veškerá odvaha pokračovat v rozhovoru. Jenže Elizabeth naléhala.

„O jakou práci jde?"

„Chtějí, abych vedl zvláštní pracovní skupinu zaměřenou na Severní Irsko."

„Proč zrovna ty?"

„Už jsem v Severním Irsku působil a mám zkušenosti z práce na ústředí. Monika i Adrian se domnívají, že je to pro daný úkol ideální kombinace."

„Tylerová se tě před rokem snažila z agentury vyštvať a tvůj velký přítel Adrian nehnul prstem, aby ti pomohl. Proč ten náhlý obrat?"

„Tvrdí, že je všechno odpuštěno.“

„A ty máš zjevně sto chutí na jejich nabídku skočit. Jinak bys na místě odmítl.“

„Ano, chci tu práci přijmout.“

„Pro smilování boží!“ Elizabeth rozdrtila nedokouřenou cigaretu v popelníku a ihned si zapálila druhou. „Řekni mi jediný důvod, Michaeli! Doufala jsem, že jsi s agenturou jednou provždy skoncoval. Věřila jsem, že chceš začít nový život.“

„Já také.“

„Tak proč se necháváš stáhnout zpátky?“

„Protože mi ta práce chybí. Chybí mi ranní vstávání a štve mě, že pak nemám kam jít.“

„Tak si najdi normální zaměstnání, když to doma nemůžeš vydržet. Už je to rok, co tě postřelili. Rána se ti zahojila a jsi naprosto zdravý.“

„Jenže ono není právě moc zaměstnavatelů, kteří by potřebovali lidi s mými dovednostmi a schopnostmi.“

„Tak se věnuj charitě nebo dobrovolnické činnosti. Peníze přece nepotřebujeme.“

„Nepotřebujeme je, protože nás užíví tvoje práce. Důležitá práce.“

„A ty chceš taky mít důležitou práci, že?“

„Ano. Myslím, že nastolení a udržení míru v Severním Irsku by byla prospěšná a vděčná činnost.“

„Nerada tě připravuju o iluze, ale lidé v Severním Irsku se vzájemně vraždí už bůhvíjak dlouho. Budou spolu válčit nebo odloží zbraně bez ohledu na to, co si tom myslí CIA.“

„Nezapomínej, že jde i o něco jiného,“ bojoval Michael. „Tvůj otec se může stát potenciálním cílem teroristů a já se chci postarat, aby se mu nic nestalo.“

„Jak je to od tebe šlechetné a obětavé!“ Elizabeth zablýskaly oči. „Co si to dovoluješ, zatahovat sem mého otce? Jestli se chceš vrátit do agentury, měl bys mít alespoň tolik slušnosti a nezneužívat mého otce jako záminku.“

„Chybí mi to, Elizabeth,“ řekl Michael tiše. „Je to práce, kterou znám a ovládám. Nic jiného neumím. Nedokážu se stát jiným člověkem.“

„Bože, jak dojemné! Někdy je mi tě strašně líto, Michaeli. Tuhle součást tvé osobnosti bytostně nesnáším. Nenávídím tajemství a ještě více nenávídím lži. Ale kdybych ti stála v cestě, kdybych si dupla a řekla ne, měl bys mi to za zlé. Naštval by ses na mě, a to bych nesnesla.“

„Nenaštval bych se na tebe.“

„A nezapomněls náhodou, že dole v přízemí spí dvě malé děti?“

„Většina otců malých dětí chodí do práce,“ namítl Michael chabě.

Elizabeth mlčela.

„Monika říká, že můžu několik dní v týdnu pracovat v newyorské úřadovně a v jiné dny létat do Washingtonu a zpátky kyvadlem.“

„Mám dojem, že to vy dva už máte všechno promyšlené. Kdy tvá nová nejlepší přítelkyně chce, abys začal?“

„Pozítří složí tvůj otec na ministerstvu zahraničí přísahu. Prezident si přeje, aby hned poté odletěl do Londýna. Říkal jsem si, že bych si předtím alespoň na pár hodin zaskočil do Langley a trochu se porozhlédl.“

Elizabeth vstala a začala přecházet místností. „No, blahopřeju ti, Michaeli. Ale odpusť mi, že nepoběžím pro láhev šampaňského.“

15 KAPITOLA

WASHINGTON - ÚSTŘEDÍ CIA - NEW YORK

Ceremoniál přísahy Douglase Cannona jako nového velvyslance u dvora svatého Jakuba se konal ve velkém sále v sedmém patře budovy ministerstva zahraničí. Průběh slavnostního aktu, který se do detailu shoduje s prezidentskou přísahou, řídil ministr Martin Claridge. Douglas slíbil, že bude „zachovávat, bránit a ochraňovat ústavu Spojených států“ a dvě stovky narychlo sezvaných hostů mu bouřlivě zatleskaly.

Z reprezentačního sálu ministerstva zahraničí vedou široké dveře na rozlehlý balkon, odkud se otevírá pohled na Washington Mall a dále k jihu na řeku Potomac. Jasné nebe a příjemně teplé počasí přinesly vítanou úlevu po mrazivé vlně posledních dnů, takže po obřadu většina přítomných s radostí opustila přetopenou místnost, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Washingtonův pomník a Lincolnův památník v zimním slunci přímo zářily. Michael se záměrně držel stranou davu, usrkal kávu z krásného porcelánového šálku a kouřil cigaretu. Druhá otázka většiny rozhovorů ve Washingtonu zní: „Co děláte?“ a on neměl náladu vykládat někomu lži.

Pozoroval Elizabeth, která se elegantně pohybovala zástupem. Dospívání v rodině politika vyloženě nesnášela, ale získala tak zkušenosti a dovednosti potřebné k tomu, aby ovládla sál jako úřadující prezident. Nenucené žertovala s ministrem zahraničí, několika kongresmany a dokonce s novináři. Michael se nemohl ubránit obdivu. Jeho vycvičili, aby dokázal splynout s davem, pohybovat se nenápadně a hlavně neustále číhat na hrozící nebezpečí. Recepce a večírky ho vyloženě znervózňovaly. Opatrně se prodíral mezi návštěvníky, až stanul vedle manželky.

„Už musím jít," oznámil a políbil ji na tvář.

„Kdy se vrátíš domů?"

„Pokusím se stihnout let v sedm."

V tom okamžiku spatřil Elizabeth jeden z jejích bývalých partnerů v právnícké firmě a okamžitě ji zatáhl do rozhovoru. Michael odcházel a naposled se po manželce ohlédl, ale Elizabeth si už nasadila sluneční brýle, a tak nepoznal, jestli se dívá na něj, nebo na starého přítele z předchozího působiště. Zná řemeslo, pomyslel si. Byl by z ní dokonalý špión.

Michael přešel most u památníku a zamířil k okružní dálnici. Říční hladina se pod ním oslnivě leskla a holé větve stromů ohýbal vítr; Michaelovi se zdálo, že projíždí tunelem blikajícího světla. Za starých dobrých časů - než prodal svého jaguára - patřila cesta mezi domovem v Georgetownu a centrálou CIA v Langley k nejkrásnějším zážitkům dne. V pronajatém sedanu Ford Taurus už to zdaleka takový požitek nebyl.

Odbočil k hlavnímu vjezdu do budovy CIA, zabrzdil před budkou z neprůstřelného skla a sdělil strážnému své jméno. Protože služební průkazku agentury dávno odevzdal, předložil řidičský průkaz. Strážný si ověřil jeho jméno v seznamu, vydal mu růžovou kartičku (volbu barev používaných v Ústřední zpravodajské službě Michael v životě nepochopil), kterou měl položit na palubní desku auta, a nasměroval ho na parkoviště pro návštěvníky.

Když Michael procházel mramorovou vstupní halou, zmocnil se ho pocit, že se vrátil do svého bývalého dětského pokoje. Všechno se mu zdálo trochu menší a trochu zašlejší, než jak si pamatoval. Přešel po znaku agentury vyvedeného mozaikou na podlaze a krátce pohlédl na sochu Billa Donovana, muže, který za druhé světové války založil Úřad strategických služeb, předchůdce dnešní Ústřední zpravodajské služby. O něco delší pohled pak věnoval stěně, na níž každá hvězdička představovala pracovníka CIA, který padl při výkonu služby.

Pomalu mířil k pultu ochranky, který stojí hned vedle řady technicky dokonalých bezpečnostních turniketů, a ohlásil se

u službukonajícího důstojníka. Ten vytočil vnitřní linku Adriana Cartera, zamumlal několik slov do sluchátka, zavěsil, podezřívavě si Michaela přeměřil a vyzval ho, aby se posadil na jednu z černě polstrovaných lavic v hale. Zaklapaly podpatky a Michael se ohlédl. Turnikety právě procházela trojice pohledných dívek v džínsech a tričkách. Nová CIA, pomyslel si Michael otráveně. Křížová výprava dětí. Co by si asi o tomhle místě dnes pomyslel Divoký Bill Donovan? Najednou se cítil nesmírně starý.

Za deset minut se na druhé straně bezpečnostní bariéry vynořil Adrian Carter s pro něj netypickým úsměvem na rtech.

„Hleďme, hleďme, ztracený syn se nám vrátil,“ hlaholil Carter. „Pusťte ho dál, Same. Je to sice potíživá, ale relativně neškodný.“

„Proč ti to sakra trvalo tak dlouho?“ vyjel na přítele Michael.

„Zdržel mě telefon. Volala Monika. Do zítřka chce mít na stole hodnocení situace v Severním Irsku.“

„Kristepane, vždyť já ještě ani nevím, kde budu sedět!“

„Pěkně popořádku, Michaeli.“

„Cože?“

„Nejdřív pochopitelně musíš na osobní.“

Carter ho odvedl na osobní oddělení, kde Michael přetrpěl tříhodinovou rituální šikanu potřebnou k návratu do světa tajných služeb. Závazně prohlásil, že nemá v úmyslu prozradit státní tajemství cizí moci. Že nepije nadměrné alkohol a nepožívá drogy. Že není homosexuál a netrpí žádnou sexuální úchylností. Že nemá dluhy, které by nedokázal splatit. Že neprožívá manželskou krizi (kromě té způsobené mým návratem do agentury, pomyslel si). Když podepsal všechny nezbytné dokumenty, vyfotografovali ho a vydali mu nový služební průkaz a identifikační kartičku s řetízkem, aby ji v době pobytu na ústředí mohl nosit kolem krku. Absolvoval rovněž naprosto šílené školení o tom, že nesmí průkaz ukazovat na veřejnosti. Dostal i uživatelské jméno a heslo potřebné pro vstup do počítačové sítě, aby získal přístup k archivovaným utajovaným souborům.

Během jeho nepřítomnosti se protiteroristické centrum přestěhovalo z omezených prostor v šestém patře do starého sídla centrály v rozlehlém komplexu bílých betonových budov v jižní části areálu. Když Michael toho dopoledne vstoupil do obrovského sá-

lu, připadal si jako v reklamním oddělení velké pojišťovací společnosti. Protiteroristické centrum bylo založeno v době vlády Ronalda Reagana s úkolem postavit hráz teroristickým útokům na Spojené státy a na americké zájmy v zahraničí. V terminologii Langley byl útvar označen jako „centrum“ proto, že čerpá lidské a materiální zdroje jak z operační, tak z analytické složky Ústřední zpravodajské služby. Na činnosti centra se podílejí i pracovníci jiných federálních organizací, jako jsou například ministerstvo spravedlnosti, Pobřežní stráž, správa letového provozu nebo útvar pro boj s drogami. Důležitou roli hraje dokonce i hlavní rival CIA, tedy Federální úřad pro vyšetřování, což by v době, kdy v centrále působil Michaelův otec, bylo pokládáno za nepředstavitelné kacírství.

Carter trénoval na koberci ve své kanceláři golfové údery a neslyšel Michaela vstoupit, ale ostatní zaměstnanci povstali, aby ho uvítali. Mezi nimi Alan, vzděláním ekonom se zaměřením na účetnictví, který přišel z FBI, aby sledoval ilegální toky peněz přes nejobskurnější a nejšpinavější banky na světě; Gigabajt, hubený vytáhlý mladíček s uhrovitou tváří, který celý den surfoval po internetu a pátral v elektronickém světě po stopách komunikace mezi teroristy; Stephen přezívaný Eurotrash, odpadkový koš

Evropy, jehož úkolem bylo sledovat nejružnější levicová teroristická hnutí v západní Evropě; Blaz, obr z Nového Mexika, který mluvil nejen dobrou desítkou indiánských dialektů, ale ve španělštině a portugalštině dokázal napodobit přízvuk libovolné oblasti. Blaz se soustředil na gerilová hnutí a teroristy z Jižní a Střední Ameriky a jako obvykle byl oblečený jako peruánský rolník -kožené sandály a volná barevná košile. Pokládal se za moderní ekvivalent samuraje, skutečného válečníka-básníka, a kdysi naučil Michaela, jak zabít člověka platební kartou. Když mu Michael podával ruku, instinktivně se připravil na nejhorší a zděšeně sledoval, jak jeho dlaň mizí v mohutné medvědí tlapě.

Carter se vynořil ze své svatyně s golfovou holí v jedné ruce a hromadou spisů v druhé.

„Kde budu sedět?“ zajímal se Michael.

„Na rohu ulic Usámy bin Ládina a Carlose Šakala.“

„O čem to k čertu mluvíš?“

„Dnes sídlíme v tak velkých prostorách, že jsme si museli vymyslet adresy, aby naši lidé našli jeden druhého.“ Carter ukázal na malé modré tabulky připevněné na horních okrajích jednotlivých pracovních kójí. „Při pojmenovávání ulic jsme si aspoň užili trochu srandy.“

Carter odvedl Michaela přes bulvár Abú Nidala, dlouhou uličku mezi kójemi, a odbočil vpravo do ulice Usámy bin Ládina. Zastavil se u ohrádky bez okna na rohu Avenue Carlose Šakala. Stůl přetékal starými spisy a počítač postrádal monitor, který nejspíš někdo štlpl.

„Do večera bys měl dostat nový,“ uklidňoval Michaela Carter.

„To znamená příští měsíc, a to budu moct mluvit o štěstí.“

„Pošlu sem někoho, aby uklidil ty papíry. Musíš se pustit do práce. Cynthia ti pro začátek ukáže, co budeš potřebovat.“

Cynthia byla Cynthia Martinová, plavovlasý anděl britského původu a hlavní expert protiteroristického centra na severoirský terorismus. Vystudovala sociologii na London School of Economics a před nástupem do CIA krátce učila na Georgetownské univerzitě. O Irské republikánské armádě toho zapomněla víc, než Michael kdy věděl. Její specializací bylo právě Severní Irsko -pokud měl někdo vést novou zvláštní pracovní skupinu, byla to právě ona.

Cynthia se zadívala na chaos na Michaelově stole a zamračila se.

„Co kdybychom se přesunuli ke mně?“

Odvedla Michaela do své kóje a posadila se.

„Poslyš, Michaeli, nebudu předstírat, že mě to nesere.“ Cynthia byla pověstná svou otevřeností a ostrým jazykem a Michaela překvapilo, že čekala, než dojdou k jejímu stolu, a nevybila si na něm svůj vztek

okamžitě. „Irskou pracovní skupinu jsem měla dostat já, ne někdo, kdo na ústředí celý rok nestrčil nos.“

„I já jsem rád, že tě zase vidím, Cynthie.“

„Tohle místo je pořád pánský klub - bez ohledu na to, že nám řediteluje ženská. A i kdybych měla americké občanství, sedmé patro by mě pořád pokládalo za britskou čubku.“

„Skončila jsi?“

„Ano, skončila. Musela jsem to ze sebe dostat.“ Cynthie se usmála. „Jak se ti vůbec daří?“ zeptala se.

„Jde to.“

„Co tvoje zranění?“

„Vše vyléčeno.“

„Zlobíš se na mě, že jsem tak vyjela?“

„Samozřejmě že ne. Máš plné právo být našťvaná.“ Michael se odmlčel a pak dodal: „Adrian mi dal volnou ruku, abych pracovní skupinu zorganizoval, jak uznám za vhodné. Potřebuju schopného zástupce.“

„Nabízíš mi práci?“

Michael přikývl.

„Asi ji vezmu.“

Michael napřáhl ruku a Cynthie mu ji vřele stiskla.

„Vítej na palubě, Cynthie.“

„Dík, Michaeli. No, musíme toho spoustu stihnout, takže se pustíme do práce.“

O čtyři hodiny později strčil do Cynthiiny kóje hlavu Adrian Carter. „Mám tady něco, co bys měl vidět.“

Michael ho následoval do jeho kanceláře. Carter zavřel dveře a podal mu hnědou obálku velkého formátu.

„Co je to?“

„Technici zapracovali na té videonáhrávce vraždy Ahmada Husajna,“ odpověděl Carter. „Pomocí počítače zvětšili obraz.“

Michael rozlepil obálku a vylovil z ní velkou fotografii ruky svírající zbraň. Na hřbetě té ruky se mezi zápěstím a prvními články prstů zřetelně rýsovala svráštělá jizva.

„Je to on, Adriane. Zatraceně, je to on.“

„Už jsme upozornili Interpol a spřátelené služby po celém světě. Technické oddělení připravuje podle obrázků, které máme v archivu,

počítačový portrét. Jak dobře víš, ty staré snímky jsou dost neostré a obličej částečně zakrytý. Ve skutečnosti nevíme, jak Říjen opravdu vypadá. Technici by ocenili, kdybys jim pomohl doplnit chybějící detaily."

„Jenže já jsem nikdy neměl příležitost si ho pořádně prohlédnout," namítl Michael. „Všeobecnou představu ovšem mám," dodal vzápětí.

„Tak se zvedni, mazej dolů do technického a pomoz jim. Chci dát ten portrét co nejdřív do oběhu."

Michael zíral na zjizvenou ruku na fotografii.

„Jestli chce zase pracovat, musí se pohybovat," poznamenal Carter. „A jakmile se pohne, bude nás mít za zadkem."

Michael se usmál a vrátil Carterovi fotografii.

„Jsi rád, že jsi přijal mé pozvání a vrátil se?" zeptal se Carter.

„Kristepane, to víš, že jo."

Let v sedm Michael o pět minut nestihl. Zavolal do newyorského bytu, aby Elizabeth oznámil, že se opozdí, ale když nikdo nezvedal sluchátko, zanechal vzkaz a čekal v baru u piva na další spoj.

V letadle hleděl z okna a v mysli si přehrával obrázky ze Severního Irsku. Většinu dne strávil ve stísněné kóji Cynthie Martinové a vstřebával informace o Ulsterských polovojenských organizacích.

Zvažoval nejružnější možnosti. Atentáty mohla provést jedna z existujících protestantských skupin a pak se vydávat za Brigádu svobodného Ulsteru, aby svedla pátrání na falešnou stopu. Ale Brigáda svobodného Ulsteru mohla také být úplně nová organizace vytvořená lidmi bez teroristické minulosti a bez zkušeností v ozbrojeném odporu. Michael však dával přednost jiné teorii. Brigáda svobodného Ulsteru je malá, vysoce organizovaná a zkušená skupina složená z protestantských zastánců tvrdé linie, kteří se z odporu proti zastavení palby odpojili od hlavního proudu. Všechny tři atentáty byly úspěšné a vyznačovaly se příliš dokonalým provedením, aby šlo o dílo pouhých amatérů. Vůdce Brigády bezpochyby půjdou za svým cílem naprosto bezohledně a jsou odhodláni ke všemu, aby zajistili vnitřní i vnější bezpečnost své organizace. Svědčí o tom skutečnost, že pachatelé všech tří útoků už nežijí. Vypátrat, kdo k Brigádě svobodného Ulsteru patří, bude obtížné, ne-li vůbec nemožné.

Po celý den studoval Michael materiály všech známých příslušníků severoirských teroristických skupin a teď před ním defilovaly jejich

obličej - trojitě vězeňské snímky, fotografie pořízené při sledování, náčrty policejních kreslířů.

Myslí mu bleskla další tvář - nejasný, rozmazaný obrázek Říjnova obličej. Michael tušil, že není mrtvý, a teď mohl své tušení podložit důkazem. Přesto věděl, že šance na polapení vraha je mizivá. Mohl pouze spustit poplach a pak jen čekat a doufat, že dojde k dalšímu průlomu.

Objednal si u letušky pivo a znovu zavolal domů, ale telefon pořád nikdo nezvedal. Obvykle mluvil s Elizabeth několikrát denně, protože často volala a ptala se na děti. Dnes s ní naposled promluvil, když odcházel z Douglasovy přísahy na ministerstvu zahraničí. Byl zpátky v práci pouze necelý jeden den, ale již vnímal, jak vzdálenost mezi nimi narůstá. Cítil se provinile, ale současně spokojeně. Tak silný pocit naplnění a skutečného vzrušení již mnoho měsíců nepoznal. Nerad si to přiznával, ale agentura mu připadala jako domov. Jistě, někdy spíše rozvrácený, s rozhádanými dospělými a nevychovaným dětmi, nicméně stále domov.

Elizabeth našel v posteli obklopenou haldou papírů. Políbil ji na šíji, ale ona si to místo promnula, jako kdyby ji tam štípl obtížný hmyz. Michael se svlékl, připravil si sendvič a vklouzl do postele vedle manželky.

„Zeptala bych se tě, jakýs měl den, ale ty bys mi stejně nic neřekl.“

„Bylo fajn vrátit se zase do práce.“ Vzápětí Michael svých slov litoval.

„Děti jsou v pořádku, jestli tě to zajímá.“

Položil sendvič na noční stolek a vyprostil Elizabeth z rukou poznámkový blok.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se.

„Co jak bude dlouho trvat?“

„Však ty dobře víš, Elizabeth. Chci vědět, jak dlouho se mnou hodláš zacházet jako s vyvrhelem.“

„Nebudu ti nalhávat, že jsem kvůli tomu bůhvíjak šťastná, Michaeli. Nebudu předstírat, že nemám práce nad hlavu. K tomu děti a teď navíc můj manžel dojíždí prakticky denně do Washingtonu.“ Když si zapalovala cigaretu, cvakla zapalovačem s přehnanou silou. „Já to místo nenávidím. Nenávidím, co s tebou dělá. Co dělá s *námi*.“

„Příští týden předávám tvůj otec pověrovací listiny královně. Potřebuju na pár dní do Londýna. Co kdybys jela se mnou? Mohli bychom strávit nějaký čas spolu.“

„Nemůžu si teď jen tak odskočit do Anglie," odsekla Elizabeth. „Čeká mě soudní jednání. A mám děti. I ty máš děti - pro případ, žes na to zapomněl."

„Jistě že jsem nezapomněl."

„Jak je to dlouho, cos byl v Londýně? Proč se tam musíš tak brzy vracet?"

„Potřebuju obnovit některé staré kontakty."

„V Londýně?"

„Ne, v Belfastu."

16 KAPITOLA

LONDÝN

Oficiální rezidenci velvyslance Spojených států ve Velké Británii je Winfield House, honosná georgiánská budova obklopená dvanáctiakrový pozemkem uprostřed londýnského Regent's Parku. Dům si nechala postavit Barbara Huttonová, dědička rodinného jmění Woolworthů, když v roce 1934 přesídlila do Londýna se svým manželem, dánským aristokratem hrabětem Haugwitz-Revetlowem. V roce 1938 se s manželem rozvedla a vrátila se do rodných Spojených států, kde se provdala za herce Caryho Granta. Po válce prodala dům vládě své vlasti za symbolickou cenu jednoho dolaru a v roce 1955 se v něm usadil velvyslanec Winthorp Aldrich.

Douglas Cannon bydlel, ve Winfield House již dvakrát při svých oficiálních návštěvách Spojeného království, ale přesto byl první den znovu ohromen velikostí a hlavně elegancí stavby. Při procházce obrovskými vzdušnými pokoji v přízemí si jen těžko dokázal představit, že si Barbara Huttonová nechala dům postavit jako soukromé rodinné sídlo.

Když o dva dny později dorazil Michael, Douglas ho provedl budovou a chlubil se vybavením a výzdobou jednotlivých místností, jako kdyby je vybral a zaplatil on sám. Jeho oblíbencem byl Zelený pokoj, velká prosvětlená komnata s výhledem do zahrady a ručně malovanými čínskými tapetami - pečlivě snesenými ze zdí starého irského hradu - na stěnách. Tam mohl sedět u krbu pod širokými chippendaleskými zrcadly a v porostu mezi vrbami sledovat procházející se pávy a skotačící králíky.

V obrovském domě panovalo tak hluboké ticho, že se ráno v den Douglasovy slavnostní inaugurace Michael probudil do

vzdáleného odbíjení Big Benu. Když si pak u okna oblékal bílou kravatu a frak, mohl se kochat pohledem na rezavou lišku, jak pronásleduje labuť přes trávník ponořený do šera.

Na velvyslanectví přijeli v Douglasově oficiální limuzíně, doprovázeni týmem tělesných strážců ze zvláštního oddělení. Krátce před devátou naplnil náměstí Grosvenor Square klapot koňských kopyt. Michael se ohlédl oknem a spatřil, jak v prvním ze tří kočárů přijíždí vrchní ceremoniář diplomatického sboru. A to už se ozval potlesk shromážděných pracovníků velvyslanectví, protože Douglas vystoupil v přízemí z výtahu a procházel špalírem nastoupených příslušníků námořní pěchoty Spojených států.

Douglas jel v prvním kočáru vedle vrchního ceremoniáře, Michael ve třetím v doprovodu trojice vedoucích představitelů americké mise. Jedním z nich byl londýnský rezident CIA David Wheaton, nepokrytý anglofil, který oblečený do ranního převlečníku a s napomádovanými šedivými vlasy vypadal, jako kdyby se chystal do opery. Wheaton se nikdy netajil tím, že nejen nemá Michaela v lásce, ale že ho přímo nesnáší. Před mnoha a mnoha lety pracoval jako podřízený Michaelova otce v sovětské sekci Ústřední zpravodajské služby (měl za úkol získávat občany SSSR pro špionáž). Michaelův otec nabyl přesvědčení, že Wheaton postrádá sociální inteligenci i potřebnou dávku zdravého rozumu, aby mohl být dobrým řídicím důstojníkem zahraničních agentů a informátorů, a napsal na něj zničující posudek, který Wheatona málem stál kariéru.

Agentura se nicméně rozhodla dát Wheatonovi druhou šanci; muži jako on, muži se správným původem, správnými školami a správného vyznání vždycky dostávají druhou šanci. Vypakovali ho do jižní Afriky a udělali z něj rezidenta v Luandě. Po půl roce ho cestou na setkání s informátorem zastavila na kontrolním stanovišti policejní hlídka a v přihrádce na rukavice objevila jeho „černou skříňku“ - jména, kontaktní procedury a platební rozvrhy všech agentů CIA v Angole. Wheaton byl prohlášen za nežádoucí osobu a všichni agenti byli pozatýkáni, krutě mučeni a nakonec popraveni. Nezdálo se, že by smrt čtrnácti mužů Wheatonovi příliš zatížila svědomí. Ve svém vlastním hlášení o katas-

trofě svalil všechnu vinu na oběti, které „nevydržely nátlak při vyšetřování“.

Nakonec musela CIA Wheatona stáhnout z terénu a posadit ho za stůl v sovětské sekci na ústředí, kde v prostředí drbů, pomluv a zakouřené byrokracie přímo vzkvétal. Londýn byl vítězným okruhem jeho zcela bezvýznamné - i když občas pro jiné smrtonosné - kariéry. Vedl rezidenturu jako své soukromé lenní panství. Michael se doslechl o revoltě mezi jeho podřízenými. Anglicky se *rezident* řekne *Chief of Station* a agentura používá pro tuto funkci zkratku COS, kterou ovšem londýnští zpravodajci čtou *COck Sucker*, slušně řečeno hulibrko.

„Hled'me, snad to není sám velký hrdina z Heathrow," ušklíbl se Wheaton, když Michael nastoupil do kočáru a posadil se na dřevěné sedátko. Při teroristickém útoku na letišti Heathrow Michael jednoho atentátníka zastřelil a druhého zneškodnil. Agentura ho odměnila pochvalou za odvahu a Wheaton mu to nikdy neodpustil.

„Jak se pořád daří, Davide?" „Myslel jsem, že jste odešel do výslužby." „Taky že ano, ale stýskalo se mi po vás, a tak jsem se vrátil." „Musíme si promluvit." „Už se na to těším." „To vám věřím."

Za přihlížení zvědavých chodců a turistů projížděly kočáry hustým poledním provozem od Grosvenor Square po Park Lane kolem Hyde Parku a přes Constitution Hill. Diváky asi zklamalo, že místo vzrušujícího zážitku při spatření vznešeného člena královské rodiny vidí jen skupinku postarších diplomatů.

Když malá kolona kočárů projížděla branou Buckinghamského paláce, malá kapela - stejná, která doprovází střídání stráží -břeskně spustila *Yankee Doodle Dandy*. Douglas vystoupil z kočáru a byl uvítán královniným osobním tajemníkem a šéfem protokolu britského ministerstva zahraničí.

Uvedli ho do paláce a po širokém vznešeném schodišti vystoupali k řadě nablýskaných sálů, vedle nichž působilo velvyslancovo sídlo ve Winfield House jako barabizna. Michael spolu s vedoucími pracovníky ambasády následovali s odstupem něko-

lika kroků. Nakonec stanuli před masivními dvojitými dveřmi. Několik okamžiků čekali, než někde uvnitř blikl signál a obě majestátní křídla se rozestoupila.

Královna Alžběta II. stála uprostřed prostorného sálu. Měla na sobě tmavomodrý kostým a na zápěstí se jí pohupovala nezbytná kabelka. Po jejím boku čekal náměstek britského ministra zahraničí sir Patrick Wright. Douglas prošel sálem snad až příliš rychle a obřadně se před panovnicí uklonil. Pak jí podal obálku s pověřovacími listinami a odrecitoval předepsanou formuli: „Je mi velkou ctí, Vaše Veličenstvo, předat vám dokumenty potvrzující odvolání mého předchůdce a mé pověření." Královna Alžběta převzala obálku a podala ji siru Patrickovi, aniž se podívala na její obsah.

„Mám velkou radost, že prezident Beckwith projevil dostatek předvídavosti a zdravého rozumu a v této nelehké době vyslal do Londýna

osobnost vašeho formátu," prohlásila královna. „Mám-li se vyjádřit zcela otevřeně, pane velvyslanče Cannone, nechápu, proč váš prezident obvykle jmenuje do Londýna své příznivce a sponzory, ne profesionály, jako jste vy."

„Inu, Vaše Veličenstvo, já také nejsem profesionální diplomat. Srdcem jsem politik. Pokud vím, jediný kariérní diplomat, který kdy sloužil v Londýně, byl Raymond Seitz, zastupující zde prezidenta Bushe."

„Ano, Seitz byl báječný," souhlasila královna. „Ale my už se všichni těšíme na spolupráci s vámi. V oblasti zahraniční politiky máte bohaté zkušenosti. Jestli si dobře vzpomínám, byl jste předsedou senátního výboru... Ehm, Patriku, pomozte mi prosím..."

„Senátního výboru pro zahraniční záležitosti," napověděl své panovnici sir Patrick.

„Ano, to jsem byl," potvrdil Douglas Cannon.

„Nuže, jistě víte, jak napjatá je dnes situace v Severním Irsku. Máme-li úspěšně završit mírový proces, neobejdeme se bez pomoci vaší administrativy."

„Jsem rád, že budu moci pracovat jako váš partner, Vaše Veličenstvo."

„Já také."

Douglas vycítil královnin neklid; rozhovor dospěl k přirozenému závěru.

„Mohl bych vám představit své nejbližší spolupracovníky, Vaše Veličenstvo?"

Královna přikývla. Dveře se otevřely a do sálu napochodovalo deset diplomatů. Douglas každého z nich představil. Když uváděl Wheatona jako politického pracovníka odpovědného za koordinaci vzájemných vztahů obou mocností, královna si ho pochybovačně změřila.

„Jsem vdovec, Vaše Veličenstvo. Moje žena zemřela před sedmi lety. Dnes mě nemohla doprovodit moje dcera, ale dovolíte, abych vám představil svého zetě, pana Michaela Osbournea?"

Královna pokynula na souhlas a do sálu vešel Michael. Panovnici zablesklo v očích poznání. Naklonila se k Michaelovi a tiše se zeptala: „Vy jste se před rokem podílel na řešení situace na letišti Heathrow, že?"

Michael přikývl. „Ano, Vaše Veličenstvo, ale..."

„Nedělejte si starosti, pane Osbourne," zašeptala královna spiklenecky. „Byl byste překvapený, co všechno se od svých lidí dozvím. Ujišťuji vás, že mně můžete svěřit jakékoliv tajemství."

Michael se usmál. „Samozřejmě vám věřím, Vaše Veličenstvo."

„Pokud někdy nastane den, kdy se se svou profesí rozloučíte, byla bych ráda, kdybych mohla mít tu čest řádně vás odměnit za váš tehdejší odvážný čin, kterým jste zachránil řadu lidských životů. Lituji, že jsem dosud neměla příležitost vás osobně poznat.“

„Jsme dohodnutí, Vaše Veličenstvo.“

„Zajisté, pane Osbourne.“

Michael ustoupil a zařadil se mezi ostatní zaměstnance velvyslanectví. S úsměvem se zadíval na Wheatona, ale ten se ušklíbl, jako kdyby právě polkl vlastní manžetový knoflík.

Z Buckinghamského paláce se vraceli stejnou cestou, kterou přišli. Po Michaelově boku se najednou vynořil Wheaton a sevřel mu zezadu loket. Wheaton byl tenista a v pravé ruce, vytrénované neustálým mačkáním míčků (uvolňoval tím duševní napětí), měl velmi tvrdý stisk. Michael odolal popudu vyškubnout se. Wheaton byl surovec - snad proto, že ani s ním se nikdo nemazlil.

„Chci, aby mezi námi bylo jasno, Michaeli, a budu mluvit oficiálně a do protokolu," zašveholil Wheaton úlisně. Vždycky se vyjadřoval buď „do protokolu", nebo „neoficiálně mimo protokol", což Michael pokládá u zpravodajského důstojníka za absurdní pitomost. „Myslím si, že ten váš jednodenní výlet do Belfastu je zatraceně blbý nápad.“

„Nezdá se vám, Davide, že do těchto vznešených míst tak vulgární slova nepatří?"

„Jenom se neposerte, Michaeli," zasyčel Wheaton mrazivě.

Michael vytrhl loket z jeho sevření.

„Kevin Maguire už není váš informátor," ucedil Wheaton a Michael ho probodl nesouhlasným pohledem. Wheaton se právě dopustil hrdelního zločinu - vyslovil nahlas agentovo jméno v místnosti nezabezpečené proti odposlechu. Ale čemu se divím, pomyslel si Michael. Ten chlap pokládá zpravodajské řemeslo za hru, do níž je třeba se zapojit a zvítězit. Procházet sály Buckinghamského paláce a mluvit, byť tlumeně, o informátorovi přesně zapadalo do jeho představ o sobě samém. „Jestli od něj chcete nějaké informace, které potřebujete pro činnost své pracovní skupiny, měl by ho vyslechnout jeho řídicí důstojník z londýnské rezidentury.“

„Harbinger byl *můj* agent," namítl Michael a použil Maguireovo krycí jméno. „Já jsem ho získal a řídil jsem ho. Byl jsem to já, kdo ho přemluvil,

aby nám předal informace, které zachránily nespočet životů. Sejdou se s ním."

„Ted' není vhodná doba vzpomínat na staré časy, zejména ne ve městě jako Belfast. Proč se na to, co potřebujete, nezeptáte Harbingerova řídicího důstojníka? On se s ním potom může sejít a..."

„Protože to chci udělat osobně," skočil Michael Wheatonovi do řeči.

„Poslyšte, Michaeli, vím, že to mezi námi vždycky neklapalo, ale tuhle radu vám dávám naprosto upřímně. Ted pracujete v administrativě, ne v terénu. Je vám osmačtyřicet a před rokem vás málem zabili. I nejlepší z nás občas šlápnou vedle. Uděláte nejlíp, když mě necháte vyslat do Belfastu našeho člověka."

„Já vedle nešlapu," ohradil se Michael. „A pokud se týká Severního Irsku, tam se za posledních čtyři sta let nic nezměnilo. Myslím, že se tam o sebe dokážu postarat."

Vyšli do jasného slunečního svitu na nádvoří paláce.

„Harbinger chce pro setkání použít vaše staré procedury," řekl Wheaton. „Pokud se do dvou dnů nerozhodne ke schůzce, znamená to, že máte okamžitě opustit Belfast. Rozumíte?"

„Rozumím, Davide."

„Jestli to poděláte, bude vás to stát krk."

17 KAPITOLA

BELFAST

Spoje do Severního Irska odlétají z oddělené sekce prvního terminálu letiště Heathrow, kde všichni cestující procházejí před nástupem na palubu zvlášť přísnou bezpečnostní prohlídkou. Michael se vydával za dopisovatele jistého časopisu, který dostal za úkol sepsat článek o krásách ulsterské přírody. Za letu se pilně věnoval studiu map a turistických průvodců. Anglický obchodník, který seděl vedle něho, se Michaela zeptal, jestli už někdy dříve Severní Irsko navštívil. Michael se připitoměle usmál a prohlásil, že tohle je jeho první výlet do provincie. Letoun minul Liverpool a zamířil nad Irské moře. Pilot ohlásil, že právě opustili vzdušný prostor Velké Británie a za pětadvacet minut přistanou v Belfastu. Michael se musel v duchu usmát. I Britové si občas nedokážou uvědomit, že Severní Irsko tvoří součást Spojeného království.

Letadlo klesalo potrhánými mraky. Severní Irsko vypadá při pohledu z výšky jako obrovská farma, jejíž pozemky ožívují dvě větší města - Belfast a Londonderry - a stovky městeček, vesnic a osad. Země je rozdělena do tisíců pravidelných obdélníků. Některé jsou smaragdově zelené, jiné mají barvu citronů a oliv, jiné zůstávají hnědé, neobdělané. Na východě, kde se Belfastský záliv otevírá do Irského moře, zahlédl Michael hrad Carrickfergus. Belfast leží na úpatí Černé hory nad zálivem. Kdysi významné centrum textilního a loďařského průmyslu - ve zdejších loděnicích byl postaven *Titanic* - dnes vypadá jako každé jiné britské průmyslové město, na něž dolehly zlé časy, tedy zakouřený labyrint nízkých řadových domů z neomítnutých červených cihel.

Letadlo dosedlo na letišti Aldegrove a Michael se loudal k příletové hale - pomalu, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. V baru

si objednal šálek čaje a prohlédl si obchod se suvenýry a dárkovým zbožím. Trička a čepice jasných barev zdobily křiklavé nápisy SEVERNÍ IRSKO! Jako kdesi na Jamajce nebo v Cannes, pomyslel si Michael a potřásl hlavou.

Když vyšel před budovu letiště, silný vítr mu málem strhl plášť. Minul stanoviště taxíků a nastoupil do autobusu do centra města. Belfast nesl

známky probíhající občanské války, ale místo zápachu střelného prachu uvítala Michaela zemitá vůně chlěvské mrvy. Autobus projel kontrolním stanovištěm, kde dvojice Ulsterských policistů rozebírala na šroubky osobní automobil. Za čtvrt hodiny už Michael vystupoval v centru.

Střed Belfastu postrádá jakýkoliv půvab - malý, studený, někde příliš nový, jinde sešlý věkem. Počet bombových útoků IRA na centrum města nedokázal určit nikdo - jen během „Krvavého pátku“ 21. července 1972 zde vybuchlo dvaadvacet náloží. V Severním Irsku se jako v jediném místě na zeměkouli Michael necítil pohodlně a bezpečně. Zneklidňovala ho zejména krutost, snad až středověká brutalita konfliktu. A také byl Belfast jedním z mála měst, kde měl Michael jazykové problémy. Ovládal dokonale italštinu, španělštinu, francouzštinu, arabštinu, docela slušně hebrejštinu, ale angličtina vyslovovaná ostrým hrdelním přízvukem západního Belfastu ho vyváděla z míry. A galština, již mluví mnoho katolíků, mu byla jen nesrozumitelnou hatmatilkou; jeho uším zněla, jako když se zarývá lopata do šterku. Přesto na něj většina místních obyvatel působila nesmírně přátelským dojmem. Zejména k cizincům se Irové chovají s pozoruhodnou vstřícností. Okamžité vám nabídnou cigaretu nebo koupí drink a okoření svou ochotu černým humorem, odvozeným ze života ve světě, který zešlél.

Michael se zapsal v hotelu Evropa a deset minut prohledával pokoj, zda nenajde štěnice. Podařilo se mu sice usnout, ale po krátkém spánku ho probudilo vytí sirény a hlas z tlampače, který ho vyzýval k okamžité evakuaci hotelu. Zavolal do recepcie a dívka obsluhující telefon ho vesele uklidňovala, že jde jen o zkoušku. Objednal si do pokoje kávu, osprchoval se, oblékl a sešel dolů. Hned při příjezdu si přes recepci zajistil přistavení automobilu z půjčovny a teď na kruhové příjezdové cestě čekal červený ford escort. Michael se vrátil do hotelu a zeptal se recepční, jestli v půjčovně nemají vozidla s méně nápadnou barvou. „Obávám se, že nic jiného k dispozici není, pane.“ Michael usedl za volant a zamířil po Great Victoria Street na sever. Odbočil do postranní uličky, zastavil a vystoupil. Otevřel kapotu a vytahoval jednotlivé kabely, až motor ztichl. Zaklapl kapotu, vytáhl klíček ze zapalování a pěšky se vrátil do hotelu. Oznámil recepční, že pronajatý escort má poruchu, a informoval ji, kde vozidlo zanechal.

Za dvacet minut již zastavil před hotelem nový automobil, sedan Vauxhall tmavomodré barvy.

Kevin Maguire, krycí jméno Harbinger, použil za dlouhá léta vzájemné spolupráce pro setkání desítky procedur, ale na dnešní večer zvolil původní postup - tři místa roztroušená v blízkosti centra Belfastu v hodinových intervalech. Oba muži se měli přiblížit k první lokalitě, a pokud by jeden z nich spatřil náznak sledování nebo se z jakéhokoli důvodu necítil bezpečně, měli se o schůzku pokusit za hodinu na druhém určeném místě. Pokud by ani tam neuspěli, zbývalo třetí. V případě nezdaru by akci odvolali a celý postup zopakovali o den později na jiných třech lokalitách.

Michael jel k prvnímu místu, Donegallovu nábreží nedaleko mostu královny Alžběty, který se klene přes řeku Lagan. Ulice Belfastu dobře znal a v příštích dvaceti minutách provedl klasický manévr, označovaný v agentuře zkratkou DS, detekce sledování. Proplétal se ulicemi městského centra a soustavně pozoroval zpětné zrcátko. Pak odjel na nábreží rozhodnut schůzku uskutečnit, ale po Maguireovi ani vidu, ani slechu, takže ani nepřibrzdil a pokračoval v cestě. Maguire, ostřílený profesionální terorista, nepatřil k vystrašencům, kteří vidí nebezpečí za každým rohem a pro nic za nic zruší plánovanou schůzku.

Kevin Maguire, syn nezaměstnaného lodařského dělníka a švadleny, vyrůstal v sedmdesátých letech na sídlišti Ballymurphy. V noci se s ostatními chlapci ze sousedství potloukal ulicemi a kameny a zápalnými láhvemi bojoval proti britským vojákům a příslušníkům Ulsterské královské policie. Jednou ukázal Mi-

chaelovi svou fotografii z dětství - vagabund s vlasy na ježka v kožené bundě a s náhrdelníkem z vystřílených nábojnic. V sídlišti patřil svým způsobem k hrdinům, protože se stal expertem na převrácení obrněných transportérů pomocí prázdných pivních sudů. Jako většina katolíků v západní části Belfastu i on obdivoval bojovníky IRA - a současně se jich bál. Obdivoval je, protože chránili obyvatele před nájezdy protestantských bojůvek, a bál se jich, protože brutálně mučili a mržčili každého, kdo vystoupil z řady. Jeho otci prostřelili kolena za to, že chodil dům od domu a prodával kradené zboží, aby posílil rodinný rozpočet tvořený jen měsíční podporou v nezaměstnanosti.

Maguire byl členem *Na Fianna Eirean*, republikánské skautské organizace, a jeho otec navzdory zmrzačení, které mu souvěrci způsobili, trval na tom, aby v ní mladý Kevin zůstal, a souhlasil, když jeho syn v dvaadvaceti letech dobrovolně rozšířil řady bojovníků Irské republikánské armády. Tajnou vstupní přísahu slavnostně složil při obřadu, který se konal v obývacím pokoji v domku jeho rodičů v Ballymurphy. Maguire v životě nezapomněl na výraz otcovy tváře, podivnou směsici obdivu a ponížení nad

skutečností, že se jeho syn stává členem téže organizace, která ho připravila o nohy. Kevin byl přidělen k belfastské brigádě a postupně se vypracoval až do elitní jednotky operující na britském území. Vybudoval si vynikající kontakty v armádní radě, vojenském velitelství IRA, a zejména v belfastské zpravodajské jednotce, což se ukázalo jako neocenitelná přednost poté, co přešel na druhou stranu a stal se špiónem.

Událostí, která dohnala Kevina ke zradě, byl bombový atentát IRA na slavnostní pochod při příležitosti oslav Dne příměří, ke kterému došlo 8. listopadu 1987 v Ennisillenu v hrabství Fermanagh. Po nečekaném - a neohlášeném - výbuchu silné nálože zahynulo jedenáct obětí a třiašedesát lidí utrpělo zranění. IRA se pokusila ztlumit nepříznivý ohlas masakru prohlášením, že exploze nastala omylem, ale Kevin Maguire znal pravdu, protože se na atentátu osobně podílel.

Zmítán neovladatelným vztekem, že armádní rada napadla neškodný civilní cíl, složil osobní přísahu, že zabráni Irské republikánské armádě páchat v budoucnu podobné zločiny. Nenávist

a nedůvěra ke všemu britskému vylučovaly spolupráci s britskou zpravodajskou službou nebo se zvláštním oddělením Ulsterské královské policie, a tak Kevin při nejbližší návštěvě Londýna oslovil americkou CIA, která vyslala do Belfastu Michaela, aby dojednal podrobnosti kontaktu. Maguire odmítl peníze - „Svých třicet stříbrných si nechte," prohlásil - a navzdory skutečnosti, že šlo o teroristu z řad IRA, ho Michael od počátku pokládal za slušného a poctivého člověka.

CIA a její britský protějšek dodržují nepsanou dohodu - agentura „nesklízí" na britské půdě. To znamená, že se nesnaží proniknout do IRA ani nerekrutuje informátory mezi zaměstnanci britských zpravodajských služeb. Poté, co Michael navázal kontakt s Maguirem, CIA o tom informovala britskou stranu. MI5 se zprvu tvářila pochybovačně a nedůvěřivě, ale další styky s Maguirem Michaelovi povolila - ovšem za předpokladu, že získá jeho poznatky současně s Langley. V příštích několika letech zásoboval Maguire Michaela neutuchajícím proudem informací o aktivitách a operacích IRA a poskytl agentuře a Britům pohled do nejvyššího vedení organizace. Kevin Maguire se stal nejdůležitějším informátorem z řad IRA v dějinách severoirského sektářského konfliktu. Když agentura stáhla Michaela z terénu, byl Maguireovi přidělen nový americký řídicí důstojník, jistý Jack Buchanan z londýnské rezidentury. Od té doby Michael Kevina neviděl, ani s ním nemluvil.

Michael ujížděl na jih po Ormeau Road. Příštím místem schůzky měla být křižovatka ulic Stranmillis a University nedaleko botanické zahrady.

Michael byl znovu přesvědčen, že ho nikdo nesleduje, ale ani tentokrát se Maguire neukázal.

Poslední lokalitou bylo ragbyové hřiště v belfastské čtvrti Newtonbreds, a tam také Michael o hodinu později našel svého člověka. Kevin Maguire se opíral o brankovou tyč.

„Proč jsi předchozí dvě vynechal?“ zeptal se Michael, když k němu Maguire přisedl do auta a zabouchl dveře.

„Ne že bych si něčeho všiml; prostě jenom špatné vibrace.“ Maguire si zapálil cigaretu. Vypadal spíše jako kavárenský než skutečný revolucionář. Na sobě měl tmavý nepromokavý plášť, černý svetr a černé džínsy. Od té doby, co jsem ho viděl naposled,

zestárl; podepsal se na něm Belfast, pomyslel si Michael. Nakrátko ostříhané černé vlasy mu prokvetly stříbrem a kolem očí se usadily vrásky. Nosil teď brýle s kulatými kovovými obroučkami podle evropské módy, příliš malé na široký obličej.

„Kde jsi vzal ten aut'ák?“ zajímal se Maguire.

„Z půjčovny. Přes recepčního v Evropě. Na prvním jsem vytáhl kabely z rozdělovače. Tento poslali za dvacet minut. Je čistý.“

„Víš, že v autech a uzavřených místnostech nikdy nemluším. Nebo jsi už za tu dobu, co sedíš v kanceláři, všechno zapomněl?“

„Nic jsem nezapomněl. Kam chceš zajít?“

„Co tamhle na kopec? Jako za starých časů? Někde zastav, koupím nám pár piv.“

Michael projel Belfastem. Z hlavní silnice vedoucí na sever odbočil na polní cestu, která je dovedla na úbočí Černé hory. Než dojel na malé parkoviště a vypnul motor, přestalo pršet. Oba muži vystoupili, posadili se na kapotu sedanu, upíjeli pivo a poslouchali praskání chladnoucího motoru. Pod nimi se rozprostíral Belfast a nad ním jako hedvábný šátek přehozený přes stínítko lampy visel lehký opar. Belfast je v noci temné město. V centru září sodíkové lampy pouličního osvětlení, ale okrajové čtvrti vypadají jako při válečném zatemnění. Tady na úbočí hory se Maguire vždycky cítil v míru a bezpečí (jako polovina hochů ze sídliště zde ztratil panictví), ale dnes večer z něj vyzařovala nervozita a napětí. Kouřil jednu za druhou, pivo pil jako vodu a navzdory nočnímu chladu se silně potil.

A mluvil. Vyprávěl Michaelovi staré historky. Vzpomínal na dospívání v Ballymurphy, na boje s britskými vojáky, na to, jak podpaloval

jejich vozidla. Svěřil se mu dokonce, jak se na svahu Černé hory poprvé miloval s dívkou. „Jmenovala se Kateřina. Byla katolička. Cítil jsem se tak provinile, že jsem hned druhý den šel ke zpovědi a vylil otcí Seamusovi srdce. V dalších letech jsem se otcí Seamusovi vyzpovídal ještě mockrát. Pokaždé, když jsem zabil britského vojáka nebo místního policistu, pokaždé, když jsem v centru nebo v Londýně nastražil bombu.”

Vyprávěl Michaelovi o milostném vztahu s protestantskou dívkou ze Sankhillu, který prožil krátce před svým vstupem do

IRA. Otěhotněla a obě rodiny milencům přísně zakázaly další styky.

„Věděli jsme, že je to tak lepší,” poznamenal Maguire. „Oba bychom se stali ve své společnosti vyvrheli. Byli bychom museli opustit Severní Irsko a usadit se v podělané Anglii nebo odemigrovat do Ameriky. Nakonec dítě porodila. Chlapce. Nikdy jsem ho neviděl.” Maguire se odmlčel. „Něco ti řeknu, Michaeli. V Sankhillu jsem nikdy bombu nenastražil.”

„Protože ses bál, že bys mohl zabít vlastního syna.”

„Jo, protože jsem se bál, že bych mohl zabít syna, kterého jsem v životě neviděl.” Maguire si otevřel další plechovku piva. „Nevím, co jsme tady těch posledních třicet let sakra dělali. Nemám tušení, k čemu to bylo. Dvacet let svého života jsem věnoval IRA, dvacet let odevzdaných tomu našemu podělanému boji. Je mi pětáctýřicet, nemám ženu, nemám rodinu. A kvůli čemu? Kvůli dohodě, kterou mohli od devětašedesátého podepsat už stokrát?”

„To je nejlepší výsledek, v jaký mohla IRA doufat,” podotkl Michael. „Na kompromisu není přece nic špatného.”

„A teď dostal Gerry Adams další vynikající nápad,” pokračoval Maguire, jako kdyby Michaela neslyšel. „Chce změnit Falls v turistickou oblast. Začne prý s několika penziony. Dokážeš si to představit? Přijďte k nám navštívit místa, kde několik desítek let vedli katolíci s protestanty svou malou hnusnou válku! Kristepane, v životě by mě nenapadlo, že se něčeho takového dočkám! Tři tisíce mrtvých jen proto, abychom se dostali do turistické přílohy *New York Times*.”

Maguire dopil pivo a odhodil prázdnou plechovku dolů po svahu.

„Vy Američané asi v životě nepochopíte, že tady u nás nikdy mír nebude. Na chvíli se můžeme přestat zabíjet, ale tohle místo nic a nikdo nezmění. Všechno tu zůstane při starém.” Maguire odhodil nedokouřenou cigaretu a díval se, jak žhavý oharek mizí ve tmě. „No, počítám, že jsi nevážil tak dlouhou cestu, abys poslouchal moje bláboly o politice a o selhání Irské republikánské armády.”

„To ne," souhlasil Michael. „Chci zjistit, kdo zabil Eamonna Dillona."

„To chce i posraná IRA."

„A co o té vraždě víte?"

„Máme podezření, že Dillon byl určený k odstřelu už dlouho."

„Proč?"

„Hned po jeho vraždě se hoši ze zpravodajské jednotky pustili do práce. Domnívali se, že Dillona zradil někdo uvnitř Sinn Fein, protože zabiják se objevil přesně ve správný čas na správném místě. Je sice teoreticky možné, že ho loajalisté sledovali po Falls a měli ho pod dohledem, ale tuto verzi považujeme za velmi málo pravděpodobnou. V místě jako Falls by nedokázali operovat, aniž by je někdo neodhalil, a Dillon si dával pozor."

„Takže co se stalo potom?"

„Zpravodajci IRA obrátili ústředí Sinn Fein vzhůru nohama. Prohledali každý centimetr zdí a podlah, jestli se tam neskrývá odposlech nebo miniaturní videokamera. Sice k smrti vyděsili lidi ze stranického aparátu a dobrovolné spolupracovníky, ale vyplatilo se to."

„Co zjistili?"

„Jedna z dobrovolnic - jmenovala se Kathleen a zvedala na ústředí telefony - se spřátelila s protestantskou dívkou."

„Má ta protestantka nějaké jméno?"

„Říká si Stella. Kathleen byla přesvědčená, že na přátelství se Stellou není nic špatného. Máme přece mírovou dohodu. IRA se do ní pustila s těžkou artilerií a Kathleen přiznala, že se Stellou mluvila i o lidech z vedení Sinn Fein včetně Eamonna Dillona."

„Je Kathleen ještě mezi námi?"

„Sotva dýchá," odvětil Maguire. „IRA měla Dillona ráda. V sedmdesátých letech byl členem belfastské brigády. Sloužil pod Gerrym Adamsem a strávil deset let v Maze za ozbrojená přepadení. IRA chtěla Kathleen vpálit kulku do týla, ale Gerry Adams zasáhl a zachránil jí život."

„Předpokládám, že Kathleen dala IRA popis své přítelkyně Stelly."

„Vysoká, atraktivní, černé vlasy, šedé oči, výrazné lící kosti, hranatá dolní čelist. To je bohužel všechno, od čeho se může IRA odrazit. Ta Stella byla zkušený profík a navíc zatraceně opatrná. Nikdy se s Kathleen nesetkala v místě, kde má Sinn Fein instalovány bezpečnostní kamery."

„Co ví IRA o Brigádě svobodného Ulsteru?"

„S odpuštěním hovno," ušklíbl se Maguire. „Ale jedno ti povím. IRA nezůstane dlouho sedět se založenýma rukama. Jestli bezpečnostní složky nedostanou tu bandu pod kontrolu, a to rychle, tohle podělané místo vybuchne až do nebe."

Michael vysadil Kevina na křižovatce Divia Street a Millfield Road. Maguire zavřel dveře a bez ohlednutí zmizel v temnotě Falls. Michael se vrátil do hotelu a nechal vrátného, ať se postará o vůz. Maguire mu toho mnoho neřekl, ale pro začátek to není zase tak špatné. Brigáda svobodného Ulsteru má očividně velmi schopný zpravodajský aparát, jehož součástí je i vysoká atraktivní čemovláška s šedýma očima. Michael měl navíc velmi dobrý pocit sám ze sebe. Po dlouhé době za psacím stolem se vrátil do terénu a úspěšně zvládl utajenou schůzku s informátorem. Už se nemohl dočkat, až se vrátí do Londýna, aby mohl získané poznatky předat vedení CIA.

Bylo už pozdě, ale měl hlad a byl příliš neklidný, aby vydržel sedět v hotelovém pokoji. Dívka v recepci mu poradila restauraci U Arthura na Great Victoria Street. Michael se posadil ke stolku blízko dveří se svými turistickými průvodci jako kamufláží. Povečeřel irské hovězí s brambory zalitými smetanou a hustě posypanými sýrem, které zapil karafou slušného klaretu. Když vyšel na ulici, odbíjela jedenáctá. Městským centrem se proháněl ledový vítr.

Pomalou se vracel po Great Victoria Street k hotelu. Na chodníku zacvakaly podpatky - proti němu kráčela dívka s rukama hluboko v kapsách černé kožené bundy, přes rameno kabelku na řemínku. Už ji předtím viděl a určitě to bylo v hotelu. Možná v baru, nebo jak tlačila chodbou vozík s kbelíkem a mopem. Hleděla rovnou před sebe. Typický belfastský pohled, pomyslel si. V tomto městě se snad nikdo na nikoho ne dívá, zejména na neznámé chodce pozdě v noci v centru.

Když se dívka přiblížila na vzdálenost pěti metrů, zakopla o díru v dlažbě a upadla. Při pádu se jí vysypal obsah kabelky. Michael k ní rychle přiskočil a poklekl vedle ní.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Jo,“ vydechla dívka. „Jenom jsem se trochu odřela. Nic vážného.“

Posadila se a začala sbírat své věci.

„Ukažte, pomůžu vám,“ nabídl se Michael.

„To nebude nutné,“ odmítla. „Zvládnou to sama.“

Michael zaslechl o kus dál v ulici zaburácení automobilového motoru a ohlédl se. Plnou rychlostí se k němu blížil tmavý nissan se zhasnutými reflektory. A v tom okamžiku ucítil, jak se mu do zad zabodlo něco tvrdého.

„Nastupte si do toho auta, pane Osbourne," vyzvala ho dívka klidným tónem, „nebo vám, bohu přísahám, prostřelím páteř."

Automobil smykem zabrzdil u obrubníku a zadní dveře se prudce otevřely. Na sedadle viděl Michael dva muže. Jeden z nich vyskočil, hrubě ho strčil dovnitř a přisedl si vedle něho. Vůz okamžitě vystartoval. Dívka zůstala na chodníku.

Když vyjeli z městského centra, muži vzadu přinutili Michaela ulehnout na podlahu. Počínali si dost neurvale a používali přitom pěsti i pažby pistolí. Michael si přikryl rukama hlavu a chránil si obličej před údery, ale moc si nepomohl. Před očima se mu začaly míhat záblesky, zazvonilo mu v uších a hned nato ztratil vědomí.

18 KAPITOLA

HRABSTVÍ ARMAGH, SEVERNÍ IRSKO

Michael se náhle probral. Neměl ponětí, jak dlouho byl v bezvědomí. Útočníci ho přemístili do kufru auta. Otevřel oči, ale viděl jen černočernou tmou, protože mu přes hlavu přetáhli tmavý látkový pytel. Znovu tedy oči zavřel a provedl mentální inventuru svých zranění. Muži, kteří ho přepadli, nepatřili k tomu druhu profesionálů, jež dokážou umlátit člověka téměř k smrti, aniž zanechají stopy na jeho těle. Michael cítil, že má odřený a oteklý obličej a zaschlá sedlina kolem úst měla pachut' krve. Nemohl dýchat nosem a lebka ho bolela asi na deseti místech. Měl zlomených několik žeber, takže i mělký dech mu působil nesnesitelnou bolest. Kromě toho ho bolelo břicho a nateklý rozkrok.

Kápě přes hlavu působila na ostatní Michaelovy smysly jako povzbuzující prostředek. Zřetelně slyšel, co se ve vozidle děje -vrzání pružin v sedadlech, hudbu z autorádia, ostrý přízvuk mluvené galštiny. Muži ve voze se mohli bavit o počasí nebo spřádat plány, kam hodí jeho mrtvolu, a Michael by nepoznal rozdíl.

Vůz rychle ujížděl po hladké rovné silnici. Michael si uvědomil, že venku prší, protože pod sebou slyšel šustot vlhkého asfaltu. Po jisté době, kterou odhadl na dvacet minut, cítil, že řidič odbočil v pravém úhlu a na hrbolaté vozovce znatelně snížil rychlost. Stoupali do kopce. Každý výmol, každá zatáčka, každý pokles mu vysílaly do těla vlny ostré bolesti od temene ke slabinám. Snažil se myslet na cokoliv jiného, jen aby nevnímal, jak trpí.

Vzpomínal na manželku, na domov. V New Yorku teď zapadá slunce a Elizabeth asi dává dětem poslední láhev mléka před spaním. Na okamžik si připadal jako naprostý idiot, že vyměnil idy-

lický život po boku Elizabeth za únos a výprask v Severním Irsku, ale rychle ty poráženecké myšlenky zahnal.

Poprvé po mnoha letech pomyslel Michael na svou matku. Domníval se, že důvodem je celkem reálná možnost, že z této šlamastiky nevyvázne živý. Vzpomínal na matku spíše jako na dávnou milenkou - odpoledne v římských kavárnách, procházky po středomořských plážích, večere v

řeckých tavernách, výstup na Akropoli za měsíčního svitu. Často se stávalo, že otec zmizel na celé týdny a vůbec o sobě nedal vědět. Když se pak vrátil domů, nesměl nic říct o své práci ani o tom, kde byl. Matka ho trestala tak, že mluvila výhradně italsky, jazykem, který otec nesnášel. A také si do postele vodila cizí muže (a nikdy se tím před Michaelem netajila). Občas svého syna škádlila, že jeho skutečným otcem je bohatý sicilský velkostatkář; důkazem měla být jeho olivová plet', černé vlasy a dlouhý úzký nos. Michael nikdy nevěděl, kdy matka žertuje a kdy mluví vážně. Sdílené tajemství jejího cizoložství vytvořilo mezi matkou a synem mystické pouto. Zemřela na rakovinu prsu, když bylo Michaelovi osmnáct. Otec věděl, že manželka a syn před ním společně něco skrývají; starý podvodník byl sám podveden. Celý rok po Alexandřině smrti syn s otcem sotva promluvil.

Michael uvažoval, co se asi s Kevinem Maguirem stalo. Zradu trestala IRA rychle a tvrdě - kruté mučení a kulka do týla. Ale pak ho napadlo, že Maguire nemusel zradit IRA, ale jeho. Znovu si v mysli přehrál večerní události. Dva vozy z půjčovny, červený escort a tmavomodrý Vauxhall. Dvě místa setkání - nábreží řeky Lagan a křižovatka u botanické zahrady -, která Maguire zavrhl. A pak Kevinovo chování. Zapaloval si jednu cigaretu od druhé, potil se, dlouze vzpomínal na staré časy. Byl Maguire nervózní, protože se obával, že ho někdo sleduje, nebo ho tížil pocit viny, protože ušil past na svého bývalého řídicího důstojníka?

Odbočili z okresní silnice na hrbolatou vyježděnou polní cestu. Auto poskakovalo a houpalo se ze strany na stranu. Michael nechtěně zasténal, když mu z polámaných žeber vystřelila do boku ostrá bolest jako rozžhavený nůž.

„Žádný strach, pane Osbourne," zvolal na něho jeden z únosců v kabině. „Za pár minut jsme u cíle.“

O pět minut později vůz skutečně zastavil. Víko kufru se otevřelo a Michael ucítil závan vlhkého větru. Dva muži ho uchopili za paže, vytáhli ho ze zavazadlového prostoru a postavili na nohy. Přes silnou látku kápě cítil, jak mu do rozbolavělé hlavy bubnuje déšť. Zkusil udělat krok, ale podlomila se mu kolena. Únosci ho zachytili, ještě než dopadl na zem. Michael je objal kolem ramen a muži ho odnášeli ke kamennému stavení. Prošli několika dveřmi z místnosti do místnosti. Michaelovi zaškrábaly

špičky bot o prkennou podlahu. Za okamžik ho posadili na dřevěnou židli s tvrdým opěradlem.

„Až uslyšíte, že se zavřely dveře, pane Osbourne, můžete si sundat z hlavy tu kápi. Máte tady teplou vodu, žínku a ručník. Umyjte se, dostanete návštěvu.“

Michael strhl pytel ztuhlý zaschlou krví a zamžikal do ostrého světla. Kromě stolu a dvou židlí prázdná místnost. Olupující se tapety s květinovým vzorem mu připomněly domek pro hosty v senátorově sídle na Shelter Islandu. Na stole stál bílý smaltovaný lavor plný vody, vedle něj ručník a malé toaletní zrcátko. Ohlédl se ke dveřím. No jistě, pomyslel si, kukátko, aby mě mohli sledovat.

Michael si prohlédl v zrcátku obličej. Samá modřina, oční víčka tak oteklá, že mezi nimi zůstala jen uzounká škvírka. Hluboká rána nad levým obočím by potřebovala alespoň pět stehů. Rozbité rty, na pravé lící kosti škaredá odřenina. Vlasy spleené krví. Už chápal, proč mu nechali zrcátko. IRA si dokonale nastudovala účinné vyšetřovací metody. Vyslýchající mají usnadněnou práci, když se oběť cítí slabá, bezmocná a ošklivá. Stejnou techniku aplikuje na členech IRA britská armáda a ulsterská policie již tři desetiletí.

Michael si opatrně svlékl plášť a vyhrnul rukávy svetru. Pak ponořil žínku do teplé vody a dal se do práce na obličej. Co nejšetrněji setřel zaschlou krev kolem očí, úst a nosu. V hlubokém předklonu si umyl krví spleené vlasy a jemně je projel hřebenem. Potom se znovu podíval do zrcadla. Obličej byl pořád nepěkně znetvořený, ale většinu krve se podařilo odstranit.

Na dveře zabušila čísi pěst.

„Nasad' si znovu kápi,“ vyzval mužský hlas.

Michael zůstal nehybně stát.

„Říkám, nasad' si ten posranej pytel!“

„Je samá krev,“ namítl Michael. „Chci čistý.“

Za dveřmi se ozvaly kroky a hněvivé hlasy pokřikující něco galsky. Za několik vteřin se dveře rozlétly a do místnosti napochodoval muž s kuklou na hlavě. Popadl zakrvácený pytel a hrubě ho Michaelovi přetáhl přes hlavu.

„Až ti příště řeknu, aby sis nasadil kápi, tak si ten zkurvenej krám vrazíš na hlavu, jasný?“

Michael přešel ten výbuch vzteku mlčením. Dveře se zavřely a znovu osaměl. Únoscí ho podrobili své vůli, ale přesto na nich dobyl malé vítězství. Nechali ho sedět s hlavou zahalenou pytlem páchnoucím jeho vlastní krví dobrých dvacet minut. Slyšel v domě různé hlasy a zdálo se

mu, že kdesi v dálce zaslechl výkřik. Nakonec se otevřely dveře a zase zavřely. Do místnosti někdo vstoupil. Michael ho slyšel, jak dýchá, a cítil jeho pach - cigarety, pomáda na vlasy a závan dámské kolínské, který mu připomněl Sáru. Muž se posadil na volnou židli. Musel být mohutné postavy, protože židle pod jeho tíhou zapraskala.

„Už si můžete tu kápi sundat, pane Osbourne.“

Bohatý, znělý hlas, autoritativní hlas přirozeného vůdce. Michael odložil páchnoucí pytel na stůl a pohlédl upřeně do očí muže, který seděl naproti němu. Na jeho obličeji ho okamžitě upoutaly zaoblené rysy - široké ploché čelo, výrazné lícni kosti, rozplácly nos boxera. Rýhu v hranaté bradě jako by vytesalo dláto. Na sobě měl bílou košili s vázankou, uhlově šedé kalhoty a vestu stejné barvy. Jasně modré oči vyzařovaly inteligenci. Ten člověk se z neznámého důvodu usmíval.

Michael ten obličej okamžitě poznal. Viděl ho na fotografiích v materiálech, které mu ukázala Cynthia Martinová. Byly to vězeňské fotografie pořízené v Maze, kde si muž usazený na druhé straně stolu v osmdesátých letech odpykával dlouhý trest odnětí svobody.

„Proboha! Řekl jsem svým lidem, aby vám trochu načechrali pírkou, ale takhle to vypadá, že jste schytal pořádnou nakládačku. Omlouvám se. To víte, mládí se někdy nechá příliš unést.“

Michael mlčel.

„Jmenujete se Michael Osbourne a pracujete v centrále Ústřední zpravodajské služby v Langley ve Virginii. Před několika lety se vám podařilo získat informátora z řad Irské republikánské armády. Jmenoval se Kevin Maguire a vy jste působil jako jeho řídicí orgán v úzké součinnosti s britskou MI5. Po svém odvolání do Langley jste Maguirea předal jinému řídicímu důstojníkovi, jistému Buchananovi. Nesnažte se tyto údaje popřít, pane Osbourne. Ztráceli bychom tím zbytečně čas a já vám nechci ublížit.“

Michael stále mlčel. Ten člověk má pravdu, uvědomil si. Mohl všechno popřít a tvrdit, že jde o nedorozumění a omyl, ale to by jenom prodloužilo jeho zajetí a mohl by si vysloužit další výprask. „Víte, kdo jsem, pane Osbourne?“ Michael přikývl.

„Udělejte mi tu radost a řekněte to.“ Muž zapálil dvě cigarety; jednu si nechal, druhou podal zajatci. Za několik vteřin se mezi oběma muži vznášel hustý oblak kouře. „Jmenujete se Seamus Devlin.“ „Víte, co dělám?“

„Jste hlavou zpravodajské složky IRA.“

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře a několik slov zamručených v galštině.

„Otočte se obličejem ke zdi," přikázal zajatci Devlin. Dveře se otevřely a Michael slyšel, jak do místnosti někdo vstupuje a pokládá cosi na stůl. Pak kroky a zabouchnutí dveří.

Na stole ležel podnos a na něm konvice s čajem, dva otlučené porcelánové hrnky a malý džbánec mléka. Devlin nalil oběma čaj. „Doufám, že se vám dnes v noci dostane cenného ponaučení, pane Osbourne. Ted už víte, že se vám nemůže podařit proniknout do naší armády a domnívat se, že vám to jen tak projde. Myslel jste si snad, že jsme ubohá tlupa primitivních divochů z džungle? Banda pitomých blbců? IRA na tomto ostrově bojuje proti britské vládě už dobrých sto let. Za tu dobu jsme se o zpravodajštině ledacos přiučili."

Michael se napil čaje, ale jinak zachovával mlčení. „Mimochodem, jestli vás to potěší, byl to Buchanan, kdo nás k Maguireovi přivedl, ne vy. IRA má speciální oddíl, který sledu-

je dobrovolníky podezřelé ze zrady. Jednotka je tak utajená, že já jsem jediný, kdo zná totožnost jejích příslušníků. Vloni jsem nechal sledovat Maguirea v Londýně a podařilo se nám zachytit jeho schůzku s Buchananem."

Nová informace Michaela pochopitelně nepotěšila. „Proč jste sebrali mě?" zeptal se.

„Protože vám chci něco sdělit." Devlin se naklonil přes stůl a složil mohutné ruce dokařského nosiče pod bradu. „CIA a britské zpravodajské služby se pokoušejí vypátrat příslušníky Brigády svobodného Ulsteru. Domnívám se, že by vám v této záležitosti mohla IRA pomoci. Koneckonců, potlačit co nejrychleji novou vlnu násilí je i v našem zájmu." „Co můžete nabídnout?"

„Skrýš zbraní ve Sperrinských horách," odpověděl Devlin. „Naše není a jsme přesvědčeni, že nepatří ani jedné z protestantských ozbrojených skupin."

„Kde přesně ve Sperrinských horách?"

„Na statku nedaleko vesnice Cranagh." Zpravodajec podal Michaelovi list papíru s hrubým náčrtem naznačujícím umístění farmy.

„Co jste viděli?"

„Nákladáky přijíždějící s bednami a odjíždějící prázdné. Co jiného?" „Lidi?"

„Zdá se, že tam trvale žijí dva chlapi. Pravidelně obcházejí pole kolem domu a hlídají. Můžu dodat, že jsou slušně ozbrojeni." „Má IRA tu farmu stále pod kontrolou?" „Stáhli jsme se. Nemáme potřebné vybavení, abychom tu akci zvládli."

„Proč informujete zrovna mě? Proč ne Brity nebo Ulsterskou královskou policii?“

„Protože jim nevěřím a nikdy věřit nebudu. Uvědomte si, že v britských zpravodajských službách i v UKP působí lidé, kteří v minulosti spolupracovali s protestantskými teroristickými skupinami. Chci tyhle protestantské parchanty zastavit, než nás zatáhnou zpátky do žhavé občanské války. Jsem přesvědčen, že na tento úkol jsou Britové bez Američanů krátkí.“ Devlin zamáčkl

cigaretu, podíval se na Michaela a znovu se usmál. „Tak co, stálo to za těch pár škrábanců a modřin?“

„Trhněte si nohou, Devline,“ ušklíbl se Michael.

Hromotluk vybuchl hlasitým smíchem. „Jste volný. Můžete jít. Oblečte si kabát. Před odchodem vám chci ještě něco ukázat.“

Michael následoval Devlina domem. Vzduch voněl smaženou slaninou. Devlin ho zavedl přes obývací pokoj do kuchyně, kde nad plotnou visely měděné hrnce. Scéna jako z venkovského magazínu - nebytý púltuctu mužů usazených kolem stolu a hledících na Michaela šterbinami v černých kuklách.

„Tohle budete potřebovat,“ podotkl Devlin. Z police u dveří vzal vlněnou čapku a posadil ji Michaelovi na rozbolavělou potlučenou hlavu. „Dnes je venku psí počasí.“

Michael kráčel za Devlinem po rozblácené pěšince. V tmavé noci nic neviděl a připadal si, jako kdyby měl znovu nasazenou kápi. Sotva před sebou rozeznával Irovu zápasnickou postavu maširující po stezce a cítil, že ho ten muž podivně přitahuje. Když došli ke stodole, Devlin zabušil na vrata a zamumlal něco galsky. Pak vrata otevřel a gestem pozval Michaela dovnitř.

Michaelovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že muž přivázaný k židli je Kevin Maguire. Byl nahý a třásl se zimou a hrůzou. Celé tělo měl krutě zmučené, obličej domlácený k nepoznání a z desítky hlubokých ran - nad očima, na tvářích, kolem úst - mu tekla krev. Obě víčka měl tak oteklá, že přes ně neviděl. Mučení nevynechalo žádnou část jeho těla, všude samá zhmožděnina, oděrka, tržná rána, krvavé pruhy po švihání bičem, spáleniny

po cigaretách přitlačených na kůži. Ubožák seděl ve vlastních výkalech. Kolem postávali tři muži v kuklách.

„Takhle zachází IRA se zrádci, pane Osbourne," prohlásil Devlin. „Vzpomeňte si na to, co teď vidíte, až se budete příště snažit přemluvit jednoho z našich lidí, aby zradil Irskou republikánskou armádu a svůj lid."

„Michael? Jsi to ty, Michaeli?" zachrčel Maguire.

Michael se opatrně přiblížil, proklouzl mezi hlídači a poklekl vedle Kevina. Věděl, že nemá smysl cokoliv říkat, a tak chudákovi alespoň vytřel krev z očí a položil mu jemně ruku na rameno.

„Je mi to líto, Kevine." Michaelovi se zadrhl hlas pohnutím. „Můj bože, je mi to tak líto!"

„Není to tvoje chyba, Michaeli," zašeptal Maguire. Na okamžik se odmlčel, protože i těch pár slov ho stálo nezměrné úsilí a způsobovalo mu nesnesitelnou bolest. „Může za to tohle místo. Říkal jsem ti, že tady se nic nezmění. U nás se nikdy nic nezmění."

Devlín přistoupil k Michaelovi, uchopil ho za loket, odtáhl stranou a vyvedl ho ze stodoly. „Tohle je skutečný svět," poznamenal. „Já jsem Kevina Maguirea nezabil. Zabil jste ho vy, Michaeli."

Michael se prudce otočil a rozmáchl se. Jeho pěst zasáhla Ira do levého spánku a srazila ho k zemi. Mohutný muž se rozesmál a protřel si obličej. Z domu vyběhli dva zakuklená, ale Devlin je mávnutím ruky poslal zpátky.

„To nebylo špatné, Michaeli. To vůbec nebylo špatné."

„Pošlete mu kněze," procedil Michael mezi dvěma těžkými výdechy. „Dopřejte mu možnost naposled se vyzpovídat. A pak ho zastřelte. Už dost trpěl."

„Dostane svého kněze," řekl Devlin a stále si masíroval zasažené místo. „A bohužel i svou kulku. Ale zapamatujte si jedno. Jestli se vám a vašim britským kamarádům nepodaří zastavit Brigádu svobodného Ulsteru, tento ostrov vybuchne. A jestli se to stane, nesnažte se mezi nás proniknout, protože každý hnusný zrádce dopadne stejně jako Maguire."

Jeli velmi dlouho. Michael se zpočátku pokusil ukládat do paměti každou zatáčku, aby dům, kde ho únosci drželi, našel, ale brzy poznal marnost svého úsilí. Zavřel oči a snažil se odpočívat. Konečně automobil zastavil a někdo zabušil na kapotu kufru. „Máš nasazenej ten podělanej pytel?"

„Ano," odpověděl Michael. Už neměl sílu na mentální hrátky a chtěl se těch lidí co nejrychleji zbavit. Dva muži ho zvedli ze zavazadlového prostoru a složili do vlhké trávy vedle silnice. Za okamžik vedle něj něco položili.

„Nechej si hlavu zakrytou tak dlouho, až neuslyšíš motor," zněl poslední rozkaz.

Zabouchnutí dveří a vozidlo se rozjelo. Michael se posadil a strhl si pytel z hlavy v naději, že zahlédne poznávací značku auta, ale únosci odjížděli s vypnutými světly. Michael se otočil, aby se podíval, co vedle něj položili. Bez dechu zíral do mrtvého obličeje Kevina Maguirea.

19 KAPITOLA

LONDÝN

„Je jasné, že vás na schůzku sledovali," konstatoval Wheaton s jistotou člověka, který nikdy nepřipustil, aby mu fakta nabourala jeho teorii - zejména když ta teorie mluvila v jeho prospěch.

„Provedl jsem ten nejpečlivější manévr DS," ohradil se Michael. „Přesně podle učebnice. Byl jsem čistý. Na schůzku sledovali Maguirea, ne mě. Proto taky vynechal první dvě místa. Měl podezření, že je pod dohledem. Dnes jenom lituju, že neměl dost rozumu, aby plně důvěřoval svým instinktům. Ještě mohl žít."

Michael seděl u stolu v malé soukromé kuchyňce ve Winfield House. Večer již pokročil; od okamžiku, kdy ho na ulici v Belfastu uneslo komando IRA, uplynulo téměř čtyřiaadvacet hodin. Vysadili ho v polích nedaleko vesnice Dromara a nezbyvalo mu jiné řešení než ponechat Maguireovu mrtvolu u silnice a co nejrychleji zmizet. Pěšky došel do Banbridge, protestantského městečka jihovýchodně od Portadownu, kde si zastavil malý nákladák. Namluvil řidiči, že ho přepadli zloději, zmlátili ho, okradli a pak mu navíc ujeli s jeho autem. Řidič měl namířeno do Belfastu, ale nabídl Michaelovi, že ho zaveze na policejní stanici v Banbridge, aby zločin ohlásil. Ten odmítl s upřesněním, že by se rád vrátil do svého hotelu v Belfastu a ohlásil přepadení až tam. Po příjezdu do hotelu Evropa Michael okamžitě zburcoval Wheatona v Londýně. Wheaton obvolal britské partnery a zajistil pro Osbournea vojenskou helikoptéru, která ho vyzvedla na letišti Aldegrove.

„Už je to dávno, co jste naposled operoval v terénu, Michaeli," řekl Wheaton. „Třeba vám něco uniklo."

„Chcete naznačit, že jsem přímo odpovědný za Kevinovu smrt?"

„Jste jediný, kdo se s ním včera sešel."

„Ještě si pamatuju, jak odhalit sledovače, a dokážu určit, jestli schůzku realizovat, nebo odpískat. Devlin mi řekl, že IRA věděla celé měsíce, že pro nás Maguire pracuje."

„Seamus Devlin není právě zdroj, kterému bych věřil."

„Znal Buchananovo jméno."

„Maguire mu ho nejspíš při mučení prozradil.“

Michael věděl, že nemá cenu se hádat, protože nikdy nemůže mít navrch. Jack Buchanan patří k londýnské rezidentuře, je jedním z Wheatonových lidí a ten ho bude za každou cenu chránit.

„Je zřejmé, že to jeden z vás podělal, zatraceně podělal,“ pokračoval Wheaton. „Ztratili jsme jednoho z nejdůležitějších informátorů, naši britští partneři jsou celí nervózní a vy sám jste jen se štěstím vyvázl životem.“

„A co uděláme s Devlinovým sdělením?“

„Všechno jsme předali vedení MI5 v souladu s naší původní dohodou v Maguireově případu. Je jasné, že *my* nemůžeme nechat sledovat farmu v Severním Irsku. Tohle rozhodnutí musí učinit Britové, a to na základě zvážení dalších operačních priorit. Na rovinu řečeno, ta záležitost není v tomto okamžiku v našich rukou.“

„Tu informaci jsem získal za cenu života jednoho z mých agentů.“

„Maguire nebyl váš agent. Byl *náš*, patřil Britům a nám. Společně jsme ho řídili a dělili se o výsledky. Všichni jsme nešťastní a rozčarování, že vybuchl.“

„Já nechci zahodit příležitost tvrdě udeřit na Brigádu svobodného Ulsteru jen proto, že jsme trochu nervózní z toho, jakým způsobem jsme se k těm informacím dostali.“

„Ale musíte sám uznat, že ta záležitost se poněkud vymyká z normy. Co když jsou Devlinovy údaje jenom kouřová clona?“

„Proč by to IRA dělala?“

„Aby zlikvidovala několik britských zpravodajců a příslušníků SAS. My předáme informace Britům, ti vyšlou na místo úderný tým a pak se uprostřed noci připlazí komando IRA a podřeže jim krky.“

„Lidé z IRA dodržují příměří a mírovou dohodu. Nemají důvod klást Britům léčky a zabíjet je.“

„Přesto jim pořád nevěřím.“

„Ta informace je spolehlivá. Měli bychom ji využít a jednat podle ní. A to rychle.“

„Opakuju, že jde o *britskou* záležitost. Kdybych na ně naléhal, určitě by se jim to nelíbilo - stejně jako by se to na jejich místě nelíbilo nám.“

„Tak mně dovolte zařídit to tiše a oklikou.“

„Graham Seymour?“

Michael přikývl a Wheaton se důležitě zamyslel.

„No dobře. Zařídte s ním na zítřek schůzku a pak odsud vypadněte. Už se nemůžu dočkat, až se vrátíte zpátky do Států.“ Wheaton se na okamžik odmlčel a pozoroval Michaelův obličej. „Ale možná by bylo lepší,

kdybyste tady ještě den dva zůstal. Neraď bych, aby vás takto viděla vaše žena."

Michael si šel lehnout poměrně brzo, ale dlouho nemohl usnout. Jakmile zavřel oči, znovu prožíval celou tragédii. Bití na zadním sedadle auta, Devlinův kočičí úsměv, Kevinovy mrtvé oči. Zase viděl svého informátora přivázaného k židli, brutálně domláceného, obličej na kaši, že by ho vlastní matka nepoznala. Dvakrát musel odběhnout do koupelny a vyzvracet se.

Zapamatoval si Devlinova slova.

Já jsem Kevina Maguirea nezabil... Zabil jste ho vy.

Tělo ho bolelo na každém místě, které útočníci zasáhli. Žádná poloha nebyla dost pohodlná, aby v ní mohl spát. Kdykoliv však pocítil lítost nad svým stavem, vzpomněl si na Kevina a jeho ponižující mučednickou smrt.

Nakonec si vzal prášky proti bolesti a ty mu dovolily usnout. Celou noc ho trápily zlé sny. Zdálo se mu o Kevinově smrti, ale ve snu to byl on, Michael, kdo Kevina mučil a kdo mu vpálil kulku do hlavy.

„To je nádherný monokl," ušklíbl se Graham Seymour druhý den ráno.

„Krása, co?"

Michael si nasadil zpátky na nos sluneční brýle, přestože obloha byla zatažená. Procházeli se bok po boku po chodnících na Parliament Hillu ve čtvrti Hampsted Heath. Michael si potřeboval odpočinout, a tak se posadili na lavičku. Vlevo se do mlhy zvedal kopec Highgate Hill a před nimi se rozkládalo v celé slávě centrum Londýna. Osbourne v dálce zřetelně rozeznával majestátní kopuli katedrály svatého Pavla. Děti na louce si pouštěly draky a oba muži pokračovali v rozhovoru.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi praštil Seamuse Devlina."

„Já taky ne, ale bůh je mi svědkem, bylo mi při tom moc dobře."

„Dovedeš si vůbec představit, kolik lidí by mu s chutí jednu ubalilo?"

„Myslím, že by to byl dlouhý seznam."

„Hodně dlouhý, kamaráde. Bolelo to?"

„Jeho nebo mě?"

„Tebe." Graham si instinktivně promnul pěst.

„Trochu."

„Kevina je mi líto."

„Byl to zatraceně dobrý agent." Michael si zapálil cigaretu. Kouř ho podráždil v hrdle, a když se rozkašlal, musel si sevřít polámaná žebra, která bolestivě zaprotestovala. „Jaký názor panuje v Thames House? Dáte tu farmu pod dohled?"

„Mám-li mluvit otevřeně, nejvyšší patro je poněkud skeptické," odpověděl Graham. „A taky je namíchla ztráta Maguirea."

„Wheaton si myslí, že je to past, že IRA chce zlikvidovat pár zpravodajců."

„To je mu podobné. Jinak ani uvažovat neumí."

„Já tu informaci považuju za spolehlivou," prohlásil Michael. „Devlin dobře věděl, že ji budeme brát s rezervou. Proto se se mnou setkal mezi čtyřma očima. Chtěl nám ukázat, že to myslí vážně."

„Asi máš pravdu," souhlasil Graham. „Pokusím se ve vši tichosti věci zevnitř trochu popohnat. Možná bych si mohl zaskočit do Ulsteru a zařídít to osobně. Potřebuju si odpočinout od Heleny. Vstoupila do nové fáze. Retropunk. Nosí vlasy na číro a neposlouchá nic jiného než Clash a Sex Pistols."

„Taky ji to přejde," uklidňoval Michael přítele.

„Já vím, ale bojím se, aby to příště nebylo něco horšího."

Michael se poprvé za několik dní rozesmál.

V senátorově domě na Shelter Islandu položila Elizabeth na podlahu dvě prošíváné přikrývky. Uložila na ně děti - nejprve Jakea a pak Lizu - a obklopila je plyšovými zvířátky, gumovými hračkami a chrastítky. Dvacet minut ležela na podlaze uprostřed, hrála si s nimi a vydávala tytéž pitomoučké zvuky, které ji přiváděly k šílenství, dokud neměla sama děti. Pak se posadila na okraj postele a jenom je pozorovala. Přinutila se na chvíli přerušit přípravu k soudnímu řízení a věnovala se celý víkend výhradně dětem. Bylo to nádherné. Ráno je vzala na dlouhou procházku po Shore Road a v poledne si s nimi zašla na oběd do své oblíbené restaurace v přístavu. Nádherný zážitek - nebýt skutečnosti, že její manžel i otec byli oba v Londýně.

Žasla, jak jsou její děti již v tak nízkém věku rozdílné. Liza připomínala matku - otevřená, společenská, svým batolecím způsobem hovorná, dychtivá potěšit ostatní. Jake byl přesným opakem sestry. Žil vlastní vnitřní život. Liza se již teď snažila ostatním sdělit, co si myslí, Jake se držel svého soukromí a uchovával si všechna tajemství pro sebe. Jsou

mu teprve čtyři měsíce, pomyslela si Elizabeth, a už je stejný jako jeho otec a dědeček. *Jestli se i z něho stane špion, tak se na mou duši zastřelím.*

Pak si vzpomněla, jak se chovala k Michaelovi, a okamžitě ji přemohl pocit viny. Neměla právo mu vyčítat, že přijal práci šéfa pracovní skupiny pro Severní Irsko. Upřímně si přiznala, že se dopustila hloupé chyby, když naléhala, aby opustil agenturu. Michael měl pravdu. Skutečně je to důležitá práce a z nějakých záhadných důvodů v ní nacházel uspokojení a štěstí.

Elizabeth se zadívala na děti. Liza něco štěbetala do ucha plyšovému pejskovi, ale Jake ležel na zádech a hleděl vzhůru do okna, ztracený ve svém tajném světě. Michael je takový, jaký je, a nemá smysl pokoušet se ho předělat. Kdysi ho za to milovala.

Pomyslela si, co asi prožívá v Belfastu, a naskočila jí husí kůže. Uvažovala, co v tomto okamžiku právě dělá. Nenachází se zrovna na nějakém nebezpečném místě? Nikdy si nedokáže zvyknout

na to, že manžel odchází z domu a vyráží do terénu. Tak pitomý termín, „do terénu“. Jako na výlet do polí a lesů, kde se nemůže nic zlého stát. Když se Michael zdržoval mimo domov, pokaždé cítila v žaludku nepříjemné klubko obav. V noci spávala při rozsvícené lampičce a s puštěnou televizí se ztišeným zvukem. Ne že by se tak moc bála o jeho bezpečí; několikrát ho viděla v akci a věděla, že se o sebe dokáže postarat. Obavy pramenily z vědomí, že když je Michael pryč, stává se z něj jiný člověk. Když se vracel domů, pokaždé jí připadal tak trochu jako neznámý cizinec. V terénu žil jiným životem a Elizabeth občas uvažovala, jestli vůbec je ona sama jeho součástí.

Na Shore Road zazářily automobilové reflektory. Elizabeth přistoupila k oknu a dívala se, jak vůz zastavuje u hlídané brány. Strážný ho mávnutím ruky propustil na pozemek, aniž by nejdřív zavolal do domu, což znamenalo, že za volantem sedí Michael.

„Maggie?“ zavolala Elizabeth.

Chůva vklouzla do pokoje. „Ano, Elizabeth?“

„Michael se vrátil. Mohla byste na chvíli pohlídat děti?“

„Samozřejmě.“

Elizabeth se rozběhla po schodech do přízemí. Z věšáku ve vstupní hale strhla kabát, přehodila si ho přes ramena a spěchala příjezdovou cestou k autu.

Prudce manžela objala a vyhrkla: „Tolik jsi mi chyběl, Michaeli! Je mi to všechno tak líto! Prosím tě, odpusť mi.“

„A co?“ podivil se a políbil ji něžně na čelo.

„Za to, že jsem se k tobě chovala tak ničemně.“

Přitiskla ho k sobě a Michael zasténal. Elizabeth ho odstrčila a s
tázavým pohledem odvedla na světlo, které se řinulo z okna.

„Ach, pro smilování boží! Co se ti stalo?“

20 KAPITOLA

LONDÝN - MYKONOS - ATÉNY

Týden poté, co se Michael Osbourne vrátil z Londýna, vklouzl na příjezdovou cestu k honosnému panskému sídlu postaveném v georgiánském slohu v londýnské čtvrti St. John's Wood stříbrný jaguár. Na zadním sedadle seděl Ředitel, muž nevysoké, v bocích útlé postavy. Úzký obličej korunovaly pískově žluté, dnes již značně prošedivělé vlasy, a dominovaly mu bystré oči barvy zimní mořské hladiny. Žil osaměle - jen s mladíkem, kterého mu Společnost přidělila jako tělesného strážce, a s dívkou jménem Dafne, která pracovala jako jeho sekretářka a starala se i o jeho osobnější potřeby. Jeho řidič, bývalý příslušník pluku Zvláštní letecké služby, elitní jednotky známé pod anglickou zkratkou SAS, hbitě vystoupil a úslužně otevřel svému pánovi zadní dveře limuzíny.

Dafne stála před portálem, chráněná před hustým deštěm širokým černým deštníkem. Pokaždé vypadala, jako kdyby se právě vrátila z dovolené v tropech. Měřila metr pětaosmdesát, měla karamelovou kůži a hnědé vlasy s blond melírem, které jí padaly v bohatých kaskádách na ramena.

Přistoupila k autu a doprovodila Ředitele do vstupní haly, přičemž opatrně přidržovala deštník ve výšce, aby na pána nespadla ani kapka. Ředitel byl náchylný na záněty průdušek a vlhká anglická zima pro něj představovala stejné nebezpečí jako procházka minovým polem za hluboké tmy bez detektoru kovů.

„Na zabezpečené lince z Washingtonu máme Picassa," oznámila Dafne. Ředitel vyplatil tisíce liber řečovým terapeutům, aby zbavili Dafne jamajského přízvuku, a dívka dnes mohla se svým

hlasem číst zprávy na BBC. „Vezmete si hovor hned, nebo jí mám říct, že zavoláte později?"

„Vyřídím to hned."

Ředitel zamířil rovnou do své pracovny, stiskl blikající zelené tlačítko a zvedl sluchátko. Chvilí poslouchal, pak zamumlal několik slov a znovu poslouchal.

„Všechno v pořádku, kvítečku?" zeptala se Dafne, když Ředitel ukončil hovor.

„Ráno musíme odcestovat na Mykonos," odpověděl. „Obávám se, že monsieur Delaroché se dostal do těžkého průšvihů."

V Londýně panovala nepříjemná zima, ale když turbovrtulový letoun společnosti Island Air s Ředitelem a Dafne na palubě dosedl druhého dne časně dopoledne na letišti na ostrově Mykonos, přivítalo cestující příjemné slunečné počasí. Dvojice se ubytovala v hotelu v Choře a procházela se po nábřeží v Malých Benátkách, dokud nenašla kavárnu, kde čekal Delaroché u stolku s výhledem na přístav. Měl na sobě šortky barvy khaki a námořnické tričko bez rukávů. Ředitel mu potřásl rukou, jako kdyby mu nahmatával pulz, načež vylovil z náprsní kapsy saka bílý bavlněný kapesník a utřel si dlaň.

„Nějaké známky nepřátelské aktivity?" zeptal se Ředitel přívětivě.

Delaroché potřásl hlavou.

„Co kdybychom se uchýlili do vaší vily?" navrhl Ředitel. „Líbí se mi, jak jste se tam zařídil."

Delaroché je odvezl ve svém otlučeném stejšnu značky Volvo k domu na mysu Mavros. V zavazadlovém prostoru rachotily jeho štětky a malířský stojan. Ředitel seděl vpředu a nervózně svíral opěrku, protože Delaroché ujížděl po úzké serpentinovitě silnici nebezpečnou rychlostí. Dafne se pohodlně roztáhla na zadním sedadle a větřík vanoucí otevřeným oknem jí cuchal vlasy.

Večeři naservíroval Delaroché na terase. Když dojedli, Dafne se omluvila a ulehla do rozkládacího křesla mimo doslech.

„Musím vás pochválit za tu záležitost s Ahmadem Husajnem." Ředitel pozvedl sklenku k připitku.

Delaroché si s ním neťukl. Akt zabíjení mu nepůsobil žádnou radost, pouze pocit uspokojení z dobře vykonané a profesionálně odvedené práce. Nepovažoval se za vraha, nýbrž za atentátníka. Skutečnými vrahy byli muži, kteří mu přikázali zabíjet. On byl jen zbraní v jejich ruce.

„Naši zákazníci byli velmi potěšeni," pokračoval Ředitel hlasem suchým jako spadané listí. „Husajnova smrt vyvolala přesně takovou reakci, v jakou doufali. Musím ovšem dodat, že jsme v důsledku této operace poněkud znepokojeni jistými bezpečnostními problémy, které se týkají vás."

Delaroché náhle pocítil v zátylku horkou vlnu vyvolanou strachem. Po celou svou kariéru nájemného zabijáka byl přímo posedlý zajištěním své osobní bezpečnosti. Většina mužů jeho profese prodělala několik plastických operací, které změnilly jejich vzhled. Delaroché řešil tento problém jinak. Pouze hrstka lidí, kteří věděli, čím se živí, viděla jeho tvář. Jediné existující fotografie jeho obličeje byly vlepeny do jeho falešných cestovních pasů a Delaroché na každé z nich lehce pozměnil svou podobu, takže byly pro policejní pátrání bezcenné. Na letištích, nádražích a jiných místech vybavených bezpečnostními kamerami se nikdy neobjevoval bez nasazeného klobouku a tmavých brýlí. Přesto si byl vědom skutečnosti, že americká Ústřední zpravodajská služba ví o jeho existenci a shromáždila nepříjemně objemnou složku materiálů dokumentujících jeho úspěšné akce.

„O jaké bezpečnostní problémy se jedná?“ zeptal se Delaroché Ředitelé.

„CIA na vás upozornila Interpol a spřátelené zpravodajské služby. Zařadila vás na seznam celosvětově hledaných osob. A ten, jak víte, má k dispozici každý pasový úředník a každá pohraniční hlídka v celé Evropě.“

Ředitel vytáhl z náprsní kapsy saka složený list papíru a podal jej hostiteli. Delaroché papír rozložil a hleděl na složený identifikační portrét zobrazující s pozoruhodnou věrností jeho vlastní tvář. K vytvoření tak dokonalé podobizny musel být použit velmi výkonný počítač.

„Domníval jsem se, že jsou přesvědčeni, že jsem mrtvý.“

„Já také, ale je zřejmé, že dnes věří, že jste až příliš živý.“ Ředitel se odmlčel, aby si zapálil cigaretu. „Nestřelil jste náhodou Ahmada Husajna do obličeje, že ne?“

Delaroché pomalu potřásl hlavou a poklepal si ukazovákem na hrudník. V minulosti si potrpěl si na jistou marnivost, která se pro něj stala charakteristická - v průběhu své kariéry zabil většinu obětí třemi výstřely do tváře. Předpokládal, že to dělá proto, aby naznačil svým nepřátelům, že je stále tady a že je třeba s ním počítat a obávat se ho. Delaroché považoval v životě za důležité pouze dvě věci - své řemeslo a své malířské umění. Obrazy nechával z bezpečnostních důvodů nepodepsané a ty, které prodal, prodal anonymně. Rozhodl se však zanechat svůj podpis na svých obětech.

„Kdo za tím stojí?“ zeptal se. „Váš starý přítel Michael Osbourne.“ „Osbourne? Myslel jsem, že odešel do důchodu.“ „Nedávno ho povolali zpátky do služby, aby v CIA vedl zvláštní pracovní skupinu zaměřenou na Severní Irsko. Zdá se, že náš pan Osbourne má jisté zkušenosti i v této oblasti.“

Douglas vrátil Řediteli identifikační portrét. „Co máte v plánu?“

„Podle mě máme dvě možnosti. Obávám se, že když nic nepodnikneme, vaše schopnost dále odvádět práci bude značně omezena. Nemůžete-li cestovat, nemůžete pracovat. A pokud váš obličej zná každý policista v Evropě, nemůžete cestovat.“ „A varianta číslo dvě?“

„Dáme vám nový obličej a najdeme nové bydliště.“ Delaroche se zahleděl na moře. Věděl, že nemá na vybranou. Musí podstoupit plastickou operaci a změnit svůj vzhled. Kdyby nemohl pracovat, Ředitel by ukončil jejich spojení. V tom případě by ztratil nejen ochranu Společnosti, ale i možnost vydělávat si na živobytí. Po zbytek života by se musel ohlížet přes rameno a uvažovat, který den si pro něj jeho nepřátelé přijdou. Osobní bezpečnost pro něj znamená všechno, a proto musí Ředitelovu nabídku přijmout.

„Máte někoho, kdo tu práci odvede?“

„Ano, jistého Francouze. Jmenuje se Maurice Leroux.“

„Dá se mu věřit?“

„Stoprocentně,“ prohlásil Ředitel. „Dokud nebudete mít po operaci, nesmíte opustit Řecko. Leroux tudíž musí přijet sem za vámi. Obstarám byt v Aténách, kde se podrobíte operaci a kde se zotavíte, dokud se vám nezahojí jizvy.“ „A co moje vila?“

„Prozatím si ji ponechám. Potřebuji vhodné místo pro jarní zasedání výkonné rady a tady je to pro tento účel jako stvořené.“

Delaroche se rozhlédl kolem sebe. Izolovaný dům na severním pobřeží ostrova Mykonos mu poskytoval vše, co potřeboval - soukromí, pocit bezpečí, vynikající námět k obrazům, náročný terén pro cyklistické vyjížďky. Nechtěl vilu opustit - stejně jako nechtěl opustit svůj předchozí domov na bretaňském pobřeží Francie -, ale copak si mohl vybírat?

„Budeme vám muset najít nové bydliště,“ pokračoval Ředitel. „Máte v tomto směru nějaké přání?“

Delaroche chvíli uvažoval. „Amsterdam.“

„Umíte holandsky?“

„Moc ne, ale rychle se naučím.“

„Výborně,“ souhlasil Ředitel. „Takže Amsterdam.“

Stavros, majitel realitní kanceláře, obstaral správce. Delaroche mu oznámil, že bude muset na delší dobu odcestovat, ale že jeho vilu bude občas používat jeho přítel. Stavros ho pozval do restaurace na rozlučkovou večeři, ale Delaroche zdvořile odmítl.

Poslední den na ostrově strávil malováním. Náměstí v Ano Mera, terasa jeho vily, skály na Linosu. Pracoval od rozbřesku do soumraku, až ho zraněná pravá ruka bolela námahou.

Pak seděl na terase a pil víno, dokud zapadající slunce nezbarvilo bílé zdi vily kouzelným nádechem pálené sieny, jaký by na plátně nikdy nedokázal napodobit.

Zašel dovnitř a rozdělal oheň v krbu. Když polena jasně plápolala, prošel celý dům pokoj od pokoje, skříň po skříni, zásuvku po zásuvce a spálil každou stopu své pozemské existence.

„Škoda zničit tak pohlednou tvář," poznamenal nazítří Maurice Leroux. Seděli před obrovským ostře nasvíceným zrcadlem v aténském bytě, který Ředitel zajistil pro Delarochovu operaci a rekonvalescenci.

Leroux špičkou kostnatého ukazováčku ohmatával svému pacientovi obličej.

„Vy nejste Francouz," prohlásil vážně, jako kdyby sděloval krajanovi špatnou zprávu. „V mé profesi se člověk hodně naučí o dědičnosti a etnických znacích. Osobně bych se domníval, že jste Slovan, nejspíš Rus."

Delaroche mlčel a Leroux pokračoval v přednášce.

„Vidím základní znaky - široké lícní kosti, ploché čelo, hranatá čelist. A podívejte se tady, podívejte se na své oči. Mají přibližně mandlový obrys a jsou zářivě modré. Kdepak, můžete mít stokrát francouzské jméno, ale ve vašich žilách koluje slovanská krev. Velmi ryzí slovanská krev, musím dodat."

Delaroche se zadíval na Lerouxův obraz v zrcadle. Na první pohled slaboch s širokýmnosem, ustupující bradou a směšným tupátkem nepřirozeně černé barvy. Leroux se znovu dotkl jeho tváře. Měl ruce staré ženy - bledé, měkké, protkané vystouplými modrými žilami -, ale navoněl se kolínskou, jakou používají mladí lidé.

„Někdy je možné dodat muži plastickou operací atraktivnější vzhled. Před několika lety jsem měl v práci jednoho Palestince. Jmenoval se Muhammad Awad."

Při zmínce o Awadovi se Delaroche zachvěl. Leroux se dopustil hříchu, který lidem jeho profese nelze odpustit - odhalil totožnost bývalého klienta.

„Dnes už nežije, ale když jsem s ním skončil, byl z něho pohledný muž, mnohem hezčí než předtím," pokračoval Leroux. „Ve vašem případě se obávám, že opak bude pravdou. Budu bohužel nucen ubrat vám změnou podoby na atraktivnosti. Smíříte se s tou vyhlídkou, monsieur?"

Leroux byl nehezský chlap a krásný vzhled pro něj zjevně hodně znamenal; Delaroche naopak pohledný muž, pro něhož to, jak člověk vypadá, znamenalo pramálo. Věděl o sobě, že se ženám líbí - některým dokonce *velmi* líbí -, ale ve skutečnosti mu na tom moc nezáleželo. Zajímalo ho jediné. Jeho obličej se mu stal hrozbou a on se s ní vypořádá jako s každou dosavadní hrozbou -prostě ji eliminuje.

„Udělejte, co udělat musíte," řekl Lerouxovi. „Tak dobře," odvětil Leroux. „Váš obličej se vyznačuje ostrými úhly a hranami. Zaoblíme je do jemnějších křivek a hrany vyplníme. Obrousím vám lícní kosti, aby vypadaly hladší a kulatější. Do tkáně na tvářích vám stříknu kolagen a váš obličej tak poněkud ztěžkne. Máte velmi úzkou bradu, takže ji upravím, aby byla hranatější a masitější. Váš nos je mistrovský kousek přírody, který bohužel budu muset zničit. Zploštím vám ho a mezi očima rozšířím. Pokud se týká očí, tam nezmůžu nic než vám doporučit změnit jejich barvu pomocí kontaktních čoček." „Vyjde to?" zeptal se Delaroche.

„Až budu hotov, sám sebe nepoznáte." Leroux zaváhal. „Jste si jistý, že to opravdu chcete?" Delaroche přikývl.

„Jak myslíte," povzdechl si Leroux. „Ale budu si připadat jako barbar, který vzal kladivo na *Pietu*."

Vytáhl z kapsy fixku a začal na obličej svého pacienta kreslit značky.

21 KAPITOLA

LONDÝN

Preston McDaniels byl ostřílený úředník ministerstva *zahraničí* přidělený do sekce vztahů s veřejností na americkém velvyslanectví v Londýně. Pohledný štíhlý Pětačtyřicátník a zapřísáhlý starý mládenec se stýkal s ženami jen výjimečně, což zavdalo jeho spolupracovníkům příčinu k neutuchajícím spekulacím, jestli není homosexuál. Preston McDaniels ovšem nebyl žádný homosexuál. Prostě to s ženami neuměl - až donedávna.

Bylo šest hodin večer a McDaniels si balil věci a uklízel psací stůl ve své malé kanceláři. Pak si stoupl k oknu a vyhlédl na Grosvenor Square. Po letech strávených na tak nehostinných místech jako Lagos, Mexico City, Káhira a Islamabad tvrdě bojoval, aby se dostal do Londýna. V životě se necítil šťastnější. Miloval divadla, muzea, nákupy, zajímavá místa zvoucí k víkendovým návštěvám. Žil v malém bytě ve čtvrti South Kensington a do zaměstnání jezdil každé ráno podzemní dráhou. Ne že by se jeho práce stala v Británii zajímavější. Pořád jen vydával rutinní sdělení pro média, připravoval šéfovi mise každodenní přehled britského tisku a koordinoval zpravodajství o velvyslancových veřejných vystoupeních, ale pobyt v Londýně dodával těmto nudným úkolům punc vzrušení.

Vzal ze stolu několik složek a svazek listin a uložil je do kožené aktovky, z háčku na dveřích sundal plášť, oblékl si ho a opustil kancelář. Cestou se zastavil na toaletě a prohlédl se v zrcadle.

Často se divil, co na něm vlastně vidí. Marně si sčesával vlasy, aby zakryl rozrůstající se lysinu - výsledek byl obvykle ještě horší. Řekla mu, že se jí plešatí muži líbí, protože vypadají inteligentnější, dospělejší. Je pro mě moc mladá, pomyslel si McDaniels

snad posté. Příliš mladá a až příliš krásná. Ale nedokázal odolat. Poprvé v životě prožíval vzrušující sexuální vztah a teď ho přece nepřeruší.

Venku přšelo a na Grosvenor Square se snesl soumrak. McDaniels roztáhl deštník a vydal se přeplněnými chodníky k Park Lane. Chvilí postál před osvětlenou restaurací a pozoroval ji oknem. Vysoká, vypracovaná postava zářící zdravím a svěžestí, husté černé vlasy, oválný obličej, šedé oči. Bílá halenka jen obtížně spoutávala bujná kulatá ňadra. Fantastická

milenka, která jako by znala ta nejtajnější kouzla lásky. Každý den, jak odpoledne postupovalo, hleděl Preston McDaniels stále častěji na nástěnné hodiny ve své kanceláři a nemohl se dočkat, až ji znovu uvidí.

Vešel do restaurace a posadil se ke stolku v baru. Jakmile si ho všimla, zamrkala a její ústa němě vyslovila *Za minutku jsem u tebe*.

O chvíli později mu přinesla sklenku bílého vína, a když ji před něho postavila, jemně ji pohladel po ruce.

„Moc se mi po tobě stýskalo, miláčku.“

„Už jsem se bála, že nepřijdeš,“ odvětila. „Ale dlouho spolu mluvit nemůžeme. Riccardo má dnes večer zase jednu z těch svých šílených nálad. Kdyby mě viděl, jak se vybavuju s hosty, byl by schopný mě okamžitě vyhodit.“

„Prostě se chováš přátelsky k pravidelnému zákazníkovi. Co je na tom?“

Svůdně se usmála. „*Velmi přátelsky*.“

„Chci se s tebou sejít.“

„Končím v deset.“

„Nevydržím tak dlouho čekat.“

„Obávám se, že ti nic jiného nezbude.“

Zamrkala a odkráčela. McDaniels pil víno a díval se za ní, jak se ladně pohybuje mezi stoly, přijímá objednávky, roznáší jídlo a baví se s hosty. Patřila k ženám, jichž si muži nemohou nevšimnout. Příliš krásná a příliš inteligentní, aby pracovala jako servírka. Věděl, že si nakonec vydobude své místo na slunci - a pak ho opustí.

McDaniels dopil sklenku, položil na stůl desetilibrovou bankovku a odešel. Uvědomoval si, že je to nepřiměřená spousta peněz za jedinou skleničku vína. Ještě si pomyslí, že ji považuju za

děvku, zhrzil se a uvažoval, jestli se nemá vrátit a chybu napravit, ale došlo mu, že by to působilo ještě divněji. Odcházel a cestou si říkal, že jestli ho někdy opustí, asi spáchá sebevraždu.

McDaniels si při návratu domů dával na čas. Déšť polevil, a tak si při pomalé procházce vychutnával krásy města a povznášející pocit navozený vypitým vínem a několika minutami strávenými v Rachelině přítomnosti. Nikdy předtím nepocítil nic podobného posedlosti, ale věděl, že musí působit právě takto. Bláznivá zamilovanost začínala ovlivňovat i jeho práci. Na poradách odploval do neznáma, uprostřed věty ztrácel nit myšlenek.

Kolegové už si toho všimli a objevily se první poznámky, první otázky. McDaniels nedbal. Prožil bez lásky, bez ženy, celý život a hodlal si nádherné pocity užívat, dokud trvají.

Povečeřel v malé hospůdce na Brompton Road. Přečetl si noviny a po několik minut se mu Rachel nedobývala do myšlenek. Po chvíli se však vrátila jako krásná melodie neustále znějící v hlavě. Představil si ji v posteli - smyslná ústa pootevřená slastí, oči zavřené. A pak se dostavily ztřeštěné fantazie - svatební obřad v anglikánském kostelíku někde na venkově, domek v Cotteswolds, děti. Směšná představa, ale kolik radosti mu přinášela! Byl beznadějně zamilovaný, jenže Rachel nepatřila k ženám, které se hrnou do manželství. Cenila si své svobody, intelektuální i sexuální. V momentě, kdy by se poprvé zmínil o sňatku, by s největší pravděpodobností vzala nohy na ramena a utekla.

McDaniels proplouval tichými ulicemi Kensingtonu na růžovém obláčku něžných citů ke svému útulnému třípokojovému bytu v přízemí řadového georgiánského domu. Zavřel za sebou dveře a prolistoval odpolední poštu. Dlouho se sprchoval a pak si oblékl flanelové kalhoty a bavlněný rolák.

Volnou ložnici používal jako pracovnu. Na půl ucha poslouchal večerní zprávy BBC a přitom se propracovával papíry, které si přinesl z kanceláře. Velvyslanec Cannona čeká zítra nabitý den - jednání s ministrem zahraničí, oběd se skupinou vedoucích představitelů britského průmyslu, rozhovor s reportérem londýnských *Times*. Dokončil nedodělanou práci, vsunul listiny do složky a vrátil ji do kožené aktovky.

Několik minut po půl jedenácté krátce zazvonil zvonek. McDaniels stiskl tlačítko domácího interkomu a laškovně se zeptal: „Kdo je tam?“

„To jsem já, drahý,“ odpověděla. „Čekal jsi snad jinou ze svých milenek?“

Oblíbili si tuto neškodnou hru, kdy mluvili o záletech toho druhého a předstírali žárlivost. Úžasné, jak rychle se jejich vztah vyvíjel!

„Jsi jediná žena mého života.“

„Lháři.“

„Už ti otevírám, lásko.“

Stiskl tlačítko elektronického vrátného a zatímco čekal, uhladil si řídké vlasy. Zaslechl z chodby kroky, ale nechtěl vypadat, jako že se jí už nemůže dočkat, a tak počkal, až zaklepala. Otevřel a Rebeka se k němu přitulila a políbila ho. Pootevřela rty a její hedvábný jazyk mu vklouzl do úst. Pak se odtáhla a vydechla: „Na tohle jsem čekala celý večer.“

Preston McDaniels se usmál. „Nechápu, kde se vzalo to štěstí, že jsem našel někoho takového, jako jsi ty.“

„Štěstí stálo na mé straně.“

„Můžu ti nalít něco k pití?“

„Ani ne. Víš, mám jistý závažný problém a ty jsi jediný, kdo ho může vyřešit.“

Vzala ho za ruku a odvedla do ložnice. Cestou si rozepnula halenku. Posadila ho na okraj postele a přitiskla si jeho obličej na prsa.

„Ach, bože můj,“ zasténal.

„Pospěš si, lásko,“ vyhrkla. „Prosím tě, pospěš si.“

Rebeka Wellsová se probudila ve tři hodiny v noci. Několik minut nehybně ležela a poslouchala, jak McDaniels ze spánku oddechuje. Byl od přírody tvrdý spáč a před usnutím se s ní dvakrát pomiloval. Posadila se, vyklouzla z postele a přistoupila k halence, která ležela na podlaze, kam ji odhodila. Zvedla ji, vyšla do předsíně a tiše za sebou zavřela.

Než vstoupila do jeho pracovny, halenku si oblékla. I tyto dveře za sebou zavřela a posadila se k psacímu stolu. Aktovka stála

opřená o nohu stolu, nezamčená. Otevřela ji a prohledávala její obsah, dokud nenašla, co potřebovala - složku s detailním pracovním rozvrhem velvyslance Cannona pro nadcházející den.

Popadla tužku a rychle zapisovala do notesu, který ležel na stole. Složka obsahovala všechno - dobu konání každé schůzky, způsob a trasu dopravy. Dokončila přepis údajů a spěšně si prohlédla ostatní papíry, jestli neobjeví něco zajímavého. Pak vrátila složku do aktovky a zhasla světlo.

Po špičkách prošla předsíní, vstoupila do koupelny, zavřela dveře a rozsvítila. Umyla si obličej a podívala se na sebe do zrcadla.

Když IRA zabila Ronnieho, něco si slavnostně slíbila - nikdy se znovu neprovdá a už nikdy nebude spát s jiným mužem. Domnívala se, že bude obtížné slib dodržet, ale nenávidí, která jí po manželově smrti naplnila srdce, naprosto potlačila všechny ostatní city, zejména lásku. Několik mužů z Portadownu se ji pokusilo získat, ale ona je do jednoho odmítla. I muži z Brigády rychle zjistili, že je zbytečné s ní ztrácet čas.

Pomyslela na Prestona McDanielse uvnitř svého těla a zvedl se jí žaludek. Potlačila nevolnost a řekla si, že to dělá v zájmu důležitého cíle - budoucnosti protestantské komunity v Severním Irsku. Svým způsobem jí McDanielse bylo dokonce líto. Byl to slušný člověk, něžný a laskavý, ale teď se nachytil na ten nejstarší trik v dějinách - nechal se polapit do osidel lásky. Dnes večer se jí vyznal, že je do ní zamilovaný. Představa, co se s

ním stane, až se nakonec nevyhnutelně dozví, že ho celou dobu podváděla, ji vůbec netěšila.

Vypila sklenku vody a spláchla toaletu, zhasla a vrátila se do postele.

„Bál jsem se, že už se nevrátíš," přivítal ji McDaniels tiše.

Měla co dělat, aby nevykřikla, ale ovládla se. „Měla jsem jenom trochu žízeň."

„Přinesla jsi i pro mě?"

„Promiň, miláčku, myslela jsem, že spíš."

„No, vlastně bych chtěl něco jiného než pít."

Překulil se na ni.

„Tebe," zašeptal.

„Můžeš?"

Přitiskl si její ruku do rozkroku.

„Aj aj," usmála se. „Tak s tím bychom měli něco udělat."

Hluboce do ní pronikl.

Rebeka Wellsová zavřela oči a myslela na svého mrtvého manžela.

22 KAPITOLA

HRABSTVÍ TYRONE, SEVERNÍ IRSKO

Nedlouho po výbuchu násilí v Severním Irsku v roce 1969 britská rozvědka dospěla k poznání, že nejlepší způsob, jak bojovat s terorismem, spočívá ve sledování pohybů jednotlivých teroristů. Britská zpravodajská služba a E4, zvláštní sledovací jednotka Ulsterské královské policie, pravidelně monitorují všechny známé příslušníky ilegálních militantních organizací a záznamy o sledování jsou ukládány do počítačových databází vojenského velitelství v Belfastu. Pokud některý z teroristů náhle zmizí ze seznamu sledovaných, bezpečnostní složky předpokládají, že se pravděpodobně zapojil do nějaké tajné operace.

Tak rozsáhlé prověřování samozřejmě vyžaduje nasazení obrovských lidských sil a nejdokonalejší techniky. Rizikové lokality jako Falls Road v Belfastu jsou pod dohledem desítek bezpečnostních kamer. Armáda zřídila pozorovací stanoviště na střeše výškové budovy Divis Flats. Ve dne kontrolují vojáci ulice pomocí silných dalekohledů a vyhlížejí známé členy IRA, za tmy používají speciální infračervenou optiku pro noční vidění. Bezpečnostní služby nasazují do aut naváděcí majáčky, do domů, hospod, aut i stodol a seníků instalují mikrofony a miniaturní kamery. Odposlouchávají telefony. Ve výjimečných případech montují čidla i do jednotlivých zbraní, aby mohli zaznamenávat jejich pohyb po provincii. Elektronickými systémy v letadlech monitorují nebe a dění na zemi, kde za nocí pátrají po známkách lidské aktivity v místech, kde by žádná být neměla. Průzkum z malých výšek zajišťují bezpilotní letouny. Na stromy jsou umísťovány senzory detekující pohyb osob.

Ale navzdory nejsofistikovanějšímu technickému vybavení musí být většina sledování zajišťována starodávným způsobem -nasazením člověka do terénu. Je to vysoce riziková a občas vskutku smrtelně nebezpečná práce. Tajní policisté neustále patrolují na belfastské Falls Road a v jejím okolí. Celé dny se skrývají v průchodech a na střeších, vybavení skrovnými denními přiděly potravin, a fotografují své protivníky. Na venkově jim za úkryt slouží keře, koruny stromů nebo prohloubeniny v zemi. V jazyku zpravodajců působících v Severním Irsku se tomu říká

„zakopávání“. A právě tato sledovací metoda byla zvolena pro pozorování polozříceného statku nedaleko vesničky Cranagh ve Sperrinských horách.

Graham Seymour dorazil z Londýna, když už operace probíhala šestý den. Za statické pozorovací stanoviště si vybrali hustý hlodašový keř obklopený několika buky na úbočí kopce asi kilometr od domu. Technická kouzla - infračervené kamery, fotoaparáty s teleobjektivy a směrové mikrofony s dlouhým dosahem - obsluhovali dva příslušníci E4. Pracovali tiše a nenápadně jako ministranti při mši a vypadali stejně mladí. Představili se s notnou dávkou humoru jako Marks a Sparks.

V průběhu let své aktivity lapila Irská republikánská armáda do léčky desítky zpravodajců zapojených do sledování, a i když pozorované subjekty mohly patřit k loajalistickým sympatizantům, riziko se nesmělo podceňovat. Osobní bezpečnost Seymoura, Markse a Sparkse proto zajišťovali dva výsadkáři z přepadového komanda SAS, kteří hlídkovali kolem pozorovacího stanoviště. Měli na sobě maskovací kombinézy a zatřeli si obličej masnými kamuflážními barvami. Splývali s terénem tak dokonale, že o ně Graham dvakrát málem zakopl, když si šel do křoví ulevit. Umíral touhou po cigaretě, ale při podobných akcích je kouření přísně zakázáno. Po třech dnech na dietní stravě sestávající z kalorické břečky zoufale vzpomínal na Helenino úděsné kuchařské umění. V noci pak, když se pokoušel usnout na provlhlém a ledově studeném svahu, tiše proklínal Michaela Osbournea do desátého kolena.

Bylo jasné, že na té malé farmě v údolíčku pod nimi něco nehraje. Patřila dvěma bratrům Daltonovým, kteří tam chovali stá-

dečko vychrtlých neduživých ovcí a několik desítek kuřat. Každý den, vždy ráno a pak večer, dvojice pomalu obešla hranice pozemku, jako kdyby hledala známky po narušitelích.

Desátou noc dostali prvního návštěvníka.

Přijel v malém sedanu značky Nissan. Marks a Sparks okamžitě uvedli v činnost infračervené kamery, zatímco Graham Seymour pozoroval statek dalekohledem pro noční vidění. Spatřili vysokého urostlého muže s bujnou hřívou vlasů, který nesl sportovní tenisový pytel zavěšený přes pravé rameno.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Graham.

„Snaží se, aby se zdálo, že je ten pytel lehký,“ odpověděl Sparks, „ale provaz na rameni je pořádně napnutý.“

„Určitě v něm nenese raketu a míčky,“ doplnil Marks.

Graham se miniaturní vysílačkou spojil s policejní stanicí v Cookstownu, vzdálené pětadvacet kilometrů na jihovýchod.

„Máme společnost. Zůstaňte na příjmu a čekejte na instrukce.“

Návštěvník se na statku zdržel dvacet minut. Marks a Sparks se pokusili zachytit směrovými mikrofony, co se uvnitř děje, ale neslyšeli nic než velebné tóny Bachovy hudby z malé hi-fi soupravy.

„Znáš ten kousek?“ zeptal se Marks kolegy.

„Koncert d moll číslo pět,“ odpověděl pohotově Sparks.

„Krásná hudba, že?“

„Ujde.“

Graham hleděl do údolí infračerveným dalekohledem.

„Odchází,“ oznámil.

„Krátká návštěva na tak pozdní hodinu,“ poznamenal Marks.

„Třeba si potřeboval odskočit,“ řekl Sparks.

„Řekl bych, že už si ulevil,“ konstatoval Marks. „O pár zbraní. Nezdá se ti, že má ten pytel nějak lehčí?“

Graham znovu zavolał do Cookstownu.

„Subjekt míří na východ k Mount Hamiltonu. Sehraje to jako běžnou kontrolu. Nechte rozhlasem vyhlásit, že v oblasti byl vyhlášen poplach. A zapojte do akce několik svých lidí, aby to nevypadalo, že se soustředujeme jenom na něho. Za chvíli jsem u vás.“

Muž, který přijel na statek, byl Gavin Spencer, šéf operací Brigády svobodného Ulsteru, a tenisový pytel, který teď ležel prázdně

na zadním sedadle, obsahoval zásilku samopalů Uzi izraelské výroby, kterou obstaral jistý obchodník se zbraněmi na Středním východě. Zbraně měly být použity pro atentát na velvyslance Douglase Cannona. V daném okamžiku odpočívaly v úkrytu vydlabaném v kamenné zdi sklepa na statku.

Gavin Spencer vybral útočný tým a informoval jeho členy o úkolu, který je čeká. V Londýně zatím Rebeka Wellsová získala přístup k informacím o velvyslancově pracovním rozvrhu a zasílala pravidelná hlášení. Už chyběl pouze vhodný moment, okamžik, kdy bude Cannon nejzranitelnější. Dostanou jedinou šanci. Jestli se dopustí chyby, jestli selžou, Američané ještě zesílí již tak přísná bezpečnostní opatření a oni se už nikdy nepřiblíží k cíli na dostřel.

Spencer rychle ujížděl po křivolaké silnici B47. Pomaleji projel ztemnělou osadou Mount Hamilton a znovu vyrazil po volné okresce. Zalila ho vlna úlevy. Dostal zbraně z auta a bezpečně je ukryl na farmě. Kdyby je u něho našli, putoval by rovnou do věznice Maze bez zpáteční

jízdenky. Sešlápl plyn ještě hlouběji; nissan poslušně zareagoval a svižně vyjel mírné návrší, za nímž se vozovka v několika serpentínách svažovala do zvlněného údolí. Pustil si autorádio, aby si poslechl nějakou hudbu, ale jeho pozornost upoutalo zpravodajství na stanici Ulster. Ve Sperrinských horách v oblasti mezi Omaghem a Cookstownem probíhá bezpečnostní pátrací akce.

O pět kilometrů dál se ze tmy vynořily blikající modré majáčky hlídkového vozu a masivní obrysy dvou vojenských transportérů. Uprostřed silnice stál uniformovaný příslušník Ulsterské královské policie a mával na Spencera červenou baterkou, aby zastavil. Spencer zajel ke krajině, zabrzdil a spustil okénko.

„Bezpečnostní kontrola, pane," oznámil policista v hodnosti seržanta. „Můžete mi říct, kam máte tak pozdě v noci namířeno?"

„Domů do Portadownu," zněla Spencerova odpověď.

„A co vás přivedlo sem do hor?"

„Navštívil jsem přítele."

„Kde ten váš přítel bydlí?"

„V Cranaghu."

„Můžete mi ukázat svůj řidičský průkaz, pane?"

Spencer mu podal požadovaný doklad. Za ním zastavil další automobil a Spencer slyšel, jak jiný policista klade jeho řidiči tytéž otázky, na které před okamžikem sám odpovídal. Seržant zkontroloval průkaz a vrátil mu ho.

„V pořádku, pane. A teď se ještě podíváme dovnitř, co vezete. Můžete si laskavě vystoupit?"

Spencer poslechl. Seržant se posadil za volant a zavezl auto za vojenské transportéry. Za okamžik tam zmizel i druhý automobil. Jeho řidič, podsaditý chlapík s širokými rameny, vlasy na ježka a mohutným prošedivělým knírem si s rukama v kapsách stoupl vedle Spencera.

„Co to má sakra znamenat?" rozhořčoval se.

„Bezpečnostní kontrola. Zase mají poplach."

„Určitě ta podělaná IRA."

„Asi jo," souhlasil Spencer.

Tělnatý motorista si zapálil cigaretu a pak nabídl Spencerovi. Začalo pršet. Gavin Spencer kouřil a snažil se nedávat najevo žádný neklid, zatímco vojáci a policisté rozebírali jeho auto.

Graham Seymour stál za armádním transportérem a pozoroval tým vojáků a policistů prohledávajících nissan. Pomocí přenosné kamery nahlíželi do dutin a pod sedadla, jestli neobjeví ukryté zbraně. Provedli několik testů na zbytky výbušnin. Zvedli kapotu a zkontrolovali motor a pak se vrhli na podvozek. Odšroubovali obložení dveří a vytáhli koberečky. Otevřeli zavazadlový prostor a prohrabali jeho obsah.

Po deseti minutách jeden z policistů Grahamovi mlčky pokynul. V rezervní pneumatice našel nějaké podezřelé papíry zabalené do mastného hadru.

Graham si od něj vzal baterku, posvítil si na papíry a rychle je prolistoval. Snažil se zapamatovat co nejvíc detailů a pak je vrátil policistovi.

„Položte je přesně tam, kde jste je našel, aby nic nepoznal.“

Policista přikývl, zabalil papíry do hadru a vložil je zpátky do pneumatiky.

„Nasaďte mu do auta naváděcí maják a pusťte ho,“ řekl Graham. „A potom mě co nejrychleji odveďte zpátky do Belfastu. Obávám se, že nám spadl do klína zatraceně vážný problém.“

23 KAPITOLA

NEW YORK - PORTADOWN

V sedm hodin večer vyšel Michael Osbourne z budovy Světového obchodního centra, v němž měla své kanceláře newyorská úřadovna CIA, a zastavil si taxi. Od jeho návratu z Londýna uplynuly téměř dva týdny a pomalu se pohodlně usazoval v zaběhané rutině svého nového života v agentuře. Obvykle pracoval tři dny v týdnu ve Washingtonu a dva v New Yorku. Kontrašpionáž končila vyšetřování smrti Kevina Maguirea a Michael věřil, že se prokáže jeho verze událostí - IRA Kevina podezřívala už před schůzkou v Belfastu a on nenese na jeho nešťastné smrti žádnou vinu.

Taxík se prodíral hustým provozem v centru města a Michael přemýšlel o Severním Irsku. Vzpomínal na tlumená světla Belfastu pod Černou horou, na domlácené Kevinovo tělo připoutané k židli. Stáhl okénko a nechal si tvář ovívat studeným větrem. Přes den se mu občas povedlo na Kevina zapomenout, ale v noci, nebo když byl sám, pořád před očima viděl jeho zmučený obličej. Nemohl se dočkat, až informace, které získal od Kevina a od Devlina, přinesou ovoce. Pokud se podaří Brigádu svobodného Ulsteru zlikvidovat, Kevin Maguire nezemřel zbytečně.

Řidič taxíku byl Arab s nepěstěným plnovousem oddaného muslima. Michael mu udal adresu na Madison Avenue pět domovních bloků od svého bytu. Zaplatil a vydal se po přeplněném chodníku k domovu. Cestou se zastavoval u výkladních skříní a díval se, jestli ho někdo nesleduje. Neustále ho hryzaly obavy, že se jednoho dne odkudsi vynoří starý nepřítel a přihlásí se o svou pomstu. Michael vzpomínal, jak si jeho otec až do dne své smrti denně prohledával automobil a hledal nastraženou bombu,

jak rozebíral telefonní přístroje kvůli odposlechu a neustále sledoval dění za sebou, jestli se na něj nepřilepil stín. Tajemství je jako chronická nemoc, strach jako starý důvěrný přítel. Michael se smířil se skutečností, že se těchto souputníků v životě nezbaví - nájemný vrah s krycím jménem Říjen se už o to postará.

Vydal se na západ po Páté Avenue a pak odbočil vpravo, dál od centra. Zpravodajská práce vyžaduje obrovskou dávku trpělivosti, ale

pokud se týká Října, začínal Michael trpět nezdravou nedočkavostí. Každé ráno pročítal hlášení spřátelených služeb a pátral po možných zmínkách o nepříteli. Nezahlédl ho někde? Na letišti? Na nádraží? Ale pořád nic. S každým dnem stopa víc a víc chladne...

Michael vešel do budovy a vyjel výtahem ke svému bytu. Elizabeth již byla doma. Políbila ho na uvítanou a podala mu sklenku bílého vína.

„Už vypadáš v obličeji docela normálně," poznamenala věcně.

„Je to dobře, nebo špatně?"

Vřele ho políbila na ústa. „Rozhodně dobře. Jak se cítíš?"

Tázavě se na manželku zahleděl. „Co to do tebe zase vjelo?"

„Nic, zlato. Jsem prostě šťastná, že tě vidím."

„I já jsem rád, že tě vidím. Jak bylo v práci?"

„Docela to ušlo. Celý den jsem připravovala svého klíčového svědka na vystoupení před soudem."

„Vydrží?"

„Bohužel asi ne. Obávám se, že se při křížovém výslechu položí."

„Děti jsou ještě vzhůru?"

„Už usínají."

„Chci se na ně podívat."

„Jestli je vzbudíš, Michaeli, tak tě, bohu přísahám..."

Michael zašel do dětského pokoje a naklonil se nad postýlky. Děti spaly vedle sebe otočené na stejnou stranu, aby na sebe přes laťky viděly. Michael nad nimi dlouho stál a poslouchal, jak tiše oddechují. Na okamžik pocítil v duši nebývalý mír, pocit uspokojení, jaký dlouho nezažil, ale pak se rychle vrátil strach, obava, že nepřátelé ublíží jemu nebo dětem. Dole zazvonil telefon. Michael políbil obě děti a vyšel z pokoje.

V hale mu Elizabeth podala sluchátko.

„Volá Adrian," oznámila.

Michael si vzal sluchátko. „Haló?"

Několik minut poslouchal beze slova a pak jen zasténal: „Kristepane," a zavěsil.

„Co se stalo?"

„Musím do Londýna."

„Kdy?"

Michael mrkl na hodinky. „Když si pospíším, chytnu ještě noční let."

Elizabeth se na manžela starostlivě zadívala. „Michaeli, takového jsem tě v životě neviděla. Co se stalo?"

Časně ráno druhého dne, právě když se transatlantický letoun s Michaellem na palubě blížil k letišti Heathrow, Kyle Blake a Gavin Spencer kráčeli bok po boku po Market High Street v Portadownu. Na východě zbarvilo svítání oblohu šedomodrými tóny, ale pouliční lampy ještě zářily do šera. Vzduch voněl hlinou a čerstvě upečeným chlebem. Spencer šel uvolněnými dlouhými kroky jako člověk, který má jen málo starostí, což v daném okamžiku nebyla v žádném případě pravda; Kyle Blake, o hlavu menší a podstatně užší v pase, se pohyboval s úsporností chodícího panáčka na baterie. Spencer mluvil dlouho bez přerušení a ustavičně si při tom odhrnoval z čela neposlušné černé kadeře; Blake napjatě poslouchal a zapaloval si jednu cigaretu za druhou.

„Třeba tě jenom oklamal zrak," zněl Blakeův první příspěvek do diskuse. „Co když nelhali? Mohla to opravdu být jenom běžná silniční kontrola."

„Rozebrali mi auto do šroubku," opáčil nakvašeně Spencer. „A dali si sakra záležet."

„Ztratilo se ti něco?"

Spencer zavrtěl hlavou.

„Máš v autáku něco, co by tam nemělo být?"

„Prohledal jsem ten podělaný krám od nárazníku po nárazník. Nic jsem nenašel, ale to moc neznamená. Ty štěnice jsou tak malé, že mi jednu mohli klidně strčit do kapsy a houby bych poznal."

Kyle mlčel a uvažoval. Gavin Spencer je bystrý a inteligentní, vynikající operační náčelník. Nevidí hrozbu tam, kde žádná není.

„Jestli se nemýlíš, jestli skutečně šli po tobě, znamená to, že sledují statek."

„Jo," potvrdil Spencer. „A já jsem tam právě ukryl první zásilku samopalů. Potřebuju ty zbraně na velvyslance. Eamonna Dillona můžu oddělat pistolí, ale pokud mám zlikvidovat amerického velvyslance, potřebuju podstatně mohutnější palebnou sílu."

„Jak postupuješ se svým týmem?"

„Poslední muž odjíždí dnes v noci liverpoolským trajektem do Anglie. Zítra večer budu mít v Londýně všechny své nejlepší vojáky, kteří budou čekat na rozkaz k útoku. Ale potřebuju ty zbraně, Kyle."

„A taky je dostaneš."

„Jenže statek mají pod dohledem."

„Budeme tedy muset hlídače odstranit," ušklíbl se Blake.

„Ty lidi nejspíš chrání výsadkáři z SAS. Nevím jak ty, ale já právě teď nemám náladu přetahovat se s těmi posranými zabijáky.“

„Víme, že tam v okolí někde jsou. Stačí nám je najít.“ Blake se zastavil a probodl Spencera tvrdým pohledem. „Kromě toho, když mohla pár chlapů z SAS dostat IRA, my to taky dokážeme.“

„Jsou to britští vojáci, Kyle. I my jsme kdysi nosili britskou uniformu, vzpomínáš?“

„Už stojíme na druhé straně,“ odsekl Blake drsně. „Jestli chtějí Britové dál provozovat ty své pitomé hry, budeme je hrát s nimi.“

24 KAPITOLA

LONDÝN

„Vypadá to, že tenhle barák je někde pořádně děravý," řekl Graham Seymour na úvod.

Michael, Graham, Wheaton a Douglas Cannon seděli kolem stolu v prosklené zvukotěsné kabině v prostorách velvyslanectví vyhrazených Ústřední zpravodajské službě. Když Graham promluvil, Wheaton sebou škubl jako po ráně pěstí a začal v dlani mačkat tenisový míček. Podezřívavý rezident CIA v Londýně byl permanentně ve střehu, ze všech stran očekával urážlivý útok, a Grahamův tón a drze znuděný pohled se mu pranic nelíbily.

„Jak si můžete být tak jistý, že k úniku informací došlo právě v *této* budově?" vyjel Wheaton na Seymoura. „Je docela dobře možné, že se to proláklo u vás. Ochranu velvyslance zajišťuje vaše speciální oddělení, kterému s několikadenním předstihem předáváme jeho pracovní rozvrh."

„Myslím, že možné je úplně *všechno*," nedal se vyvést z míry Graham.

„Proč jste ty dokumenty nevyfotografovali?" pokračoval Wheaton v útoku.

„Protože na to nebyl čas," odsekl Graham. „Dospěl jsem k závěru, že ten chlap je pro nás cennější na volné noze než za mřížemi. Rychle jsme mu prohledali auto, nasadili mu do něj stopovacího broučka a nechali ho běžet."

„Co je ten člověk zač?" zeptal se Michael.

Graham otevřel bezpečnostní pancéřovaný kufřík a nechal kolovat sadu fotografií mohutného muže s hustými černými vlasy - klasický policejní snímek a několik zrnitých záběrů ze sledování.

„Jmenuje se Gavin Spencer," vysvětloval Graham. „Kdysi zastával dost vysoké postavení v Ulsterských dobrovolnických silách. Byl jednou zatčen pro podezření z nelegálního držení zbraní, ale obvinění bylo kvůli nedostatku důkazů staženo. Je zastáncem tvrdé linie. Na počátku mírového procesu řady UDS na protest opustil."

„Kde se momentálně nachází?" zajímal se Wheaton.

„Bydlí v Portadownu. Když jsme ho po prohlídce propustili, vrátil se domů."

„Co tedy s touto záležitostí podnikneme, pánové?" zeptal se velvyslanec Cannon.

„Najdeme zdroj úniku informací," odpověděl snaživě Wheaton. „Určíme, zda jde o akt velezrady nebo případně o něco jiného. A tu díru pochopitelně ucpeme."

Michael vstal a začal pomalu obcházet prosklenou kóji. Po krátkém rozmýšlení položil otázku: „Kolik lidí na ambasádě zná dopředu velvyslancův program?"

„Záleží na tom, o který den se jedná," vysvětloval Wheaton. „Obvykle nejméně dvacet."

„A kolik z nich je mužů?"

„Větší polovina." Wheatonovi proniklo do hlasu podráždění. „Proč?"

„Protože Kevin Maguire mi před smrtí stihl něco sdělit. Řekl mi, že když IRA vyšetřovala smrt Eamonna Dillona, dospěla k závěru, že došlo k úniku informací z ústředí Sinn Fein. Mladá dívka, která tam pracovala jako sekretářka, se spřátelila s protestantkou a nevědomky jí prozradila details Dillonova programu."

„Jak ta žena vypadala?" zajímal se Graham.

„Málo přes třicet, atraktivní, černé vlasy, bledá pleť, šedé oči."

Michaelovi přelétl po tváři úsměv. „Ten výraz jsem už viděl," řekl Graham. „Na co myslíš, Michaeli?"

„Na to, že nepřátelství plodí příležitost."

O půl šesté odpoledne toho dne zazvonil Prestonovi McDanielsovi na pracovním stole telefon. McDaniels okamžik zvažoval, že ho nezvedne - nemohl se dočkat, aby už seděl v restauraci a zase viděl Rachel. Nechá odpovět záznamník a vyřídí tu zá-

ležitost, hned jak se ráno vrátí do práce. Ale po velvyslanectví se celý den šířily zvěsti o jakémsi blíže neurčeném bezpečnostním problému, o tom, že všichni zaměstnanci jsou postupně předvoláváni do nejvyššího patra před inkviziční tribunál. McDaniels dobře věděl, že čmuchací psi z médií dokážou zachytit stopu takových řečí na míle daleko. Neochotně natáhl ruku a zvedl sluchátko z vidlice.

„McDaniels u telefonu," ohlásil se.

„Tady David Wheaton," oznámil hlas na druhém konci linky. Neobtěžoval se upřesnit své postavení; každý na velvyslanectví věděl, že je londýnským rezidentem Ústřední zpravodajské služby. „Mohli bychom si spolu soukromě promluvit?"

„Víte, právě jsem na odchodu. Nemohlo by to počkat do rána?"

„Je to důležité. Můžete přijít nahoru?"

Wheaton zavěsil, aniž počkal na odpověď. Něco v tónu jeho hlasu McDanielse znepokojilo. Wheaton neměl nikdy rád, ale věděl, že by nebylo rozumné zkřížit s ním kordy. Opustil kancelář, prošel chodbou a vyjel výtahem do nejvyššího patra.

Když vstoupil do místnosti, čekali na něj tři muži usazení po jedné straně dlouhého obdélníkového stolu. Wheaton, zeť velvyslance Cannona Michael Osbourne a znučeně působící Angličan. Naproti nim stála prázdná židle. Wheaton na ni beze slova ukázal špičkou zlatého plnicího pera a McDaniels se posadil.

„Nebudu chodit kolem horké kaše," zahájil rezident CIA. „Podle všeho dochází někde na ambasádě k úniku informací týkajících se pracovního programu velvyslance. Chceme zjistit, kudy se ty informace ztrácejí."

„Co to má společného se mnou?"

„Patříte k pracovníkům ambasády, kteří znají předem velvyslancův rozvrh."

„To je pravda," odsekl McDaniels. „A jestli se ptáte, zda jsem tyto informace někomu prozradil, odpověď zní jednoznačně ne."

„Poskytl jste někdy někomu mimo ambasádu kopii velvyslancova programu? Třeba jen k nahlédnutí?"

„Rozhodně ne."

„Probíral jste někdy jeho rozvrh se zástupci sdělovacích prostředků?"

„V případech veřejných vystoupení ano."

„Poskytl jste někdy reportérům nějaké detaily? Například trasu, kterou velvyslanec pojede na jednání nebo způsob dopravy?"

„Samozřejmě ne," odpověděl McDaniels podrážděně. „Kromě toho by většinu reportérů tyto údaje za mák nezajímaly."

Michael Osbourne listoval jakýmsi spisem.

„Vy nejste ženatý, že?" vzhledl od papírů.

„Ne, nejsem," vyštěkl McDaniels. „A co vy tady pohledáváte?"

„Otázky klademe my, když dovolíte," zpražil ho Wheaton.

„Stýkáte se s někým?" pokračoval ve výslechu Michael.

„Ehm... Ano."

„A už se s ní scházíte dlouho?"

„Pár týdnů."
 „Jak se jmenuje?"
 „Rachel. Mohl byste mi konečně říct, co má tohle..."
 „Rachel? A příjmením?"
 „Rachel Archerová."
 „Kde bydlí?"
 „V Earl's Courtu."
 „Navštívil jste ji u ní v bytě?"
 „Ne."
 „A ona vás?"
 „Do toho vám nic není."
 „Obávám se, že když jde o bezpečnost, *musí* nám do toho něco být. A teď odpovězte na otázku, pane McDanielsi," pokračoval Michael.
 „Navštívila vás Rachel Archerová někdy u vás doma?"
 „Ano."
 „Kolikrát?"
 „Několikrát."
 „Kolikrát přesně?"
 „Já nevím, snad osmkrát. Možná desetkrát."
 „Nosíte si někdy domů kopie velvyslancova pracovního programu?"
 „Ano, nosím," přiznal McDaniels. „Ale jsem velmi opatrný. Nikdy je nepustím z dohledu."
 „Byla Rachel Archerová u vás v bytě v době, když jste si s sebou přinesl kopii velvyslancova pracovního programu?"
 „Ano, byla."
 „Ukázal jste ji někdy tuto kopii?"
 „Ne. Už jsem vám přece řekl, že jsem to nikdy neudělal."
 „Je Rachel Archerová asi třicetiletá pohledná žena s černými vlasy, bledou pleť a šedýma očima?"
 Preston McDaniels zpopelavěl. „Bože můj," zasténal. „Co jsem to provedl?"

Ta myšlenka Michaela napadla, když se den nachýlil k večeru. Wheaton zprvu zaznamenal „do protokolu" svou oficiální námitku, ale než dlouhý večer skončil - po dlouhé telefonické poradě s Langley, po vyčerpávající konferenci s nejvyšším vedením MI5 a MI6 a po stručné, ale

hutné výměně názorů s Downing Street a Bílým domem - tvrdil každému na setkání, že autorem toho nápadu byl on.

Museli vyřešit dvě otázky. Mají se do toho vůbec pustit? A pokud ano, kdo představení povede? Odpověď na tu první našli poměrně rychle, ale s druhou to už bylo obtížnější. Šlo o sféru vlivu a ve světě tajných služeb se sféry vlivu střeží jako oko v hlavě - pečlivěji než mnohá tajemství - a žádná cena není dost vysoká. Problém zajištění bezpečnosti amerického velvyslance nahrával Spojeným státům, ovšem Severní Irsko je výsostným britským územím a operace tedy proběhne na britské půdě. Po hodině vy-pjatého vyjednávání dosáhly obě strany shody. Britové poskytnou terénní personál - odborníky na sledování a na technická kouzla s ním spojená -, a až nastane rozhodující okamžik, také údernou sílu. Američané budou řídit Prestona McDanielse a připraví materiál pro jeho aktovku - samozřejmě po podrobné konzultaci s Brity.

Boj uvnitř agentury probíhal stejně urputně. Protiteroristické centrum mělo zásluhu na prvním průlomu do případu a Adrian Carter požadoval, aby americkou část akce vedl Michael Osbourne. Wheaton si však postavil hlavu a v rozhořčeně laděném šifrovaném faxu do Langley argumentoval tím, že jde o londýnskou operaci vyžadující úzkou spolupráci s tajnou službou hostitelské země a že by případ měla tudíž převzít londýnská rezidentura. Monika Tylerová se vrátila do své kanceláře v exkluzivním sed-

mém patře, aby zvážila své rozhodnutí. Wheaton pro podporu své pozice sjednotil staré přátele i protivníky a Tylerová nakonec zvolila jeho. Volbu odůvodnila argumentem, že Michael se teprve nedávno vrátil do aktivní služby po dlouhé nepřítomnosti a nedá se tedy očekávat, že by byl „na potřebné výši události“. Půjde tedy o Wheatonovu operaci a Michael zůstane v Londýně jako podpůrná jednotka.

Prestona McDanielse nasadili do akce hned ten večer. Z telefonu na Wheatonově psacím stole v kanceláři rezidentury zavolal do Riccardovy restaurace a zeptal se, jestli by mohl mluvit s Rachel Archerovou. Hlas s italským přízvukem mu oznámil, že má právě moc práce - „To víte, je doba večerů,“ - ale McDaniels trval na svém s tím, že jde o naléhavou záležitost, a za okamžik ji uslyšel ve sluchátku. Rozhovor trval přesně dvaatřicet vteřin. Michael s Wheatonem jeho délku samozřejmě zaznamenali a nahrávku si pak vyslechli snad dvacetkrát, ale co v ní mohli hledat, to ví jen bůh, protože oni nenašli nic. McDaniels se omluvil, že večer nemůže zaskočit na svou obligátní sklenku vína, protože musí pracovat přesčas. Žena vyjádřila do rachotu sbíraného nádobí a hlasitě temperamentních italských nadávek Riccarda Ferrariho lehké zklamání. McDaniels se zeptal,

jestli by se nemohli sejít později. Žena přislíbila, že se u něj po práci zastaví, a zavěsila.

Záznam hovoru byl přes satelit odeslán do Langley a mnohem staromódnější cestou - kurýrem na motocyklu - do ústředí MI5 a MI6. Lingvista z britské kontrarozvědky dospěl k závěru, že anglický přízvuk v ženském hlase je falešný. „S pravděpodobností hraničící s jistotou pochází ta ženská ze Severního Irska," prohlásil rozhodně. „Nejspíš z okolí Belfastu."

Wheaton nevěděl, jestli může McDanielsovi věřit. Trval na tom, že ho musí mít neustále pod dohledem, vizuálním i zvukovým, a že musí být zaznamenán každý jeho krok. Technici z MI5 vtrhli do jeho kensingtonského bytu jako velká voda a do každé místnosti - s výjimkou ložnice - umístili kameru a mikrofon. Michael se domníval, že v ložnici odposlech bohatě postačí, a Wheaton po delším váhání neochotně souhlasil. Do Riccardovy restaurace byla vyslána dvojice sledovačů z MI5, starší muž a pohledná dívka. Náhoda tomu chtěla, že je obsluhoval právě subjekt jejich

zájmu. Rachel Archerová jim doporučila telecí specialitu, kterou prohlásili za božskou. Druhý tým, vyslaný jako bezpečnostní pojistka, si objednal špagety se zeleninou a kuře po milánsku.

Operační základnu zřídila MI5 v narychlo pronajatém zařízení bytě v Evelyn Gardnes nedaleko McDanielsova bydliště. Když tam Michael s Wheatonem pozdě večer přijeli, vyrazil jim v ústretu pach cigaretového kouře a vepřového na kari přineseného z nedaleké asijské restaurace. V obývacím pokoji se pět techniků motalo kolem magnetofonů a černobílých monitorů. Unavení pátrači zírali prázdnými pohledy na televizní obrazovku a sledovali úděsně nezajímavý dokumentární film BBC o migraci šedých velryb. Graham Seymour seděl u piana a tiše si preludoval.

McDanielsův byt byl napíchnutý tak důkladně, že když žena, kterou znali jako Rachel Archerovou, konečně dorazila, zaburácel domovní zvonek z reproduktorů stejně silně jako hotelový požární alarm. „Představení začíná," ohlásil Wheaton a všichni se shromáždili před monitory napojenými na videokamery. Všichni - až na Grahama Seymoura, který u piana dohrával poslední tóny Měsíční sonáty.

Jakékoliv pochyby, jestli McDaniels zvládne přidělenou roli, pominuly v okamžiku, kdy černovlásku ve dveřích dlouze a vášnivě políbil. Nalil oběma pití - pro ni bílé víno, sobě velkou sklenku whisky - a pak seděli na pohovce v obývacím pokoji a rozmlouvali pod dohledem jedné ze skrytých videokamer. Začali se líbat a v jednu chvíli se Michael obával, že ho svede rovnou na pohovce, ale McDaniels ji zastavil v rozletu a odvedl

do ložnice. Michael v ní viděl něco ze Sáry a uvažoval, jestli sám nemá v sobě něco z McDanielse.

„Potřebujeme krycí jméno," ozval se Wheaton, který se snažil myslet na něco jiného, na cokoliv, jen aby nemusel vnímat zvuky linoucí se z reproduktorů. „Ještě nemáme krycí jméno."

„Za války se můj otec podílel na podobné operaci," poznamenal Graham, jehož prsty se ležérně pohybovaly po klávesnici. „MI5 předávala prostřednictvím amerického námořního důstojníka podstrčené materiály německé agentce."

„A kódové označení té operace?"

„Myslím, že jí říkali Tympán."

„Tympán," zopakoval Wheaton. „To zní dobře. Takže Tympán."

„Jak ta operace dopadla?" zajímal se Michael. Graham přestal hrát a pozvedl zrak. „Vyhráli jsme."

Jako první to postřehl technik MI5 jménem Rodney a vzbudil celý tým. Jedinou ložnici si pro sebe zabral Wheaton. Michael spal na pohovce, Graham neklidně pospával na měkkém rozkládacím křesle jako nervózní pasažér při transatlantickém letu. S kruhy pod očima se usadili před řadou monitorů a pozorovali, jak si černovlasá žena sedá za stůl v McDanielsově pracovně a začíná se probírat obsahem jeho aktovky.

„Nuže, dámy a pánové, zdá se, že jsme se nabourali do Brigády svobodného Ulsteru," liboval si Wheaton. „Blahopřeji, Michaeli. Dnes nám všem platíte večeři."

Preston McDaniels ležel na posteli zády ke dveřím. Nespál. Snažil se sice, ale nedokázal usnout, a tak zůstal zcela nehybně ležet, dokud nezaslechl, jak vyklouzává z postele a odchází z ložnice. Představoval si ji, jak vchází do jeho pracovny, otevírá aktovku a prohlíží si jeho papíry. Jako vlna za vlnou ho zalévaly protichůdné emoce. Rozčilovalo ho, že se nechal tak snadno nachytat, ponižovala ho skutečnost, že si z něho Michael Osbourne a Wheaton udělali pěšáka na své šachovnici, a ze všeho nejvíce se cítil zrazený.

Několik okamžiků - ve chvíli, kdy se s ním vášnivě milovala -si namlouval, že snad k němu bez ohledu na své motivy přece jen chová

nějaké city. Byl dokonce ochoten se s ní smířit, zařídit to tak, aby mohli být spolu, až tahle hrůza skončí.

Slyšel vrznutí dveří a zavřel oči. Vnímal, jak se její tělo pokládá vedle něho. Jak rád by se otočil a sevřel ji v náručí! Jak rád by ji stáhl na sebe, aby ho zase objala nohama a... Ale nepohnul se, předstíral, že spí, a přemýšlel, co si bez ní počne, až bude po všem.

25 KAPITOLA

LONDÝN

„To sídlo se jmenuje Hartley Hall," oznámil Graham Seymour pozdě dopoledne ve Wheatonově kanceláři. „Leží tady na severu, na norfolkském pobřeží," a poklepal špičkou pera na bod na velké katastrální mapě. „Několik set akrů pozemků vhodných k procházkám a vyjížďkám na koni. Nedaleko se samozřejmě nachází pláž. Stručně řečeno, ideální místo, kde může americký velvyslanec strávit pohodový víkend."

„Komu to patří?" zeptal se Michael.

„Jednomu příteli zpravodajské služby."

„Blízkému příteli?"

„Odsloužil si svoje za války a v padesátých a šedesátých letech nám pomáhal, ale nikdy nic velkého."

„Je o něm známo něco, co by ho mohlo spojit s britskou rozvědkou?"

„Rozhodně ne," odpověděl Graham. „Brigáda svobodného Ulsteru nemůže v žádném případě zjistit, že hostitel velvyslance Cannona má s námi něco společného."

„Co máte v plánu, Michaeli?" zeptal se Wheaton.

„Douglas stráví víkend mimo Londýn na anglickém venkově, *soukromý* víkend s minimální ostrahou v domě starého přítele. Zařadíme to do jeho pracovního programu a přes McDanielse podstrčíme té ženě. Při troše štěstí Brigáda svobodného Ulsteru skočí na vnadidlo."

„A my uvedeme do pohotovosti oddíl SAS, který si na ně počká," doplnil Graham Seymour. „Tento scénář má další nezanedbatelnou výhodu. Díky odlehle poloze neexistuje riziko obětí z řad civilního obyvatelstva."

„Zatýkání teroristů nepatří zrovna mezi speciality SAS," podotkl Wheaton. „Jestli se nám to podaří a Brigáda svobodného Ulsteru opravdu návnadu spolkne, dojde ke krveprolití." Wheaton se zadíval nejprve na Grahama, který nic neřekl, a pak na Michaela.

„Lepší jejich krev než Douglasova," řekl Michael důrazně. „Doporučuji provedení operace podle tohoto plánu."

„Budu muset získat schválení obvyklým úředním postupem," poznamenal Wheaton. „Akci takového rozsahu musí podepsat ministerstvo zahraničí a Bílý dům, což může zabrat několik hodin."

„Co je s tou ženou?" zeptal se Michael.

„Dnes ráno jsme ji po odchodu od McDanielse pochopitelně sledovali," odpověděl Graham. „V tomto McDanielsovi kupodivu nelhala, opravdu bydlí v Earl's Courtu. Nastěhovala se před několika týdny. Náš tým má její byt pod dohledem."

„A co dělá právě *ted*?"

„Vypadá to, že spí."

„Jsem rád, že se alespoň někdo vyspí," ušklíbl se kysele Wheaton. Zvedl sluchátko kódovaného telefonu a vytočil kancelář Moniky Tylerové v Langley.

„Tohle všechno byl váš nápad, co?" vyjel Preston McDaniels. „Parchanta jako vy aby člověk pohledal. Je to na vás vidět na první pohled."

Seděli na lavičce u jezírka Serpentine v Hyde Parku. Vítr čeřil hladinu a ohýbal větvičky okolních vrb. Nad hlavami jim plula těžká mračna nasáklá deštěm. Michael se snažil identifikovat Grahamovy sledovače. Je to ten chlapík, který hází kousky chleba kachnám? Nebo žena na vedlejší lavičce, která si čte Josephine Hartovou? Nebo snad tamten vytáhlý blondýn v tmavomodré teplákové soupravě, který na trávníku procvičuje prvky asijských bojových umění?

Před dvaceti minutami ukázal Michael McDanielsovi videonahrávku, na níž Rachel vchází do jeho pracovny a prohlíží mu aktovku. McDaniels se málem pozvracel a musel na čerstvý vzduch. Oba bez jediného slova prošli Myfairem a po stezkách

Hyde Parku dorazili k jezírku. McDaniels se třásl jako v horečce a Michael pod sebou téměř cítil, jak lavička vibruje. Vzpomínal na své vlastní pocity, když se dozvěděl, že Sára Randolphová pracovala pro KGB. Chtěl ji nenávidět, ale nemohl. Teď se domníval, že Preston McDaniels chová stejné emoce k ženě, kterou znal jako Rachel Archerovou.

„Vyspal jste se aspoň trochu?" zeptal se přívětivě.

„Vůbec ne. To je snad pochopitelné, ne?" Prudký závan větru mu rozcuchal prošedivělé vlasy a odkryl lysinu. McDaniels si ji spěšně

zamaskoval, jako by se za ni styděl. „Jak jsem asi mohl spát, když jsem věděl, že vy parchanti slyšíte každý můj dech?"

Michael ho nechtěl vyvádět z omylu, že rozvědka sleduje každý jeho pohyb a slyší všechno, co se kolem něho šustne. Zapálil si cigaretu a nabídl McDanielsovi.

„Ohavný zlozvyk," Odfkl si diplomat a mávnutím ruky odmítl. Zadíval se přitom na Michaela jako na malomocného v pokročilém stádiu lepry.

Tomu to nevadilo; chvilkový pocit nadřazenosti, byť v tak triviální věci, McDanielsovi rozhodně prospěje.

„Jak dlouho?" zeptal se McDaniels. „Jak dlouho to ještě budu muset snášet?"

„Moc dlouho ne," opáčil Michael nenucené, jako kdyby byl dotázán, kolik času zbývá do příjezdu nejbližšího vlaku.

„Můj bože, copak nikdo z vás není schopen dát člověku jasnou odpověď ani na tu nejjednodušší otázku?"

„Není. V naší práci existuje jen málo jasných odpovědí."

„Je to vaše práce, ne moje." McDaniels prudce zamával rukou ve vzduchu. „Pro smilování boží! Mohl byste to laskavě zahodit?"

Michael zašlápl cigaretu do písku pěšiny.

„Kdo je ta žena?" zeptal se McDaniels. „Co dělá?"

„Pokud se týká vás, jmenuje se Rachel Archerová a je to neúspěšná spisovatelka, která pracuje jako servírka v Riccardově restauraci, aby neumřela hladem."

„Zatraceně! Já to chci vědět! Musím to vědět! Potřebuju se ujistit, že tahle hrozná záležitost je alespoň k něčemu dobrá."

Michael neměl proti diplomatově logice žádný argument. Při řízení agentů a informátorů hraje jednu z rozhodujících rolí vhod-

ná motivace, a jestli se má Preston McDaniels úspěšně zhostit svého úkolu, potřebuje povzbuzení.

„Její skutečné jméno zatím neznáme," vysvětloval, „ale pracujeme na tom. Je členkou Brigády svobodného Ulsteru, která plánuje atentát na mého tchána. Využívala vás, aby získala přístup k velvyslancově pracovnímu programu. Na základě jeho detailní znalosti by si pak atentátníci mohli zvolit optimální načasování útoku."

„Proboha, jak mohla něco takového udělat? Je tak krásná, tak..."

„Není taková, jaká se vám zdá."

„Jak jsem mohl být takový blázen?" McDaniels hleděl kamsi do dálky. „Uvědomoval jsem si, že je pro mě příliš mladá... Příliš hezká. Ale nakonec jsem sám sobě namluvil, že se do mě opravdu zamilovala."

„Nikdo vás za to neobviňuje," zalhal Michael.

„A co se stane, až bude po všem?"

„Můžete pokračovat v práci, jako by se nic nestalo."

„Jak bych mohl?"

„Bude to snazší, než si myslíte," uklidňoval ho Michael.

„A co bude s ní, ať už se jmenuje jakkoliv?"

„To ještě nevíme," zněla odpověď.

„Ale víte. Vy víte všechno. Využijete ji ke svým cílům a pak zlikvidujete, že?"

Michael se prudce postavil a naznačil tak, že je čas k odchodu. McDaniels zůstal sedět.

„Jak dlouho?" naléhal. „Jak dlouho potrvá, než to skončí?"

„Já nevím."

„Jak dlouho?" zopakoval zoufale McDaniels.

„Moc dlouho ne."

Pozdě odpoledne seděl Michael ve Wheatonově kanceláři a kontroloval nový dodatek k programu velvyslance Douglase Cannona - soukromou návštěvu starého přítele v jeho venkovském sídle v Norfolku, plánovanou na příští víkend. Na základě velvyslancova požadavku budou při této příležitosti bezpečnostní opatření zredukováána na minimum a jeho ochranu budou za-

jišťovat pouze dva příslušníci zvláštního oddělení bez americké spoluúčasti. Michael dočetl a podal papír přes stůl Wheatonovi.

„Myslíte, že to spolknou?" zeptal se londýnský rezident.

„Měli by."

„Jak se drží náš chlapec? Ještě ho to napětí nezlomilo?"

„McDaniels?"

Wheaton přikývl.

„Drží se asi tak, jak můžeme za daných okolností očekávat."

„To znamená?"

„To znamená, že už nemáme moc času."

„Takže tohle by mělo raději vyjít."

Wheaton vrátil papír Michaelovi.

„Dejte mu to do aktovky a pošlete ho s tím večer domů.“

Příštího dne krátce po čtvrté hodině ráno vstala Rebeka Wellsová z postele Prestona McDanielse a odešla do jeho pracovny. Posadila se k psacímu stolu, tiše otevřela jeho aktovku a vytáhla z ní svazek listin. K přehledu velvyslancových oficiálních povinností byla připojen list papíru s údaji o jeho soukromé návštěvě norfolkského venkova.

Rebeka při četbě cítila, jak se jí v hrudi prudce rozbušilo srdce.

Nic lepšího si nemohli přát: odlehlé místo a dostatečný časový předstih na naplánování a přípravu akce. Při detailním opisování dokumentu si dávala na čas. Nechtěla se dopustit sebemenší chyby.

Když dopsala, pocítila záchvěv pýchy. Vykonala svou práci skutečně skvěle - stejně jako v Belfastu. Eamonn Dillon byl mrtvý zásluhou informací, které dodala Gavinu Spencerovi a Kylemu Blakeovi, a brzy bude mrtvý i velvyslanec Douglas Cannon.

Zhasla a vrátila se do ložnice.

Na základně v domě na náměstí Evelyn Square stáli před monitory Michael Osbourne a Graham Seymour a sledovali, jak si černovláska pečlivě zaznamenává všechny podrobnosti z memoranda, které se týkalo velvyslancova výletu do Norfolku. Přímou vycítili její vzrušení, když dokument objevila. Když otočila vypí-

načem a vyšla z pracovny, Graham se obrátil k Michaelovi a konstatoval: „Myslím, že se chytila.“ „Spolkla háček, vlasce i olůvko.“

Následující den ji sledovali. Spolu s ní zašli do prázdné kavárny nedaleko stanice metra Earl's Court, kde posnídala sladkou žemli a čaj. Poslouchali, když volala Riccardovi Ferrarimu do restaurace a oznámila mu, že z naléhavých rodinných důvodů - onemocněla jí teta v Newcastle - potřebuje několik dní volna; nejpozději za čtyři dny se vrátí. Riccardo na ni spustil příval barvitých nadávek, nejdřív italsky a pak poněkud zkomolenou angličtinou, ale nakonec si získal náklonnost Grahama Seymoura a ostatních posluchačů, když řekl: „Postarejte se o svou ubohou tetu. Nic není tak důležité jako rodina. Vraťte se, až to půjde.“

Potom poslouchali, jak telefonuje Prestonu McDanielsovi na velvyslanectví a vysvětluje, že musí na pár dní odjet. Zadrželi dech, když se

jí McDaniels zeptal, jestli by se před odjezdem nemohli alespoň na chvíli sejít. Když odmítla s tím, že nemá čas, vydechli sborovou úlevou.

A když nastoupila do vlaku směr Liverpool, nechali ji běžet.

Preston McDaniels odložil sluchátko a posadil se za stůl. Sekretářka, která ho v té chvíli zahlédla pootevřenými dveřmi, později řekla Michaelovi, že chudák Preston vypadal, jako kdyby se právě dozvěděl o úmrtí v rodině. Náhle vyskočil ze židle, prohlásil, že si potřebuje venku něco vyřídit a že se za čtvrt hodiny vrátí. Sundal z ramínka nepromokavý plášť, oblékl si ho, vyšel z budovy velvyslanectví a přes Grosvenor Square spěchal k parku.

Věděl, že ho sledují - Wheaton, Osbourne a ostatní -, přímo to cítil. Už je nikdy nechtěl vidět. Co udělají? Zadrží ho? Unesou uprostřed ulice? Nacpou do auta? Přečetl v životě řadu špionážních románů. Jak by se v knize hrdina zbavil svých pronásledovatelů? Ztratil by se v davu.

Došel k Park Lane a rychlými kroky zamířil k Mramorovému oblouku. Vešel do stanice metra, proklouzl turniketem a spěchal spojovacím tunelem k nástupišti.

V okamžiku, kdy dorazil na nástupiště, právě přijížděl vlak. McDaniels nastoupil do vozu a postavil se těsně vedle dveří. Na příští zastávce - Bond Street - vystoupil z vlaku, přešel na druhou stranu a nejbližším spojem se vracel k Mramorovému oblouku. Tam zopakoval stejný manévra a za okamžik ujížděl centrem Londýna na východ a cítil se docela osamělý.

Graham Seymour zavolał Michaelovi z ústředí MI5.

„Obávám se, že váš člověk zmizel.“

„Co tím chceš říct?“

„Chci říct, že jsme ho ztratili. Respektive on ztratil nás,“ opravil se Graham. „Předvedl v podzemce docela slušný výkon. Vůbec není špatný.“

„Kde?“

„Na Centrální lince mezi Mramorovým obloukem a Bond Street.“

„Zatracená práce! Co s tím hodláte dělat?“ „Inu, pokusíme se ho najít. Co jiného?“ „Zavolej mi, až se něco dozvíš.“ „Spolehni se.“

Ve stanici Tottenham Court Road přestoupil McDaniels z Centrální linky na Severní. Jak příhodné, pomyslel si, když procházel spojovacím tunelem. Northern Line, Severní linka, má snad nejhorší pověst ze všech tras londýnského metra. Zastaralé, rozhrkané a skřípající vlaky se často porouchávají - a vždy uprostřed dopravní špičky. Ti, kteří jsou nuceni strpět vrtochy této trasy, jí říkají „Misery Line“, Linka utrpení. Autoři mapky londýnských podzemních drah trpěli zvráceným smyslem pro humor, když této trase přidělili černou barvu. Výborně, pomyslel si McDaniels, londýnské bulvární plátky budou mít zase jednu žně.

Jak to řekl Michael Osbourne? *Váš život bude pokračovat, jako kdyby se nic nestalo.* Ale jak by mohl? Cítil, jak se nástupiště začíná chvět. Otočil se a nahlédl do tmy traťového tunelu, kde zablikala světla příjíždějícího vlaku.

Myslel na ni. Vzpomínal, jak ležela pod ním, záda prohnutá jako luk, když se k němu vzpínala. A potom si ji představil ve své pracovně, jak mu krade jeho tajemství. Znovu slyšel její hlas v telefonním sluchátku. *Bohužel musím na pár dní odjet... Ne, je mi líto, Prestone, ale už nemám čas se s tebou sejít...*

Preston McDaniels se podíval na hodinky. Touhle dobou si už o něho určitě dělají starosti, uvažují, kam asi zmizel. Za deset minut začíná porada oddělení. No, co se dá dělat. Už ji nestihne.

Vlak vyrazil z tunelu doprovázen prudkým závanem horkého vzduchu. Preston McDaniels postoupil k okraji nástupiště. Pak se odrazil a skočil mezi koleje.

26 KAPITOLA

PORTADOWN - LONDÝN - HRABSTVÍ TYRONE

Následujícího večera už byla Rebeka Wellsová zpátky v Portadownu a seděla v boxu v McConvilleově hospodě. Jako první se dostavil Gavin Spencer, následovaný s pětiminutovým odstupem Kylem Blakem. V hospodě byste nenašli jediné volné místo. Do hlomozu a šumu referovala Rebeka o svých výsledcích a informovala oba muže o tom, co objevila v Američanově aktovce.

„Kdy tam Cannon přijede?“ zeptal se Blake dychtivě.

„Příští pátek,“ odpověděla Rebeka.

„A jak dlouho se zdrží?“

„Jen dvě noci. Do neděle. Hned po obědě se vrací do Londýna.“

„Máme tedy k dispozici pět dní.“ Blake se otočil ke Spencerovi.

„Stihneš to?“

Gavin Spencer přikývl. „Potřebujeme už jenom ty zbraně. Jestli je dostaneme, velvyslanec Douglas Cannon je mrtvý muž.“

Kyle Blake se na chvíli zamyslel a mnul si při tom nikotinem a inkoustem zbarvené prsty. Pak se podíval Spencerovi do očí. „Ty zbraně budeme mít.“

„Jsi si tím jistý, Kyle?“

„Neztrácíš snad nervy, že ne?“

„Možná bychom měli ještě počkat, než se situace trochu uklidní.“

„Jenže my nemáme čas čekat, Gavine! Každý týden, který uplyne, znamená vítězství pro příznivce mírové dohody. Buď ji zničíme teď, nebo je naše věc navždy ztracena. A cenu nezaplátí jenom naše generace, ale i naše děti a jejich děti. S něčím takovým se nemůžu smířit. To raději zemřu.“

Blake prudce vstal a zapnul si bundu na zip. „Sežeň ty zbraně, Gavine, nebo si najdu někoho jiného, schopnějšího.“

Ve chvíli, kdy tři vedoucí představitelé Brigády svobodného Ulsteru odcházeli z McConvilleovy hospody, Graham Seymour právě dorazil na americké velvyslanectví. Wheatonova kancelář připomínala velitelský bunkr ustupující armády. Sebevražda Prestona McDanielse vyvolala ve Washingtonu - hotovou bouři a Wheaton strávil většinu z posledních čtyřiaadvaceti hodin u telefonu, když se ji - neúspěšně - snažil utišit. Ministerstvo zahraničí zahrnulo Ústřední zpravodajskou službu přívalem výčitek za neprofesionální vedení operace a Douglas Cannon se dostal do nezáviděníhodné pozice, protože musel, byť tajně, zkritizovat počínání vlastního zetě. Prezident Beckwith povolal Moniku Tylerovou do Bílého domu a řádně jí vyčínil. Tylerová pak přenesla svůj vztek na Wheatona a Michaela.

„Prosím tě, řekni nám pro změnu nějakou dobrou zprávu," požádal Michael, když se Graham posadil.

„A víš, že mohu?" opáčil Graham Seymour. „Scotland Yard se rozhodl zapojit do hry. Později dnes večer vydá prohlášení, že sebevrah ze stanice Tottenham Court Road byl uprchlý pacient psychiatrické léčebny. Severní linka je podobnými nehodami notoricky známá. Ta léčebna se nachází v Stockwellu na jižním břehu řeky."

„Díky bohu," vydechl Wheaton.

Michael se konečně trochu uklidnil. Měla-li operace nadále pokračovat, museli McDanielsovu sebevraždu bezpodmínečně udržet v tajnosti. Kdyby Brigáda svobodného Ulsteru zjistila, že McDaniels skočil pod vlak, mohla by snadno dospět k závěru, že informace, kterou s takovým nasazením získala, byla podvržená.

„Jak chcete tu záležitost ututlat na vaší straně?" zeptal se Graham.

„McDaniels naštěstí neměl žádnou rodinu," odpověděl Wheaton. „Ministerstvo nám, i když ne zrovna ochotně, částečně uvolnilo ruce. Zdůvodnění vypadá tak, že McDaniels odletěl na dva týdny do Washingtonu. Kdyby sem ta žena volala a hledala ho, oznámíme jí to a současně jí od něho předáme osobní vzkaz."

„Mimochodem, ta žena má konečně jméno," podotkl Graham. „E4 ji zachytila dnes časně ráno při návratu do Belfastu. Ve skutečnosti se jmenuje Rebeka Wellsová. Její manžel Ronnie Wells pracoval pro zpravodajskou sekci Ulsterských dobrovolnických sil. Ve dvaadvadesátém ho zlikvidovala IRA. Vypadá to, že Rebeka navázala na práci svého zesnulého manžela tam, kde on přestal."

„Doufám, že jí ulsterská policie nechává volný prostor," staral se Michael.

„Sledovali ji do Portadownu, aby zjistili její totožnost, ale o nic dalšího se nepokusili," ujistil přítele Graham. „Momentálně je tedy na volné noze."

„Lidé z SAS už jsou v obraze?"

„Zítra odlétám na velitelství do Herefordu a budu je informovat. Oba jste vítáni, můžete se připojit. Neobyčejná cháska, tihle SAS. Myslím, že by se vám u nich líbilo."

Wheaton vstal a promnul si červené, nevyspalé oči.

„Pánové, míč je na polovině Brigády svobodného Ulsteru." Navlékl si sako přes zmačkanou košili a zamířil ke dveřím. „Nevím, jak vy dva, ale já se potřebuju vyspat. Prosím nerušit, pokud to nebude absolutně nevyhnutelné."

První noc byla jasná, klidná, ale ledově studená. Kyle Blake a Gavin Spencer se rozhodli počkat; čtyřiaadvacet hodin už nehrálo takovou roli a předpověď vypadala slibně. Další noc měla být téměř ideální - opona těžkých mraků oslabí účinek infračervených dalekohledů výsadkářů z SAS, vítr a déšť pomohou překrýt zrádné zvuky. Kyle Blake souhlasil a Gavin Spencer přidělil na tuto akci dva nejlepší muže, jaké měl. Jedním z nich byl veterán britské armády, který se nechal najímat jako žoldák v Africe, druhým bývalý příslušník Ulsterských dobrovolnických sil, který zabil Iana Morrise. Prvnímu přidělil Spencer krycí jméno Yeats, druhému Wilde. Vyslal je do akce několik hodin po západu slunce s rozkazem zaútočit hodinu před svítáním - přesně jako Peep O'Days Boys.

Statek stál na dně úzkého horského údolí uprostřed několika akřů vykloučených pastvin. Hned za plotem se zvedaly kopce hustě porostlé stromy. Na jednom z úbočí východně od farmy zřídili muži z E4 pod ochranou dvou příslušníků SAS své pozorovací stanoviště. Zmíněnou druhou noc zahalila toto úbočí hustá mlžná clona.

Yeats a Wilde si oblékli černé kombinézy a uhelným prachem si začernili světlou ulsterskou kůži. Přibližovali se od východu hustým borovým lesem nahoru a dolů po svazích pahorků - opatrně, krok za krokem. Občas dlouhé minuty nehybně leželi přitisknutí k mokré zemi a

vyhlíželi protivníka dalekohledem pro noční vidění. Když se k cíli přiblížili na půl kilometru, rozdělili se. Yeats se přesunul dále na jih, Wilde na sever.

Ve čtyři ráno byli oba muži vyčerpaní, na kůži promočení a klepali se zimou. Yeats absolvoval v britské armádě vojenský výcvik a byl tedy fyzicky i mentálně odolnější a připravenější na noc strávenou v mrazivé vysočině. Wilde ovšem ne; vyrostl v západní části Belfastu a zkušenosti nezískával v terénu, ale v pouličních bojích. V posledních minutách před útokem uvažoval, jestli se vůbec dokáže pohnout. Začínalo se na něm projevovat podchlazení; necítil ruce ani nohy a zimu už nevnímal. Divoce se třásl a obával se, že v rozhodujícím okamžiku nedokáže vystřelit.

Několik minut po páté zaujali oba útočníci určené pozice. Yeats ležel na břiše za mohutným kmenem a pozoroval „svého“ příslušníka SAS. Voják seděl v prohlubni krytý sítí se zastrkanými proutky keřů a ulámanými větvíčkami stromů. Yeats vytasil poloautomatickou pistoli Walther ráže devět milimetrů s tlumičem nasazeným na hlaveň. Wilde se vyzbrojil stejnou zbraní a oba věděli, že co se palebné síly týká, mají nad nimi soupeři několikanásobnou převahu. Chtějí-li střetnutí přežít, musí zasáhnout hned prvními výstřely.

Yeats se náhle vztyčil na jedno koleno a opakovaně stiskl spoušť. Pistole nezpůsobila téměř žádný hluk. První kulky trefily s dutým plesknutím vojáka do prsou a srazily ho na záda. Yeats podle zvuku poznal, že výsadek má na sobě neprůstřelnou vestu, což znamenalo, že určitě ještě žije.

Yeats se vztyčil a rozběhl se temnotou. Když mu zbývalo sotva pár metrů, voják se bleskurychle posadil a vypálil. I on měl zbraň s tlumičem, takže se ozvalo jen kovové cvaknutí.

Yeats se vrhl k zemi; kulky mu neškodně přelétly nad hlavou a zaryly se do kmene stromu za ním. Překulil se na břicho, natáhl paže, sevřel pistoli oběma rukama a dvakrát v rychlém sledu stiskl spoušť, přesně jak ho to naučili v armádě. Střely zasáhly vojáka do obličeje a na místě ho zabily.

Yeats přiskočil k mrtvole, vytrhl z nehybných dlaní automatickou pušku a rozběhl se k místu, kde se, jak věděl, skrývali technici z E4.

Wilde měl větší štěstí. Příslušník SAS, kterého dostal na starost, zareagoval na zvuk těl pohybujících se ve vřesu. Bleskurychle vstal, otočil se na všechny strany a pak se rozběhl na pomoc kamarádovi. Když běžel kolem Wilde, schovaného za stromem, vrah vyskočil za ním, namířil mu na hlavu a vystřelil. Voják rozhodil ruce a skácel se k zemi. Wilde mu vyškubl zbraň a spěchal mezi stromy za Yeatsem.

Technici z E4, Marks a Sparks, se skrývali ve svém hnízdečku a i oni se maskovali sítí s větvíčkami a porostem. Marks se právě probudil; Yeats

mu několikrát prostřelil spací pytel. Sparks, který držel hlídku, sáhl po malé automatické pistoli; Wilde mu prostřelil srdce.

Několik minut po páté projel Gavin Spencer rychle vesnicí Cranagh a mířil úzkou silničkou ke statku. Odbočil na blátivou příjezdovou cestu, zastavil a vypnul motor. V temném šeru obešel dům, vyhýbaje se rozbitým bednám a rezivělému zemědělskému nářadí. Za okamžik je spatřil, jak v dešti sestupují po úbočí, a s rukama v kapsách počkal, než přejdou pastvinu. Na chvíli silně zatoužil vyměnit si s nimi místo. Pak uviděl jejich špinavé promáčené šaty a unavené pohledy v očích a věděl, že není co měnit.

„Hotovo," ohlásil Wilde prostě.

„Kolik?" zeptal se Spencer.

„Čtyři."

Yeats hodil Spencerovi pušku a ten hbitě vytrhl ruce z kapes a obratně ji chytil, než ho udeřila do prsou.

„Tady máme pro tebe suvenýr," řekl Yeats. „Zbraň mrtvého chlapa z SAS."

Spencer škulbl uzávěrem; do komory vklouzl náboj.

„Zbylo jich v ní víc?"

„Vůbec se nedostal k ráně," odpověděl Wilde.

„Jděte do auta," vyzval je Spencer. „Za minutku jsem u vás."

Gavin Spencer s puškou v ruce přešel dvůr a vstoupil do domu. Sam Dalton, starší z bratrů, seděl v kuchyni u stolu, popíjel čaj a nervózně kouřil. Na sobě měl modré oteplovací kalhoty, kožené boty a vlněný svetr přes hlavu. Z neoholeného obličeje mžouraly nevyspalé oči.

„Co se to tam venku sakra děje, Gavine?" zavrčel.

„Zlikvidovali jsme vaše přátele na kopci. Nemáš ještě?" zeptal se a pokynul hlavou ke konvici s čajem.

Dalton jako by Spencerovu otázku neslyšel. „Zlikvidovali jste je?" vyhrkl, oči náhle nepřirozeně vytrěštěné. „A co myslíš, že se stane, až na to přijdou, že jste je zlikvidovali? Souhlasil jsem, že ti u sebe schovám pár pušek a trochu semtexu, Gavine. Neřekls mi, že sem přivedeš lidi ze speciálního oddělení a že mi hodíš na krk celou podělanou britskou armádu."

„Žádný strach, Same. Nic se ti nestane," uklidňoval ho Spencer. „Tu zásilku si hned odvezu. I kdyby ti sem vojáci vtrhli, nic u tebe nenajdou."

„Odvezeš si všechno?" zeptal se Dalton skepticky.

„Všchno," potvrdil Spencer. „Kde máš bratra?"

Dalton pozvedl zrak ke stropu. „Nahoře. Spí."

„Můžeš začít vykládat semtex a zbraně. Já si potřebuju promluvit s Šípkovou Růženkou. Za okamžik jsem dole."

Sam Dalton přikývl, zvedl se a zamířil ke schodům do sklepa, zatímco Gavin Spencer se vydal nahoru. Christopher Dalton spal s otevřenými ústy a lehce chrápal. Spencer vytáhl z kapsy nepromokavého pláště automatickou pistoli s tlumičem, naklonil se nad ležícího muže a vsunul mu hlaveň do úst. Christopher Dalton zalapal po dechu, se škubnutím se probudil a vykulil oči. Spencer stiskl spoušť; na polštář a prostěradlo vytryskla sprška krve a mozkové tkáně. Spencer schoval zbraň a vyšel z místnosti; za sebou zanechal na posteli chvějící se tělo umírajícího Christophera Daltona.

„Kde je Chris?" zeptal se Sam Dalton, když Spencer sešel do sklepa.

„Ještě spí," odpověděl Spencer. „Neměl jsem to srdce ho budit."

Dalton vytáhl ze skryše poslední samopaly a balíčky trhaviny.

Když skončil, ležely mu u nohou tři naplněné plátěné pytle.

V okamžiku, kdy mu Spencer přiložil hlaveň ukořistěné pušky do týla, Dalton klečel a zavazoval třetí z nich.

„Nedělej to, Gavine," zaprosil úpěnlivě. „Prosím tě, ne." „Neměj strach, Same. Odcházíš na lepší místo, než je tento svět."

Spencer vystřelil.

V šest ráno zadrnčel na Michaelově nočním stolku v pokoji pro hosty ve Winfield House telefon. Michael se překulil a popadl sluchátko před druhým zazvoněním. Volal Graham Seymour ze svého domu v Belgravií: „Obleč se. Za půl hodiny tě vyzvednu," a okamžitě zavěsil.

Michael se rychle osprchoval a oblékl. Za necelých dvacet minut zabrzdil před velvyslancovou rezidencí rover s řidičem. Osbourne se posadil dozadu vedle Grahama Seymoura, který mu podal papírový kelímek s kávou. Vydal jako člověk, kterého probudí uprostřed noci a sdělí mu velmi špatnou zprávu - oči podlité krví, špatně a zjevně ve spěchu oholený. Automobil svištěl šerem časného rána Regent's Parkem a Graham tiše popisoval noční události v lesích u statku ve Sperrinských horách. „Ježíšikriste," zaúpěl Michael.

Rover projel Outer Circle a po několika desítkách metrů odbočil z Euston Road na jih na Tottenham Court Road. Řidič se nebezpečnou rychlostí proplétal ranním provozem a Michael se musel přidržovat, aby se neskulil na vedlejší sedadlo. „Mohl bys mi říct, kam jedeme?“ zeptal se po chvíli. „Myslel jsem, že tě překvapím.“ „Překvapení nesnáším.“ „Já vím.“ Graham se krátce pousmál.

O pět minut později již ujížděli po třídě Whitehall a vůz zabrzdil před železnou bránou střežící vjezd do Downing Street.

Graham se identifikoval hlídkujícímu policistovi a brána se otevřela. Automobil o několik metrů popojel a zastavil před nejslavnějšími dveřmi na světě. Michael se tázavě zadíval na Grahama. „Jen pojď, pusinko,“ culil se Graham. „Nesmíme přece nechat velkého muže čekat.“

Dveře čísla deset se za nimi zavřely. Prošli vstupní halou k proslavenému schodišti s portréty předchůdců Tonyho Blaira ve funkci britského ministerského předsedy. Tajemník je uvedl do premiérový pracovny. Premiér seděl v košili a kravatě za neuspořádaným psacím stolem. Tác se snídání zůstal netknutý.

„Pánové, když jsem vyslovil souhlas s operací Tympán, neočekával jsem, že zaplatíme takovou cenu,“ začal Blair, aniž čekal, až mu budou hosté formálně představeni. „Pro smilování boží, dva pracovníci E4 a dva vojáci z SAS mrtví!“

Michael s Grahamem mlčeli a čekali na pokračování.

„Za několik minut se celé Severní Irsko probudí a dozví se tu hroznou novinu. Reakci katolické komunity si ani nechci představit.“

Graham si odkašlal. „Pane premiére, ujist'uji vás...”

„Vaše ujist'ování jsem už slyšel, pánové. Teď chci výsledky. Má-li mírový proces přežít, musíme z irské politiky odstranit zbraně, odzbrojit polovojsenské a teroristické organizace. V této atmosféře se IRA svých zbraní rozhodně nevzdá.“

„Jestli mohu, pane ministerský předsedo,“ ozval se Michael.

Blair krátce přikývl. „Mluvte, prosím.“

„Skutečnost, že Brigáda svobodného Ulsteru přistoupila k takové akci, podle mého názoru napovídá, že ti lidé spolklí naše vnadidlo, že plánují atentát na velvyslance Cannona v Norfolku. Pokud přistoupí k činu, stihne je zdrcující úder.“

„A proč Gavina Spencera a Rebeku Wellsovou okamžitě nezatknete? To by Brigádě svobodného Ulsteru rovněž zasadilo citelný úder. A současně bychom ukázali katolíkům, že *opravdu* podnikáme kroky, abychom ty vraždící maniaky zastavili.“

„Ulsterská královská policie nemá dostatek důkazů k tomu, aby na nich mohla postavit proti Spencerovi neprůstřelné obvinění," namítl Graham Seymour. „A pokud se týká Rebecky Wellsové, ta má pro nás větší cenu na svobodě než za mřížemi.“

Blair se začal probírat papíry poházenými na stole - znamená, že rozhovor se blíží k závěru.

„Dovolím vám, abyste pokračovali," řekl a pak se krátce odmlčel. „Navzdory tomu, co o mně prohlašují mí kritikové, nelibuji si často v nadsázkách. Ale jestli tu skupinu nezastavíme, mírový proces definitivně a na dlouhá léta zkolabuje. Přeji vám dobrý den, pánové.“

27 KAPITOLA

NORFOLKSKÉ POBŘEŽÍ, ANGLIE

Hartley Hall stojí tři kilometry od pobřeží Severního moře jihovýchodně od městečka Cromer. První sídlo si na tomto místě vybudoval jistý normanský šlechtic ve třináctém století. Pod současnou budovou se rozkládá hotový labyrint sklepů a podzemních chodeb s původními středověkými klenbami a průchody. Na normanských základech si v roce 1625 nechal Robert Hartley, bohatý kupec z Norwiche, zbudovat velký dům, a aby postavil hráz bouřlivým větrům od moře, osázel písčitou půdu podél severní hranice pozemku mnoha tisícovkami stromků, i když věděl, že potrvá několik generací, než stromy vyrostou. Výsledek jeho chvályhodné snahy se dnes jmenuje Velký severní les a tvoří ho dvě stovky akrů jedlí, borovic, platanů a buků. Právě tyto stromy obdivoval velvyslanec Cannon, když malá kolona automobilů projížděla tmavým porostem. Za okamžik se před ním objevilo sídlo Hartley Hall.

Pneumatiky zaskřípaly na šterkem vysypané příjezdové cestě a sir Nicholas Hartley, potomek Roberta Hartleye, vyšel na jižní terasu vstříc přijíždějícím hostům. Byl to vysoký muž s mohutným sudovitým hrudníkem a hustou křtící pískově šedých vlasů. U nohou mu poslušně seděl párek irských setrů. Douglas Cannon vystoupil z druhého automobilu a několika kroky přistoupil s nataženou pravicí k hostiteli. Oba muži si potřásli rukama, jako kdyby americký velvyslanec bydlel v sousedství a navštěvoval Hartley Hall dobrých padesát let.

Hartley navrhl navzdory lezavé zimě a kvapem se blížícímu soumraku krátkou procházku. Dávno nepracoval a neměl jiné zájmy než zaznamenávání historie svého rodu, o níž za chůze Doug-

lase zaníceně poučoval. Za nimi kráčela dvojice agentů zvláštního oddělení, následovaná skotačícími psy.

Oba muži chvíli obdivovali jižní portál, mistrovské dílo stavitele Roberta Lyminge z Norfolku. Prošli kolem břečtanem porostlého západního průčelí s širokými okny a vlámskými štíty k nádherné oranžerii, zimní zahradě, kam se za chladných měsíců ukládaly obrovské keramické květináče s pomerančovníky a citronovníky. Za zdí květinové zahrady se

rozkládala jelení obora, kde se v minulosti prohánělo třisetlavré stádo vysoké. Pískem vysypanou pěšinou zamířili ke stájím a k řadě domků pro služebnictvo. Na blízském návrší se proti stále tmavší obloze rýsovala silueta věže pět set let starého kostela svaté Markéty, který stojí nad ruinami vesnice z patnáctého století, opuštěné obyvateli po morové epidemii.

Než se oba muži vrátili k jižnímu portálu, soumrak ustoupil noci. Z oken se svislými sloupky a příčnými překlady se linulo světlo vykreslující na šterku nádvoří bílé obdélníky. Rustikálními dvoukřídlovými dveřmi vešli do prostorné vstupní haly. Douglas si se zájmem prohlédl nádoby z malovaného skla, pocházející z patnáctého století, portréty Hartleyových předků a dubový psací stůl pod oknem, přičemž získal úctu hostitele, když jako první americký návštěvník správně identifikoval tento kus nábytku jako dílo vlámské renesance.

Prošli jídelnou s ozdobnou rokokovou štukou do salonu a zastavili se uprostřed místnosti. Se zakloněnými hlavami obdivovali původní omítku stropu s bohatou výzdobou růží, pomerančových květů, hroznů, hrušek a granátových jablek. „Tento panel zobrazuje lovné ptactvo, které žije na norfolkském pobřeží.“ Hartley natáhl pravou paži a namířil jí jako puškou. „Jak vidíte, žijí zde koroptve, bažanti, čejky a sluky.“

„Nádherné,“ odušil Douglas Cannon.

„Mohl bych pokračovat celý večer, ale vy už jste jistě unavený. Zavedu vás teď do vašeho pokoje. Můžete se osvěžit a chvíli si před večerí odpočinout.“

Vystoupili centrálním schodištěm a vydali se dlouhou chodbou kolem řady zavřených dveří. Hartley uvedl hosta do čínské ložnice, vybavené postelí s nebesy z osmnáctého století a s ručně

tkaným exeterským kobercem zářivých barev na podlaze. V nohách postele stála lakovaná japonská komoda a vyřezávané chippendaleské křeslo.

V křesle seděl jakýsi muž obrácený zády ke dveřím. Když Hartley s Douglasem Cannonem vstoupili, povstal a uklonil se. V prvním okamžiku si Douglas myslel, že hledí na sebe do zamlženého zrcadla, a pootevřel ústa údivem. Jako ve snu napřáhl ruku a čekal, že zjevení udělá totéž. Záhadný muž jen stál a lehce se usmíval, zjevně pobavený dojmem, který na velvyslance udělal. Měl stejnou postavu a držení těla jako Douglas a byl na centimetr stejně vysoký, prořídle bíložedé vlasy jako by stříhal a česal tentýž holič. Pleť v obličeji svou zdravou barvou a strukturou kůže s širokými póry i u něj prozrazovala častý pobyt venku na ostrém přímořském vzduchu. Rysy tváře se o poznání lišily, zejména užší oči, ale celkový dojem byl ohromující.

Pak se otevřely dveře šatny a do ložnice vešel Michael Osbourne, následován Grahamem Seymourem. Michael si všiml tchánova udiveného výrazu a vybuchl smíchem.

„Pane velvyslance Douglasi Cannone, dovolte, abych vám představil velvyslance Douglase Cannona.“

Douglas potřásl hlavou. „Ať se propadnu.“

Rebeka Wellsová se celý den věnovala pozorování ptáků. Pobývala v Norfolku již tři dny. Přespávala v malém karavanu na pláži nedaleko Sheringhamu a prozkoumala pobřeží od Huntstantonu na západě až ke Cromeru na východě. S dalekohledem a kamerami si prošla Peddars Way i Norfolkskou pobřežní stezku a fotografovala bohatství ptačí říše - kulíky, kolihy, koroptve, křepelky. Norfolk navštívila poprvé v životě a každý den vždy alespoň na chvíli jako by zapomněla na důvod, proč sem přijela. Kouzelné místo. Slaná mokřadla, přílivové potůčky a bažiny, pláže, které se táhly od obzoru k obzoru, ploché, opuštěné a kouzelně krásné.

Pozdě odpoledne vstoupila do Velkého severního lesa, který přiléhá k Hartley Hall. Z turistických průvodců, jimiž se vybavila, věděla, že Hartleyova rodina před třiceti lety věnovala les vládě, která jej vyhlásila přírodní rezervací s omezenou možností

táboření. Rebeka kráčela po písčité pěšině, měkké spadným borovým a jedlovým jehličím, až našla místo vhodné pro pozorování.

Posadila se a předstírala, že fotografuje stěhující se hejno hus bernešek, ale jejím skutečným cílem bylo starobylé sídlo Hartley Hall tyčící se za jižním okrajem lesa přes louku, v zimě pochmurně hnědou. Na pozorovatelnu dorazila ve třetí čtvrtě na čtyři; nechtěla zbytečně dlouho čekat. Slunce klesalo za horizont a vzduch se nepříjemně ochladil. Oblohu na západě jako by nějaký šílený malíř postříkal rozmachy štětce namočeného do fialové a oranžové barvy. Vítr od moře ohýbal koruny stromů. Rebeka si přitiskla na tváře ruce ve vlněných rukavicích, aby se zahřála.

Pět minut po čtvrté zaslechla ze silnice blížící se zvuk automobilových motorů a vzápětí malá kavalkáda odbočila na Hartleyovu soukromou příjezdovou cestu. Na terasu jí vyšel v ústřety sám majitel a Rebeka přiložila dalekohled k očím. Dívala se, jak velvyslanec Douglas Cannon vystupuje z limuzíny a zdraví se s hostitelem. Oba muži se pak procházeli kolem budovy, doprovázeni Rebečiným pozorným pohledem.

Když obešli dům a zmizeli uvnitř, Rebeka vstala, uložila fotoaparát a dalekohled do nylonového batohu a lesní stezkou se vrátila na parkoviště, kde nechala pronajatý vůz. Nasedla a pobřežní silničkou zamířila ke karavanu na pláži.

Již se setmělo a tábořiště téměř zelo prázdnotou - jen kočující cikánská rodina a skupinka dánských mladíků, kteří s ruksaky na zádech pěšky procházeli Norfolk. Čtyři členové jejího týmu se rozmístili po dalších tábořištích na pobřeží. Nastával odliv a ve vzduchu byl cítit typický ostrý pach slaných bažin. Rebeka se uchýlila do karavanu a zapojila přenosná elektrická kamínka. Pak zapálila propanbutanový vaříč, nalila do hrnce vodu a uvařila si rozpustnou kávu. Naplnila jí termosku a zbytek slila do keramického hrnku, který si vzala s sebou na procházku po pláži.

Je to divné, pomyslela si. Poprvé po dlouhé době se jí totiž v duši rozhostil již zapomenutý klid a mír. To bude tímhle místem, uvažovala, krásným, tajuplným krajem. Jak je příjemné projít vesnicí a nespátřit žádné znaky sektářského konfliktu, žádné britské vlajky ani irské trikolóry, žádné barikády ani politické slo-

gany nasprejované po zdech, žádné policejní stanice chráněné jako obležená pevnost. Ten konflikt pohltil celý její dosavadní život. Její otec se angažoval v protestantských polovojských organizacích a za manžela si vzala příslušníka Ulsterských dobrovolnických sil. Vychovali ji, aby nedůvěřovala katolíkům a nenáviděla je. V Portadownu byl konflikt všudypřítomný, nedalo se mu uniknout. Protestantka v Portadownu, to byl smysl a účel jejího života. Cítila své místo v historii. Rituály nenávisti, nekonečný cyklus zabíjení a odplaty, to dodávalo věcem strašidelný, děsivý řád.

Rebeka uvažovala, co přijde po atentátu. Kyle Blake ji vybavil dostatkem finančních prostředků a cestovními doklady a našel jí dočasné útočiště v Paříži. Věděla, že se bude muset skrývat dlouhé měsíce, ne-li roky. Možná se do Portadownu už nikdy nebude moci vrátit.

Dopila kávu a sledovala, jak se po pláži rozlévají dlouhé vlny, ozářené měsíčním svitem. Tohle by bylo místo pro mě, pomyslela si. Tady bych mohla zůstat až do smrti.

Vrátila se tmou do karavanu a zapojila přenosný počítač. Pomocí modemu a mobilního telefonu se napojila na internet a napsala stručnou e-mailovou zprávu.

PROŽÍVÁM TADY V NORFOLKU NÁDHERNOU DOVOLENOU. POČASÍ PŘÍJEMNÉ, I KDYŽ TROCHU CHLADNÉ. DNES JSEM ZAHLÉDLA NĚKOLIK VZÁCNÝCH DRUHŮ PTÁKŮ. MÁM V PLÁNU SE JEŠTĚ PÁR DNÍ ZDRŽET.

Odeslala zprávu a vypnula počítač. Sbalila termosku a karton cigaret. Čekala ji velmi dlouhá noční cesta. Vyšla z karavanu a nasedla do pronajatého automobilu. Za několik minut již ujížděla po silnici A148 směrem ke King's Lynnu a ukrajovala první kilometry dlouhé pouti k západnímu pobřeží Skotska.

„Jmenuje se Oliver Taylor," řekl Graham Seymour velvyslanci Cannonovi, „ale byl bych rád, kdybyste jeho skutečné jméno okamžitě zapomněl. Profesí je sledovač, že, Oliver? A jeden z nejlepších."

„Ta podoba je neskutečná," vydechl Douglas, stále ještě ochromený úžasem.

„Dnes již Oliver většinou trénuje nováčky, ale občas ho ještě vyšleme do terénu, když potřebujeme opravdového profíka. Mám dojem, Oliver, že jste jistou dobu sledoval i krásnou Rebeku Wellsovou, nemám pravdu?"

Taylor mlčky přikývl.

„Pojďte laskavě tudy, pane velvyslanče," požádal Graham Douglass. „Rád bych vám ukázal pár věcí."

Graham odvedl Michaela a Douglassa Cannona do místnosti zcela zaplněné monitory a nejrůznějšími elektronickými přístroji. Dvojice techniků vzala na vědomí přítomnost návštěvníků, ale hned se zase věnovala své práci.

„Tady vidíte elektronické nervové centrum operace," vysvětloval Graham. „Celý pozemek je doslova zahlcen infračervenými kamerami, detektory pohybu a snímači tepla. Až Brigáda svobodného Ulsteru přistoupí k činu, zde se to dozvíme nejdříve."

„Jak víte, že se o něco pokusí?" zajímal se Douglas.

„Rebeka Wellsová je v Norfolku," odpověděl Graham. „Je tady už tři dny. Žije v karavanu na pláži několik kilometrů odsud. Několik minut před vaším příjezdem zaujala pozorovací stanoviště ve Velkém severním lese. Ví, že jste tady."

„Ted právě opustila tábořiště, pane," vmísil se jeden z techniků.

„Kam má namířeno?"

„Pobřežní silnicí na západ."

„Co karavan?" zeptal se Michael.

„Zůstal na tábořišti, pane."

„Tihle muži jsou naše oči a uši. A teď vám ukážu naše úderné síly," oznámil Graham Seymour.

Special Air Service neboli SAS - Speciální letecká služba - je elitní jednotka britských ozbrojených sil a jedna z nejuznávanějších vojenských organizací na světě. Základnu má v Herefordu asi 220 kilometrů severozápadně od Londýna a tvoří ji jediný pluk v činné službě, přibližně 550 až 600 mužů, plus dva pluky záložní. SAS je diverzní útvar určený především k operacím hluboko za nepřátelskými liniemi. Dělí se na čtyři operační prapory, z nichž

každý má svou specializaci: „vzdušný“ - výsadkáři, „lodní“ - obojživelné síly, „mobilní“ - motorová vozidla a konečně „horský“ - polární. Jednotka prokázala svou účinnost v boji s terorismem v květnu 1980, kdy za přítomnosti televizních kamer úspěšně ukončila obléhání iránského velvyslanectví v Londýně. Náborčí SAS vyhledávají vojáky s nadprůměrnou inteligencí, kteří jsou schopni improvizovat a samostatně jednat. Příslušníci SAS jsou notoricky známí svým egoismem, neomalenou drzostí a sarkasmem, a proto jim většina britské armády instinktivně nedůvěřuje. Motto SAS zní: „Who dares, wins.“ (Kdo se odváží, zvítězí.) Věrní své pověsti muži z SAS vědomě przní svaté heslo do podoby: „Who cares who wins.“ (Houby záleží na tom, kdo zvítězí.)

Osm mužů v prostorném sále, který sloužil jako herna, Douglasovi vůbec nepřipomínalo vojáky. Podobnou armádu v životě neviděl. Měli bujně hrůvy po ramena nebo vyholené lebky, někteří se pyšnili kníry jako řídítka motocyklu. Dva hráli kulečnick, další dva si to hlučně rozdávali u pingpongového stolu. Zbylí čtyři seděli u televizoru, sledovali na videu *Veroničin dvojí život* a občas nakvašeně žádali o ticho. Bušení do celuloidového míčku i nárazy koulí utichly, když si vojáci všimli, že do místnosti vstoupil velvyslanec Cannon.

„Až se teroristé z Brigády svobodného Ulsteru pohnou, tito muži na ně budou čekat,“ řekl Graham. „Mohu vás ujistit, že tu záležitost skončují velmi rychle. Tito pánové vědí, co onehdy v noci postihlo jejich kolegy v hrabství Tyrone. SAS je malá jednotka. Asi si dokážete představit, že se nemohou dočkat, až si vyrovnají účet.“

„To chápu,“ odvětil Douglas. „Ale kdyby bylo možné zamezit zbytečnému krveprolití...“

„Udělají, co bude v jejich silách, aby dopadli teroristy živé,“ skočil mu do řeči Michael. „Všechno záleží na tom, jak se atentátníci z Brigády svobodného Ulsteru zachovají, až zjistí, že se nechali chytit do pastí.“

„Nejvyšší čas, abychom vás odsud odvezli, pane velvyslanče," poznamenal Graham. „Svou roli jste již sehrál. Obávám se, že váš návrat domů nebude tak malebný jako cesta sem."

Michael se s tchánem rozloučil ve velké hale. Když si potřásl rukama, Douglas stiskl svému zeti rameno. „Dej na sebe pozor, Michaeli."

Graham odvedl velvyslance domem k zadnímu vchodu pro dodavatele. U dveří čekala uzavřená dodávka s běžícím motorem a s logem místní potravinářské firmy na bocích. Douglas se posadil dozadu na speciální sedačku připevněnou k podlaze. Ještě udiveně mrkal, když za ním Graham Seymour zabouchl dveře a dodávka se rozjela.

Časně ráno druhého dne stála Rebeka Wellsová na pláži u zátoky Ardnacross na západním pobřeží Skotska. Do lezavé zimy drobně mžilo a ještě hodinu po východu slunce panovalo temné šero. Procházela se po úzké kamenité pláži, kouřila a dopíjela poslední zbytky kávy, kterou si uvařila před dvanácti hodinami. Byla vyčerpaná a její tělo běželo na poslední rezervy vyvolané přívalem adrenalinu. Naštěstí nefoukal vítr a mořskou hladinu čeřily jen drobné vlnky. Na jihozápadě za Severním průlivem leželo antrimské pobřeží Severního Irska.

Uplynulo dvacet minut a Rebeky se začínaly zmocňovat obavy. Připluje ta loď? Podle Blakeova slibu to měl být nafukovací člun typu Zodiac, spuštěný z nákladního plavidla, které patří protestantskému majiteli a v noci vyplulo z Londonderry. Na jeho palubě měl údajně být i příslušník Brigády s pytle plným zbraní určených pro útok na Hartley Hall.

Během dalších deseti minut Rebeka uvažovala, jestli nemá akci odpískat. Nebe zesvětlalo a na silnici vedoucí kolem pláže se objevila první vozidla. Pak ke své úlevě zaslechla bafání malého přívěsného motoru nesoucí se nad klidnou zátokou. Za okamžik se již z mlhy vynořil malý gumový člun.

Jak se loďka blížila ke břehu, Rebeka se zahleděla na muže, který seděl na zádi a kormidloval. Gavin Spencer. Zvedl šroub z vody a člun vjel na hrubý štěrk pláže. Rebeka vběhla do vln a zachytila lano upoutané na přídi.

„Co tady proboha děláš?" vyhrkla.

„Chtěl jsem se zapojit do akce."

„Víš o tom Kyle?"

„Brzy se to dozví, ne?“ Gavin Spencer vystoupil z lodi a sklonil se pro hrubý režný pytel, který ležel na dně. „Pomoz mi dostat ten krám z pláže.“

Společnými silami vytáhli člun na břeh a ukryli ho za písčnými dunami porostlými hlodašovými keři. Spencer se vrátil na pláž, přehodil si těžký pytel přes rameno a následoval Rebeku, která ho vedla k vypůjčenému vauxhallu.

Pohlédl jí do tváře. „Kdy ses naposled vyspala?“

„Už si nevzpomínám.“

„Budu řídit.“

Rebeka mu hodila klíčky. Spencer uložil pytel do kufru, posadil se za volant a nastartoval. Třásl se zimou, a tak vytočil topení naplno a za chvíli to v kabině vypadalo jako v sauně. Zastavili ve vesnici Ballochgair a v kiosku u cesty si koupili čaj a sendviče se slaninou. Spencer hladově spolykal tři a pak se s chutí napil horkého čaje.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se a Rebeka mu dobrou čtvrt hodinu popisovala topografii norfolkského pobřeží a zejména šlechtického sídla. Byla vyčerpaná a mluvila jako automat; lovila údaje z paměti, aniž by jim věnovala vědomou myšlenku. Od Gavina Spencera to byla hloupost, že sem přijel, uvažovala, je přece stratég, žádný střelec. Ale přesto byla ráda, že ho u sebe má.

Při dalších Spencerových otázkách Rebeka zavřela oči. Snažila se odpovídat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, ale cítila, jak jí slábne hlas. Už nevnímala, že projíždějí pustými vřesovišti a rašeliništi a pak vjeli do Carradaleského lesa. Dusné horko z topení ji připravilo o poslední zbytky sil. Usnula. Usnula nejhlubším spánkem za velmi dlouhou dobu a probudila se až v okamžiku, kdy se před nimi otevřel výhled na moře omývající norfolkské pobřeží.

28 KAPITOLA

HARTLEY HALL, NORFOLK

Zdánlivě se nad Hartley Hall rozprostřel další normální zimní den. Příjemné počasí, jasná obloha, vzduch vonící mořem. Po obědě odjeli ve služební limuzíně amerického velvyslance do Cley a procházeli se po písku na mysu Blakeney, kabáty upnuté až ke krku a na hlavách vlněné čepice. Severní moře jiskřilo odrazem slunečních paprsků. Příslušníci speciální jednotky určené jako tělesná stráž kráčeli tiše s odstupem několika metrů a setři sira Nicolase terorizovali rybáky a divoké husy. K večeru se na norfolkské pobřeží snesl déšť, a když se začali sjíždět hosté na večeri, vítěsíil v typickou severomořskou vichřici, doprovázenou hustým lijákem.

Těsně po desáté večer vyklouzl Gavin Spencer z úkrytu v hloubi Velkého severního lesa a rozběhl se mezi stromy zpět k tábořišti na pláži. Otevřel kufr vauxhallu a vytáhl z něj plátěný pytel. Odněsl ho ke karavanu a zaklepal na dveře.

Rebeka Wellsová odhrnula záclonu na okénku vedle dveří a vyhlédla do tmy. Pak otevřela a Spencer vklouzl dovnitř; vítr za ním hlasitě přibouchl dveře. V karavanu se tísnili členové jeho týmu, které si Spencer osobně vybral. Každého z nich velmi dobře znal - James Fletcher, Alex Craig, Lennie West a Edward Mills.

Vzduch v omezeném prostoru zhoustl cigaretovým dýmem a pachem těl nervózních mužů, kteří dva dny spali ve stanech. Fletcher a Craig seděli na stolku v miniaturní kuchyňce, West s Millsem na okraji postele, všichni rozčuchaní a neoholení. Rebeka vařila čaj.

Spencer položil pytel na podlahu, otevřel ho a po jednom rozdal samopaly uzi svým mužům. Následovaly zásobníky naládované municí. V příštím okamžiku zaplnily karavan kovové cvakavé zvuky, jak atentátníci zasouvali zásobníky do zbraní a natahovali uzávěry. Poslední zbraň si Spencer nechal pro sebe a odhodil prázdný pytel na postel. „Kde je moje?“ vyhrkla Rebeka. „O čem to mluvíš?“ „Moje zbraň,“ odpověděla. „Kde je?“

„Tobě chybí pro takovou akci potřebný výcvik, Rebeko," chlácholil ji Gavin Spencer. „Ty už jsi svou práci odvedla."

Rebeka praštila čajovou konvicí o stůl. „Takže si ten svůj podělaný čaj můžete nachystat sami, ne?"

Spencer k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. „Teď není vhodná chvíle na scény," uklidňoval ji tiše. „Já odhaduju naši šanci na úspěch v nejlepším případě na třicet procent. Někteří z těchto kluků se pravděpodobně nevrátí domů. Nemyslíš, že jim dlužíš alespoň to, abys je s chladnou hlavou zasvětila do posledních detailů?"

Rebeka přikývla.

„Výborně. Tak se dáme do práce, ano?" Rebeka otevřela skříňku nad vařičem a vylovila z ní složený arch papíru, který rozprostřela na stůl a odhalila tak detailní plán Hartley Hall a okolních pozemků. Spencer ji nechal, aby instruktáž provedla samostatně.

„Do domu. vede několik vchodů," začala Rebeka. „Ten hlavní je samozřejmě tady, u jižní terasy." Poklepala ukazovákem na příslušné místo na plánu. „Další vstupy vedou z oranžerie a tady z východního křídla budovy. Zde vidíte vchod pro dodavatele a obsluhu. Několik nocí po sobě jsem dům obešla a zaznamenala, v kterých oknech se svítilo. V noci po velvyslancově příjezdu jsem si poprvé všimla světla v této ložnici, tady, v prvním patře. Jsem přesvědčena, že právě zde Cannon spí."

„Chci udeřit plnou silou," vzal si slovo Gavin Spencer. „Přiblížíme se k cíli odděleně, ale do domu vnikneme všichni současně přesně ve čtyři nula nula. Já hlavním vchodem, James oranžerií, Alex a Lennie východním křídlem a Edward služebním vchodem.

Někteří z nás narazí na odpor, jiní ne. Jakmile budeme uvnitř, okamžitě se přesuneme do prvního patra k ložnici pro hosty. A první, kdo do ní pronikne, vpálí velvyslanci kulku do hlavy. Nějaké otázky?"

První hosté začali po večeři odjíždět kolem půlnoci. Samozřejmě nešlo o žádné hosty, ale o skupinu úředníků a sledovačů z MI5, herců v divadelním kuse, který se jmenoval Operace Tympán. Když opustil dům poslední, dva tělesné strážce, kterým skončila služba, vystřídala nová dvojice. Jeden z nich, navlečený do gumového pláště a klobouku jako severomořský rybář, zběžně obešel pozemek a dům. V čínské ložnici se svítilo až do jedné hodiny, kdy Michael vklouzl dovnitř a zhasl.

Příslušníci úderné jednotky SAS pomalu zaujali pozice v terénu kolem budovy. Jeden za zdí zahrady, jiný v jelení oboře. Třetí ležel mezi květinovými záhony nedaleko domu, čtvrtý na hřbitově u kostela svaté Markéty. Ostatní zůstali rozmístěni v přízemí hlavní budovy.

Každý voják byl vybaven brýlemi pro noční vidění a miniaturní vysílačkou se sluchátkem zastrčeným do ucha, aby mohli komunikovat s nervovým centrem operace. Jejich výzbroj tvořily standardní kompaktní samopaly Heckler&Koch MP5 a jako záložní zbraně používali pistole Herstal ráže 5,7 mm, považované za jedny z nejvýkonnějších krátkých palných zbraní na světě. Dvougramová kulka opouští hlaveň rychlostí 650 metrů za vteřinu a ze vzdálenosti dvou set metrů je schopna proniknout osmačtyřiceti vrstvami laminovaného kevlaru, což je materiál používaný k výrobě neprůstřelných vest. Michael měl u sebe devítimilimetrovou pistoli Browning, běžnou zbraň příslušníků CIA, nabitou vysokorychlostním střelivem. Graham Seymour zůstal neozbrojený.

Oba přátelé čekali v místnosti v prvním patře, kde si zřídili velitelské stanoviště. Počasí si s elektronickými čidly nepěkně zahrávalo. Pohybové senzory neustále bzučely, protože zachycovaly rozkývané větve stromů a keřů, Výkonné směrové mikrofony byly zahlceny skučením větru a bušením deště. Normálně fungovaly jen infračervené kamery.

Ve tři hodiny třicet minut hlásili agenti MI5 rozmístění na tábořištích kolem Hartley Hall pohyb členů vražedného komanda. Teroristy nesledovali; dovolili jim nerušené postupovat k domu.

Pět minut před čtvrtou obsluha kamer usazená v nejvyšším patře Hartley Hall krátce zahlédla dva střelce, jak zaujímají pozice - jeden mezi stromy lemujícími jelení oboru, druhý se plazil přes zříceniny vesnice ke kostelu svaté Markéty.

Přesně ve tři hodiny padesát osm minut se James Fletcher vztyčil ve své skrýši v květinové zahradě a rozběhl se šterkovou stezkou k oranžerii. Než se připojil k Brigádě svobodného Ulsteru, byl Fletcher členem militantní protestantské extremistické organizace zvané Ulsterská obranná asociace a jedním z jejích nejzaměstnanějších atentátníků - na svém kontě měl sedm potvrzených vražd příslušníků Irské republikánské armády. Asociaci opustil, když přistoupila na příměří během mírových rozhovorů, a bez váhání přijal nabídku Gavina Spencera připojit se k nové protestantské organizaci, Brigádě svobodného Ulsteru. Fletcher fanaticky nenáviděl

katolíky a věřil, že Ulster by se měl stát protestantskou provincií obývanou výhradně protestanty. Teď celou bytostí toužil připsat si mezi své úspěchy i vraždu velvyslance Cannona, a tak neuposlechl výslovný rozkaz Gavina Spencera a vyrazil do akce dvě minuty před určeným termínem.

Fletcher měl na hlavě nasazenou kuklu a na sobě černou kombinézu a černé tenisky s gumovou podrážkou. Snažil se po stezce běžet co nejtíšeji, ale kamínky pod nohama mu přesto nebezpečně skřípaly. Doběhl k francouzskému oknu a zkusil kliku. Zamčeno. O půl kroku ustoupil a prorazil pažbou samopalu okenní tabulku nejbližší zámku. Na kamennou podlahu se vysypala sprška skleněných střepů.

Právě sahal vzniklým otvorem dovnitř, když ve šterku za sebou zaslechl kroky. Vysunul ruku z okna, položil ji na pažbu samopalu a začal se otáčet, ale vtom ho výrazný anglický hlas vyzval: „Odhod zbraň a zvedni ruce nad hlavu. Buď hodný chlapec a nezlob.“

Terorista rychle kalkuloval své šance na vítězství ve střetnutí s mužem, který mu stál za zády. Jestli je to tělesný strážce ze

zvláštního oddělení, pak nad ním má Fletcher bezpochyby palebnou převahu. Na druhé straně mají lidé ze zvláštního oddělení pověst vynikajících střelců. Fletcher si pod kombinézu navlékl neprůstřelnou vestu a mohl přežít v podstatě cokoliv kromě přímého zásahu do hlavy. Věděl také, že pokud se nechá zatknout, určitě stráví zbytek života v anglickém vězení.

James Fletcher prudce klesl do dřepu a současně se otočil a pozvedl zbraň do palebné pozice. Svého protivníka zahlédl jen na zlomek vteřiny, ale okamžitě poznal, že proti němu nestojí agent zvláštního oddělení, ale příslušník SAS. Pochopil také, že se nechal spolu s ostatními chytit do pasti. Do stejné pasti, jaká se stala osudnou mnoha katolíkům z Irské republikánské armády. Fletcher si současně uvědomil, jak osudně se právě přepočítal. Vojáková zbraň nevydala kromě tupého kliknutí žádný zvuk. Fletcher ovšem věděl, že soupeř vystřelil, protože spatřil záblesk při ústí hlavně. Kulky, které rvaly kombinézu na cáry a pronikaly kevlarovou vestou, mu roztrhly páteř a roztrhly srdeční sval. Fletcher proletěl po zádech francouzskými dveřmi a zřítíl se na podlahu oranžerie.

V několika vteřinách k němu voják přiskočil a sklonil se nad ním, aby mu nahmatl na krku pulz. Pak vytrhl z bezvládných rukou samopal a odešel, zanechávaje za sebou mrtvolu Jamese Fletchera.

Edward Mills zaslechl řinkot rozbíjeného skla ve chvíli, kdy běžel ruinami vesnice kolem kostela svaté Markéty. Stále si uchovával štíhlou svalnatou postavu, díky níž se na střední škole stal přeborníkem v přespolním běhu, a lehce se přenášel přes zřícené zídky a hromady kamení. Stejně jako Fletcher měl na sobě černou kombinézu a hlavu zahalenou kuklou. Když pozvedl zrak, spatřil kostelní věž temně se tyčící nad hřbitovem. Ještě přidal do kroku a po prastaré cestičce vedoucí od vsi oběhl církevní stavbu.

Tento zážitek byl pro něho zcela nový. Ještě nikdy nic podobného nedělal, ale přesto se cítil úplně klidný. Rodinnou tradicí příslušník Oranžského řádu - jeho otec byl vůdčí osobností místní lóže v Portadownu stejně jako jeho dědeček -, ale až do loňského

léta se protestantským ilegálním polovojenským organizacím vyhýbal. Ke změně názoru ho přiměla skutečnost, že armáda a Ulsterská královská policie předchozího roku zabránila Oranžskému řádu v pochodu katolickou ulicí Garvaghy Road v Portadownu. Jako většina oranžistů i Mills věřil, že má nezadatelné a nezpochybnitelné právo pochodovat kteroukoliv ulicí Jejího Veličenstva kdykoliv se mu zamane- bez ohledu na to, co si o tom myslí katolíci. Na znamení nesouhlasu s bloádou se připojil k protestnímu táboru kolem kostela v Dumcree a šest týdnů tam vyvolával protivládní a protikatolická hesla. Tam ho také kontaktoval Gavin Spencer a zeptal se ho, jestli se nechce připojit k Brigádě svobodného Ulsteru.

Teď sprintoval přes starý hřbitov a v noční tmě, jíž jeho oči našťestí snadno přivykly, si hledal cestu mezi vyvrácenými náhrobky a kříži. Běžel bez větší námahy, když vtom pocítil ostrou bolest v holeni. Vzápětí se mu do něčeho zamotaly nohy a zřítíl se po hlavě k zemi. Snažil se vstát, ale v tom okamžiku se mu na záda vrhla mohutná mužská postava, dvakrát ho udeřila do týla a ruka v rukavici mu zacpala ústa. Mills cítil, že ztrácí vědomí.

„Stačí sebemenší pohyb nebo pípnutí a máš kulku v hlavě,“ ucedil útočník a podle klidného tónu v hlase Edward Mills poznal, že hrozba je míněna smrtelně vážně. Z vědomí, že vběhl rovnou do pasti, se mu udělalo fyzicky zle. Muž se mu pokusil vykroutit ze sevření samopal a Mills se jako hlupák pokusil o odpor. Voják ho udeřil loktem do hlavy a Mills omdlel.

Alex Craig a Lennie West běželi plochou otevřenou loukou v jelení oboře a směřovali k východnímu křídlu Hartley Hall. Oba byli veteráni Ulsterských dobrovolnických sil a v minulosti spolu již mnohokrát pracovali. Pohybovali se tiše bok po boku, zbraně v pohotovosti. Doběhli na konec jelení obory a po šterkovém chodníku se rychle blížili k budově. Vtom se za nimi ozval mužský hlas: „Stát! Odhod'te zbraně a ruce do týla!"

Craig s Western na zlomek vteřiny ztuhli, ale ruce stále svíraly samopaly.

„Okamžitě odhod'te zbraně!" zopakoval důrazně hlas.

Když před operací tábořili nedaleko Blakeney, Craig s Western se dohodli, že kdyby se vyskytly potíže, budou raději bojovat, než by se nechali zatknout. Teď si vyměnili tázavý pohled.

„Vypadá to, že jsme nalítli," zašeptal Craig. „Za boha a Ulster, co, Lennie?"

West přikývl. „Postarám se o toho za námi."

„Tak jo."

West se vrhl k zemi, překulil se a začal naslepo střílet do tmy. Alex Craig se odrazil a ještě než dopadl na břicho, pokropil dávkou východní křídlo Hartley Hall. Zařinčelo rozbité sklo a Craig v jednom z vyražených oken spatřil záblesky z hlavně automatické pušky s tlumičem.

West viděl totéž nízko v trávě jelení obory, ale už bylo pozdě. Sprška kulek změnila jeho hlavu v tříšť krve, kostí a šedé mozkové tkáně.

Craig neměl tušení, co postihlo jeho spolubojovníka. Stočil palbu na střelce v okně, ale vzápětí se objevily záblesky z další hlavně, hned na to z třetí. Teprve v tom okamžiku si uvědomil, že Westův samopal zmlkl. Otočil se a strnul při pohledu na bezhlavé tělo ležící ve šterku vedle něho.

Vyprázdnil první zásobník, zasunul do samopalu druhý a znovu zahájil palbu. O dvě vteřiny později střelec v jednom z oken našel svůj cíl, stejně jako další voják v oboře. Oboustranné krupobití střel Craiga doslova roztrhalo na cucky. Jeho poslední výstřel, vypálený ve smrtelné křeči umírajících rukou, zničil nádherné hodiny v kupoli východního křídla. Kulka zastavila ručičky v poloze čtyři hodiny jedna minuta.

Gavin Spencer sprintoval po šterku k jižní terase, když zaslechl intenzivní střelbu od jelení obory. Na okamžik zvažoval, jestli se nemá otočit a vyhledat ochranu mezi stromy Velkého severního lesa. V

nejmenším netušil, co se v dané chvíli děje s jeho spolubojovníky. Pronikli už do domu? Nebo je snad zadrželi strážníci ze zvláštního oddělení?

Na vteřinku se zastavil; trhaně oddechoval a mozek mu běžel na plné obrátky. Naslouchal, jestli se zase neozve střelba, ale slyšel jen hvízdání větru a šumění deště. Znovu se rozběhl. Míhl se mezi ozdobnými sloupy jižní terasy a přitiskl se ke dveřím.

Opět se na několik vteřin zaposlouchal do noci. Vypadalo to, že střelba nadobro utichla. Dveře byly zamčené. Spencer o krok ustoupil, namířil, a než stiskl spoušť, zavřel oči, aby je uchránil před odletujícími štěpinami. Rozmáchl se a kopl do dveří, které se s rachotem rozlétly. Pak vkročil do vstupní haly a ztuhl s namířeným samopalem v ruce.

Ve dveřích do velké haly se objevila mužská postava. Vysoká, s širokými rameny, helmou a brýlemi pro noční vidění. Bezpochyby SAS, pomyslel si Spencer. Pootočil se a namířil. Voják se pokusil vystřelit, ale zasekla se mu zbraň. Sáhł do podpažního pouzdra pro pistoli, ale to už Spencer vypálil dávku ze samopalu.

Kulky zvedly vojáka do vzduchu, a když dopadł na podlahu, byl už mrtvý. Spencer k němu přiskočil a odebral mu pistoli. Pak prošel velkou halou a vydal se po schodech nahoru.

„Základna Alfě pět-tři-čtyři," promluvil nevzrušeně do mikrofону vysílačky technik na velitelském stanovišti. „Základna Alfě pět-tři-čtyři, slyšíte mě? Opakuji, slyšíte mě?"

Ohlédl se po Michaelovi.

„Neozývá se, pane Osbourne. Obávám se, že se nám po baráku volně pohybuje střelec z Brigády."

„Kde je nejbližší voják?"

„Pořád ve východním křídle." ,

Michael vytáhl z kapsy pláště automatickou pistoli. Natáhl uzávěr a vsunul do komory první náboj ze zásobníku.

Michael proklouzl dveřmi do ztemnělé chodby a tiše za sebou zavřel. Slyšel, jak Gavin Spencer stoupá po hlavním schodišti. Přikrčil se, natáhl paže a sevřel browning oběma rukama. O několik vteřin později uviděl útočníka, jak zdolává poslední řadu schodů.

„Odhod' zbraň!" vykřikl.

Gavin Spencer se otočil a namířil na něho samopal. Michael dvakrát vystřelil. První kulka prolétla Spencerovi kolem hlavy a roztránila jednu z bust na zábradlí schodiště, druhá ho zasáhla do levého ramene a srazila ho dozadu.

Spencer udržel samopal v rukou a teď vypálil dlouhou dávku do chodby. Michael, ozbrojený pouze pistolí a bez možnosti se

ukrýt, nebyl zkušenému teroristovi se samopalem vážným soupeřem. Stiskl kliku a po hlavě se vrhl zpátky do velitelského stanoviště. Okamžitě za sebou přibouchl dveře a zamkl je.

„K zemi!"

Graham Seymour a další přítomní se vrhli na podlahu v okamžiku, kdy Gavin Spencer z chodby prostřílel dubové dveře i stěnu kolem nich.

Každý pokoj v tomto křídle Hartley Hall byl spojen se sousedním průchozími dveřmi. Michael k nim vystartoval, věřil se do vedlejší místnosti a přes dvě další se dostal až do čínské ložnice.

Slyšel, jak venku v chodbě Gavin Spencer hlasitě oddechuje, zřejmě bolestí. Prošel ložnicí a opřel se o zeď vedle dveří.

Spencer vypálil krátkou dávku proti dveřím a vykopl je. Když skočil dovnitř, Michael ho udeřil do spánku pažbou pistole.

Spencer se zapotácel, ale nespádl.

Michael ho praštil podruhé.

Spencer se svalil na podlahu a samopal mu vypadl z rukou.

Michael na něj skočil, jednou rukou mu stiskl hrdlo a přitiskl mu hlaveň browningu k čelu. Z chodby zazněl dusot přibíhajících vojáků.

„Ani se nehni, ty hajzle," zasyčel Michael.

Terorista se ho pokusil setřást a Michael mu zavrtil hlaveň pistole do průstřelu na rameni. Muž zaječel bolestí a už ležel zcela klidně.

Do ložnice vběhli dva příslušníci SAS a namířili zbraně na Spencera. Pár vteřin po nich dorazil na scénu i Graham Seymour. Michael strhl zajatci z hlavy kuklu a usmál se, když poznal jeho tvář.

„Ach, bože můj," prohodil Osbourne nenucené a ohlédl se po Grahamovi. „Podívej se, koho tu máme."

„Gavine, miláčku," protáhl Graham nonšalantně. „To jsem rád, že ses u nás zastavil."

Ze svého úkrytu v prohlubni mezi stromy Velkého severního lesa sledovala Rebeka Wellsová drama jako na dlani. Střelba utichla a noc ožila vzdáleným hukotem sirén, které se rychle přibližovaly. Pak se na příjezdovou cestu vřítel první policejní hlíd-

kový vůz, následovaný dvojicí sanitek. Muži nakráčeli rovnou do pasti a byla to její chyba.

Snažila se potlačit bezmocný vztek a jasně uvažovat. Britové je určitě měli celou dobu pod dohledem. Agenti se s největší pravděpodobností pohybovali i na tábořištích, agenti, kteří ji sledovali, když prozkoumávala Hartley Hall a okolí. Chápala, že jí moc možností nezbývá. Jestli se vrátí ke karavanu nebo se pokusí ukrýt v lese, zcela jistě ji dopadnou.

Od svítání ji dělily tři hodiny - tři hodiny, během nichž se musí dostat co nejdál od norfolkského pobřeží. Pronajatý Vauxhall jí nebyl k ničemu; stál zaparkovaný u karavanu a policisté ho určitě sledují.

Chce-li uniknout z Norfolkku, má jedinou možnost.

Musí pěšky.

Zvedla ze země batoh. Uvnitř má peníze, mapy a automatickou pistoli značky Walther. Norwich leží třicet kilometrů na jih. Když si pospíší, do poledne tam dojde a může si koupit šaty na převlečení, zapsat se v hotelu a vykoupat se, v drogerii si obstarat odbarvovač vlasů a s jeho pomocí změnit svůj vzhled k nepoznání. Z Norwiche se snadno dostane autobusem do Harwiche s jeho frekventovaným terminálem trajektů. Nočním spojem se přeplaví do Holandska a ráno vystoupí na půdu kontinentální Evropy.

Vytáhla z batohu pistoli, nasadila si kuklu a rychlým tempem vykročila k jihu.

BŘEZEN

29 KAPITOLA

AMSTERDAM - PAŘÍŽ

Amsterdam miloval Delaroche snad nejvíc ze všech měst na světě, ale ani Amsterdam se svými štitovými domy a malebnými kanály nedokázal pozvednout rubáš černé deprese, který ho té zimy zahalil. Pronajal si byt v domě s výhledem na malý kanál spojující Herengracht a Singel. Pokoje měl prostorné a vzdušné s klenutými okny a balkonem nad hladinou kanálu, ale s výjimkou chvíl, kdy pracoval, nechával Delaroche rolety zatažené.

Byt zel prázdnotou. Jeho zařízení tvořila pouze postel, malířský stojan a pohodlné široké křeslo u francouzského okna, v němž trávil při knize většinu večerů a četl až do pozdních nočních hodin. V chodbě stála opřená o stěnu jeho dvě kola - italské sportovní, které používal k dlouhým vyjížděkam holandskými rovinami, a německé horské kolo, které se lépe hodilo na hrbatou kamennou a cihlovou dlažbu centra Amsterdamu. Odmítl nechávat své bicykly v garáži vedle domu, jak to dělali ostatní nájemníci - v Amsterdamu kvete rozsáhlý černý trh s odcizenými koly a kradou se i těžkopádné kostiřasy bez převodníků, na jakých jezdí většina Holanďanů. Jeho horské kolo by v garáži nepřežilo jediný den.

Samotného ho překvapilo, jak je náhle posedlý vlastním obličejem. Několikrát denně odcházel do koupelny a pozoroval se v zrcadle. Nikdy nebyl marnivý, ale to, co viděl teď, se mu z duše protivilo, protože to uráželo jeho umělecký smysl pro proporce a symetrii. Každý den si tužkou naskicoval svůj obličej, aby zdokumentoval postup hojení. Za osamělých nocí si v posteli pohrával s kolagenovými výplněmi tváří.

Nakonec otoky opadly, řezné rány se zhojily a jeho rysy se ustálily do nudné a dosti ošklivé podoby. Plastický chirurg Leroux měl pravdu - Delaroche sám sebe nepoznával. Pouze oči zůstaly stejně ostré a výrazné, ale teď je obklopovala tuctová bezvýraznost.

Bezpečnostní požadavky jeho profese mu dříve nedovolovaly zachytit na plátno vlastní obličej, ale krátce po příjezdu do Amsterdamu se

Delaroche vášnivě vrhl na tvorbu autoportrétu -ošklivý muž hledící do zrcadla a hledající ztracený obraz krásy. Hledal svou dřívější podobu, obličej před plastickou operací. Musel pracovat podle paměti, protože neměl žádnou svou fotografii z předchozí doby. Maloval několik dní, ale pak znovu převládla stará známá opatrnost a Delaroche plátno roztrhal a spálil v krbu.

Někdy večer, když se nudil nebo se ho zmocnil neklid, odcházel do některého z nočních klubů kolem Leidenského náměstí. V dřívějších dobách se barům a klubům vyhýbal, protože svým vzhledem příliš přitahoval ženy. Dnes tam mohl vysedávat celé hodiny, aniž o něj zavadily okem.

Onoho rána vstal časně a uvařil si kávu. Potom zapnul počítač, zkontroloval elektronickou poštu a četl si internetové noviny, dokud se dívka na posteli nezavrtěla.

Její jméno zapomněl - snad Ingrid, možná Eva; věděl jen to, že je Němka. Měla těžká ňadra, mohutná stehna a širokou pánev. Vlasy si obarvila na havraní černě, aby vypadala zajímavěji a dospěleji, ale když se teď na ni Delaroche díval v šeru svítání, viděl, že je ještě dítě. Je jí nejvýš dvacet, pomyslel si otráveně a pocítil zlost sám na sebe. Včera v noci mu svou rozpačitostí připomněla Astrid Vogelovou a svedl ji jen z principu. Bral to jako výzvu -stejně jako vjezd do prudkého kopce na závěr dlouhého cyklistického výletu - a nyní si jen přál, aby co nejrychleji odešla.

Dívka vstala a zahalila se do prostěradla.

„Káva?“ zeptala se.

„V kuchyni,“ odpověděl, aniž vzlédl od obrazovky počítače.

Připravila si kávu na německý způsob se spoustou sladké smetany. Vykouřila Delarocheovi jednu cigaretu a mlčky na něho hleděla, zatímco četl.

„Musím odjet do Paříže,“ oznámil jí věcně.

„Vezmi mě s sebou.“

„Ne,“ odpověděl tiše, ale rozhodně. Kdyby podobný tón použil v minulosti, jiná dívka by možná znervózněla a snažila se co nejrychleji zmizet, ale tahle se na něho jen s úsměvem podívala přes okraj hrnku s kávou. To bude tím novým obličejem, pomyslel si.

„Ještě jsem s tebou neskončila,“ řekla vesele.

„Nemám čas.“

Mazlivě našpulila rty. „Kdy tě zase uvidím?"

„Neuvidíš."

„Nebud' takový," pokárala ho. „Chtěla bych tě lépe poznat."

„To raději nechtěj." Delaroche vypnul počítač.

Políbila ho a tiše odstoupila. Její šaty ležely rozházené po podlaze - roztrhané černé džínsy, flanelová košile, jakou nosívají dřevorubci, černé tričko s názvem rockové kapely, o níž Delaroche v životě neslyšel. Když se oblékla, postavila se před něho a zeptala se: „Nerozmyslel sis to? Opravdu mě nevezmeš do Paříže?"

„Nerozmyslel a nevezmu," odpověděl Delaroche rezolutně, ale protože se mu na ní něco líbilo, dodal smířlivěji: „Zítřka večer se vrátím. Přijď v devět, nachystám ti večeři."

„Já nechci večeři," namítla. „Chci tebe."

Delaroche zavrtěl hlavou. „Já jsem pro tebe moc starý."

„Tak moc starý zase nejsi. Máš nádherné tělo a zajímavý obličej."

„Zajímavý?" „Ano, zajímavý."

Rozhlédla se po pokoji a zrak jí padl na plátna opřené o zed'. „Jedeš do Paříže pracovat?" zeptala se. „Ano," odpověděl.

Delaroche odjel taxíkem na amsterdamské Hlavní nádraží a koupil si lístek první třídy na ranní rychlík do Paříže. Zastavil se u stánku se suvenýry, vybral si noviny a začel se do nich, zatímco vlak uháněl plochou holandskou krajinou k belgickým hranicím.

Zprávy v ranním vydání ho zaujaly. V noci se ilegální protestantská teroristická organizace ze Severního Irska pokusila zavraždit amerického velvyslance v Británii. Využila toho, že trávil víkend v odlehlém venkovském sídle v Norfolku. Podle novin příslušníci ochranky ze zvláštního oddělení tři útočníky zabili a další dva dopadli živé. V Portadownu byl zatčen údajný vůdce Brigády svobodného Ulsteru Kyle Blake. Policie pátrá po ženě, která se skupinou atentátníků spolupracovala.

Delaroche složil noviny a zadíval se z okna. Uvažoval, jestli byl do incidentu zapleten i Michael Osbourne, velvyslancův zeť. Na Mykonosu mu Ředitel řekl, že Osbourne byl povolán zpátky do CIA, aby pomohl vyřešit severoirský problém.

Krátce po poledni vlak zastavil na pařížském Severním nádraží a Delaroche sundal z police nevelkou cestovní tašku. Rychle prošel nádražní budovou a venku si zastavil taxi. Chtěl se ubytovat v malém hotýlku na rue

de Rivoli nad Tuilerijskými zahradami. Požádal řidiče, aby mu zastavil o několik domovních bloků dříve na rue Saint-Honoré, a zbytek cesty došel pěšky.

V hotelu se přihlásil jako Holanďan a s recepčním mluvil silně akcentovanou francouzštinou. Dostal pokoj v podkroví s nádherným výhledem na zahrady a mosty přes Seinu. Vsunul zásobník do pažby pistole a vyšel ven.

MUDr. Maurice Leroux, kosmetický chirurg, jak si říkal, si zařídil ordinaci v elegantní budově na Avenue Victora Huga nedaleko Vítězného oblouku. Delaroche, aniž udal jméno, se telefonicky ujistil, že pan doktor dnes pracuje, oznámil sestře, že se později zastaví, a rychle zavěsil.

Seděl u stolku u okna v kavárně na protější straně ulice a čekal, až se Leroux objeví. Doktor vyšel z budovy několik minut před pátou, na sobě šedý kašmírový plášť a na hlavě - snad jako už poslední Pařížan - staromódní baret. Kráčel rychle a zdálo se, že je sám se sebou náramně spokojený. Delaroche nechal na stolku peníze a opustil kavárnu.

Leroux minul Vítězný oblouk, obešel náměstí Charlese de Gaullea a vydal se po Champs-Élysées k Fouquetově restauraci. Uvnitř ho přivítala žena středního věku, kterou Delaroche poznal

jako nepříliš známou herečku, která ztvárnila drobné role v televizních inscenacích.

Vrchní uvedl Leroux a jeho stármoucí společníci do klubovního salonku, zatímco Delaroche se usadil u malého stolku v jídelně, odkud viděl na dveře. Objednal si pečené maso s bramborovou kaší a vypil půl láhve chutného bordeauxského vína. A protože se Leroux stále neměl k odchodu, nechal si přinést sýr a pak ještě kávu s mlékem.

Uplynuly téměř dvě hodiny, než Leroux a jeho dáma opustili restauraci. Delaroche je pozoroval širokým oknem. Venku foukal nepříjemný vítr a doktor si dramatickým gestem zvedl límec kašmírového pláště ke krku. Teatrálně políbil herečku a dotkl se jí na tváři, jako kdyby obdivoval své dílo. Pak jí pomohl do auta, a když odjela, koupil si ve stánku noviny a několik časopisů a zařadil se do rušného proudu chodců na nejslavnější pařížské třídě.

Delaroche zaplatil a vydal se za ním.

Maurice Leroux byl velký chodec. S novinami složenými pod paží došel po Champs-Élysées k náměstí Svornosti. Neměl žádný důvod k podezření, že ho někdo sleduje, a Delaroche ho stopoval velmi snadno; stačilo mu dodržovat na přeplněných chodnících stejné tempo, protože díky střihu drahého pláště a grotesknímu baretu svůj cíl lehce rozeznal i v davu. Po mostu Svornosti přešel Leroux Seine a dlouho kráčel po bulváru Saint-Germain. Delaroche si zapálil cigaretu a za chůze kouřil.

Nedaleko kostela Saint-Germain-des-Prés vešel doktor do malého bistra a posadil se k baru. Delaroche ho po několika vteřinách následoval a vybral si stolek u dveří. Chirurg popíjel víno a snažil se flirtovat s pohlednou barmankou, ale dívka jeho pokusy okázale ignorovala.

Asi za půl hodiny se Leroux zvedl, již notně opilý. Delaroche se zaradoval - oběť mu usnadnila práci. Doktor v drobném dešti lehce vrávoral po bulváru Saint-Germain a u stanice metra Mabillon zahrnul do úzké postranní uličky.

Zastavil se před vchodem do činžovního domu a na druhý pokus vyťukal správný kód do elektronického bezpečnostního zámku. Delaroche vklouzl za ním, než podnapilý muž stihl zavřít

dveře. Spolu nastoupili do výtahu, starobylé klece v šachtici vedené středem schodiště. Leroux stiskl tlačítko pátého patra, Delaroche šestého a plynou francouzštinou rodilého Pařížana prohodil poznámku o mizerném počasí. Doktor zahučel něco nesrozumitelného - svého pacienta zjevně nepoznal.

Opilec ztěžka vystoupil v pátém patře. Jak výtah stoupal, Delaroche vyhlédl mříží a viděl, jak doktor vchází do svého bytu. Výtah zastavil v šestém. Delaroche sešel o poschodí níž a lehce zaklepal na Lerouxovy dveře.

Doktorovi chvíli trvalo, než otevřel. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal se s udiveným výrazem v obličeji.

„Ano,“ řekl Delaroche a udeřil ho do brady hranou dlaně. Doktor se skrčil bolestí a neschopen slova lapal po dechu. Zabíják zavřel dveře.

„Kdo jste?“ zasípal Leroux. „Co chcete?“

„Jsem jeden z těch, komu jste vzal obličej kladivem.“

Teprve tehdy si chirurg uvědomil, koho má před sebou. „Bože všemohoucí,“ zašeptal.

Delaroche vytáhl z kapsy pláště pistoli s nasazeným tlumičem.

Leroux se neovladatelně roztřásl. „Mně můžete věřit,“ zajíkl se. „Už jsem pracoval s mnoha muži, jako jste vy.“

„To se mýlíte," ucedil Delaroche a střelil ho dvakrát do srdce.

Časně odpoledne druhého dne se Delaroche vrátil do Amsterdamu. Z nádraží si vzal taxi a odjel ke svému bytu. Do ruksaku si sbalil malířské náčiní - dvě malá plátna v rámech, barvy a štětce, skládací stojan, fotoaparát Polaroid a nerozlučnou berettu. Vzal si horské kolo a po dlážděných ulicích dojel k malebnému mostu přes Císařský kanál s lucernami na klenutých obloucích, které se po setmění rozzáří.

Zamkl kolo a obcházel kolem mostu, až našel vhodné místo nabízející nejhezčí pohled a dokonalou perspektivu s hausbóty v popředí a malebným štítovým trojdomkem v pozadí. Vytáhl z batohu fotoaparát a pořídil několik záběrů - nejdřív černobílých, aby určil základní formy a linie scény, pak barevných.

Potom se pustil do malování. Pracoval rychle, spíše instinktivně, spěchal, aby zachytil prchající soumrak, než převezme vládu

temnota. Když se lampy na mostě s blikáním probudily k životu, odložil štětec a kochal se pohledem. Dlouho studoval mihotavý odraz světél na klidné hladině kanálu a čekal, až obraz završí své kouzlo - až mu z mysli vymaže představu mrtvých očí Maurice Leroux. Čekal marně.

Pod mostem projela dlouhá štíhlá lodice a třpyt mostních lamp se rozhoupal ve vlnách za její zádi. Delaroche si sbalil nádobíčko, opatrně nasedl na kolo a s plátnem v ruce se rozjel podél Císařského kanálu. V každém jiném městě by cyklista s obrazem v natažené ruce vyvolal pozornost; v Amsterdamu si ho nikdo nevšímal.

U Ree Straat přešel na druhý břeh a podél Princeznina kanálu pomalu dojel až ke starému hausbótu. Řetězem přivázal kolo ke sloupu pouličního osvětlení, opřel plátno o přední pneumatiku a skočil na palubu.

Hausbót se jmenoval *Krista*. Byl asi patnáct metrů dlouhý a měl štíhlou příď, kormidelní budku na zádi a řadu okének pod okrajem paluby. Neudržený bílozelený nátěr se začínal odlupovat. Sklápěcí dvířka nad kajutními schůdky zajišťoval masivní visací zámek. Delaroche měl klíč u sebe. Odemkl petlici a po úzkých schůdkách sešel do kajuty. Tmu narušoval bledý svit pouliční lampy, který pronikal dovnitř špinavými zaprášenými světlíky.

Člun kdysi patřil Astrid Vogelové. Předchozí zimy tady spolu žili poté, co ji Delaroche získal, aby mu pomohla při několika zvlášť obtížných akcích. A stále si ji dokázal představit jako živou, vytáhlé tělo neobratně se pohybující stísněným prostorem kajuty hausbótu. Zadíval si na postel a myslí mu proběhla vzpomínka na milování za deště bubnujícího do světlíků. Astrid trpěla nočními můrami a občas do něho ze spánku bušila pěstmi. Jednou se probudila ze zlého snu a šokovalo ji, že vedle sebe vidí v posteli muže. Málem ho zastřelila, než jí stačil vykrotit pistoli z ruky.

Od jejich odjezdu se Delaroche na *Kristu* nevrátil, až dnes. Několik minut otevíral zásuvky a skříně a pátral po případných známkách svého předchozího pobytu. Nic nenašel a ani po Astrid zde kromě několika zaprášených kousků prádla a ohmataných

knížek nic nezůstalo. Astrid byla zvyklá žít v úkrytu. Jako členka Frakce Rudé armády strávila několik let v místech jako Bejrút, Tripolis a Damašek. Věděla, jak přicházet a odcházet a nezanechat po sobě stopu.

Delaroche dávno pochopil, že jeho až chorobná posedlost nezávislosti mu nedovolí milovat jinou lidskou bytost, ale na Astrid mu záleželo a - což bylo ještě důležitější - věřil jí. Tato žena byla jediný člověk, který o něm znal plnou pravdu. S ní se dokázal uvolnit. Plánovali si, že až splní úkol, uchýlí se na odlehlý karibský ostrov, aby tam vedli společný život ne nepodobný manželství, ale veškeré plány vzaly za své, když ji na Shelter Islandu zabila manželka Michaela Osbournea.

Delaroche vylezl po schůdkách na palubu a zamkl za sebou padací dvířka. Vyskočil na horské kolo, šlapal pod pouličními lampami k domovu a přemýšlel o svém životě. Zabíjel ze dvou důvodů - buď ho někdo najal, nebo v sebeobraně. Maurice Leroux spadl do druhé kategorie. Delaroche nikdy nezabil ze vzteku nebo kvůli pomstě. Krvežíznivost vedenou pomstou pokládal za jednu z nejničivějších emocí a za neslučitelnou s chováním a uvažováním profesionála jeho postavení. Ale teď, když ujížděl na horském kole ulicemi cizího města a s obličejem, který nepoznával a který mu nepatřil, ho zaplavila touha zabít Michaela Osbournea.

Na schodech před domem na něho čekala mladá Němka. Přejel na druhou stranu Herengrachtu a vyčkával, protože nikterak netoužil se s ní znovu setkat. Trvalo dlouho, než naškrábala na kus papíru vzkaz, vsunula ho pod dveře a odešla. Delaroche vešel do chodby, zvedl papírek a přečetl

si ho. *Jsi zatracený parchanti Prosím, zavolej mi. Miluju tě. Eva.* Potřásl hlavou a vytlačil kolo po schodech ke svému bytu.

Zabouchl dveře a položil nedokončené plátno k dalším rozpracovaným obrazům. Najednou své dílo nenáviděl. Připadalo mu nepřírozené, vyumělkované, bez fantazie, nudné. Svlékl si kabát a zakryl stojan velkým kusem černého plátna. Jednou Astrid namaloval, ale obraz spolu s ostatním jeho majetkem zůstal na Mykonosu a byl odsouzen k zániku i s jeho vilou. Dlouho stál v šeru

uprostřed místnosti, vzpomínal na podobiznu v životní velikosti a snažil si vybavit Astridinu tvář. V jeho vzpomínkách nabývala byzantských rysů - široké lícní kosti, velká živá ústa, těkavé oči posazené trochu daleko od sebe. Obličej ženy patřící do jiné doby a na jiné místo.

Rozsvítil ostré halogenové lampy visící pod stropem a pustil se do práce. Jedno plátno zahodil, protože se mu nelíbilo držení těla, druhé proto, že nezachytil správně strukturu obličeje. Zato třetí pokus mu vycházel od prvopočátku naprosto dokonale. Maloval nejtrvalejší vzpomínku, kterou jeho paměť uchovala - Astrid opírající se o rezavé zábradlí balkonu v káhirském hotelovém pokoji, na sobě jen mužskou džalábíji rozepnutou až do pasu, slunce prosvěcující lehké bílé plátno a odhalující ladnou křivku zad a zahrocených řader.

Pracoval celou noc až do rána a ničil si tělo kávou, vínem a cigaretami. Když obraz dokončil a šel si lehnout, úporná bolest hlavy mu nedovolila usnout. Přinesl si plátno do ložnice a opřel ho v nohách postele. Někdy před polednem konečně upadl do neklidného spánku.

30 KAPITOLA

LONDÝN - NEW YORK

Michael Osbourne musel zůstat v Londýně ještě tři dny po událostech v Norfolku a bojoval se skutečným nepřítelem každého služebníka tajného světa - s byrokracií. Dva dny opakovaně a velmi podrobně vypovídal před nejrůznějšími státními úřady. Pomohl Wheatonovi zahladit následky sebevraždy Prestona McDanielse. Konzultoval s vedením zvláštního oddělení, jak posílit ochranu amerického velvyslance. Navštívil smuteční obřad za dva příslušníky SAS zmasakrované ve Sperrinských horách v Severním Irsku.

Poslední den v Londýně strávil ve zvukotěsné cele v podzemních katakombách Thames House a přetrpěl vyčerpávající rituální pohovor s hlavy MI5. Když trápení skončilo, dvacet minut pobíhal v dešti po Millbanku a marně sháněl taxi, protože jeho služební vůz Wheaton pod nějakou pochybnou záminkou odvolal. Nakonec se musel vrátit na stanici Pimlico a jet metrem. Londýn, město, které miloval, mu najednou připadal bezútěšný a skličující. Věděl, že je nejvyšší čas vrátit se domů.

Druhý den ráno zabrzdil na příjezdové cestě před Winfield House Graham Seymour. Přijel pro Michaela, aby ho odvezl na letiště, jaguárem s řidičem, ne služebním roverem.

„Cestou na Heathrow se musíme ještě někde zastavit," oznámil Graham, když se Osbourne posadil dozadu vedle něho. „Nic vážného, pusinko. Jenom je třeba svázat pár volných konců."

Automobil vyjel z Regent's Parku a po Baker Street zamířil k jihu. Graham změnil téma.

„Vidíš to?" ukázal na článek v ranním vydání londýnských *Times*, který pojednával o záhadné vraždě prominentního francouzského plastického chirurga.

„Už jsem o tom slyšel," odpověděl Michael. „Co má být?"

„Nebyl to hodný hoch."

„Co tím myslíš?"

„Už dlouho jsme ho podezřívali, že si bokem přivydělává tak, že napravuje obličej nečímum," vysvětloval Graham. „Náš pan doktor navštívil některá velmi exotická místa. Například Damašek nebo Tripolis. Požádali jsme Francouze, aby nám na něho dali pozor, jenže oni nás jako obvykle poslali někam."

Michael si článek přečetl - pouhé dva odstavce s nejzákladnějšími fakty. Maurice Leroux byl zastřelen ve svém bytě v šestém pařížském okrsku. Policie případ vyšetřuje.

„Jakou zbraň vrah použil?"

„Ráže devět milimetrů."

Jaguár ujížděl na jih po Park Lane, pak nechali za sebou Green Park a za okamžik již projeli ozdobnou bránou Buckinghamského paláce.

Michael se po očku zadíval na Grahama. „S tebou se člověk nikdy nenudí, co?"

„Jak jinak? Vždyť mě znáš."

„Jsem opravdu ráda, že vás zase vidím, pane Osbourne," uvítala ho královna Alžběta II., když byl sloužícím uveden do jednoho ze salonů v paláci. „Posaďte se, prosím."

Michael si poslušně sedl. Číšníci naservírovali čaj a pak spolu s královninými tajemníky opustili sál. Graham Seymour čekal v předpokoji.

„Chtěla bych vám poděkovat za vynikající práci, kterou jste odvedl při potlačení vážné hrozby, jakou představovala Brigáda svobodného Ulsteru," řekla královna. „Lid Severního Irsku je vám nesmírně zavázán, samozřejmě stejně jako celá Velká Británie."

„Děkuji, Vaše Veličenstvo." Michael se zdvořile uklonil.

„S velkou lítostí jsem si vyslechla zprávu o tom, že jeden z vašich agentů byl v Severním Irsku zabit." Panovnice se odmlčela

a se zmateným výrazem se zahleděla ke stropu. „Ach, bože můj, nemůžu si vzpomenout, jak se ten chudák jmenoval." „Kevin Maguire," napověděl Michael.

„Ano, ovšem, Harbinger." Královna použila krycí jméno Michaelova informátora. „Hrozná událost. Ulevilo se mi, když jsem se dozvěděla, že vy sám jste neutrpěl žádné zranění. Uvědomuji si však, že ztráta agenta, jako byl Harbinger, navíc tak krutou smrtí, vás musela hluboce zasáhnout."

„Kevin Maguire nebyl pochopitelně dokonalý, ale díky němu dnes žije bezpočet lidí, kteří by jinak zemřeli. Prokázal neskutečnou odvahu, když zradil Irskou republikánskou armádu, a nakonec za to zaplatil životem.“

„Co máte v plánu teď, když hrozba protestantského terorismu byla, zdá se, zažehnána? Zůstanete u CIA, nebo se zase zavrtáte do civilního života?“

„Ještě jsem se definitivně nerozhodl,“ odpověděl Michael. „Právě teď toužím pouze po tom, abych se mohl vrátit domů k ženě a dětem. Už jsem byl pryč hodně dlouho.“

„Nejsem si jistá, jestli bych zvládla být provdána za muže vaší profese,“ poznamenala panovnice.

„Vyžaduje to ženu mimořádných vlastností.“

„Vaše manželka vás tedy podporuje?“

Michael usmál. „Tak daleko bych zase nezacházel, Vaše Veličenstvo.“

„Předpokládám, že musíte dělat to, co vám přináší pocit uspokojení a štěstí. A pokud je to práce pro Ústřední zpravodajskou službu, ona to určitě pochopí. Vaše práce je bezesporu velmi důležitá. Na to, čeho jste tady dosáhl, můžete být právem pyšný.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo. Skutečně jsem na to hrdý.“

„Nuže, protože to vypadá, že prozatím řady CIA neopustíte, musíme to provést v tajnosti.“

„Provést co, Vaše Veličenstvo?“ nechápal Michael.

„Vaše pasování na rytíře.“

„To nemyslíte vážně!“

Královna se uličnický usmála. „O tak důležitých záležitostech nikdy nežertuji.“

Alžběta II. otevřela malou hranatou skříňku a ukázala Michaelovi medaili čestného rytíře Britského impéria.

„Je krásná,“ ocenil Michael. „Vaše uznání mě uvádí do rozpaků. Je to pro mne velká čest.“

„Zasloužíte si ji.“

„Mám pokleknout?“

„Nebuďte hlupáček,“ odvětila královna. „Dopijte si v klidu čaj a řekněte mi, jak jste se cítil, když jste dopadl Gavina Spencera.“

„Chceš říct, že jsem se právě milovala s opravdovým šlechticem?“ vyhrkla Elizabeth.

„Obávám se, že ano.“

„Myslím, že jsi můj první.“

„To doufám.“

„A o čem jste si vy dva kromě Severního Irsku povídali?“

„Mluvili jsme o tobě.“

„Ale jdi.“

„Na mou duši.“

„A jak o mně?“

„Chtěla vědět, jestli zůstanu v agentuře, nebo, jak řekla doslova, se zase zavrtám do civilního života.“

„A co jsi jí odpověděl?“

„Že ještě nevím.“

„Ty jsi ale zbabělec.“

„Važ slova! Nezapomínej, že jsem rytíř.“

„Jak tedy zní odpověď?“

„Snad poprvé během své profesní kariéry mám pocit, že jsem skutečně něčeho dosáhl. Je to dobrý pocit.“

„Takže chceš zůstat v agentuře.“

„Než se definitivně rozhodnu, rád bych si vyslechl, co má na srdci Monika Tylerová. A taky chci slyšet, co máš na srdci ty.“

„Michaeli, ty dobře víš, jak se na to dívám. Ale současně potřebuju, abys byl šťastný. Je to divné, ale jak tě tak poslední hodinu poslouchám, zdá se mi, že tak šťastný jsi nebyl už celé měsíce.“

„Takže co na to říkáš?“

„Říkám, že bych si moc přála, aby ti přinášela radost práce mimo Ústřední zpravodajskou službu. Ale pokud tomu tak není a pokud budeš ty spokojený, chci, abys zůstal v agentuře.“

Elizabeth zamáčkla cigaretu, rozvázala si župan, lehla si na manžela a přitiskla se prsy na jeho horkou kůži. „Ale slib mi jedno. Jestli jsi přesvědčený, že Říjen ještě žije, nech jeho pronásledování někomu jinému.“

„Zavraždil Sáru a pokusil se zabít i nás dva.“

„Právě proto by si ten případ měl vzít na starost někdo jiný. Odmítni to, Michaeli. Ať ten úkol Adrian svěří někomu, kdo na něm není osobně zainteresovaný.“ Na okamžik zaváhala. „Někomu, koho nežene touha po pomstě.“

„Co tě vede k domněnce, že mě žene touha po pomstě?“

„Ale jdi, Michaeli! Nelži sobě ani mně. Chceš ho vidět mrtvého a já ti to nemám za zlé. Ale pomsta je nebezpečná hra. Copak ses za svého pobytu v Severním Irsku nic nenaučil?“

Michael se odvrátil, ale Elizabeth mu vzala hlavu do dlaní a otočila mu obličej k sobě.

„Nezlob se na mě... Já jenom nechci, aby se ti něco stalo." Něžně ho políbila. „Poslechni radu svého právníka. Je po všem. Nech to běžet."

31 KAPITOLA

MYKONOS

Výkonná rada Společnosti pro mezinárodní rozvoj a spolupráci se sešla ke svému jarnímu zasedání na ostrově Mykonos v první březnový pátek. Jako místo setkání posloužila prázdná vila na mysu Mavros, kterou kdysi obýval Delaroche. Byla příliš malá, aby se v ní mohlo ubytovat více osob než Ředitel, jeho ochranka a Dafne, takže ostatní členové rady s doprovodem se uchýlili do hotelů a penzionů v Choře. Za soumraku se projeli ostrovem -hlavy zpravodajských služeb a obchodníci se zbraněmi, bohatí podnikatelé a šéfové organizovaného zločinu - v karavaně černých range roverů.

O bezpečnostní opatření se postaral Ředitel se svým štábem. Dům obklopily po zuby ozbrojené strážé a v zátoce Panormos kotvily rychlé motorové čluny s bývalými příslušníky obojživelného oddílu SAS na palubách. Vila byla pečlivě prohledána kvůli odposlouchávacím zařízením a výkonné rušičky vysílaly kakofonii signálů znemožňujících nasazení směrových mikrofonů s dlouhým dosahem.

Na Delarocheově příjemné kamenné terase s výhledem na moře se podávaly koktejly a lehké pokrmy tradiční řecké kuchyně. Přesně o půlnoci zahájil Ředitel jednání.

V první hodině se výkonná rada zabývala běžnými organizačními záležitostmi a jako vždy se její členové oslovovali svými krycími jmény - Rodin, Monet, van Gogh, Rembrandt, Rothko, Michelangelo a Picasso. Pak Ředitel obrátil pozornost k operacím momentálně organizovaným Společností v Severní Koreji, Pákistánu, Afghánistánu, Kosovu a konečně v Severním Irsku.

„V únoru se Monet postaral, aby se zásilka samopalů uzi dostala do rukou Brigády svobodného Ulsteru," referoval Ředitel. „Tyto zbraně byly použity při pokusu o atentát na velvyslance Douglase Cannona. Svůj účel bohužel nesplnily. Velvyslanec útok přežil, ale Brigáda svobodného

Ulsteru ne. Většina jejích členů je dnes mrtvá nebo za mřížemi. To znamená, že naše angažovanost v Severním Irsku je v současné době pozastavena."

O slovo se přihlásil Rodin, náčelník operačního oddělení francouzské zpravodajské služby. „Pokud bychom chtěli naši účast v Severním Irsku obnovit, v Paříži bychom k tomu měli dobrou příležitost."

Ředitel pozvedl obočí. „Pokračujte, prosím," vyzval Rodina. „Jak víte, jednomu členovi týmu, který zorganizoval a provedl neúspěšný pokus o atentát v Norfolku, se podařilo uniknout," pokračoval Rodin. „Je to žena. Jmenuje se Rebeka Wellsová. Náhodou vím, že se skrývá v Paříži, kde žije s jistým Roderickem Campbellem, britským žoldnéřem. Víím také o její přísaze, že srovná skóre po katastrofě v Norfolku. Pokouší se najít zabijáka schopného zlikvidovat amerického velvyslance." Ředitel, očividně zaujatý, si zapálil cigaretu. „Co kdybychom se přímo spojili s Rebekou Wellsovou a nabídlí jí spolupráci?" navrhl Rodin.

Ředitel se okázale zamyslel. Konečné rozhodnutí samozřejmě učiní výkonná rada a ne on, ale jeho názor bude mít u ostatních členů velkou váhu. Po chvíli prohlásil: „Pochybuji, že by si Rebeka Wellsová mohla dovolit naše služby."

„Souhlasím," řekl Rodin. „Šlo by o jistý druh veřejně prospěšné práce, kterou bychom mohli považovat za výhodnou investici do budoucna."

Ředitel si všiml, že Picasso jeví známky neklidu, a pokynem jí naznačil, že může promluvit.

„Ze zřejmých důvodů nemohu s navrhovanou operací souhlasit," oznámila přítomným. „Podpora protestantských militantních skupin je jedna věc, ale přímá spoluúčast na vraždě amerického velvyslance zcela jiná."

„Chápu, že jste v obtížné pozici, Picasso," uznal Ředitel. „Ale od samého počátku jste věděla, že některé akce zaštiťované touto organizací mohou kolidovat s vašimi úzkými osobními zájmy. Takový je ovšem duch spolupráce ztělesňovaný Společností."

„Chápu, Řediteli."

„A jestli výkonná rada dá této operaci své požehnání, nesmíte učinit nic, co by zabránilo jejímu úspěšnému provedení."

„Máte mé slovo, Řediteli."

„Výborně," usmál se Ředitel a rozhlédl se po místnosti. „Kdo je pro návrh, nechť zvedne ruku a řekne ano."

Jednání skončilo s východem slunce. Členové výkonné rady jeden po druhém opouštěli vilu a vraceli se přes ostrov do Chory. Picasso se zdržela, aby si soukromě promluvila s Ředitelem.

„Ta událost v Hartley Hall," začal Ředitel chladným odměřeným tónem a s pohledem upřeným na slunce stoupající nad obzor. „To byla past, že, Picasso?"

„Bylo to především důležité vítězství naší zpravodajské služby. Naši pomlouvači už nebudou moci tak snadno rozhlašovat, že jsme s koncem studené války ztratili smysl existence a jenom tápeme." Picasso se odmlčela a pak opatrně dodala: „Domnívám se, že právě takové výsledky jsou cílem této organizace."

„Zajisté." Ředitel se neznatelně pousmál. „Měla jste plné právo zasáhnout proti Brigádě svobodného Ulsteru, abyste podpořila své zájmy a posílila svou pozici. Jenže teď se Společnost rozhodla pomoci Brigádě provést určitý specifický úkol, odstranění velvyslance Cannona, a vy nesmíte stát této akci v cestě."

„Rozumím, Řediteli."

„Navíc je zde jedna záležitost, ve které nám můžete pomoci."

„O co se jedná?"

„Mám v plánu pověřit tímto úkolem Října," odpověděl Ředitel. „Zdá se, že Michael Osbourne vyrazil na křížovou výpravu, jejímž cílem je Října najít a zlikvidovat."

„Má pro to oprávněné důvody."

„Myslíte kvůli Sáře Randolphové?"

„Ano."

Ředitel nasadil zklamaný výraz. „Osbourne působí jako velmi schopný důstojník," povzdechl si, „ale tahle fixace na pomstu za minulost, nad tím zůstává rozum stát. Kdy tomu chlapovi koneč-

ně dojde, že na té záležitosti nebylo nic osobního, že šlo čistě o obchod?"

„Obávám se, že to tak brzo nebude."

„Zjistil jsem, že Osbourne byl pověřen pátráním po Říjnoví."

„To je pravda, Řediteli."

„Možná by všem zúčastněným prospělo, kdybyste ho pověřila jinými úkoly. Zpravodajský důstojník jeho nadání a schopností se jistě výborně uplatní kdekoliv jinde."

„Naprosto s vámi souhlasím."

Ředitel si lehce odkašlal. „Snad by bylo nejlepší, kdyby Osbourne zůstal vůbec mimo hru. V té záležitosti se sestřelením letadla společnosti TransAtlantic se k nám dostal dost blízko. Na můj vkus až příliš blízko.“

„Proti tomu nemám žádné námitky, Řediteli.“ „Výborně. Jsme dohodnutí.“

Dafne chtěla slunce a Ředitel váhavě svolil, že stráví zbytek dne před návratem do Londýna na ostrově. Ležela na terase, dlouhé štíhlé tělo vystavené pronikavým paprskům. Ředitele pohled na ni nikdy neunavil. Dávno pozbyl schopnost milovat se s ženou (domníval se, že za jeho impotenci mohou dlouhé roky života naplněného snahou ochránit vlastní a odhalit cizí tajemství, života ve lži a přetvářce), a tak obdivoval Dafne, jako člověk obdivuje krásný obraz nebo sochu. Byla jeho nejvzácnějším, nej-cennějším vlastnictvím.

Navzdory svému vyrovnanému, někdy až flegmatickému chování byl Ředitel od přírody netrpělivý a uprostřed odpoledne usoudil, že si už užil slunce a mořského vzduchu víc, než dokáže snést. Kromě toho byl mužem činu a nemohl se dočkat, až se zase pustí do práce. Ještě před soumrakem odjeli na letiště. Večer, když se Ředitelovo letadlo odlepilo od země a zamířilo na severozápad, bělostnou vilu nad útesy mysu Mavros roztrhala série výbuchů.

Stavros, majitel realitní kanceláře, dorazil jako první. Mobilním telefonem zavolal hasiče a pak už se jen zoufale díval, jak plameny pohlcejí vilu. Monsieur Delaroche mu nechal pařížské telefonní číslo. Stavros je vytočil a hledal slova, jak oznámit klientovi

zlou zprávu, že jeho milovaný domov nad zátokou Panormos lehl popelem.

Telefon zazvonil jenom jednou a ozval se hlas z magnetofonu. Stavros uměl francouzsky natolik, aby pochopil, že linka byla odpojena. Stiskl tlačítko a přerušil spojení.

Ještě chvíli pozoroval marné úsilí hasičů, a pak se vrátil do Ano Mery a vešel do místní hospůdky, aby stálým hostům popíjejícím víno a přikusujícím k němu chléb a olivy, vylíčil, co se stalo.

„Na tom chlápku, co si říkal Delaroche, bylo vždycky něco divného," uzavřel své vyprávění. Stáhl tvář do pokřiveného úšklebku a zahleděl se do zamlžené skleničky domácí pálenky. „Věděl jsem to od okamžiku, kdy jsem ho poprvé uviděl."

32 KAPITOLA

PAŘÍŽ

Rebeka Wellsová se ubytovala ve zpustlém činžovním domě několik ulic od nádraží v pařížské čtvrti Montparnasse. Po útěku z Norfolku se většinou zdržovala ve svém úděsném bytě a sledovala televizní programy ve francouzštině, které nerozuměla. Čas od času si poslechla zprávy v rozhlase. Brigáda svobodného Ulsteru byla rozprášena. Její vinou.

Potřebovala vypadnout, potřebovala na vzduch. Zvedla se z rozvrzaného gauče a přistoupila k oknu. Zataženo. Jako obvykle. Hrůza. Dokonce Ulster je v březnu příjemnější než Paříž. Zašla do koupelny a podívala se do zrcadla. Zíral na ni cizí člověk. Bohaté husté černé vlasy zničené peroxidovou kúrou ještě z Norwiche. Pleť zažloutlá nedostatkem vzduchu a přemírou nikotinu. Pod očima temné kruhy, jako kdyby dostala výprask.

Natáhla si koženou bundu a zastavila se u dveří ložnice, za nimiž zaslechla jasný kovový zvuk. No jo, zase činky, pomyslela si a zaklepala. Roderick Campbell otevřel a opřel se o rám, bez košile, štíhlé vypracované tělo lesklé potem. Campbell byl původem Skot. Sloužil nějakou dobu v britské armádě, ale pak dal přednost kariéře námezdního žoldáka a pašeráka zbraní v Africe a Jižní Americe. Nosil nakrátko ostříhané černé vlasy a kozí bradku a měl potetované paže a hrudník. Na posteli ležela nahá prostitutka a hrála si s jednou z jeho mnoha pistolí.

„Jdu ven," oznámila Rebeka. „Potřebuju na vzduch."

„Dej na sebe pozor," nabádal ji Campbell s protáhlou výslovností své rodné Vysočiny. „Chceš společnost?"

„Ne, díky."

„Tak si vezmi aspoň tohle." Podal jí pistoli.

Výtah zase nefungoval; Rebeka seběhla po schodech a vyšla na ulici. Bože, to je úleva, vypadnout z toho pelechu! Zlobila se na Kylea Blakea, že ji poslal sdílet úkryt s mužem jako Campbell. Ale mohlo to být horší,

pomyslela si. Ted' mohla sedět ve vězení nebo ležet v rakvi jako ostatní. Zima se jí najednou zdála velmi příjemná a dlouho se procházela ulicemi. Často se zastavovala u výkladních skříní a sledovala dění za sebou, aby se přesvědčila, že ji nikdo nesleduje.

Poprvé po mnoha dnech pocítila nefalšovaný hlad. Zašla do zastrčené kavárničky a svou chatrnou francouzštinou si objednala omeletu se sýrem a *café crème*. Zapálila si cigaretu a vyhlédla oknem na ulici. Uvažovala, jestli to už bude pořád takové - žít v cizím městě, obklopená lidmi, které nezná.

Chtěla dokončit, co začali; přála si smrt velvyslance Douglase Cannona. Věděla, že Brigáda svobodného Ulsteru již není schopna tento úkol zvládnout; vzato do důsledku Brigáda svobodného Ulsteru již v podstatě neexistovala. Má-li velvyslanec Douglas Cannon zemřít, musí ho zabít někdo jiný. Požádala o pomoc Rodericka Campbella. Zná lidi, jaké potřebuju, uvažovala, muže, kteří se zabíjením živí, kteří vraždí jen pro peníze.

Když jí číšník přinesl omeletu, Rebeka se rychle pustila do jídla. Už zapomněla, kdy naposled jedla poctivou stravu. Dojedly a zapila poslední sousto bagety kávou. Číšník, který procházel kolem, pozvedl údivem obočí, když viděl prázdný talíř. „Měla jsem velký hlad," vysvětlila Rebeka stydlivě. Zaplatila a opustila kavárnu. S límcem bundy přitáženým těsně ke krku kráčela tichými ulicemi Montparnassu. Za chvíli za sebou zaslechla auto. Zastavila se u telefonního automatu a předstírala, že vytáčí číslo, zatímco po očku pozorně sledovala automobil - černý sedan značky Citroen, vpředu dva muži, vzadu jeden. Policie? Francouzská zpravodajská služba? Nebo přátelé Rodericka Campbella? Možná úplně neškodní lidé.

Přidala do kroku a navzdory panujícímu chladu se začala silně potit. Řidič citroenu přidal plyn a hukot motoru zesílil. Proboha, zděsila se Rebeka, oni mě přejedou! V okamžiku, kdy se ohlédla, ji auto minulo a několik metrů před ní zastavilo.

Otevřely se zadní dveře a vyklonil se z nich muž celý v černém. „Dobrý den, slečno Wellsová," pozdravil ji.

Rebeka se zděšeně zastavila a zadívala se na něho. Měl světlé napomádované vlasy sčesané dozadu a snědou opálenou pleť. „Nastupte si, prosím. Nebylo by rozumné a taky bezpečné, kdybychom spolu mluvili jen tak na ulici."

Muž hovořil jazykem vzdělaného Angličana.

„Kdo jste?" vyhrkla Rebeka.

„Nejsme policisté ani rozvědka, jestli vám jde o tohle," zněla uklidňující odpověď. „Ve skutečnosti stojíme na opačné straně barikády, jak se říká."

„Co ode mě chcete?"

„Jde spíše o to, co chcete vy."

Rebeka váhala.

„Prosím vás, nemáme moc času," pobídl ji blondýn a natáhl k ní ruku.

„A nemusíte se bát, slečno Wellsová. Kdybychom vás chtěli zabít, už byste byla mrtvá."

Odvezli ji do činžovního domu na rue Tournefort v pátém pařížském okrsku. Blondýn odjel v citroenu; holohlavý růžolící muž jí odebral Campbellovu pistoli a odvedl ji do bytu, v němž se vznášel neurčitý pach jen zřídka užívaného přechodného bydliště. Pohodlný nábytek vybírala mužská ruka - černá křesílka a židle rozestavěné kolem konferenčního stolku se skleněnou deskou, v dřevěných policích vedle historických a životopisných románů thrillery amerických a anglických spisovatelů. Na jinak holých zdech se nezřetelně rýsovaly obdélníky v místech, kde kdysi visely zarámované obrazy. Plešatý muž zavřel dveře a vyťukal do klávesnice šestimístný kód, kterým pravděpodobně uvedl do chodu poplašný systém. Pak bez jediného slova pokynul rukou a odvedl Rebeku do pokoje.

Místnost - až na světlý pruh pod oknem, kam pronikalo pootevřenými žaluziemi trochu jasu deštivého odpoledne - tonula ve tmě. Jakmile se dveře zavřely, promluvil z temnoty mužský hlas, suchý a precizní hlas muže, který se nerad opakuje.

„Dozvěděli jsme se, že hledáte někoho, kdo by byl schopen zabít amerického velvyslance v Londýně. Domníváme se, že bychom vám mohli pomoci."

„Kdo jste?"

„Do toho vám nic není. Ale mohu vás ujistit, že jsme schopní a ochotní provést akci, jakou máte na mysli. A mnohem efektivněji, než jste to předvedli vy v Hartley Hall."

Rebeka se zachvěla vztekem, což muž mezi stíny určitě vycítil.

„V Norfolku jste se bohužel nechali nachytat, slečno Wellsová. Vlezli jste jako ovce do pastí nastražené Ústřední zpravodajskou službou a MI5. Muž, který operaci řídil, byl velvyslancův zeť, který pracuje pro CIA. Jmenuje se Michael Osbourne. Mám pokračovat?"

Rebeka přikývla.

„Jestli přijmete nabízenou pomoc, vzdáme se obvyklého honoráře. Ujišťuji vás, že za takovou práci si účtujeme docela slušnou částku, která podle mého názoru dalece překračuje finanční možnosti organizace, jako je Brigáda svobodného Ulsteru.“

„Chcete to udělat zadarmo?“ zeptala se Rebeka nevěřičně.

„Přesně tak.“

„A co chcete ode mě?“

„V příslušný okamžik se přihlásíte k odpovědnosti za atentát.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

„A až bude po všem?“

„Nemáte k nám žádné další závazky,- samozřejmě kromě toho, že se nikomu za žádných okolností nezmíníte o našem partnerství. Pokud něco o naší dohodě komukoliv prozradíte, vyhrazujeme si právo přikročit k odvetným, lépe řečeno trestným opatřením.“

Muž se na okamžik odmlčel, aby dodal varování patřičný důraz.

„Až akce skončí, možná nebudete mít tak docela volnost pohybu,“ pokračoval hlas z šera. „Pokud byste si přála, můžeme vám nabídnout služby, jejichž využitím si uchováte osobní svobodu. Můžeme vám opatřit falešné cestovní doklady. Můžeme vám pomoci změnit vzhled. Máme kontakty na vlády některých

zemí, které jsou ochotny za peníze nebo jiné služby poskytnout ochranu uprchlíkům. Opakuji, že jsme připraveni nabídnout vám tyto služby zcela zdarma.“

„Proč?“ nechápala Rebeka. „Proč to chcete udělat zadarmo?“

„My nejsme dobročinná organizace, slečno Wellsová. Chceme s vámi spolupracovat, protože nás spojují společné zájmy.“ Cvaknutí zapalovače na okamžik odhalilo část obličeje, než se místnost zase ponořila do tmy. Stříbrné vlasy, bledá pleť, tvrdý výraz kolem úst, ledově chladné oči. „Obávám se, že pobyt v Paříži pro vás není nadále bezpečný,“ pokračoval hlas. „Francouzské úřady vědí o vaší přítomnosti.“

Rebeka se cítila, jako kdyby jí někdo polil záda studenou vodou. Z pomyšlení, že by ji zatkli a poslali v poutech zpátky do Británie, se jí zvedl žaludek.

„Musíte okamžitě opustit Francii,“ naléhal hlas. „Doporučuji vám Bahrajn. Velitel tamních bezpečnostních sil je můj starý kolega. Tam budete v bezpečí a v březnu existují na zeměkouli nepříjemnější místa než Perský záliv. V této roční době je tam fantastické počasí.“

„Nemám zájem strávit zbytek života vyleháváním vedle bazénu kdesi v Bahrajnu.“

„Co se tím pokoušíte naznačit, slečno Wellsová?“

„Že se chci zapojit do akce,“ odpověděla Rebecka. „Přijímám vaši pomoc, ale chci být u toho a dívat se, jak ten člověk umírá.“

„Máte potřebný výcvik?“

„Ano,“ zněla prostá odpověď.

„Už jste někoho zabila?“

Rebecke se vybavila noc před dvěma měsíci, kdy ve stodole u statku v hrabství Armagh zastřelila Charlieho Batese. „Ano,“ odpověděla vyrovnaným tónem. „Člověka jsem už zabila.“

„Muž, kterému chceme tento úkol přidělit, dává přednost individuální akci. Věřím však, že pochopí, že by bylo moudré přibrat si tentokrát partnera.“

„Kdy mám odjet?“

„Dnes večer.“

„Chtěla bych se ještě vrátit do svého bytu a vzít si pár věcí.“

„Obávám se, že to nebude možné.“

„A co Roderick? Co si pomyslí, když bez vysvětlení zmizím?“
„Starost o Rodericka Campbella přenechte nám.“

Světlovlasý muž v citroenu odjel zpátky do čtvrti Montparnasse a zaparkoval před činžovním domem, kde bydlel Roderick Campbell. Vystoupil z auta a přešel ulici. Předtím ukradl Rebecke klíče; jedním z nich teď otevřel vchod v přízemí a po schodech vyběhl do prvního patra. Vytasil automatickou pistoli s tlumičem, zasunutou za opaskem na zádech, tiše odemkl dveře a vešel do bytu.

33 KAPITOLA

AMSTERDAM

Předpověď počasí pro holandské pobřeží byla na březen docela slušná, a tak Delaroche časně ráno vyvezl před dům své italské silniční kolo a vyrazil směrem na jih. Na sobě měl dlouhé černé elastické cyklistické kalhoty a bílý bavlněný rolák pod ostře žlutým tričkem, dost těsným, aby se netřepotalo ve větru, a dost volným, aby si mohl do levého podpaždí schovat automatickou berettu. Přes Bloembollenstreek, největší květinářskou oblast v Holandsku, ujížděl k Leidenu. Vypracované nohy se mocně opíraly do pedálů a bez patrného úsilí hnaly kolo mezi poli, již teď rozkvetlými všemi barvami.

Jistou dobu se jeho zrak nechával ukolébat krásami holandské krajiny - náspy, hráze a kanály, větrné mlýny a květinové lány -, ale pak se mu před očima objevil obličej Maurice Leroux. Doktor ho minulou noc navštívil ve snu; stál před ním bílý jako sněhová závěj s dvěma krvavými otvory v hrudi, na hlavě pořád svůj směšný baret.

Mně můžete věřit. Už jsem pracoval s mnoha muži, jako jste vy.

Delaroche projel Leidenem a zastavil se na oběd v zahradní restauraci na břehu Rýna. Tady, jen několik kilometrů od ústí do Severního moře, se řeka zužovala a zpomalovala, zcela nepodobná horské bystřině nedaleko pramene vysoko v Alpách nebo širokému veletoku průmyslových rovin Německa. Objednal si kávu a sendvič se šunkou a sýrem.

Neschopnost zapudit z podvědomí Lerouxův obraz ho znervózňovala. Obvykle trpěl podobnými představami jen pár dní po splnění úkolu, ale dnes už od zabití Leroux uplynul týden a Delaroche stále viděl před svým duševním zrakem jeho tvář.

Vzpomínal na muže jménem Vladimír. Delaroche věděl, že ho KGB hned po narození odebrala matce a otci, aby se sama postarala o jeho výchovu. Vladimír se stal celým jeho světem. Naučil ho jazyky i špionážní řemeslo. A než ho naučil, jak zabíjet, pokusil se mu vštípit základní znalosti o životě. Varoval ho před tím, co ho dříve či později postihne. *Jednoho dne připravíš někoho o život a ten člověk tě začne pronásledovat*, řekl tehdy pěstoun. *Bude s tebou jíst, dělit se o postel.*

Až se to stane, máš nejvyšší čas opustit řemeslo, protože muž, který vidí duchy, se už nemůže chovat jako profesionál.

Delaroche zaplatil účet, opustil restauraci, vsedl na kolo a zamířil k moři. Počasí se zhoršilo - nebe se zataáhlo, vzduch ochladil. Celou cestu do Haarlemu musel bojovat proti silnému větru.

Možná měl Vladimír pravdu. Asi je nejvyšší čas, aby vypadl ze hry - dříve, než ho hra dostihne a pohltí. Mohl by se vrátit do Středomoří a trávit dny malováním, cyklistickými vyjíždkami a pitím vína na terase a poslat k čertu nejen Vladimíra a svého otce, ale i Ředitele a všechny ostatní, kdo ho do zabijáckého řemesla navezli a donutili ho vést takový život, jaký vede. Třeba by si mohl najít i ženu, takovou jako Astrid Vogelová, ženu, která by v hlavě nosila dost vlastních nebezpečných tajemství, aby se jí mohl svěřit s těmi svými.

Již jednou v minulosti chtěl své práce zanechat - s Astrid plánovali odchod do výslužby a společný život v ústraní -, ale po její smrti ztratily veškeré plány smysl a Ředitel ho navíc oslovil se štědou nabídkou, jaká se neodmítá. Ovšem pro Společnost nezabýjel z přesvědčení, pracoval pro Ředitele nejen proto, že za to dostával obrovskou spoustu peněz, ale tento muž mu navíc poskytoval velmi účinnou ochranu před nepřáteli. Delaroche chápal, že kdyby Společnost opustil, zůstal by na holičkách a všemi opuštěný. Musel by se o svou bezpečnost starat sám, nebo si najít jiného ochránce.

Vjel do Haarlemu a přejel most přes řeku Spaarne. Od Amsterdamu ho dělilo pětadvacet kilometrů, pěkná projížďka po březích Severomořského kanálu. Teď mu vítr foukal do zad a silnice byla rovná a hladká, a tak mu jízda do města trvala pouze něco přes půl hodiny.

V ulicích cestou k Heerengrachtu už nespěchal. Opatrně došel ke svému bytu a prověřil značky, které by mu prozradily, že za jeho nepřítomnosti vnikl dovnitř nezvaný host. Přede dveřmi ležel další narychlo načmáraný vzkaz od neúnavné Němky. *Kdy tě zase uvidím, ty zrádče? Eva.*

Delaroche zapnul počítač a připojil se na internet. V elektronické schránce našel jednu e-mailovou zprávu. Otevřel soubor a vyťukal své přístupové heslo. Vzkaz od Ředitele. Zítra se s ním má sejít v amsterdamském Vondelparku.

Odepsal, že se na schůzku určitě dostaví.

Následující den ráno Delaroche pomalu procházel mezi stánky na městském centrálním tržišti. Proplétal se mezi koši přetékajícími ovocem, rybami naloženými v Severním moři, holandskými sýry a čerstvě nařezanými květinami a úzkostlivě sledoval prostor za sebou. Uklidněn, že ho nikdo nesleduje, zamířil od tržnice k Vondelparku, rozsáhlé veřejné zahradě nedaleko amsterdamské Muzejní čtvrti. Po chvíli spatřil Ředitele. Seděl na lavičce u kachního rybníčku, vedle něj vysoká jamajská dívka.

Po plastické operaci, kterou Delaroche podstoupil v Aténách, ho Ředitel ještě neviděl. Muž s krycím jménem Říjen si nepotrpěl na zábavné žertíky - život v izolaci a soustavná nutnost utajení mu neposkytly příležitost vypěstovat si smysl pro humor -, ale teď se rozhodl, že si ze svého chlebodáře vystřelí, aby otestoval kvalitu Lerouxovy práce.

Strčil si do úst cigaretu, nasadil sluneční brýle, zamířil k Řediteli a holandsky ho požádal o oheň. Ředitel mu podal těžký stříbrný zapalovač. Delaroche si zapálil a vrátil zapalovač. „*Dank u,*“ poděkoval. Muž nepřítomně přikývl a schoval zapalovač do kapsy pláště.

Delaroche odešel po stezce o několik desítek metrů do hloubi parku, ale za pár minut se vrátil a přisedl si k Řediteli. V klidu pojídal hrušku, kterou si koupil na trhu, a mlčel. Čekající pár nakvašeně vstal a vybral si jinou lavičku. Delaroche se za nimi chvíli zvědavě díval, pak se zvedl a znovu se posadil vedle nesourodé dvojice.

Ředitel se zamračil. „Poslyšte, nevadilo by vám...”

„Myslím, že jste se se mnou chtěl sejít.“ Zabiják si sundal sluneční brýle.

„Proboha svatého,” vydechl Ředitel. „Jste to opravdu vy?”

„Obávám se, že ano.”

„No, jste dost ošklivý. Už se nedivím, že jste toho chudáka zabil.”

„Mám pro vás zakázku.”

Ředitelovy oči tékaly na všechny strany, když dvojice mužů postupovala v tandemu po stezce v parku. Sám začínal jako pěšák v terénu - SOE ho vysadilo za druhé světové války do Francie jako parašutistu a pak řadu let řídil z Berlína agenty pracující proti zemím východního bloku - a jeho profesionální instinkty neztratily nic z bývalé ostrosti.

„Sledujete situaci v Severním Irsku?” zeptal se Ředitel.

„Čtu noviny.”

„V tom případě víte, že protestantská teroristická skupina zvaná Brigáda svobodného Ulsteru se neúspěšně pokusila zavraždit amerického velvyslance u dvora svatého Jakuba Douglase Cannona.“

Delaroche přikývl. „Ano, četl jsem o tom.“

„Ale co nevíte, je skutečnost, že vražedné komando vlezlo rovnou do pasti nastražené MI5 a CIA. Příslušník Ústřední zpravodajské služby odpovědný za americkou stránku operace byl váš starý známý.“

Delaroche probodl Ředitele očima. „Osbourne?“

Dotázaný přikývl. „Snad vám ani nemusím zdůrazňovat, že Brigáda svobodného Ulsteru si velmi přeje zlikvidovat velvyslance i jeho zetě. A my jsme se zavázali, že tu práci za ně odvedeme.“

„Co tím sledujete?“

„Brigáda svobodného Ulsteru si přeje podkopat a zničit mírový proces, a na rovinu řečeno, my také. Mír škodí obchodu. Za necelé dva týdny, na Den svatého Patrika, pořádá prezident Beckwith v Bílém domě setkání severoirských představitelů. Douglas Cannon se ho pochopitelně zúčastní.“

„Víte to určitě?“

„Máme stoprocentně spolehlivý zdroj. Američané dokážou dokonale ochránit své velvyslance v zahraničí, ale na domácí půdě už tak dobří nejsou. Cannonova ochrana, pokud vůbec nějakou bude mít, bude zredukována na minimum. Profesionál vašich schopností a zkušeností by měl bez problémů splnit podmínky kontraktu.“

„Mám na vybranou?“

„Dovolte, abych vám připomněl, že vám platím značné částky a poskytuji vám ochranu,“ řekl Ředitel chladně. „Vy pro mě za to zabíjíte. Jednoduché uspořádání, nemyslíte?“

Delaroche věděl, že tento muž využije všech dostupných prostředků, aby dosáhl svého cíle.

„Abych byl upřímný, domníval jsem se, že se s radostí chopíte další příležitosti zkřížit meč se starým protivníkem,“ dodal Ředitel.

„Co vás k té domněnce vedlo?“

„Pomsta za smrt Astrid Vogelové. Udivuje mě, že jste ještě Osbournea nezabil na vlastní pěst.“

„Nezabil jsem ho, protože mě nikdo nenajal, abych to udělal,“ ohradil se Delaroche. „Jsem atentátník, ne vrah.“ „Mnoho lidí mezi těmi dvěma pojmy nevidí žádný rozdíl, ale chápu vaše stanovisko a respektuji je. Slouží vám ke cti. Ovšem Osbourne představuje nadále závažnou hrozbu pro vaši bezpečnost. Spal bych lépe, kdybych věděl, že už není mezi námi.“

Delaroche se zastavil a otočil se k Řediteli. „Dva týdny není moc času. Zejména na práci ve Spojených státech.“

„Ale určitě je to dost času pro vás.“ Zabiják přikývl. „Udělám to.“

„Výborně.“ Ředitel se usmál. „A teď, když jsme se dohodli, že kontrakt přijímáte, vás musím upozornit na jeden háček. Byl bych rád, kdybyste si pro tentokrát přibral partnera.“ „Nespolupracuju s lidmi, které neznám.“ „Chápu vás, ale přesto vás žádám, abyste v tomto případě učinil **výjimku**.“ „Kdo je to?“

„Především je to žena. Jmenuje se Rebeka Wellsová. Přežila neúspěšný pokus Brigády svobodného Ulsteru o atentát na Douglase Cannona v Anglii.“

„Amatérka,“ ušklíbl se Delaroche.

„Ostřílená profesionálka,“ opravil ho Ředitel, „která již prolila krev. Jsme přesvědčeni, že z politických důvodů je žádoucí, aby se na akci podílela. Věřím, že nakonec oceníte možnost s ní spolupracovat.“

„A když odmítnu?“

„V tom případě se obávám, že vám budu muset pozastavit plat a odtáhnout ochrannou ruku, kterou nad vámi držím.“

„Kde je?“

Ředitel ukázal na konec pískem vysypané stezky. „Jděte asi sto metrů tímto směrem. Sedí na lavičce. Blond vlasy, v rukou poslední vydání magazínu *Die Welt*. Začnu připravovat materiály a zařídím váš transport do Ameriky. Dokud se s vámi nespojím, zůstaňte tady v Amsterdamu.“

S těmito slovy se Ředitel otočil a rozplynul se v mlze halící Vondelpark.

Delaroche si v malém stánku se suvenýry koupil mapu centra Amsterdamu. Posadil se na vedlejší lavičku a zadíval se na světlavou ženu, která si s hraným zájmem prohlížela časopis. Nezajímal se ani tak o ni jako spíš o to, co se děje kolem ní. Dvacet minut si ukládal do paměti obličej a pátral po známkách sledování. Zdálo se, že je sama, ale Delaroche si chtěl být stoprocentně jistý. Zakroužkoval na mapě jisté místo, vstal a přistoupil k ní. „Setkáme se přesně za dvě hodiny,“ utrousil tiše a podal jí složenou mapu. „Neustále se pohybujte a ne abyste přišla o minutu dříve.“

Zakroužkovaným místem byl národní památník na náměstí Dam. Rebeka Wellsová se v parku zdržela asi třicet minut; procházela se mezi záhony a malebnými jezírky. Jednou se zkušeně otočila do protisměru a Delaroche byl nucen uchýlit se na toaletu, aby ho nespátřila.

Z parku se vydala k Van Goghovu muzeu. U okénka vedle hlavního vchodu si koupila vstupenku a vešla dovnitř. Delaroche

ji v přeplněném muzeu mohl bez potíží sledovat. Van Gogh patřil k malířům, kteří ho zpočátku nejvíce ovlivnili; Delaroche se nechal unést pohledem na malířův obraz, který si velmi oblíbil - *Vrány v pšeničném poli* - a žena se mu ztratila. Objevil ji za několik minut; postávala před *Pokojem v Arles* a zdálo se, že ji na plátně hýřícími barvami, jímž umělec oslavil klid domova, něco nesmírně zaujalo.

Vyšla z muzea a bloumala kolem Singelu, až ji nohy donesly k řece Amstel. A pak náhle naskočila do projíždějící tramvaje. Delaroche si zastavil taxi a sledoval ji.

Dojela tramvají na Leidenské náměstí a posadila se v zahrádce kavárny nedaleko hotelu American. Za chvíli jí číšník přinesl kávu a talířek se sladkým pečivem. Delaroche ji pozoroval z restaurace na druhé straně kanálu. Zaplatila a vstala, ale místo aby odešla po chodníku, rychlým krokem zmizela v kavárně.

Delaroche spěšně přešel po mostě a holandsky se zeptal číšníka, jestli neviděl jeho přítelkyni. „Irka s odbarvenými vlasy," upřesnil. Číšník pokynul k toaletám. Delaroche zaklepal na dveře. Odpovědělo mu mrtvé ticho, a tak otevřel - žena ta tam. Nahlédl do kuchyně a uviděl služební východ, který vedl do úzké uličky. Proběhl kuchyní, nevšímaje si protestů kuchařů, a vyšel do uličky. Po světlavé ženě ani památky.

Odjel tramvají na místo schůzky a našel ji usazenou vedle jednoho ze lvů u paty národního památníku. Podívala se na hodinky a usmála se. „Kde jste? Už jsem si o vás dělala starosti."

„Nikdo vás nesleduje," odpověděl a posadil se vedle ní, „ale pohybuje se jako amatér."

„Přece jsem vás ztratila, nebo ne?"

„Byl jsem sám a šel jsem pěšky. Osamělému pěšákovi dokáže uniknout každý."

„Tak poslouchejte, vy parchante," vybuchla. „Já pocházím z Portadownu v Severním Irsku. Přestaňte mě srát. Je mi zima, jsem unavená a mám těchhle sraček až po krk. Ten starouš řekl, že mě někde ubytujete. Tak zvedněte laskavě zadek a jdeme."

Kráčeli mlčky podél Princeznina kanálu, až došli ke *Kristě*. Delaroche seskočil na zadní palubu a natáhl ruku, aby jí pomohl.

Rebeka zůstala stát na chodníku a dívala se na něj, jako kdyby ho považovala za blázna. „Jestli si myslíte, že mě dostanete na nějakou podělanou kocábku...”

„Není to žádná kocábka," odsekl Delaroche. „Chyťte se mě za ruku a pojd'te, než se naštvu."

Seskočila bez jeho pomoci a dívala se, jak odemyká visací zámek na padacích dvířkách a sestupuje. Následovala ho po schůdkách do kajuty a rozhledla se po pohodlném nábytku a praktickém vybavení.

„To je vaše loď?" zeptala se.

„Patří mému příteli."

Zkusila vypínač jedné z lamp, ale nic se nestalo. Delaroche se vrátil na palubu, vytáhl elektrický kabel a zapojil ho do veřejně přístupné zástrčky na sloupku u chodníku. Za okamžik se kajuta *Kristy* rozzářila teplým světlem.

„Máte nějaké peníze?" otázal se Delaroche, když se vrátil dolů.

„Starý pán mi nějaké dal," odpověděla. „Mimochodem, kdo to je?"

„Říká se mu Ředitel."

„Ředitel čeho?"

„Ředitel organizace, která vám pomáhá odstranit velvyslance."

„Jak se ta organizace jmenuje?"

Delaroche mlčel.

„Vy nevíte, jak se jmenuje?"

„Vím," odpověděl po krátkém zaváhání.

„Víte také, komu patří?"

„Rozhodl jsem se to zjistit."

Rebeka prošla kajutou a posadila se na okraj Astridiny postele. Delaroche zapnul malé elektrické topení.

„Máte nějaké jméno?" zeptala se.

„Někdy," zněla vyhyčbavá odpověď.

„Jak vás mám oslovovat?"

„Můžete tady zůstat až do našeho odjezdu do Ameriky," ignoroval její otázku Delaroche. „Budete potřebovat čisté šaty a nějaké jídlo. Něco vám odpoledne přinesu. Kouříte?"

Přikývla.

Muž jí hodil balíček cigaret. „Koupím další.“ „Díky.“

„Znáte jiný jazyk kromě angličtiny?“ „Ne.“

Delaroche si ostře povzdechl a potřásl hlavou. „V Severním Irsku jsem žádný cizí jazyk nepotřebovala.“ „Tohle není Severní Irsko,“ opáčil. „Nemůžete aspoň udělat něco s tím svým přízvukem?“

„Co je na mém přízvuku špatného?“ „To si zrovna můžete uvázat kolem krku oranžovou šálu.“ „Dokážu mluvit jako rodilá Angličanka.“ „Tak to laskavě udělejte, ano?“ S těmito slovy ji Delaroche opustil. Jeho boty zaduněly na schůdkách a za okamžik za ním zapadla padací dvířka.

34 KAPITOLA

ÚSTŘEDÍ CIA - WASHINGTON

Týden poté, co se Delaroche sešel s Ředitelem, se Michael Osbourne poprvé od svého návratu z Londýna objevil v protiteroristickém centru. U vstupu vyťukal bezpečnostní kód a vešel. Carter seděl za svým psacím stolem a očividně podrážděný se skláněl nad hromádkou memorand. Vzhlédl k Michaelovi a zamračil se. „Vida, vida, sir Michael se uráčil nás pocítit svou vzácnou přítomností.“

„Je to čestný rytířský titul. Pro příště prosím oslovovat Vaše Výsosti.“

Carter se usmál. „Vítej doma. Chyběl jsi nám. Všechno v pořádku?“

„Nemohlo být líp.“

„Máš deset minut, aby ses dostal do obrazu. Pak tě chci i s Cynthií ve své kanceláři.“

„Tak jo. Na shledanou za půl hodiny.“

Michael prošel bulvárem Abú Nidala do své kóje. Jeden z místních vtipálků mu pověsil na stěnu velkou britskou vlajku a z ukrytého kazetového magnetofonu se tiše linulo *God Save the Queen*.

„Velmi vtipné," křikl Michael na celý sál.

Vzápětí se objevil Blaz se Stephenem, následovaní Cynthií Martinovou a Gigabajtem. „Snažili jsme se to tady pro vás trochu vylepšit, sire Michaeli," vysvětloval Blaz. „Prostě jsme chtěli, abyste se tady necítil jako v CIA, ale spíš jako doma.“

„To bylo od vás velmi laskavé a pozorné," ocenil Michael.

Blaz se Stephenem a Gigabajtem odešli za brumlavého prozpěvování „Náš pán je Angličan". Cynthie se zdržela a posadila se na

židli naproti Michaelovu stolu. „Blahopřeju, Michaeli. Povedl se ti opravdu bravurní kousek.“

„Díky. Tvé pochvaly si skutečně vážím." „Mezi námi, doufala jsem, že spadneš na držku a pořádně si ji natlučeš. Chápej, není v tom nic osobního." „Alespoň jsi upřímná.“

„Přehnaná upřímnost byla vždycky moje slabá stránka." Michael se usmál. „Můj tchán přijede do Washingtonu několik dní před zahájením konference o Severním Irsku v Bílém domě. Chce strávit pár dní s vnoučaty

a sejít se se starými přáteli z Kongresu. Poslední den před konferencí pořádáme malou večeři. Nechceš se připojit? Víím, že Douglas by si tvůj názor na problematiku Severního Irska rád a se zájmem vyslechl." „Přijdu moc ráda."

Michael naškrábal na kus papíru svou adresu a podal ho Cynthii.

„Začínáme v sedm."

„Budu tam," ujistila ho Cynthia a složila papír s adresou. „Sejdeme se u Cartera v kanceláři."

Michael se posadil, zapnul počítač a přečetl si poslední svodky. Hlídka Ulsterské královské policie objevila v hrabství Antrim nedaleko Belfastu automobil naložený metrákem semtexu, který podle všech náznaků patřil odštěpené republikánské skupině zvané Pravá IRA. Michael zavřel soubor a otevřel jiný. V Banbridge v hrabství Down byl zastřelen katolík. Policie z vraždy podezřívá extremistickou protestantskou militantní organizaci Loajalistické dobrovolnické síly. Další zpráva oznamovala, že portadownská lóže Oranžského řádu oznámila plánovanou trasu letošního pochodu. Znovu tvrdě požaduje právo na průchod Garvaghy Road. Zdá se, že letošní pochodová sezona bude stejně konfrontační jako ta loňská, pomyslel si Michael.

Vypnul počítač a odešel do Carterovy kanceláře. Cynthia už tam čekala.

„Doufám, že si vy dva na příštích osmačtyřicet hodin neplánujete žádný soukromý život," zahájil poradu Carter.

„Naše životy patří agentuře, Adriane," usmál se Michael. „Před chvílí jsem měl na drátě Billa Bristola."

„A to máme padnout na zadek, protože mluvíš s prezidentovým poradcem pro otázky národní bezpečnosti?"

„Mohla bys aspoň na chvíli zavřít tu svou nevymáchanou hubu a nechat mě domluvit?" naježil se Carter.

Cynthia Martinová se kousla do rtů a sklopila zrak ke svým poznámkám.

„Beckwith se může z té konference o Severním Irsku podělat," řekl Carter. „Jeho obliba u veřejnosti klesá a chce využít mírový proces, aby získal nějaká procenta navíc."

„No není to krásné?" ušklíbl se Michael. „Jak mu v tom můžeme pomoci?"

„Tím, že se postaráme, aby byl na konferenci dokonale připraven. Měli bychom mu dodat kompletní obraz situace v Ulsteru. Potřebuje znát pozadí konfliktu a detailní informace, které mu umožní kvalifikovaně odhadnout, jak daleko může dotlačit loajalisty a nacionalisty, aby se věci

pohnuly kupředu. A chtěl by také vědět, jestli je za dané situace rozumné, aby se osobně vypravil do Severního Irska na oficiální státní návštěvu."

„Kdy?"

„Pozitíří máte s Cynthií osobně informovat Bristola v Bílém domě."

„Ach, ještě že tak. Už jsem se domníval, že nám dáš nějaký šílený termín," opáčil Michael s neskrývanou ironií v hlase.

„Jestli si vy dva myslíte, že to nezvládnete..."

„Zvládneme."

„To doufám."

Michael s Cynthií vstali.

„Počkej ještě, Michaeli," požádal Carter.

„Pánové si o mně chtějí promluvit za mými zády, co?" řekla Cynthie uštěpačně.

„Jak jsi to uhodla?" zajímal se Carter.

Cynthie se na něho zaškaredila a odešla.

„S obědem si nedělej starosti," upozornil Carter Michaela.

Jídelna Ústřední zpravodajské služby se nachází v sedmém patře za těžkými kovovými dveřmi, které vypadají, jako kdyby vedly do kotelny. Původně sloužila jen vedoucím pracovníkům,

ale pak osobní oddělení dospělo k závažnému objevu, že toto privilegium níže postaveným úředníkům vadí, a otevřelo jídelnu všem zaměstnancům. Technicky vzato si teď mohli dělníci z nádvorní čtyry zajít do sedmého patra a poobědvat s náměstkem ředitele nebo vedoucím divize, ale většina pracovníků agentury pořád dávala přednost velké kantýně v suterénu, kterou láskyplně přejmenovali na „stoku na pomyje", kde si mohli volně poklábosit bez obav, že je vyslechnou jejich nadřízení.

Monika Tylerová seděla u stolku vedle okna s výhledem na husté stromoví lemující břehy Potomaku. Její dva všudypřítomní poskoci známí pod nelichotivými přezdívkami Tydliták a Tydlitek podle postav z Carrollových knih o Alence hnízдили vedle šéfky a svírali v rukou kožené desky tak důležitě, jako kdyby obsahovaly ztracená tajemství dávnověku. Okolní stoly zůstaly prázdné; Monika Tylerová si dokázala kolem sebe vytvořit volný prostor podobně jako psychopat s odjištěným granátem v ruce.

Když Michael s Carterem vešli, Tylerová zůstala sedět a počkala, až se oba muži také posadí. Přicupitala číšnice s jídelními lístky a kartičkami

pro zápis objednávek - hosté v jídelně Ústřední zpravodajské služby si neobjednávají u obsluhy ústně, ale musí pečlivě vyplnit předtištěný formulář a vlastnoručně spočítat útratu. Vtipálci z agentury tvrdí, že se kartičky každý den sbírají a posílají do osobního oddělení k psychologickému vyhodnocení. Carter se během snahy vyplnit poměrně složitý objednávkový formulář marně pokoušel zatáhnout Tylerovou do nezávazného rozhovoru. Michael věděl, že útrata půjde na účet ředitelské kanceláře, a tak si vybral nejdražší položky v nabídce - krevetový koktejl, grilované kraby a jako dezert *crème brulée*. Tylerové vyplnil kartičku Tydliták.

„Teď, když se nám podařilo neutralizovat Brigádu svobodného Ulsteru,“ přistoupila Monika Tylerová nečekaně rovnou k věci, „se domníváme, Michaeli, že přišel čas, abyste opustil pracovní skupinu pro Severní Irsko a věnoval se něčemu užitečnějšímu.“ Michael se tázavě zadíval na Cartera, který jen pokrčil rameny, a zeptal se: „Kdo je to my?“

Tylerová vzhledla od salátu, jako kdyby tu otázku považovala za impertinentní. „Sedmé patro, kdo jiný?“

„Doufal jsem, že se nyní budu moci více věnovat práci na případu Říjen,“ namítl Michael.

„Já mám naopak v úmyslu vás z případu Říjen úplně stáhnout,“ řekla Tylerová.

Michael odstrčil talíř s nedojezenými krevetami a položil ubrousek na stůl. „Součástí naší dohody o mém návratu do agentury bylo ujednání, že mi bude dovoleno věnovat část pracovní doby pátrání po Říjnoví. Proč se teď pokoušíte z této domluvy vycouvat?“

„Budu k vám upřímná, Michaeli. Adrian se domníval, že když vám dovolíme pronásledovat Října, bude to pro vás dostatečně silná pohnutka k návratu do protiteroristického centra. Mně se ovšem ten nápad nikdy moc nezamlouval a stále se mi nelíbí. Znovu jste prokázal, že jste mimořádně schopný důstojník, a já bych byla zpozdlá, kdybych vás nechala pracovat na případu, který sotva může přinést nějaké ovoce.“

„Ale on ovoce *přinesl*, Moniko. Dokázal jsem, že Říjen je stále naživu a pořád pracuje jako nájemný vrah a terorista.“

„Ne, Michaeli, to, že Říjen žije, jste nedokázal. Vy se pouze *domníváte*, že je naživu, a zakládáte svou teorii na zvětšenině záběru ruky. To má k nezpochybnitelnému důkazu ještě hodně daleko.“

„V naší práci se jen zřídka můžeme opírat o nezpochybnitelné důkazy, Moniko.“

„Nepoučujte mě, Michaeli.“

Rozhostilo se ticho, protože přišla servírka a odnesla nádobí po předkrmu.

„Upozornili jsme Interpol," pokračovala Tylerová. „Varovali jsme všechny naše spojence. O moc víc se toho udělat nedá. V dané chvíli se pátrání po Říjnoví stalo policejní záležitostí, a my nejsme policejní organizace."

„Nesouhlasím," namítl Michael.

„V jakém směru?"

„Vy dobře víte, v jakém směru."

Moničini poskoci sebou neklidně zavrtěli a Carter tahal za uvolněnou nit ubrusu. Moniku Tylerovou nic tak nevztevalo jako odpor někoho, kdo stál na žebříčku potravinového řetězce agentury níž než ona.

„Někdo najal Října, aby zabil Ahmada Husajna," hájil svou věc Michael. „Někdo mu poskytuje ochranu, cestovní doklady, peníze. Potřebujeme zjistit, kdo nad ním drží ochrannou ruku. A to je zpravodajská práce, Moniko, ne policejní."

„Znovu opakuji, Michaeli, že vy pouze *předpokládáte*, že Říjen má na svědomí tu vraždu v Káhiře. Mohl to klidně být izraelský agent. Mohl to být Husajnův konkurent z Hamasu nebo z jiné palestinské organizace."

„Mohl to být i kačer Donald, ale nebyl. Byl to Říjen."

„Nesouhlasím." Tylerová se usmála, aby ukázala, že záměrně použila Michaelův způsob vyjádření, a zahleděla se na něho, jako kdyby hledala nejvhodnější místo, kam vrazit dýku.

Michael zatroubil k ústupu. „Jakým úkolem mě chcete pověřit?"

„Mírový proces na Blízkém východě uvázl na mrtvém bodě. Hamas rozmisťuje po Tel Avivu bomby a podle jistých náznaků se Meč z Gazy chystá k akcím v Evropě, což s největší pravděpodobností znamená, že cílem se stanou Američané. Chci, abyste dokončil přípravy na severoirskou konferenci v Bílém domě a pak se vrátil k práci na Meči z Gazy."

„A co když nemám zájem?"

„V tom případě se obávám, že váš návrat do Ústřední zpravodajské služby, byť velmi úspěšný, nebude mít dlouhého trvání."

Morton Dune zastával v agentuře stejné postavení jako „Q" v tajné službě v románech o Jamesu Bondovi. Jako zástupce šéfa technického oddělení se Dune zabýval výrobou stílejších propisovaček a vysokofrekvenčních mikrofónů, které bylo možné ukrýt do přezky na

opasku. Absolvoval elektrotechnickou fakultu Massachusettského technologického institutu a v soukromém sektoru by si vydělal pětkrát tolik v porovnání se svým platem státního zaměstnance, dal však přednost práci v Ústřední zpravodajské službě, protože ho celý život fascinovala technická stránka špiónážního řemesla. Ve volném čase opravoval starodávné fotoaparáty a zbraně, uchovávané v provizorním muzeu CIA. Dune rovněž patřil k nejlepším konstruktérům experimentálních bezmotorových letounů na světě. O víkendech byste ho nejčastěji

našli na Elipse, jak pouští své výtvary kolem Washingtonova pomníku. Kdysi umístil na papírový drak kameru s velmi vysokou rozlišovací schopností a vyfotografoval každý čtvereční centimetr Jižního trávníku u Bílého domu.

„Předpokládám, že na to máš oficiální povolení," řekl Dune, usazený před velkým počítačovým monitorem. Prototyp absolventa MIT - hubený, bledý, jako kdyby bydlel v jeskyni, brýle s drátěnou obroučkou, které mu věčně sklouzávaly na špičku nosu. „Bez schválení tvého nadřízeného to pro tebe nemůžu udělat."

„Přinesu ti tu bumážku později odpoledne, ale ty fotky potřebuju hned."

Dune položil ruce na klávesnici. „Jak že se jmenuje?"

„Říjen. Minulý měsíc jsme zpracovávali jeho portrét pro hlášení Interpolu."

„Jo, už si vzpomínám," řekl Dune a jeho prsty se roztančily nad klávesami. Za okamžik se na obrazovce monitoru objevil Říjnův obličej. „Co s ním mám podle tebe udělat?"

„Domnívám se, že podstoupil plastickou operaci, aby si změnil vzhled. A jsem si docela jistý, že tu práci odvedl francouzský doktor jménem Maurice Leroux."

„Doktor Leroux mohl udělat spoustu věcí, aby ten obličej změnil."

„Můžeš mně jich pár ukázat?" požádal Michael. „Třeba i kompletní sérii? Změň mu účes, přidej vousy, vyplň tváře a tak dál."

„To chvíli potrvá."

„Počkám si."

„Tak se posad. Třeba tam. Ale varuju tě, Osbourne, na nic nesahej."

Těsně po půlnoci dovezla limuzína s řidičem Moniku Tylerovou do komplexu Harbor Place v Georgetownu. Tělesný strážce jí otevřel dveře a

doprovodil ji přes halu do výtahu a pak až k prahu jejího apartmánu, kde zůstal stát za dveřmi, zatímco Tylerová vešla dovnitř.

Napustila si vodu do obrovské vany a svlékla se. Ředitel byl známý jako ranní ptáče a Monika věděla, že nejpozději za několik minut už bude sedět ve své kanceláři. Vklouzla do horké lázně

a blaženě relaxovala. Když se dostatečně nabažila, vylezla a zahalila se do jemného huňatého froté županu zářivě bílé barvy.

Zašla do obývacího pokoje a posadila se za mahagonový psací stůl. Na jeho desce ležely tři telefony - standardní osmilinekovaný přístroj, další sloužil k přímému spojení s Langley, a konečně speciálně zabezpečený aparát, který jí umožňoval mluvit bez obav, že její slova někdo vyslechne. Pohled na starožitné pozlacené stolní hodiny, dar na rozloučenou od jejich bývalých spolupracovníků na Wall Street, jí prozradil, že je tři čtvrtě na jednu v noci.

Monika Tylerová myslela na okolnosti, na náhody, politická spojení i notnou dávku štěstí, které ji vynesly až do nejvyššího postavení v Ústřední zpravodajské službě. Promovala jako druhá v ročníku na právnické fakultě Yaleovy univerzity, ale místo nástupu do velké advokátní kanceláře pokračovala ve studiu a na Harvardově univerzitě získala titul MBA. Teprve potom zamířila na Wall Street, aby vydělala velké peníze. Tam se také seznámila s Ronaldem Clarkem, štedrým sponzorem republikánské strany a moudrým mužem, který přicházel do Washingtonu pokaždé, když republikáni ovládali Bílý dům, a s nimi také odcházel. Monika následovala Clarka postupně na ministerstvo financí, obchodu, zahraničí a obrany. Když prezident Beckwith jmenoval Clarka ředitelem Ústřední zpravodajské služby, Monika se stala výkonnou ředitelkou, tedy druhou nejvýše postavenou osobou v CIA. A když se Clark rozhodl pro odchod do důchodu, Monika nasadila všechny páky, aby vystoupila na samotný vrchol, a prezident Beckwith ji tam posadil.

Ronald Clark jí zanechal Ústřední zpravodajskou službu ve značném nepořádku. Řada případů odhalení zrádců - Aldricha Amese a jiných - ve vlastních řadách podkopala morálku. Agentuře se nepodařilo včas zjistit, že Indie a Pákistán vlastní funkční jaderné zbraně, nedokázala předpovědět, že Írán a Severní Korea provedou úspěšné zkoušky balistických raket schopných zasáhnout území sousedních zemí. V průběhu slyšení před zvláštním výborem Kongresu několik senátorů donutilo Moniku Tylerovou obhajovat množství zaměstnanců a finanční náklady Ústřední zpravodajské služby a jeden z nich vyjádřil vážné pochybnosti, jestli po skončení studené války Spojené státy vůbec CIA potřebují.

Původně se měla Monika stát pouze udržovatelkou stavu, někým, kdo podrží křeslo v kanceláři ředitele teplé do chvíle, než si za pár let Beckwithův nástupce vybere svého nového šéfa rozvědky. Jenže tak podřadnou roli Tylerová hrát nedokázala a vyrazila do boje, aby se stala nepostradatelnou pro kohokoliv, kdo zasedne po Beckwithovi v Oválné pracovně Bílého domu, ať už to bude republikán, nebo demokrat.

Věřila, že je v Langley jediná, kdo má dostatek představivosti a inteligence, aby provedl agenturu neklidnými vodami světa po studené válce. Dokonale nastudovala historii špionáže. Věděla, že občas je nutné obětovat menšinu, aby se zajistilo přežití většiny. Cítila spřízněnost s představiteli zpravodajských agentur, kteří za druhé světové války posílali na jistou smrt agenty, když jim dali za úkol pracovat proti nacistickému Německu na jeho vlastní půdě. Rozhodla se, že nikdy nepřipustí omezení moci a vlivu CIA. Za každou cenu zabrání tomu, aby se Spojené státy ocitly bez adekvátní a fungující zpravodajské služby, a udělá všechno pro to, aby si pojistila, že to bude ona, kdo tuto službu povede. Z toho důvodu se připojila ke Společnosti a podřídila se jejím pravidlům.

Přesně v jednu po půlnoci zvedla sluchátko zabezpečeného telefonu a vytočila příslušné číslo. Za několik vteřin již slyšela příjemný, kultivovaný hlas Ředitelovy asistentky Dafne a hned potom se ozval sám Ředitel.

„S Osbournem si už nemusíte dělat starosti," oznámila mu Monika Tylerová. „Převedla jsem ho na jinou práci a Říjnův případ byl odložen k ledu. Pokud se týká CIA, Říjen je mrtvý a pohřbený."

„Výborně," ocenil Ředitel.

„Kde je zásilka?"

„Míří do Karibiku," odpověděl Ředitel. „Do Států by měla dorazit v příštích šestatřiceti až osmačtyřiceti hodinách. Pak bude vše vyřízeno."

„Výborně," pochválila zase Tylerová.

„Věřím, že nám poskytnete všechny informace, které by mohly napomoci k tomu, aby zásilka dorazila na určené místo včas."

„Samozřejmě, Řediteli."

„Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout. Přeji vám dobrý den, Picasso," rozloučil se Ředitel a linka oněměla.

35 KAPITOLA

ZÁTOKA CHESAPEAKE, STÁT MARYLAND

Velký motorový člun se houpal na rozbouřené hladině zálivu. Do úplňku zbývaly pouhé tři dny a stříbřitý měsíc plující nad východním obzorem zářil do jasné, ale mrazivé noci. Delaroche vypnul poziční světla, jakmile vplul do ústí zátoky. Natáhl ruku k palubní desce a stiskl tlačítko navigačního systému, který okamžitě určil jejich přesnou polohu. Nacházeli se uprostřed velmi frekventovaných plavebních cest vedoucích Chesapeakským průlivem.

Vedle něj stála na záložním řídícím stanovišti Rebeka Wellsová a svírala kormidelní kolo. Beze slova ukázala přes příď. Sotva kilometr daleko před nimi zářila světla kontejnerové dopravní lodi. Delaroche stočil člun o několik stupňů k levoboku a značnou rychlostí se blížil k mělkým vodám na západním pobřeží zálivu.

Složitou trasu Chesapeakským průlivem si Delaroche vykreslil do mapy a zapamatoval za dlouhé plavby z Nassau na Bahamách k americké pevnině. Vykonali ji na palubě velké zaoceánské jachty, kterou řídili dva bývalí příslušníci SAS, dnes patřící ke Společnosti, a bydleli s Rebekou v sousedních kajutách. Ve dne studovali navigační mapy průlivu a zátoky, opakovaně si prohlíželi materiály s informacemi o Michaelovi Osbourneovi a Douglasu Cannonovi a snažili se vštípit si do paměti rozložení ulic ve Washingtonu. V noci se pak na zadní palubě zdokonalovali ve střelbě z Delarocheovy beretty. Rebeka na něho naléhala, aby jí prozradil, jak se jmenuje, ale pokaždé, když se zeptala, pouze zavrtěl hlavou a změnil téma. S pocitem marnosti ho pokřtila jménem Pierre, které Delaroche z duše nesnášel. Poslední noc, kterou strávili na

jachtě, přiznal, že nemá žádné skutečné jméno, a jestli ho mermomocí potřebuje nějak oslovovat, ať mu říká Jean-Paul.

Delaroche stále ještě nestrávil, že s Rebekou musí spolupracovat, ale uznával, že Ředitel měl pravdu v jedné věci - nebyla žádná amatérka. Konflikt v Severním Irsku vybrousil její schopnosti do velmi jemného ostří. Měla vynikající paměť a dokonalé instinkty šelmy. Byla vysoká a na ženu fyzicky zdatná a po třech nocích tréninku s berettou se projevila jako

výborný střelec. Delarocheovi dělал starosti pouze její idealismus. On sám věřil pouze ve své malířské umění a fanatici ho znervózňovali. Astrid Vogelová byla kdysi - v mládí patřila ke komunistické teroristické skupině Frakce Rudé armády - stejně zanícená idealistka jako Rebeka Wellsová, ale v době, kdy s ní on spolupracoval, už dávno veškeré ideály pohřbila a dělala to jen pro peníze.

Delaroche si zapamatoval každou podrobnost pobřežní oblasti - mělčiny, řeky, mysy a zátoky. Stačily mu údaje o zeměpisné délce a šířce, poskytované navigačním systémem, a v každém okamžiku věděl zcela přesně, kde se nachází. Minuli Písečný a Třešňový mys a výběžek Windmill, a když pluli kolem mysu Bluff, byl už zimou ztuhlý a celé tělo ho bolelo. Vypnul motor a oba se napili horké kávy z termosky.

Pohled na obrazovku GPS mu prozradil, že se blíží k Curtis Pointu, mysu při ústí Západní řeky. Jeho cílem byl další vodní tok vlévající se do zátoky z marylandského území asi tři námořní míle na sever - Jižní řeka. Proplul kolem Saundersova výběžku a spatřil na pravoboku první náznak svítání. Objel Krocaní mys a ucítil, jak člun strhává proud Jižní řeky.

Delaroche zamířil do ústí řeky a zvýšil otáčky lodního šroubu. Chtěl přistát a odjet ještě před rozedněním. Rychle proplul kolem výběžků Mayo a Brewer, Glebovy zátoky a Krabího potoka. Nad hlavou se jim mihl první most, pak druhý. Při vyústění dalšího toku se na obrazovce navigačního systému ujistil, že skutečně dosáhl Širokého potoka. Vrcholící odliv způsobil, že v něm zůstalo méně vody, než slibovala mapa, a člun brzy uvázl na mělčině. Delaroche skočil do ledové vody a odrazil je na větší hloubku.

Po několika desítkách metrů už nemohli dál, a proto zastavil u hustého porostu močálových travin. Pak vyskočil na břeh a pomocí lana uvázaného na přídi zatáhl člun hlouběji do bažiny.

Rebeka přešla na přední palubu a zvedla velký plátěný pytel s vybavením, zásobami šatstva a peněz a elektronickými přístroji. Delaroche od ní pytel převzal a Rebeka přelezla zábradlí a sestoupila do vody. Na polní cestě, přesně na místě, kde slíbil Ředitel, čekal zaparkovaný černý stejné značky Volvo s quebeckou poznávací značkou.

Delaroche měl v kapse klíčky. Otevřel zavazadlový prostor a uložil do něj plátěný pytel. Po několika kilometrech ho polní cesta, která se vlnila mezi sluncem ozářenými poli a pastvinami, dovedla k hlavní silnici. Za čtvrt hodiny už ujížděli po dálnici směrem na Washington.

Půldruhé hodiny po vyloštění vjeli po New York Avenue, nevzhledné spojovací tepně mezi severovýchodním okrajem a marylandským předměstím, do hlavního města Unie. Cestou Delaroche zastavil u čerpací stanice, aby se s Rebekou mohli převléct do vhodnějších šatů. Po Massachusetts Avenue projel centrem a nedaleko Dupont Circle odbočil na příjezdovou komunikaci k hotelu Embassy Row, kde měli rezervovaný pokoj na jméno manželů Durasových z Montrealu.

Toto krytí vyžadovalo, aby oba bydleli v jednom pokoji. Spali až do pozdního odpoledne - Rebeka v manželské posteli, Delaroche na podlaze s přehozem přes lůžko sloužícím jako matrace. Kolem čtvrté se trhnutím probudil, překvapený, kde se to ocitl, a uvědomil si, že se mu znovu zdálo o Maurici Lerouxovi.

Nechal si do pokoje přinést kávu a mezi doušky přeložil z pytle do modrého nylonového batůžku několik předmětů - dva technicky dokonalé elektronické přístroje, dva mobilní telefony, malou svítilnu na baterie, sadu drobných nástrojů a devítimilimetrovou berettu. Rebeka vyšla z ložnice, na sobě modré džínsy a tričko s obrázkem Bílého domu a nápisem WASHINGTON, D.C.

„Jak vypadám?“ zeptala se.

„Příliš světlé vlasy.“ Delaroche sáhl do pytle a hodil jí baseballovou čapku. „Nasad' si to.“

Zavolal do recepce a požádal, aby mu přistavili jeho volvo. Ujížděli na západ po P Street. Na palubní desce ležel plán města, který se Delaroche ani nenamáhal otevřít; ulice Washingtonu měl stejně jako vody Chesapeackského průlivu pevně vryty do paměti.

Vjeli do Georgetownu a projížděli tichými ulicemi lemovanými stromy. Georgetown se svými cihlovými chodníky a velkými domy ve federálním stylu je považován za nejatraktivnější část Washingtonu, ale muži jako Delaroche, jehož oči uvykly kanálům a štítovým domkům Amsterdamu, to tady připadalo až příliš prozaické.

Doprovázení rachotem rapové hudby z BMW se zlatou metalízou, které se jim nalepilo na zadní nárazník, odbočili k jihu na Wisconsin Avenue, aby její hlučný provoz vzápětí vyměnili za klid a mír N Street.

Dům byl, jak Delaroche předpokládal, prázdný; velvyslanec Cannon se vrací z Londýna až zítra odpoledne a večer pořádá soukromou party pro

rodinu a nejbližší přátele. Pozitří vystoupí na konferenci o Severním Irsku v Bílém domě a potom navštíví několik recepcí pořádaných stranami zúčastněnými na konferenci. To vše se zabiják dozvěděl z materiálů uložených v počítači.

Objeli dům a Delaroche zaparkoval za křižovatkou s Třiatřicátou ulicí. Pověsil si na krk fotoaparát, vystoupil z auta, nabídl Rebece rámě a zavěšení do sebe se vydali volným vycházkovým krokem ulicí. Čas od času se zastavili v předstíraném obdivu k velkým cihlovým budovám s jasně osvětlenými okny. Jako v Amsterdamu, pomyslel si. I tady nechávali lidé odtažené záclony a závěsy a dovolovali kolemjdoucím nahlédnout dovnitř a ohodnotit bohaté vybavení.

Delaroche již v minulosti Georgetown navštívil a věděl, jaké výzvy představuje N Street pro muže jeho profese. Žádné kavárny nebo restaurace, kde by mohl lelkovat nad šálkem čaje, žádné obchody, kam by mohl vklouznout a předstírat nákup, žádná náměstí nebo parky, kde by zabil čas, aniž by upoutal pozornost, jen

rozlehlé drahé domy s všetečnými sousedy a zabezpečovacími systémy.

Prošli kolem Osbourneova domu. Na druhé straně ulice stál zaparkovaný černý sedan. Za volantem seděl muž v hnědém nepromokavém plášti a četl si sportovní přílohu deníku *The Washington Post*. Tolik příspěvek k Ředitelově teorii, že ve Washingtonu bude zabití velvyslance Cannona snadná záležitost, pomyslel si Delaroche. Ten chlap ještě nestrčil do města ani nos, ale jeho barák už hlídají.

Delaroche se zastavil o ulici dál a vyfotografoval dům, v němž bydlel John Kennedy, když byl senátorem za stát Massachusetts. V Georgetownu žije řada ministrů, vysokých vládních činitelů a kongresmanů a jejich domy jsou soustavně sledovány. Pokud politická práce úzce souvisí s národní bezpečností, což je třeba případ ministra obrany nebo zahraničí, jejich ochranka dokonce obsadí i sousední byty nebo celé domy. Delaroche si však byl téměř jistý, že jediným strážcem bezpečnosti Douglase Cannona je - alespoň prozatím - muž v hnědém plášti usazený za volantem černého sedanu.

Odváděl Rebeku na jih po Jedenatřicáté ulici a asi v polovině domovního bloku došli k uličce, která míjela zadní trakt Osbourneova domu. Nahlédli do šera a Delaroche viděl, že se splnil další jeho předpoklad - z této strany vypadal pozemek nestřežený.

Podal Rebece mobilní telefon. „Zůstaň tady, a kdyby něco, zavolej. Jestli se do pěti minut neobjevím, vrať se do hotelu. Pokud se neozvu ani

během dalších třiceti minut, zkontaktuj Ředitele a požádej o stažení z akce."

Rebeka přikývla. Delaroche se otočil a vkročil do uličky. Za Osbourneovým domem se krátce zastavil a pak hbitě přešel plot a seskočil do poctivě udržované zahrady s malým bazénem uprostřed. Opatrně se rozhlédl a pak zaklonil hlavu a pohledem sledoval telefonní vedení od sloupu až k domovní přípojce. Přešel zahradu a poklekl u krabice se svorkovnicí na zadní stěně domu. Rozepnul ruksak a vytáhl baterku a sadu nástrojů. Sevřel svítilnu mezi zuby, uvolnil šrouby držící víko svorkovnice a několik vteřin studoval zapojení drátů.

Do domu vedly dvě telefonní linky, ale Delaroche mohl napíchnout jen jednu. Předpokládal, že jedna linka slouží pro normální hovory a na druhou je napojen fax nebo počítačový modem. Znovu sáhl do ruksaku a vylovil miniaturní elektronické zařízení. Po připojení na Osbourneovu telefonní linku bude vysílat vysokofrekvenční signál do jeho mobilního telefonu a dovolí mu odposlouchávat hovory. Instalace na primární linku trvala pouhé dvě minuty a Delaroche svorkovnici uzavřel a zašrouboval.

Zapojení druhého zařízení už bude snazší, protože vyžaduje pouze okno. Nasazen zvenčí na okenní tabulku zachytí přístroj vibrace zvukových vln uvnitř budovy a převede je zpátky na slyšitelný signál. Delaroche umístil čidlo na spodní část okna obývacího pokoje, kde je vhodně zakrýval vzrostlý keř. Konvertor a vysílač zamaskoval trsem mechu na okraji zahrady.

Ve vlastních stopách se Delaroche vrátil přes trávník k plotu, přehodil přes něj ruksak, přešel ho a seskočil do uličky. Oba přístroje, které právě úspěšně namontoval, mají účinný dosah přes tři kilometry, což mu umožní monitorovat Osbourneovy z bezpečí hotelového pokoje u Dupont Circle.

Rebeka čekala na konci uličky.

„Jdeme," vyzval Delaroche stručně.

Vzal ji za ruku a vraceli se k zaparkovanému stejšnu.

Delaroche seděl před přijímačem velikosti krabice na boty a zkoušel signál vysílače, který umístil na Osbourneovo okno. Z koupelny slyšel, jak Rebeka napouští vodu do malého umyvadla. Už tam trčí celou hodinu, pomyslel si. Zurčení z kohoutku konečně ustalo a Rebeka vyšla z koupelny oblečená do hotelového županu, vlasy zabalené bílým ručníkem stočeným

jako orientální turban. Vzala si z jeho krabičky cigaretu a zeptala se: „Funguje to?“

„Dokud zůstane dům prázdný, nebudu to vědět s jistotou. Zatím mám jen holý signál.“

„Mám hlad," oznámila.

„Objednej něco u pokojové služby.“

„Chtěla bych se najíst venku.“

„Uděláme lépe, když nebudeme vycházet.“ „Deset dní jsem seděla zavřená na lodích jako v kleci. Chci na vzduch.“

„Obleč se. Půjdu s tebou.“

„Zavři oči," požádala, ale Delaroche vstal a otočil se k ní. Natáhl ruku a sundal jí ručník z hlavy. Její vlasy ztratily vulgární světlý odstín; byly tmavé, téměř černé, po umytí se zdravě leskly a jako mávnutím kouzelného proutku náhle nádherně ladily s jejími rysy - šedýma očima, bílou, téměř průsvitnou pokožkou a oválným obličejem. Delaroche si uvědomil, že před ním stojí pozoruhodně krásná žena. A pak se ho zmocnila zlost a zalitoval, že se nemůže schovat v koupelně s lahví čarodějného elixíru a vynořit se z ní se svou původní tváří.

Zdálo se, že mu dokáže číst myšlenky.

„Máš v obličejí jizvy," zašeptala a přejela mu špičkou ukazováku po bradě. „Co se ti stalo?“

„Když někdo pracuje v mé profesi příliš dlouho, vlastní obličej se mu stane hrozbou.“

Její prst přešel od brady nahoru k lícní kosti a začal si hrát s kolagenovým podkožním implantátem. „Jak jsi vypadal předtím?“ zeptala se.

Delaroche nakrčil obočí a zahloubal se nad její otázkou. Jak má člověk popsat vlastní vzhled? Kdyby řekl, že než mu Maurice Leroux zničil obličej, býval krasavec, mohla by ho pokládat za lháře. Posadil se ke stolu a nachystal si list hotelového dopisního papíru a tužku.

„Mohla bys na chvilku odejít?“ požádal ji.

Rebeka se vrátila do koupelny, zavřela dveře a pustila vysoušeč vlasů. Delaroche pracoval rychle; tužka se jen míhala po papíru a kreslila jeho autoportrét. Dokončil dílo a zadíval se na svou podobiznu - nezaujatě, jako kdyby zobrazil výplod vlastní fantazie.

Podstrčil obrázek pod dveřmi do koupelny. Vrčení fénu ustalo a vyšla Rebeka s jeho starou tváří v ruku. Zadívala se na něho a pak na podobu zachycenou na listu dopisního papíru. Políbila portrét a upustila ho na podlahu. Pak políbila muže, který ho namaloval.

„Jaká byla, Jean-Paule?"

„Kdo?"

„Ta žena, na kterou jsi myslel, když ses se mnou miloval."

„Myslel jsem na tebe."

„Ale ne celou dobu. Já se nezlobím, Jean-Paule. Neberu to jako..."

Zarazila se a myšlenku nedokončila. Delaroche uvažoval, co asi chtěla říct. Ležela na zádech s hlavou opřenou o jeho břicho, tmavé vlasy se mu rozlévaly po hrudi. Roztaženými závěsy proudilo do pokoje světlo pouličních lamp a dopadalo jí na kůži. Tvář měla po milování zrzavělou a zpocenou, ale ostatní tělo si zachovalo alabastrovou bělost pokožky, která jen zřídka vidí slunce; Delaroche pochyboval, že než byla donucena k útěku, vůbec kdy vytáhla paty z britských ostrovů.

„Byla krásná? A už nechci slyšet žádné lži."

„Byla," odpověděl.

„Jak se jmenovala?"

„Astrid."

„Astrid? A dál?"

„Vogelová."

„Mám dojem, že jistá Astrid Vogelová kdysi patřila k Frakci Rudé armády," řekla Rebeka. „Zabila německého policistu a musela uprchnout z Německa."

„To byla moje Astrid," potvrdil Delaroche. „Jenže ona toho policistu nezabila. Byl jsem to já. Astrid za to jen zaplatila."

„Takže jsi Němec?"

Delaroche zavrtěl hlavou.

„Co teda jsi? Jak zní tvé skutečné jméno?"

Ale Delaroche její otázku ignoroval a přešel jí dlaní od prsu k okraji hrudního koše. Rebečino břicho na dotek bezděčně zareagovalo instinktivním stažením. Delaroche hladil jemnou bílou pokožku, až ho Rebeka vzala za ruku, vložila si ji mezi nohy a zavřela oči. Závan větru rozvlnil záclony a Rebece naskočila husí kůže. Chtěla se přikrýt, ale Delaroche ji zadržel.

„Na tom hausbótu v Amsterdamu byly věci, které patřily ženě," řekla tiše, oči stále zavřené. „Bydlela tam Astrid, že?" „Ano, bydlela." „A ty jsi tam žil s ní?" „Jen chvíli."

„Milovali jste se v té posteli pod světlíkem?" „Rebeko..."

„To nic," uklidňovala ho. „Neboj se, moje city nezraníš." „Ano, milovali jsme se tam." „Co se s ní stalo?" „Zabili ji." „Kdy?" „Vloni."

Rebeka mu odstrčila ruku a posadila se. „Co se stalo?" „Pracovali jsme na jistém úkolu tady v Americe. Akce dopadla špatně."

„Kdo ji zabil?"

Delaroche na okamžik zaváhal. Tohle už zachází příliš daleko, varoval sám sebe v duchu. Věděl, že by měl rozhovor ukončit, ale z nějakého záhadného důvodu se jí chtěl svěřit. Třeba měl Vladimír přece jen pravdu. *Muž, který vidí duchy, se už nemůže chovat jako profesionál...*

„Michael Osbourne," odpověděl. „Lépe řečeno, zabila ji jeho žena." „Proč?"

„Protože nás poslali zlikvidovat Michaela Osbournea." Delaroche se odmlčel a zadíval se na Rebeku. „V naší branži věci občas nevyjdou tak, jak byly naplánovány."

„Proč vás najali, abyste Michaela Osbournea zabili?" „Protože věděl příliš mnoho o jisté operaci, do níž byla zapletena Společnost." „O jaké operaci?"

„Šlo o to loňské sestřelení civilního letadla nad Long Islandem."

„Myslela jsem si, že to letadlo sestřelili arabští teroristé. Meč z Gazy."

„Akce byla provedena na přání amerického zbrojáře Mitchella Elliotta. Společnost to zařídila tak, aby stopy vedly k Meči z Gazy. Elliottovi to umožnilo získat od americké vlády zakázku na vybudování protiraketového obranného deštníku. Osbourne vytušil pravdu, a tak mě Ředitel najal, abych odstranil všechny, kdo se na operaci podíleli, včetně Osbournea."

„A kdo to letadlo skutečně sestřelil?"

„Jeden Palestinec. Jmenoval se Hassan Mahmúd."

„Jak to víš?"

„Byl jsem oné noci u toho. A když udělal, co měl, zabil jsem ho."

Rebeka se od něj odtáhla; Delaroche v jejím obličejí spatřil ne-falšovanou hrůzu a cítil, jak se postel pod jejím tělem lehce chvěje. Pak si přetáhla pokrývku přes prsa, aby před ním skryla své tělo. Hleděl na ni bezvýrazným pohledem a jeho obličej nevyjadřoval žádné emoce.

„Probaha svatého," vydechla. „Ty jsi lidská zrůda."

„Proč to říkáš?"

„V tom letadle zahynulo přes dvě stě nevinných obětí."

„A co ti nevinní, které vaši lidé zabili při atentátech v Londýně a v Dublinu?"

„Jenže my jsme to nedělali pro peníze," odsekla.

„Šli jste za svým cílem," ušklíbl se Delaroché opovržlivě.

„Přesně tak."

„Za cílem, o kterém jste přesvědčeni, že je spravedlivý."

„Za cílem, o kterém *víme*, že je spravedlivý. Zato ty zabiješ kohokoliv, pokud za to dostaneš dostatečně zapláceno."

„Bože můj, ty jsi fakt hloupá ženská, co?"

Rebeka ho chtěla uhodit, ale Delaroché jí zadržel ruku a snadno odolal její snaze vyprostit se.

„Proč si myslíš, že vám - tobě osobně - Společnost tak ochotně pomáhá?" položil Delaroché řečnickou otázku a hned si na ni sám odpověděl: „Rozhodně ne proto, že ti lidé uznávají svatá práva protestantů v Severním Irsku. Kdepak, tato operace prostě vyhovuje jejím zájmům. Věřím, že jim přinese finanční prospěch. Dějiny tě předešly, Rebeko. Protestanti měli v Severním Irsku svůj

den na slunci, ale ten už skončil. Sebevíc bomb, sebevíc mrtvých už ty časy nevrátí."

„Jestli uvažuješ takto, potom nechápu, proč do té akce jdeš."

„Mně chybí jakákoliv víra. Tímto se prostě žívím. Už jsem zabíjel ve jménu snad každé ztracené věci v Evropě. Ta vaše je jen poslední v řadě." Delaroché ji pustil a Rebeka se odtáhla a třela si ruku, jako kdyby se jí dotkl sám ďábel. „A já doufám, že opravdu poslední."

„Tehdy v Amsterdamu jsem měla jít dál a nezastavovat se."

„Asi máš pravdu. Jenže teď jsi tady se mnou, a jestli uděláš přesně to, co ti řeknu, můžeš nakonec i přežít. Sice už nikdy neuvidíš Severní Irsko, ale zůstaneš naživu."

„Jaksi o tom pochybuju," zašeptala. „Až bude po všem, zabiješ mě, že?"

„Ne. Proč bych to dělal?"

„Astrid Vogelovou jsi možná taky zabil."

„Nezabil jsem Astrid a tebe taky nezabiju."

Rebeka stáhla příkrývku a vystavila své tělo světlu. Delaroché k ní vztáhl ruku, ale ona zůstala nehybně ležet.

„Vezmi mě za ruku," naléhal. „Neublížím ti. Máš moje slovo."

Rebeka poslechla. Delaroché si ji přitáhl na sebe a políbil ji. Chvilí odporovala, ale pak se poddala; její rty mu vyšly vstříc a zarývala mu nehty do kůže, jako kdyby se v jeho náručí topila. Pak ho zavedla do svého nitra a náhle ležela velmi klidně a hleděla na něj s živočišnou přímostí, která Delarochéa znervózňovala.

„Tvá druhá tvář se mi líbila víc," zamumlala.

„Mně taky."

„Až budeme mít tento úkol za sebou, můžeme zajít za doktorem, který ti to udělal, a přimět ho, aby ti upravil obličej do původní podoby."

„Obávám se, že to nebude možné," zchladil její nadšení Delaroche.

Rebeka pochopila, co chtěl říct.

„Jestli mě nechceš zabít, proč jsi mně prozradil svá tajemství?"

„Ani nevím."

„Kdo jsi, Jean-Paule?"

36 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Druhý den ráno přiletěli Michael a Elizabeth spolu s dětmi a Maggie z New Yorku do Washingtonu. Rozešli se hned na vnitrostátním letišti. Na Michaela čekala vládní limuzína s šoférem, aby ho odvezla do Bílého domu, kde měl informovat prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti Williama Bristola o situaci v Severním Irsku; Elizabeth, Maggie a děti nasedli do pronajatého lincolnu a odjeli do Georgetownu.

Naposled pobývala Elizabeth ve velkém cihlovém domě na N Street před více než rokem. Tu starou budovu postavenou ve federálním stylu přímo milovala, ale když teď stoupala po točitém schodišti, najednou ji zaplavil příval špatných vzpomínek. Myslela na dlouhodobý zápas s vlastním tělem, které odmítalo počít dítě. Myslela na odpoledne, kdy sem vtrhla Astrid Vogelová a chtěla ji vzít jako rukojmí, aby nájemný vrah s krycím jménem Říjen mohl zabít jejího manžela.

„Jste v pořádku, Elizabeth?“ zeptala se Maggie.

Elizabeth uvažovala, jak dlouho jen tak stála s klíčem v ruce, neschopná odemknout.

„Ale ano, Maggie. Nic mi není. Jenom jsem si na něco vzpomněla.“

Otevřela dveře do tichého bzučení poplašného zařízení. Rychle vyťukala na klávesnici příslušný kód a bzučák zmlkl. Michael změnil dům na nedobytnou pevnost, ale ona se v něm už nikdy nebude cítit úplně v bezpečí.

Pomohla Maggie s dětmi a pak si vynesla kufr nahoru do ložnice. Právě ho otevírala, když zařinčel domovní zvonek. Sešla do

přízemí a vyhlédla kukátkem. Venku stál vysoký hnědovlasý muž v modrém obleku a hnědém svrchníku.

„Co si přejete?“ zeptala se, aniž otevřela dveře.

„Paní Osbourneová, jsem Brad Heyworth, agent Diplomatické bezpečnostní služby, a mým úkolem je hlídat váš dům.“

Elizabeth otevřela. „Diplomatická bezpečnostní služba? Ale můj otec přiletí z Londýna až za šest hodin.“

„My už tento dům sledujeme několik dní, paní Osbourneová.“

„Jak to?“

„Po tom incidentu v Británii jsme usoudili, že bude rozumnější podniknout předběžná opatření.“

„Jste tady sám?“

„Prozatím. Ale až dorazí pan velvyslanec, posílí ostrahu ještě jeden agent.“

„Přiznávám, že se mi bude volněji dýchat,“ poznamenala Elizabeth. „Nechcete zajít dál?“

„Děkuji, paní Osbourneová, ale nechci. Musím zůstat venku.“

„Mohu vám alespoň něco nabídnout?“

„Děkuji, nic mi nechybí. Chtěl jsem jenom, abyste věděla, že jsme tady a hlídáme.“

„Děkuji vám, agente Heyworthe.“

Elizabeth zavřela dveře a kukátkem pozorovala, jak příslušník diplomatické ochranky schází po schodech a vrací se k autu. Byla skutečně ráda, že ho tady má. Vyšla do patra, sedla si za stůl v Michaelově staré pracovně a vyřídila několik krátkých telefonátů -zajistila na večer donášku jídla s obsluhou a zavolala do své newyorské kanceláře, aby si vyslechla vzkazy, na které pak další hodinu odpovídala.

V poledne přišla Mária, latinskoamerická uklízečka. Elizabeth si oblékla nylonovou teplákovou soupravu a vyšla před dům. Seběhla po schodech, zamávala agentu Heyworthovi a rozběhla se po chodníku na N Street.

V hotelu Embassy Row zavěsil Delaroche na dveře cedulku NERUŠIT a zamkl na dva západy. Celou poslední hodinu poslouchal, jak Elizabeth Osbourneová telefonuje, baví se s chůvou a svými dětmi a mluví s agentem Diplomatické bezpečnostní

služby, který hlídal dům. Ted už Delaroche přesně věděl, kdy se velvyslanec Cannon vrátí z Londýna a v kolik hodin odjede zítra ráno do Bílého domu, aby se zúčastnil konference o Severním Irsku. Věděl také, že příslušník diplomatické ochranky, který sedí v autě zaparkovaném před domem, se jmenuje Brad Heyworth a že se k němu po velvyslancově návratu připojí další kolega, aby posílil ostrahu.

Zaznamenal příchod uklízečky. Jmenovala se Mária a mluvila se silným španělským přízvukem. Delaroche odhadoval, že pochází z Peru nebo z Bolívie. Pak slyšel, jak Elizabeth Osbourneová oznamuje, že si jde

zaběhat a že se vrátí asi za hodinu. Když za sebou zabouchla dveře, doslova nadskočil, jak ho zesílený zvuk ze sluchátek překvapil.

O pět minut později musel přestát další nápor na ušní bubínky. Jekot ne nepodobný startujícímu tryskovému letadlu zavyl tak hlasitě, že si musel strhnout sluchátka z hlavy. V prvním okamžiku se vylekal, že Osbourneův dům postihla nějaká neznámá živelná katastrofa, než si uvědomil, že uklízečka přejela s vysavačem v blízkosti okna, na které připevnil odposlouchávací mikrofon.

Večírek u velvyslance Douglase Cannona, původně plánovaný jako soukromé setkání osmi nejbližších přátel, se v důsledku událostí v Hartley Hall rychle rozrostl na recepci pro padesát hostů. Rozesazovali se u narychlo přinesených stolů na vypůjčené židle, zatímco se parta vysokoškoláků v modrých žaketech pokoušela zaparkovat jejich auta v přeplněných ulicích Georgetownu. Takový je osud všech washingtonských celebrit, pomyslel si Douglas. Žil a pracoval v tomto městě dlouhých dvacet let, ale nedávno se ho někdo pokusil zabít, a to z něj udělalo hvězdu první velikosti. CIA a britská rozvědka ještě přispěly k jeho náhlé slávě, když pustily do světa vylíčení jeho chladnokrevného chování v situaci přímého ohrožení života - navzdory faktu, že když v Hartley Hall burácely výstřely, ležel v bezpečí své postele ve Winfield House. Douglas ovšem na tuto válečnou lest ochotně přistoupil a s požitkem se vcítil do role hrdiny. Dokonce nacházel jisté pubertální uspokojení ve skutečnosti, že tahá za nos ostrášené washingtonské novináře.

Hosté se začali scházet krátce po sedmé. Jako první přijeli dva Douglasovi starí přátelé ze Senátu a několik poslanců Sněmovny reprezentantů. Pak se objevila vedoucí washingtonské redakce zpravodajské televizní sítě NBC v doprovodu svého manžela, který působil jako šéfreportér CNN v Bílém domě. Cynthie Martinová přišla sama. Adrian Carter si přivedl manželku Christinu. Aby uchránili Michaelovo krytí - o tom, že se vrátil do agentury, se ještě veřejně nevědělo -, Carter s Cynthií tvrdili, že se zabývají problematikou Severního Irska jako pracovníci ministerstva zahraničí. Adrian si potřeboval s Michaellem promluvit mezi čtyřma očima a oba muži se uchýlili do zahrady a postavili se k bazénu.

„Jak to šlo ráno s Bristolem?“ zeptal se Carter úvodem.

„Zdá se, že jsme zabodovali," odpověděl Michael. „Na pár minut se ukázal dokonce sám velký Beckwith."

„Fakt?"

„Jo. Prý je mimořádně potěšen výsledky operace Tympán, díky níž se mírový proces znovu rozběhl. Měl jsi pravdu, Adriane, skutečně mu na téhle věci hodně záleží." Michael zaváhal. „Takže se Severním Irskem jsem definitivně skončil?"

„Jakmile delegace opustí město, předáme tu záležitost Cynthii a ty se vrátíš do sekce pro Střední východ."

„Jestli v agentuře platí nějaká konstanta, pak je to změna," povzdechl si Michael. „Ale přesto bych rád věděl, proč se Monika rozhodla právě teď zamíchat karty a stáhnout mě z případu Říjen."

„Pokud se Moniky týká, Říjnův případ je uzavřený. Domnívá se, že i kdyby Říjen žil a pracoval, nepředstavuje žádnou hrozbu pro americké občany a americké národní zájmy, a má tudíž zmizet z radarových obrazovek protiteroristického centra."

„A ty s ní souhlasíš?"

„Jistě že ne a taky jsem ti to řekl. Ale šéfem je *ona* a ona také v konečné instanci rozhoduje, čím a kým se budeme zabývat."

„Správný chlap by na tvém místě rezignoval."

„Někteří nemají takové finanční zázemí, aby si mohli dovolit přísně morální postoje, Michaeli," ohradil se Carter.

Ve dveřích na terasu se objevila Elizabeth.

„Mohli byste vy dva laskavě dovnitř? Jako kdybyste si nemohli promluvit jindy než právě teď."

„Hned jdeme," zavolal Michael.

„Ještě něco," řekl Adrian, když za sebou Elizabeth zavřela. „Slyšel jsem o tvé nedávné portrétovací seanci s Dunnem z technického. Co to k čertu mělo znamenat?"

„Před pár týdnů byl v Paříži zavražděn plastický chirurg Maurice Leroux."

„No a?"

„Uvažoval jsem, že si Říjen mohl nechat změnit obličej."

„A pak zabil doktora, který mu tu plastiku udělal, ano?"

„Přesně to mě napadlo."

„Poslyš, Michaeli, Monika tě z toho případu *odvolala*. Nepřipustím, aby sis hrál na osamělého střelce. Žádné surfování po archivu, žádné soukromé akce. Pokud se tebe týká, je Říjen mrtvý."

„Nevyhrožuješ mně, Adriane, že ne?"

„Když to chceš slyšet, tak vyhrožuju."

Delaroche sundal sluchátka a zapálil si cigaretu. Večeře s tolika hosty mu zahltila mikrofon, takže slyšel pouze soustavný šum a hlomoz, jen občas přerušovaný nesrozumitelnými útržky konverzace nebo nečekanými výbuchy smíchu.

Vypnul magnetofon a z lesklého kufříku z nerezové oceli vytáhl devítimilimetrovou automatickou pistoli značky Beretta. Rozebral zbraň a pečlivě očistil každou součástku jemným hadříkem. Při práci přemýšlel, jakým způsobem zabije velvyslance a Michaela Osbournea.

37 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

„Mnoho štěstí ke Dni svatého Patrika," zadeklamoval prezident James Beckwith, když druhý den ráno přistoupil k řečnickému pultu v Růžové zahradě Bílého domu. Po jeho boku stál z jedné strany irský ministerský předseda Bertie Ahern, z druhé britský ministr zahraničních věcí Robin Cook. Za prezidentem se shromáždili vedoucí představitelé nacionalistických a unionistických stran provincie včetně Gerryho Adamse, zastupujícího Sinn Fein, a Davida Trimblea z Ulsterské unionistické strany, který v dané chvíli vykonával *de facto* funkci předsedy vlády Severního Irska.

„Shromáždili jsme se tady dnes ne proto, abychom řešili krizi, ale abychom oslavovali," pokračoval Beckwith. „Oslavujeme společné dědictví, které nás spojuje navzájem i s minulostí, a současně obnovujeme slib věrnosti pokračujícím mírovým změnám v Severním Irsku."

Douglas Cannon, který seděl na kraji řady spolu se skupinou vlivných činitelů z Bílého domu a ministerstva zahraničí, s nímž se měl zúčastnit rozhovorů, se připojil ke zdvořilému potlesku.

„Minulý měsíc se skupina loajalistických banditů, která si říkala Brigáda svobodného Ulsteru, pokusila zavraždit amerického velvyslance ve Velké Británii, mého starého přítele Douglase Cannona," řekl dále Beckwith. „Tento podlý zločin byl posledním zoufalým vzepjetím těch, kdo chtějí problémy Severního Irska řešit raději násilím než kompromisem. Pochybuje-li někdo o naší hluboké oddanosti míru, pak nechť zváží následující: velvyslanec Cannon tady dnes sedí mezi námi, kdežto Brigáda svobodného Ulsteru je jen zlou vzpomínkou."

Beckwith se otočil k Douglasovi, obdařil ho širokým úsměvem a začal tleskat. Gerry Adams, David Trimble, Bertie Ahern a Robin Cook se k němu připojili, stejně jako vzápětí celé shromáždění.

„A teď nás, prosím, omluvte. Máme hodně práce," ukončil krátký improvizovaný projev prezident Beckwith.

Otočil se zády k pultíku a rozpráhl ruce, aby jako pastýř odvedl politiky do Oválné pracovny. Palby otázek, kterou spustili přítomní novináři, si nevšímal.

Když se pozdě odpoledne Douglas vrátil do cihlového domu na N Street, Michael s Elizabeth už na něho čekali.

„Jak to šlo?“ zajímal se Michael.

„Líp, než jsem čekal. Ted, když se podařilo neutralizovat Brigádu svobodného Ulsteru, se Gerry Adams domnívá, že IRA začne opravdu vážně uvažovat o demontáži.“

„Co znamená ‚demontáž‘ v jejich slovníku?“ zeptala se Elizabeth.

„Znamená to, že Irská republikánská armáda odevzdá zbraně, rozpustí teroristické buňky a zruší svou velitelskou strukturu.“

„CIA odhaduje,“ vmísil se Michael, „že pouze samotná IRA shromáždila na sto tun střelných zbraní a dvě a půl tuny semtexu. A pak jsou tady samozřejmě protestantské teroristické organizace. Proto je tak důležité, aby se mírový proces nezastavil, ale pokračoval správným směrem.“

„Protestantům a katolíkům se v relativně krátké době podařilo dosáhnout značného pokroku, ale mírový proces se pořád ještě může snadno zhroutit. Bojím se, že kdyby k tomu došlo, následovala by bezprecedentní vlna násilí.“ Douglas se podíval na hodinky. „No, teď začne ta pravá zábava. Sinn Fein pořádá recepci v Mayfloweru, ulsterští unionisté ve Four Seasons a Britové na svém velvyslanectví.“

„Co je sakra toto?“ vyhrkla Elizabeth, když se převlékali na recepci.

„Automatická pistole Browning se zásobníkem na patnáct prázdných nábojů,“ odpověděl Michael. Vsunul zbraň do podpažního pouzdra a oblékl si sako.

„Proč nosíš zbraň?“

„Protože se s ní cítím líp.“

„Táta bude mít u sebe celou dobu agenta z diplomatické ochranky.“

„Opatrnosti není nikdy dost.“

„Je tady něco, co přede mnou tajíš?“

„Ne. Ale budu klidnější, až se tvůj otec vrátí do Londýna, kde bude kolem sebe mít ne jednoho agenta, ale oddíl příslušníků námořní péchoty a pár detektivů ze zvláštního oddělení, kteří dokážou na sto metrů trefit atentátníka mezi oči.“

Michael si uhladil klopý saka.

„Jak vypadám?“

„Nádherně.“ Elizabeth si natáhla šaty a otočila se k manželovi zády.
„Zapni mě, ano? Stejně už přijdeme pozdě.“

Ve svém hotelovém pokoji Delaroche odložil sluchátka. Rychle odpojil přijímač a magnetofony a uložil je do plátěného vaku. Zasuň berettu do podpažního pouzdra, stoupl si před zrcadlo a zkontroloval svůj vzhled. Měl na sobě drahý šedý jednořadový oblek amerického střihu, bílou košili a kravatu s proužkem. Za pravým uchem se mu vinul drátek v průsvitné plastové izolaci, charakteristický znak agentů bezpečnostních služeb všude na světě.

Pak přesunul pozornost k obličeji. Zahleděl se do svých hnědých očí a řekl důrazně: „Diplomatická ochranka, madam. Máme mimořádnou událost,“ s americkým přízvukem, který za plavby z Baham nacvičil podle instruktážních jazykových nahrávek namluvených školenými herci. Ještě několikrát tu frázi zopakoval, pokaždé trochu jinými slovy, až mu splynula ze rtů zcela přirozeně.

Rebeka vyšla z koupelny, na sobě slušivý kostým a černé punčochy. Delaroche jí podal nabitou berettu a dva náhradní zásobníky, které schovala do černé kabelky na dlouhém řemínku.

Své volvo nechali na Dvaadvacáté ulici nedaleko Massachusetts Avenue. Za stěračem našli zastrčený pokutový lístek. Delaroche ho zmačkal a zahodil do kanálu. Pak se posadil za volant a nastartoval.

Před hlavním vchodem hotelu Mayflower na Connecticut Avenue zastavila limuzína. Uniformovaný vrátný úslužně otevřel dveře a Douglas Cannon, Michael, Elizabeth a agent diplomatické ochranky vystoupili a přes slavnostně vyzdobenou centrální halu zamířili do velkého plesového sálu. Hned při vstupu zahlédl Douglase Gerry Adams a odpoutal se od

hloučku gratulujících Američanů irského původu, oslněných přítomností svého idolu.

„Děkuji vám, že jste přišel, pane velvyslanče," uvítal Douglase Adams hlasem, v němž zněl nezaměnitelný přízvuk západní části Belfastu. Byl to vysoký muž s hustým černým plnovousem a brýlemi se silnými obroučkami, ale přestože na první pohled vypadal robustně, jeho postava nesla známky dlouholetého pobytu za mřížemi i pokusu o atentát, který na něj spáchali teroristé z Ulsterských dobrovolnických sil a který přežil jen s velkou dávkou štěstí. „Tím, že jste se k nám dnes večer připojil, jste nám prokázal skutečně velkou čest."

„Já děkuji vám, že jste nás pozval," odpověděl Douglas zdvořile a potřásl Adamsovi rukou. „Dovolte, abych vám představil svou dceru Elizabeth Osbourneovou a jejího manžela, Michaela Osbournea."

Adams na Michaela krátce pohlédl a bez nadšení mu stiskl ruku. Oba muži začali rozebírat výsledky dnešních rozhovorů a Michael s Elizabeth poodstoupili, aby jim dopřáli soukromí.

A pak náhle Gerry Adams položil Michaelovi ruku na rameno. „Dovolíte, pane Osbourne, abych s vámi prohodil pár slov? Jde bohužel o dost důležitou věc."

Delaroche zaparkoval u křižovatky Prospect a Potomac Street v Georgetownu a vystoupil z auta. Rebeka si přesedla za volant a stáhla okénko. Delaroche se sklonil a zeptal se: „Nějaké otázky?"

Rebeka zavrtěla hlavou a Delaroche jí podal zalepenou obálku.

„Kdyby něco nevyšlo, kdyby se mně něco stalo nebo kdyby nás rozdělili, jdi na toto místo. Jestli budu žít, vyzvednu si tě tam."

Otočil se a vešel do bufetu plného studentů Georgetownské univerzity. U pultu si koupil noviny a kávu a posadil se ke stolku u okna.

Za okamžik viděl, jak Rebeka projela kolem. Mířila na východ do centra Washingtonu.

Gerry Adams zavedl Michaela do velké místnosti vedle plesového sálu. „Posaďte se, prosím, pane Osbourne," vyzval ho, když dvojice jeho všudypřítomných tělesných strážců diskrétně odstoupila, a nalil z konvičky čaj do dvou šálků. „Mléko, pane Osbourne?" „Děkuji."

„Mám pro vás vzkaz od vašeho přítele Seamuse Devlina." „Seamus Devlin není můj přítel," ohradil se Michael ostře. Tělesní strážci natočili ostrážitě hlavy ke stolu v očekávání problémů, ale Gerry Adams je mávnutím ruky uklidnil.

„Vím, co se tehdy v noci v Belfastu stalo," řekl Adams. „A vím také, proč se to stalo. Nebyli bychom dnes tam, kde jsme, tedy na pokraji trvalého míru v Severním Irsku, nebýt Irské republikánské armády. Je to vysoce organizovaná a profesionální síla, kterou nelze brát na lehkou váhu. Měl byste to mít na paměti, až se příště se svými britskými přáteli pokusíte do ní nasadit zrádce." „Myslel jsem, že pro mě máte nějaký vzkaz." „Jde o tu čubku, která připravila vraždu Eamonna Dillona na Falls Road, o Rebeku Wellsovou." „Co je s ní?"

„Po krachu operace v Hartley Hall utekla do Paříže." Adams pozvedl porcelánový šálek v náznaku připitku a řekl uznale: „Nádherný kousek, pane Osbourne, odvedli jste opravdu pěknou práci."

Michael zachoval mlčení.

„Nějakou dobu žila ve čtvrti Montparnasse s jistým skotským žoldákem. Jmenoval se Roderick Campbell. Podle Devlina hledala Wellsová spolu s Campbellem nájemného vraha, aby dokončil, co oni zpackali, tedy likvidaci vašeho tchána."

Michael se na židli prudce napřímil. „Jak spolehlivý je zdroj té informace?"

„Do takových detailů jsme s Devlinem nezašli, pane Osbourne. Ale měl jste možnost přesvědčit se z první ruky, jak je dobrý. Není to člověk, který by bral své poslání na lehkou váhu." „Kde se Rebeka Wellsová nachází v této chvíli?" „Před několika týdny náhle opustila Paříž. Devlin už nedokázal její stopu znovu zachytit." „A co Roderick Campbell?"

„Také odešel - navždy, obávám se. Byl zastřelen ve svém bytě i se svou přítelkyní." Adamse zjevně těšila možnost říct Michaelovi něco, co dosud nevěděl. „Tato informace se na vašich dokonalých počítačových obrazovkách v protiteroristickém centru neobjevila, že?"

„Podařilo se Wellsová a Campbellovi nějakého střelce sehnat?" „To Devlin neví, ale já bych momentálně velvyslancovu ochranu spíše posílil, než oslabil. Jistě víte, jak to myslím. Nikomu ze zúčastněných v mírovém procesu by neprospělo, kdyby se v blízké budoucnosti nějakému atentátníkovi v žoldu Brigády svobodného Ulsteru podařilo vašeho tchána zlikvidovat." Adams odložil šálek, aby naznačil, že rozhovor je u konce. „Devlin doufá, že tímto sdělením vám alespoň částečně osladil hořké pocity, které snad vůči němu chováte kvůli smrti Kevina Maguirea."

„Můžete Devlinovi vyřídit, ať se jde bodnout.“ Adams se usmál. „Váš vzkaz mu rád předám.“

Rebeka Wellsová seděla za volantem volva půl domovního bloku před hlavním vchodem Mayfloweru a pozorovala, jak velvyslanec Cannon a manželé Osbourneovi vycházejí z hotelu, následovaní agentem Diplomatické bezpečnostní služby. Nastartovala a pak na mobilním telefonu vyťukala Delarochovo číslo.

„Ano?“

„Opouštějí první zastávku a míří k druhé.“

Linka oněměla.

Rebeka zařadila rychlost a vklouzla do večerního provozu na Connecticut Avenue.

„Odkdy jste s Gerrym takoví přátelé?“ vyzvídala Elizabeth.
„Pohybujeme se ve stejných kruzích.“

„Co chtěl?“

„Omluvit se za to, co se mi stalo v Belfastu.“

„Přijal jsi omluvu?“

„Ne.“

„A to je všechno?“

„To je všechno.“

„Tak, nejvyšší čas překročit náboženskou hranici,“ poznamenal Douglas, „a odjet do Four Seasons na skleničku s protestanty.“

„Myslíš, že někdy tihle lidé uspořádají *společnou* recepci?“ zeptala se Elizabeth.

„Moc bych na to nesázel,“ odpověděl Michael.

O půldruhé hodiny později stála Rebeka Wellsová s volvem pod stromy na Massachusetts Avenue na severozápadním okraji Washingtonu. Na druhé straně ulice se rozkládal rozlehlý komplex britského velvyslanectví. Ze své pozorovatelný dobře viděla nádvoří velvyslancovy rezidence. Začínali odcházet první hosté.

Rebeka otevřela obálku, kterou jí dal Delaroché, a ve slabém světle pouliční lampy si přečetla jeho vzkaz. Potom papír složila a schovala do kapsy. Vzpomínala na ledově studené odpoledne na pláži v Norfolku, na odpoledne toho dne, kdy odjela do Skotska, aby tam na pobřeží vyzvedla Gavina Spencera a náklad zbraní. Nedokázala uvěřit, že se to stalo teprve před necelým měsícem. Tolik se toho od té doby seběhlo! Vzpomínala na podivný pocit klidu a pohody, který onoho dne prožívala, když se procházela po pusté, osamělé pláži. Tehdy si přála zůstat tam navždy. A dnes jí tenhle člověk, muž bez minulosti, nájemný vrah, který se s ní miloval, jako kdyby měla tělo ze skla, nabízí útočiště u moře.

Pozvedla zrak právě včas, aby zahlédla, jak Douglas Cannon a Osbourneovi opouštějí rezidenci britského velvyslance. Znovu zvedla mobilní telefon a uslyšela hlas muže, kterého znala pouze jako Jean-Paula.

Delaroché přerušil spojení s Rebekou Wellsovou a vyšel ze studentské restaurace. Rychlým krokem se vydal po Potomac Street na sever až ke křižovatce s N Street, dva bloky od Osbourneovy domu.

Pak zpomalil a loudal se tichou ulicí, přičemž instinktivně pátral po známkách nebezpečí.

Svůj příchod musel načasovat na vteřinu přesně. Agent diplomatické ochranky doprovázející Douglase Cannona jistě upozorní vysílačkou své kolegy na velvyslancův příjezd. Pokud neuslyší odpověď, okamžitě se ho zmocní podezření, že něco není v pořádku, a proto si Delaroché dával při procházce po N Street pěkně na čas.

Po několika desítkách kroků uviděl dva příslušníky ochranky usazené v automobilu se staženými předními okénky, zaparkovaném před Osbourneovým domem. Ten, který seděl za volantem, právě něco říkal do přenosné vysílačky. Delaroché usoudil, že mluví s agentem ve velvyslancově limuzíně. Přistoupil k autu a zastavil se před levým okénkem.

„Promiňte, prosím," začal zdvořile, „Nevíte, jak se dostanu na Wisconsin Avenue?"

Agent za volantem bez jediného slova máchl rukou na východ.

„Děkuji."

A pak Delaroché sáhl pod plášť, vytasil automatickou pistoli opatřenou tlumičem a střelil oba muže v automobilu několikrát do prsou.

Otevřel dveře a strčil do mrtvol, aby se svezly na sedadla. Zavřel elektricky ovládaná okénka, vytáhl klíčky ze zapalování, zabouchl dveře a zamkl je.

Akce trvala necelou půlminutu. Delaroche zahodil klíče od auta kamsi do tmy a přešel ulici k Osbourneovu domu. Hbitě vyběhl po schodech, několikrát se zhluboka nadechl, aby uklidnil rozbouřené nervy, a zazvonil. Za okamžik zaslechl kroky blížící se k domovním dveřím.

„Kdo je tam?”

Hlas s anglickým přízvukem. Jistě Maggie, chůva Osbourneových dětí.

„Diplomatická bezpečnostní služba, madam," odpověděl Delaroche. „Promiňte, že ruším, ale máme tady mimořádnou událost."

Dveře se otevřely. „Co se stalo?" vyhrkla Maggie se zděšeným výrazem v obličeji.

Delaroche skočil dovnitř a zakopl za sebou dveře.

Maggiin výkřik udusila ruka, která jí železným stiskem zacpala ústa a pak ji otočila k sobě. Druhou rukou sáhl Delaroche pod sako, vytáhl berettu a přitiskl chůvě ústí hlavně s nasazeným tlumičem ke spánku.

„Vím, že v tomto domě jsou děti, a nechci jim nijak ublížit," zašeptal jí do ucha. „Ale jestli neuděláte přesně to, co vám řeknu, ustřelím vám hlavu. Rozuměla jste?"

Maggie horlivě přikyvovala, oči vytřeštěné děsem.

„Dobře. Tak, teď půjdeme oba nahoru."

Večer proběhl - podle Michaelova očekávání - bez incidentů, ale jak limuzína ujížděla po Massachusetts Avenue, neustále mu v uších znělo varování Gerryho Adamse. Pokud by se Rebece Wellsově podařilo sehnat nájemného vraha, znamenalo by to pro Douglase novou a zcela odlišnou hrozbu. Osamělého atentátníka, který pracuje nezávisle, lze odhalit a zastavit mnohem obtížněji než příslušníka známé extremistické organizace. Michael se rozhodl, že o novém vývoji situace řekne Douglasovi hned po návratu domů. Veškeré jeho aktivity a veřejná vystoupení v Británii budou do té doby, než nebezpečí pomine nebo než dopadnou Rebeku Wellsovou, podstatně omezeny.

Limuzína odbočila na Wisconsin Avenue a směřovala na jih do Georgetownu. Elizabeth se opřela hlavou manželovi o rameno a zavřela oči.

Douglas položil svému zeti ruku na předloktí. „Víš, Michaeli, mám jeden velký dluh, který bych teď rád splatil. Ještě jsem ti nepoděkoval.“

„O čem to mluvíš?“

„Nepoděkoval jsem ti za to, že jsi mně zachránil život. Kdybys nebyl převzal ten případ, neodjel do Severního Irska a neriskoval *vlastní* život, mohl jsem být touhle dobou už mrtvý. Zatím se mi ještě nikdy nenaskytla příležitost pozorovat tě při práci zblízka. Jsi *vynikající* zpravodajský důstojník.“

„Děkuji ti, Douglasi. Pochvala od liberála, který se celý život netajil nenávistí ke špionážní práci a špionům, pro mě znamená opravdu hodně.“

„Zůstaň u agentury, když je ta záležitost se Severním Irskem, jak se zdá, vyřízená?“

„Pokud moje žena slíbí, že se se mnou nerozvede,“ odpověděl Michael. „Monika Tylerová chce, abych se vrátil ke sledování Meče z Gazy. Agentura získala nějaké náznaky, že se ta organizace znovu pokusí o útok.“

„Jakého druhu ty náznaky jsou?“

„Pohyby známých aktivistů, odposlechnuté hovory a podobně.“

„Něco v Británii?“

„Spojené království je vždycky na ráně. Arabští teroristé tam rádi operují.“

„Vzpomínám na útok na Heathrow.“

„Já taky.“

Douglas se pohodlně opřel a zavřel oči, zatímco limuzína opustila Wisconsin Avenue a projížděla tichou a klidnou rezidenční čtvrtí Georgetownu. „Kdy myslíš, že to skončí?“ zeptal se Michaela.

„Co kdy skončí?“

„Terorismus. Zabíjení nevinných kvůli politickým cílům. Kdy to konečně přestane?“

„Až na světě nebudou lidé, kteří se cítí natolik utlačováni, že vezmou do rukou pušky nebo bomby. Až vymřou všichni náboženští a národnostní fanatici a šílenci, kterým dělá radost prolévání krve.“

„V tom případě soudím, že odpověď na mou otázku zní *nikdy*. Tohle prostě *nikdy* neskončí.“

„Ty jsi historik. V prvním století po Kristu bojovali fanatici prostřednictvím terorismu proti římské okupaci Zaslíbené země. Ve dvanáctém století skupina šíitských muslimů zvaná hašíšíní používala teror proti sunnitským vládcům Persie. Nic nového pod sluncem. Terorismus tady byl vždycky.“

„A teď se dostal i do Ameriky. Světové obchodní centrum, Oklahoma City, Olympijský park v Atlantě.“

„Teroristický útok je levná a relativně snadná záležitost a stačí k němu hrstka odhodlaných jedinců. Dva muži - Timothy McVeigh a Terry Nichols - to dostatečně jasně prokázali.“

„Pořád to nemůžu pochopit,“ povzdechl si Douglas. „Sto šedesát osm lidí mrtvých v jediném zlomku vteřiny.“

„Tak to by stačilo, vy dva.“ Elizabeth otevřela oči, když limuzína zabrzdila před domem. „Nechte těch řečí. Už mi z nich naskakuje husí kůže.“

Když Delaroche zaslechl přijíždějící automobil, stál právě v prvním patře cihlového domu u okna, které vedlo do N Street. Tlumičem nasazeným na hlavní beretty poodhrnul závěs a opatrně vyhlédl do ulice. Cannon a Osbourneovi se vraceli domů.

Spustil závěs a prošel chodbou ke schodišti. Cestou kolem hlavní ložnice nahlédl krátce do dveří. Chůva ležela na zemi, ruce a nohy svázané, ústa přelepená páskou.

Delaroche rychle seběhl po schodech a zastavil se v ztemnělé hale. Bude to směšně snadné, pomyslel si, jako na střelnici v lunaparku. A pak bude úkol splněn a ta hrůza skončí. Nadobro.

38 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Rebeka Wellsová odbočila do N Street a s odstupem sledovala limuzínu, dokud o dva domovní bloky dál nezbrzdila. Před Osbourneovým domem nebylo žádné volné místo k zaparkování, ale řidič si s tím nelámал hlavu; prostě a jednoduše zastavil uprostřed ulice a rozblikal výstražná světla. Rebeka sáhla do kabelky a vytáhla devítimilimetrovou berettu s tlumičem.

Hlavou jí proběhly Jean-Paulovy pokyny. *Postarám se o ty dva muže v autě a pak vejdu do domu*, řekl jí včera večer v hotelovém pokoji tiše do hluku z naplno puštěného televizoru. *Počkáš, dokud všichni nevystoupí. Potom zlikviduješ posledního agenta z diplomatické ochranky, já vyřídím velvyslance a Michaela Osbournea.*

Uvažovala, jestli v sobě najde sílu k činu. A pak si vzpomněla na Gavina Spencera a Kylea Blakea a na muže, kteří zemřeli v Hartley Hall jen proto, že na ni Michael Osbourne a jeho tchán ušili boudu. Natáhla uzávěr pistole a vsunula do komory první náboj.

Dveře limuzíny se otevřely a vystoupil z nich tělesný strážce. Obešel vůz zezadu a otevřel zadní dveře na straně přilehlé k domu. První vystoupil Michael Osbourne. Rozhlédl se po ulici a než vykročil, jeho zrak krátce spočinul na zaparkovaném volvu. Pak se objevil velvyslanec, následovaný svou dcerou.

Rebeka otevřela dveře.

Michael se otočil k příslušníkovi Diplomatické bezpečnostní služby. „Kde jsou vaši kolegové?“ zeptal se napjatě.

Agent zvedl ruku s vysílačkou k ústům a zamumlal několik slov. Když nedostal žádnou odpověď, zařval: „Zpátky do auta! Rychle!“

V tom okamžiku vystoupila Rebeka Wellsová z volva. Napřímila se, opřela ruce o střechu auta a zahájila palbu na agenta diplomatické ochranky - jeden výstřel za druhým, přesně jak ji to Jean-Paul učil.

Michael neslyšel samotné výstřely, jen rachot roztržitého skla a tupé údery, jak se devítimilimetrové projektily zavrtávaly do kufru limuzíny. Místo aby poslechli agentovu výzvu a vrátili se do auta, Michael, Elizabeth a Douglas se instinktivně vrhli k zemi.

Michael se na té ženě ve stejnou chvíli něco nezdálo, ale mozek mu pracoval příliš pomalu, aby si včas uvědomil, že by to mohla být Rebeka Wellsová. Když teď ležel roztažený přes Elizabeth a Douglase, proběhly mu myslí poslední okamžiky života jejich tělesného strážce. Agent se pokusil spojit se svými kolegy, ale neúspěšně. To znamená, že je někdo zlikvidoval, uvažoval Michael. Pak si tento poznatek spojil s informací, kterou mu před několika hodinami předal Gerry Adams - Rebeka Wellsová se snaží získat profesionálního zabijáka, aby zavraždil Douglase. Z toho plyne, že nájemný vrah je někde nablízku, uzavřel své úvahy a vytasil automatický browning.

Řidič zůstal na sedadle a krčil se pod opěradlem. „Vlezte si do auta!“ sykl Michael na manželku a tchána důrazně.

Elizabeth se vyškrábala na zadní sedadlo. Jedna z kulek zasáhla tělesného strážce do hlavy; rozbité zadní sklo zaplavila sprška krve a šedé mozkové tkáň. Elizabeth se bezmocně ohlédla po manželovi a snažila se setřít si krev z obličeje.

Pak náhle vytřeštila oči. „Michaeli! Za tebou!“ zaječela.

Michael se otočil. Vysoko u záhlaví točitého schodiště před vchodem do domu stála mužská postava, která vymrštila ruku s pistolí a dvakrát stiskla spoušť. Zbraň s tlumičem nevydala žádný zvuk, jen z hlavně vyšlehly plamenné jazyky.

I v nežřetelném osvětlení Michael ten charakteristický pohyb neomylně poznal.

Ten muž na schodech je Říjen!

První kulka se odrazila od střechy limuzíny, druhá zasáhla Douglase, který se právě snažil ukrýt v automobilu, do zad. Sténaje bolestí se velvyslanec složil Elizabeth k nohám.

Michael namířil na postavu na schodech a několika výstřely ji zahnal zpátky do domu. V tiché georgetownské ulici duněla palba z browningu jako dělostřelba.

„Jed! Jed!“ zařval Michael na řidiče. „Odvez je odsud!“

Řidič se na sedadle napřímil a dupl na plyn.

Poslední, co Michael zahlédl rozbitým zadním sklem, byla Elizabeth, ústa otevřená v zoufalém výkřiku.

„Děti, Michaeli!“ Hlas jí přeskočil. „Děti!“

Michael se vrhl mezi dva zaparkované automobily, které ho alespoň na několik vteřin skryly před střelami nájemného vraha i Rebeky Wellsové, a vyhlédl vzhůru ke vchodu do domu. Říjen se právě objevil ve dveřích. Michael namířil browning a vyslal za ním několik výstřelů. Říjen se bleskurychle stáhl zpátky. Pak se v autech, která Michaelovi sloužila jako ochranný štít, vysypala okna. Rebeka Wellsová zahájila palbu.

V okolních domech se začala rozsvěcovat světla. Osbourne se ohlédl. Rebeka Wellsová stála u otevřených dveří volva a střílela přes střechu. Otočil se a chtěl palbu opětovat, ale pak si uvědomil, že kdyby minul, zbloudilá kulka by mohla zasáhnout nevinnou oběť, která vyběhla na ulici podívat se, co se děje.

Zamířil na vlastní dům. Prosím tě, Bože, modlil se v duchu, ať jsou děti nahoře ve svém pokojíčku! A pak střílel na Října, až spoušť cvakla naprázdno.

První sirénu zaslechl Michael v okamžiku, kdy měnil zásobník. Asi je přivolaly výstřely, napadlo ho. Nebo se možná agentovi diplomatické ochranky podařilo těsně před smrtí vyhlásit poplach. Ale ať už bylo důvodem cokoliv, Michael teď slyšel vytí několika sirén, které každou vteřinou sílilo.

Říjen skočil do dveří a zamával na Rebeku.

„Zdrhej!“ křikl na ni. „Ztrat’ se odsud!“

Na N Street se objevil první policejní hlídkový vůz.

Říjen na Michaela naslepo dvakrát vystřelil. „Dělej, Rebeko! Uteč!“

Michael vsunul do komory první náboj nového zásobníku a vypálil na Října čtyři střely.

Rebeka Wellsová už na nic nečekala a skočila do auta. Zaburácel motor a vzápětí se už volvo řítilo kolem místa, kde se Michael

schovával mezi dvěma vozy. Říjen se naposledy vynořil ze dveří, skropil protivníkův úkryt sprškou kulek, otočil se a zmizel v domě.

Michael vyskočil a rozběhl se za ním; s browningem v natažené ruce bral schody po třech a řítil se ke vchodu. Na prahu se zarazil a nahlédl do ztemnělé haly. Říjen se právě rozmáchl židlí a hodil ji proti francouzským dveřím.

A pak se vrah ohlédl a namířil zbraň. Osbourne znovu výstřel neslyšel, ale plamen šlehající z hlavně hovořil dostatečně výmluvnou řečí. Uskočil a opřel se o zeď vedle vchodu. Cítil, jak se stěna chvěje po zásazích kulek zavrtávajících se zevnitř přes omítku do cihel. Když střelba utichla, Michael skočil do dveří a vyslal za Říjnem poslední tři střely, ale to už vrah přeběhl zahradu a přes plot skočil do tmy.

Michael vyběhl do prvního patra. Děti plakaly v postýlkách, ale díky bohu se jim nic nestalo.

„Maggie!”

Z hlavní ložnice se ozvaly tlumené výkřiky a bušení. Michael proběhl chodbou a cvakl vypínačem. Maggie ležela svázaná a s ucpanými ústy na podlaze.

„Byl jenom jeden, Maggie? Jenom jeden střelec?”

Jihoameričanka důrazně přikývla.

„Hned se vrátím.”

Michael seběhl do přízemí v okamžiku, kdy první příslušník metropolitní policie vběhl s namířeným revolverem do domu a zařval: „Stůj! Ani hnout! Odhod’ zbraň!”

„Jsem Michael Osbourne a toto je můj dům.”

„Seru na to, kdo jsi! Odhod’ zbraň! Ruce za hlavu!”

„Zatraceně! Já jsem zeť velvyslance Cannona a pracuju pro CIA! Přestaňte na mě mířit tou podělanou bouchačkou a dělejte něco užitečného!”

Policista mu stále mířil na hlavu.

„Můj tchán byl postřelen!” naléhal Michael. „Oba pachatelé uprchli. Muž zdrhl pěšky, žena ujela v černém stejšnu značky Volvo. Moje děti jsou nahoře s chůvou. Jděte tam a pomozte jí, je svázaná. Já se hned vrátím.”

„Hej! Pojd’te sem!” křikl policista, ale to už Michael proběhl halou a zmizel v rozbitých francouzských dveřích.

Nepřijel jsem do Washingtonu, abych se zapletl do přestřelky s Michaellem Osbournem, láteřil Delaroche v duchu. Když kulky létají v omezeném prostoru sem a tam, může přijít k úhoně kdokoliv, a Říjen nebyl v žádném případě ochoten vyměnit svůj život za život Michaela Osbournea.

Kromě toho věděl, že zasáhl primární cíl, velvyslance Cannona, do zad a přinejmenším ho vážně zranil. Při troše štěstí by se zásah mohl ukázat jako smrtelný. Přesto měl sám na sebe vztek, že se mu znovu nepodařilo Osbournea zlikvidovat.

Sprintoval temnou uličkou a v běhu si svlékl hnědý plášť. Na Čtyřiatřicáté ulici vběhl rovnou do cesty příjíždějícímu automobilu. Za volantem světle šedého saabu seděl světlavý mladík, nejspíš vysokoškolský student. Zabiják zvedl paži a namířil mu přes čelní sklo na hlavu.

„Vypadni z toho podělaného auta!“

Student se vysoukal z kabiny s rukama nad hlavou. „Tak si ho vem, ty hajzle. Je tvoje.“

„Zdrhej!“ křikl Delaroche, a zamával berettou. Mladík se rozběhl.

Delaroche skočil za volant.

„Táhni do prdele, ty zasraný hajzle! Seru na tebe!“ ječel za ním student.

Delaroche šlápl na plyn. Věděl, že se musí co nejrychleji dostat z Georgetownu. Řítil se po Čtyřiatřicáté ulici k M Street. Jestli se mu podaří přejet most Francise Scotta do Arlingtonu, jeho šance na úspěšný únik podstatně vzrostou. Pak může najet na okružní George Washington Parkway nebo na jednu ze dvou mezistátních dálnic a v několika minutách nechat hlavní město Spojených států daleko za sebou.

Když se blížil ke křižovatce s M Street, naskočila na semaforu červená. Na okamžik zvažoval, že světla projede, ale v minulosti se mu při únikové akci už mockrát vyplatilo, když zachoval klid a rozvahu, a rozhodl se, že ani dnes nebude jednat ukvapeně.

Sešlápl brzdový pedál a zastavil.

Zadíval se na náramkové hodinky a počítal vteřiny.

Michael přeskočil plot do úzké uličky a v tom okamžiku zaslechl, jak mladý mužský hlas chrlí sprosté nadávky. O zlomek vteřiny později zakvílely protáčené pneumatiky a zanaříkal motor týraný do nejvyšších otáček. Michael podle zvuku poznal, že auto ujíždí směrem k M Street, a domyslel se, že je to prchající Říjen. Rozběhl se Třiatřicátou ulicí, a aniž zvolnil krok, zabočil do M Street.

Delaroche spatřil, jak Osbourne běží po M Street s pistolí v ruce a odstrkuje vyděšené chodce. Pomalu se otočil, až hleděl přímo před sebe, a čekal na zelenou.

Beretta ležela na sedadle spolujezdce vedle něho. Delaroche sevřel pravou dlaní pažbu a položil ukazovák na spoušť. Třeba se mi nakonec přece jenom podaří podmínky kontraktu splnit, pomyslel si s uspokojením.

Osbourne doběhl na křižovatku. Stál s pistolí v ruce na přechodu rovnou před kapotou saabu a hleděl do Čtyřiatřicáté ulice. Oči mu horečně tékaly a těžce oddechoval.

Delaroche pomalu zvedl berettu a položil si ji do klína. Uvažoval, zda na Osbournea vystřelit čelním sklem, ale pak tu myšlenku zavrhl. I kdyby zasáhl cíl, musel by prchat ve viditelně poškozeném autě. Natáhl levou ruku k tlačítku elektrického ovládání bočního okénka na opěrce. Okno se spustilo - a v tom okamžiku naskočila na semaforu zelená.

Za tu chvíli se za ním seřadilo několik automobilů a netrpěliví řidiči začali troubit, aniž si všimli, že uprostřed ulice stojí muž s pistolí v ruce.

Delaroche nehybně seděl a čekal, až Osbourne udělá první tah.

Michael stál na přechodu s bušícím srdcem a kakofonie automobilových houkaček si vůbec nevšímal. Prohlížel si obličeje za předními skly všech vozidel - čtyřicátník v obleku za volantem světlého saabu, parta bohatých studentů v červeném sportovním BMW, dvojice georgetownských boháčů v mercedesu s tiše kla-

pajícím diesellovým motorem, poslíček v dodávce s logem rychlého občerstvení na kapotě.

Všichni hystericky troubili - až na muže v saabu. Michael si ho prohlédl pozorněji. Nehezský obličej s těžkými svěšenými tvářemi, tupá brada, široký plochý nos, obličej, který už Michael kdysi kdesi viděl, ale za nic na světě ho teď nedokázal zařadit. Zíral na řidiče saabu a před očima mu defilovaly portréty mužů z minulosti jeden za druhým jako na filmovém plátně, některé zřetelné, jiné rozostřené a zamlžené. A pak mu došlo, kde už toho člověka viděl - ukázal mu ho Morton Dune z technického oddělení CIA na obrazovce počítače.

Michael zamířil browning Říjnoví mezi oči.

„Vylez z auta! Dělej!“

39 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Velká křižovatka před mostem Key Bridge patří k nejpřecpanějším a nejchaotičtějším dopravním uzlům ve Washingtonu. Proudý vozidel z klenutého mostu, z M Street a z whitehurstské dálnice se tady sjíždějí do jednoho místa a za dopolední a večerní dopravní špičky je křižovatka prakticky neprůjezdná. Ovšem neoddechne si ani v noci, kdy jí projíždějí tisíce návštěvníků georgetownských restaurací a nočních klubů. Chaosu vévodí černé kamenné schodiště, které tak proslavil film *Vymítač ďábla* - smutné, pokryté malbami sprejerů a páchnoucí močí studentů, kteří si z čurání na schodech udělali povinný rituál.

Ale na nic z toho Delaroche nemyslel, když seděl za volantem ukradeného saabu a hleděl do hlavně automatického browningu v ruce Michaela Osbournea. Když mu Osbourne přikázal, aby vylezl z auta, Delaroche sešlápl plyn k podlaze a sklonil se pod palubní desku.

Michael několika výstřely roztříštil přední sklo saabu, který vyrazil do křižovatky jako splašený kůň.

Delaroche se vztyčil, sevřel volant, rychle získal kontrolu nad vozem a řítil se k nájezdu na most.

Michael uskočil v posledním zlomku vteřiny, překulil se, vztyčil se na jedno koleno a nedbaje jakotu houkaček namířil na zadek ujíždějícího saabu.

V browningu mu zůstalo osm nábojů; další zásobník už neměl.

Všech osm kulek vystřelil, ještě než se Delaroche dostal na most.

Sedm projektilů proletělo kufrem a zarylo se do zadního sedadla.

Osmý zasáhl palivovou nádrž. Saab vybuchl.

Delaroche zaslechl explozi a okamžitě ucítil horký závan hořícího benzínu. Za ním kvílely brzdy zastavujících automobilů. Mladík v tričku s

emblémem klubu Redskins se mu rozběhl na pomoc. Zabiják mu namířil berettu na hlavu a mladík v tričku se obrátil na zděšený úprk.

Delaroche vyskočil z auta a spatřil, jak k němu běží Michael Osbourne.

Pozvedl pistoli a třikrát stiskl spoušť. Osbourne se vrhl za stojící auto.

Delaroche se rozběhl na most, ale řítící se automobil, jehož řidič si zjevně nevšiml hořícího vozidla na nájezdu, ho málem srazil k zemi. V posledním zlomku vteřiny se odrazil a dopadl na čelní sklo nepozorného motoristy.

Pistole mu vyklouzla z ruky a spadla pod kola proudu aut v protisměru. Když pozvedl zrak, uviděl stejný obrázek jako před okamžikem - Michael Osbourne běžící k němu. Svezl se z kapoty a chtěl se rozběhnout, ale podlomil se mu pravý kotník a Delaroche se skácel na asfalt.

Namáhavě se postavil a zmobilizoval veškerou vůli, aby se pohnul z místa. Kotník ho bolel, jako kdyby mu někdo nasypal do kloubu a pod kůži rozdrcené sklo. S největším vypětím sil se mu podařilo dosáhnout chodníku vedle zábradlí mostu.

Stál tam muž, který pozoroval nečekané dramatické představení, v ruce říditka otlučeného horského kola podřadné kvality. Delaroche ho udeřil do krku a vytrhl mu říditka. Nasedl na kolo a zkusil šlapat, ale když se pravou nohou opřel do pedálu, vykřikl nesnesitelnou bolestí. Dokázal zabírat pouze levou nohou, pravá se opírala o pedál a jenom bezvládně stoupala a klesala s otáčením ozubeného talíře.

Ohlédl se přes rameno. Michael Osbourne běžel po mostě. Delaroche zabral silněji, ale s jednou nohou neschopnou pohybu a na mizerném kole neměl naději svůj náskok zvýšit. Pronásledovatel se přibližoval. Tak zranitelný se Delaroche ještě nikdy v životě necítil. Přišel o zbraň a jako dopravní prostředek mu sloužil rozhrkaný bicykl. A aby byla situace ještě horší, zraněný kotník mu bránil v pohybu.

Nad všemi jeho pocity teď převládl neovladatelný vztek. Vztek na otce, na Vladimíra, na všechny v KGB, kdo ho odsoudili k životu zabijáka. Vztek na sebe samého, že se podvolil Řediteli a přijal tento úkol, že se mu už podruhé nepodařilo zabít Michaela Osbournea. Vrtalo mu hlavou, jak mohl Osbourne zjistit, že v saabu sedí právě on. Že by ho Maurice Leroux stihl prásknout ještě dříve, než ho tehdy v noci v Paříži odstranil z cesty? Zradil ho Ředitel? Nebo že by znovu podcenil inteligenci a schopnosti toho pracovníka Ústřední zpravodajské služby, muže, který přísahal, že ho zničí? Představa, že střetnutí končí právě takto - on prchá na rozvrzaném horském kole a Osbourne ho pěšky pronásleduje -, byla téměř směšná.

Delaroche si uvědomil, že i kdyby se mu teď podařilo Osbourneovi uniknout, naděje, že se dostane někam dál, s každou minutou klesá.

Znovu se ohlédl - Osbourne získal dalších několik metrů. Donutil se šlapat oběma nohama, potlačil krutou bolest vystřelující z pravého kotníku a uvažoval, jak to zařídit a co všechno ještě bude muset podstoupit, aby z mostu vyvázl živý.

Michael zasunul browning zpátky do podpažního pouzdra a usilovně sprintoval přes most. Ruce se mu vedle těla jen míhaly a na okamžik se v duchu přenesl zpět do finále univerzitního přeboru v běhu na jednu míli. V posledním kole Michael provedl brilantní taktický manévr a dostal se do vynikající pozice, odkud mohl v závěrečné stovce metrů snadno zaútočit na vedoucího běžce, ale když vyběhli do cílové rovinky, nenašel v sobě dost odvahy přetrpět bolest nutnou k vítězství. Soupeřova záda - třepetání jeho dresu ve větru, štíhlé svaly na ramenou - ho doslova zhypnotizovala, jak se stále více vzdaloval, až protrhl cílovou pásku. A vzpomněl si i na svého otce, kterého synova prohra tak rozzlobila, že ho po ztraceném závodě nepřišel ani utěšit.

Přiblížil se k Říjnoví na deset metrů.

Od okamžiku, kdy vyběhl z domu, už měl v nohou, které pomalu těžkly, půldruhého kilometru. Svaly mu začínaly po dlouhém sprintu tuhnout, paže pálily a v hrdle cítil samým lapáním po dechu pachuť krve a rzi. Nájemného vraha s krycím jménem Říjen pronásleduje již dlouhá léta. Využil při pátrám všech svých

možností, všech zdrojů a technického zázemí Ústřední zpravodajské služby, ale závěr štvanice se zredukoval na tento šílený běžecký souboj přes most Key Bridge. Tentokrát kvůli bolesti neodpadne. Tentokrát se nenechá zhypnotizovat protivníkovými zády, která se krok za krokem vzdalují. Michael zaklonil hlavu a zařval jako raněné zvíře; jeho paže tepaly vzduch, jak se snažil každou částíčkou své bytosti přitáhnout blíže k soupeři.

Od Října ho dělily pouhé dva kroky.

Michael se odrazil, prolétl vzduchem a srazil soupeře z kola.

Říjen dopadl na záda.

Michael přistál na něm a zaryl se mu kolenem do žaludku. Dvakrát ho tvrdě udeřil do obličeje - po druhém direktu začal Delaroche krvácet z tržné

rány pod levým okem - a potom mu sevřel oběma rukama krk a začal ho dusit.

Michael ztratil pojem o prostoru a čase a zdravý rozum ho dočista opustil. Tlačil soupeři na hrdlo, drtil mu hrtan a průdušnici a neartikulovaně ječel, ale závojem šílenství si všiml, že vrahova tvář nabyla záhadně klidný výraz. Modré oči těkaly po Michaelovi a rty se zvlínily v náznak úsměvu.

Michael si uvědomil, že Říjen uvažuje, jak ho nejsnáze sprovodit ze světa, a stiskl mu krk ještě silněji.

Říjen náhle vymrštil levou paži a chytil Michaela za vlasy. Stáhl mu hlavu dolů k sobě a vrazil mu pravý palec do oční jamky.

Michael zařval šílenou bolestí a uvolnil stisk, jímž drtil zabijákův krk. Říjen rozpráhl paže a jako palicemi udeřil Michaela do obou spánků současně.

Michael málem ztratil vědomí. Potřásl hlavou ve snaze pročistit si zrak a pak si najednou uvědomil, že leží na zádech a že se Říjen od něho odvrátil. S námahou se vztyčil do kleku a napřímil se.

Delaroche už stál, nohy lehce rozkročené, ruce přitisknuté k obličejí a pohled upřený do soupeřových očí. Pak se stočil bokem, vykopl levou nohu a prudkým rozmachem kopl Michaela do hlavy.

Osbourne zavrával a spadl z chodníku do vozovky přímo do cesty rychle jedoucímu městskému autobusu. Řidič divoce zahou-

kal, ale nezvolnil. Michael v posledním okamžiku uskočil a padl rovnou do Říjnovy náruče.

Zabiják se přikřčil, využil Michaelovy setrvačnosti a přehodil ho přes zábradlí.

Delaroche čekal, až uslyší šplouchnutí těla dopadajícího do vody třicet metrů pod ním, ale žádný zvuk se neozval. Přistoupil k okraji mostu a naklonil se dolů. Michaelovi se při pádu jako zárazem podařilo jednou rukou zachytit spodního okraje zábradlí a teď se bezmocně houpal nad vodou. S ústy plnými krve pozvedl zrak a zadíval se soupeři do očí.

Nejjednodušší by bylo dupnout mu na prsty, aby se pustil, pomyslel si Delaroche, ale z nějakého záhadného důvodu se mu ta myšlenka z duše přičila. Vždy zabíjel rychle a tiše, objevil se jako blesk z čistého nebe a zase zmizel. Připravit člověka o život tímto způsobem mu připadalo barbarsky nechutné.

Sklonil se hlouběji k Michaelovi. „Nech mě v klidu odejít a já ti pomůžu," navrhl.

„Trhni si," ucedil Michael s úšklebkem.

„To od tebe není zrovna rozumné." Delaroche prostrčil ruku zábradlím a uchopil Michaela za levé zápěstí. „Natáhni se a chyt' se mě."

Michaelovi začala klouzat zpocená dlaň svírající okraj zábradlí.

„Právě jsi zabil mého tchána," zachrčel. „Pokusil ses zabít mě a mou ženu. A zavraždil jsi Sáru."

„Já jsem je nezabil, Michaeli. O život je připravili jiní lidé. Já jsem byl jen zbraní v jejich rukou. Nejsem za jejich smrt odpovědný o nic více než ty za smrt Astrid Vogelové."

„Kdo si tě najal?" zasípal Michael.

„Na tom nezáleží."

„Mně ano! Kdo si tě najal?"

Ale Michael se už držel jen z posledních sil.

Delaroche mu sevřel levou paži oběma rukama.

Michael sáhl pravou rukou pod sako, vytasil browning a namířil smrtelnému nepříteli na hlavu. Říjen ho stále držel za levou

paži a beze strachu pohlédl do ústí hlavně. Pak se usmál a řekl: „Znáš tu historku, jak žába a škorpion plavali přes Nil?"

Michael to podobenství znal jako každý, kdo alespoň krátce žil nebo pracoval na Středním východě. Žába a škorpion stojí na břehu Nilu a škorpion prosí žabu, aby ho přeplavila na druhou stranu. Žába odmítne, protože se bojí, že ji škorpion bodne žihadlem. Škorpion žabu ujišťuje, že ji nebodne; bylo by to bláznovství, protože by se oba utopili. Žábě se zdá jeho vysvětlení logické, a tak svolí, aby si jí škorpion vylezl na záda, že ho převezde. Uprostřed řeky škorpion žabu bodne. „Ted' se oba utopíme," zasténá žába, když ucítí, jak jí tělo umdlévá účinkem jedu. „Proč jsi to udělal?" Škorpion se usměje a odpoví: „Protože tohle je Střední východ."

„Znám ten příběh," řekl Michael.

„Ten konflikt mezi námi zuří už hodně dlouho. Možná bychom si mohli pro změnu začít pomáhat. Koneckonců, pomsta patří divochům. Vím, že jsi nedávno navštívil Severní Irsko. Podívej se, co tam má pomstychtivost všechno na svědomí."

„Co ode mě chceš?"

„Řeknu ti, co si nejvíc přeješ zjistit - kdo si mě najal, abych zabil Douglase Cannona, kdo si mě najal, abych zabil všechny, kdo se podíleli na atentátu na civilní letadlo nad Long Islandem, a konečně kdo si mě najal, abych zabil tebe, protože víš příliš mnoho." Delaroche se odmlčel. „Prozradím ti také, kdo z tvé organizace je s těmito lidmi ve spojení.

Výměnou za tyto informace mi poskytněš ochranu a umožníš mi přístup k mým bankovním kontům."

„Nemám takovou pravomoc, abych mohl přistoupit na dohodu tohoto druhu," namítl Michael.

„Pravomoc možná ne, ale možnost určitě ano."

Osbourne mlčel.

„Nechceš snad zemřít, aniž bys poznal pravdu, že ne, Michaeli?"

„Jdi do hajzlu!"

„Dohodneme se?"

„Jak můžeš vědět, že tě nenechám zatknout, jakmile mě vytáhneš nahoru?"

„Protože jsi ke své smůle čestný muž, což není právě vlastnost, která by ti v podobných situacích pomáhala." Delaroche Michaelem zatřásl. „Tak co, jsme dohodnutí?"

„Jsme dohodnutí, ty všiváku zatracený."

„Tak fajn. Hod zbraň do vody a chytni se mě za ruku, než se kvůli tobě oba utopíme."

40 KAPITOLA

WASHINGTON - DULLESOVO MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

„Kulka zlomila panu velvyslanci několik žeber a ochromila mu levou plíci," oznámil chirurg v Univerzitní nemocnici George Washingtona, absurdně mladě vyhlížející lékař se jmenovkou MUDr. Carlisle na bílém plášti. „Ale pokud se nevyskytnou žádné závažné komplikace, jsme přesvědčeni, že se uzdraví."

„Mohu ho vidět?" požádala Elizabeth.

Doktor Carlisle zavrtěl hlavou. „Je na pooperačním a upřímně řečeno nevypadá jako na módní přehlídce. Co kdybyste si tady udělala pohodlí a počkala? Jakmile se probudí, dáme vám vědět."

Lékař odešel a Elizabeth se posadila, ale po necelé minutě už zase nervózně přecházela malou soukromou čekárnou. Venku stáli u dveří na stráži dva příslušníci metropolitní policie. Elizabeth měla na sobě modrý sesterský úbor, protože její šaty byly samá skvrna od krve jejího otce a agenta diplomatické ochranky. Maggie se s dětmi uchýlila do jiné místnosti. Je úžasná, pochválila v duchu Elizabeth chůvu. Zabiják jí vyhrožoval, svázal ji, zalepil ústa, ale přesto odmítla nabídku ochotných sestřiček, že se o dvojčata postarají, a pečovala o ně sama. Teď už Elizabeth toužila jen po jediném - přála si uslyšet hlas svého manžela.

Od tragické přestřelky na N Street už uplynula více než hodina. Policie mohla Elizabeth poskytnout jen omezené informace. Když na místo činu dorazil první hlídkový vůz, vrah už byl pryč a Michael žil. Pak ale přeběhl přes zahradu za domem a zmizel a od té doby ho nikdo neviděl. O dvě minuty později zazněla střelba na georgetownské straně mostu Key a za okamžik tam vybuchl osobní automobil. Šlo o světlý saab, který o několik desítek vteřin dříve ukradl muž ozbrojený pistolí s tlumičem. Policie

rovněž obdržela hlášení o dvou mužích, kteří spolu zápasili na mostě. Jeden z nich přepadl přes zábradlí a visel nad vodou... Elizabeth zavřela oči a otřásla se. Michaeli, proboha tě prosím, jestli jsi naživu, dej o sobě vědět.

Podívala se na hodinky. Jedenáct. Zapnula televizor a přepínala kanály. Tragická událost vévodila zprávám na lokálních stanicích i na kabelových sítích. O Michaelovi však ani zmínka. Elizabeth vydolovala z kabelky cigaretu, zapálila si a za chůze hladově kouřila.

Do čekárny nahlédla ošetřovatelka.

„Promiňte, madam, ale tady je zákaz kouření.“

Elizabeth se rozhlédla, kde by udusila cigaretu.

„Ukažte, já ji uklidím, paní Osbourneová,“ nabídla se sestra ochotně.
„Mohu pro vás něco udělat?“

Elizabeth zavrtěla hlavou.

Ve chvíli, kdy sestřička odešla, zabzučel Elizabeth mobilní telefon. Vytáhla ho z kabelky a stiskla tlačítko pro příjem hovoru.

„Haló?“

„To jsem já, Elizabeth. Nic neříkej, jenom poslouchej.“

„Michaeli,“ zašeptala.

„Jsem v pořádku a nezraněný,“ ujistil ji spěšně.

„Díky bohu.“

„Jak vypadá Douglas?“

„Je po operaci. Podle doktorů bude v pořádku.“

„Kde jsou děti?“

„Tady v nemocnici,“ odpověděla Elizabeth. „Kdy tě uvidím?“

„Možná zítra. Nejdřív musím něco důležitého zařídit. Miluji tě, Elizabeth.“

„Michaeli! Kde jsi?“ vyhrkla, ale spojení se přerušilo.

Rebeka Wellsová nechala volvo na dlouhodobém parkovišti u Dullesova mezinárodního letiště a kyvadlovým autobusem dojela k odletové hale. Klíčky zahodila do odpadkového koše a zašla na toaletu. Zamkla se v kóji a převlékla se - kostým a lodičky nahradily vybledlé džínsy, svetr a kožené kovbojské boty. Pak si sponkami stáhla vlasy k lebce, nasadila si blond paruku a podívala se do zrcadla. Transformace trvala necelých pět minut a jejím

výsledkem byla světlovlasá Sally Burkeová z Los Angeles, která mohla prokázat svou totožnost kalifornským řidičským průkazem.

Prošla halou k přepážce společnosti Air Mexico a koupila si letenku na noční spoj do Mexico City. Čeká ji obtížných dvaasedmdesát hodin. Po krátké zastávce v Mexiku zamíří na jih do Střední a Jižní Ameriky, přičemž

každý den změny identity a samozřejmě i cestovní pas. V Buenos Aires pak nasedne na letadlo, které ji dopraví do Evropy.

Posadila se v čekárně u odletů a čekala, až ohlásí její let. Několikrát zavřela oči, ale pokaždé vzápětí uviděla hlavu agenta diplomatické ochranky, vybuchující v gejzíru krve.

Pak zpozorněla. Letištní kanál CNN právě vysílal zprávu o pokusu o atentát na amerického velvyslance v Británii.

...K odpovědnosti za atentát na velvyslance Douglase Cannona se přihlásila Brigáda svobodného Ulsteru. Oba útočníci, muž a žena, jsou stále na útěku. Podle lékařů z Univerzitní nemocnice George Washingtona je Cannon ve vážném stavu, ale jeho zranění nejsou životu nebezpečná. ..

Rebeka se odvrátila. Kde proboha jsi, Jean-Paule? Vytáhla z kapsy vzkaz, který jí nechal před čtyřmi hodinami, a znovu si ho přečetla. *Jdi na toto místo. Jestli budu žít, vyzvednu si tě tam*, slíbil jí, než se rozloučili.

Ohlásili její let. Rebeka zahodila papírek se vzkazem do koše a zamířila k příchodu k letadlům.

41 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

„Jak tě mám oslovovat?"

„Používal jsem mnoho jmen, ale nejdéle mě znali pod jménem Jean-Paul Delaroche, a tak se za něho považuju."

„Takže ti mám říkat Delaroche?"

„Jak chceš." Delaroche pokrčil rameny a svěsil koutky v typicky francouzském zamračení.

Přes pozdní hodinu provoz na okružní dálnici příliš nepolevil - pozůstatek neodmyslitelné washingtonské večerní dopravní špičky. Michael sjel na severní větev mezistátní silnice číslo 95 a mířil k Baltimoru. Jeli v pronajatém fordů, který si Michael vyzvedl na vnitrostátním letišti, kam z mostu dojeli taxíkem. Řidič zprvu odmítl otevřít dvěma mužům v potrháných oblecích, kteří vypadali, jako by z nich někdo vymlátil duši, ale pak mu Delaroche strčil do dlaně hrst dvacetidolarovek a taxikář prohlásil, že jestli si pánové přejí odvézt na Měsíc, do rána je tam dopraví.

Delaroche seděl vpředu, nohu opřenou o palubní desku. Třel si zraněný kotník a mračil se, jako kdyby ho končetina podle zradila. Nedbale si zapálil další cigaretu. Jestli byl nervózní nebo se bál, nedával to vůbec najevo. Pootevřel okno, aby vypustil oblak kouře, a kabina auta zavoněla vlhkou orníci.

Dlouhá léta po Sárině smrti se Michael pokoušel utvořit si v mysli obraz jejího vraha. Představoval si ho vyššího, než ve skutečnosti byl - Delaroche měl menší, podsaditou postavu vzpěrače welterové váhy a kostru obalenou svaly pevnými jako ocelová lana. Jeho hlas Michael už dříve slyšel - za oné pohnuté noci v senátorově domě na Shelter Islandu, kdy se ho Říjen pokusil zabít -, ale když ho teď poslouchal, jak mluví, uvědomil si, že má

před sebou ne jednoho člověka, ale několik osobností. Jeho přízvuk volně kopíroval mapu Evropy - chvíli francouzský, jindy německý, pak řecký nebo holandský. V jeho řeči ovšem nikdy nezazněl sebemenší náznak ruského původu a Michael uvažoval, jestli by vůbec ještě byl schopen promluvit svou mateřštinou.

„Mimochodem, ta pistole byla prázdná.“

Delaroche si těžce povzdychl, jako kdyby ho nudil nějaký nezajímavý televizní program.

„Standardní ruční palnou zbraní příslušníků CIA je automatický browning se zásobníkem na patnáct nábojů,“ řekl tónem učitele, který vysvětluje elementární učivo žákům základní školy. „Po výměně zásobníku jsi na mě třikrát vystřelil u předních dveří, čtyřikrát přes čelní sklo saabu a osmkrát do jeho zadní kapoty.“

„Když jsi věděl, že pistole není nabitá, proč jsi mě prostě neshodil z mostu?“

„Protože i kdybych tě zabil, neměl bych prakticky žádnou šanci na útěk. Beze zbraně, bez auta, bez možnosti komunikace. Ty jsi byl jediná možnost, která mi zbývala.“

„O čem to sakra mluvíš?“

„Mám něco, co chceš, a ty máš něco, co chci já. Ty si přeješ zjistit, kdo si mě najal, abych tě zabil, a já potřebuju ochranu před svými nepřáteli, abych mohl někde v klidu dožít.“

„A co tě vede k přesvědčení, že svou součást dohody dodržím?“

„Muži neodcházejí z Ústřední zpravodajské služby, pokud nemají silné morální zásady. A muži se nevracejí na prezidentovu žádost do CIA, pokud nevěří v čest a poctivost. Tvůj smysl pro čestné jednání je tvoje slabá stránka. Proč sis vůbec zvolil tento způsob života, Michaeli? Kvůli otci? Ten tě k němu dovedl?“

Takže Delaroche věnoval studiu mého života tolik času jako já analýze jeho, pomyslel si Michael. „Nemyslím, že bych se rozhodl stejně, kdyby se naše role vyměnily. Nejspíš bych tě nechal z toho mostu spadnout a radoval se při pohledu, jak tvoji mrtvolu unáší řeka.“

„To není nic, čím by ses měl chlubit. Jsi slušný a poctivý, ale také velmi emocionální člověk, který se nechá snadno zmanipulovat.“

V KGB si to uvědomili a postavili ti do cesty Sáru Randolphovou. A proto mně také přikázali zabít ji před tvýma očima.“

„Do hajzlu s tebou!“ Michael měl sto chutí zastavit a umlátit toho chlapa k smrti, ale pak si vzpomněl na potyčku na mostě a na to, jak snadno ho Delaroche málem zabil holýma rukama.

„Michaeli, mohl bys laskavě zpomalit, než nás oba zabiješ? Mimochodem, kam vlastně máme namířeno?“

„Co se stalo s tvým obličejem?“ ignoroval Michael otázku.

„Upozornili jste Interpol a rozeslali po celém světě počítačovou studii mého vzhledu, takže jsem si nechal udělat plastiku.“

„Jak ses o tom upozornění dozvěděl?“

„Pěkně popořádku, Michaeli. Na všechno dojde.“

„Nedělal ti náhodou tu plastickou operaci doktor Maurice Leroux?“

„Dělal,“ potvrdil Delaroche. „Jak to víš?“

„Britská zpravodajská služba věděla, že čas od času má v práci lidi jako ty. Zabil jsi ho?“

Delaroche neodpověděl.

„Moc se na tobě nevyznamenal,“ podotkl Michael. „Vypadáš otřesně.“

„Jsem si toho vědom,“ odsekl Delaroche mrazivě. „A můžeš za to ty.“

„Jsi vrah. Snad nechceš, abych tě litoval, protože ti nějaký pokoutní plastický chirurg zmršil ksicht.“

„Nejsem žádný vrah, Jsem atentátník, a to je velký rozdíl. Zabíjel jsem pro svou vlast, ale ta už neexistuje, a tak zabírám pro peníze.“

„To z tebe podle mého přesvědčení dělá vraha.“

„Chceš snad říct, že pro tvou organizaci lidé jako já nepracují? I vy máte své atentátníky, Michaeli, takže buď tak hodný a přestaň mi tady kázat o morálce, ano?“

„Kdo tě najal, abys zabil Douglase Cannona?“

„Kam mě vezeš?“

„Někam do bezpečí.“

„Doufám, že mě nechceš odvézt do jednoho z bezpečných domů CIA.“

„Kdo tě najal, abys zabil Douglase Cannona?“

Delaroche hodnou chvíli hleděl z okna a pak se zhluboka nadechl, jako kdyby se chystal ponořit pod hladinu a zůstat tam hodně dlouho.

„Asi bych měl začít od začátku.“ Delaroche se odvrátil od okna a podíval se na Michaela. „Bud trpělivý a já ti řeknu všechno, co chceš vědět.“

Delaroche mluvil, jako kdyby recitoval životopis neznámé osoby, ne svůj vlastní. Kde nenašel anglický výraz, přešel do jednoho z jazyků, které znali oba - italštiny, španělštiny nebo arabštiny. Před necelými dvěma hodinami chladnokrevně zavraždil dva agenty Diplomatické bezpečnostní služby, ale pokud to Michael mohl posoudit, netrpěl žádnými výčitkami. On sám zabil člověka jen jednou - arabského teroristu, příslušníka Meče z Gazy, tehdy na letišti Heathrow - a pak ho dlouhé týdny trápily zlé sny.

Delaroche vyprávěl o muži, kterého znal pouze pod jménem Vladimír. Žili ve velkém služebním bytě KGB v Moskvě a víkendy a dovolené trávili

na dače nedaleko města. Delaroche měl tehdy vlastní křestní jméno - Nikolaj - a nezbytné ruské „otěčestvo" - Michailovič. Nesměl se stýkat s jinými dětmi. Nenavštěvoval normální státní školy, nesměl se přihlásit do žádného sportovního oddílu, do pionýru ani komsomolu. V žádném případě neměl dovoleno opustit byt nebo daču bez Vladimírova doprovodu. A když byl Vladimír občas nemocný nebo příliš unavený, dělal chlapci společníka nemluvný a věčně zachmuřený nekňuba Boris.

Postupem času ho Vladimír začal učit jazyky. *Znát jiný jazyk je jako získat další duši*, opakoval mu často. *A v životě, který tě čeká, Nikolaji Michailoviči, budeš potřebovat opravdu hodně duší*. Delaroche sraštil obličej do stařecké grimasy a nahrbil ramena a Michael nemohl než obdivovat jeho schopnost okamžitého přerodu v jiného člověka. Když Delaroche promluvil Vladimírovým hlasem, poprvé zněl jako rodilý Rus.

„Občas nás navštívil vysoký přísný muž v západním obleku a se západními cigaretami," pokračoval Delaroche. Prohlížel si mladého chlapce pátravým pohledem, jako když sochař zkoumá

své dílo. O mnoho let později se Delaroche dozvěděl, že onen vysoký muž byl Michail Voroncov, náčelník první hlavní správy KGB - jeho otec.

Ve věku šestnácti let - v srpnu 1968 - ho vyslali na Západ. Přešel československo-rakouskou hranici a vydával se za syna českých disidentů na útěku před sovětskou okupací. Nějakou dobu zůstal v Rakousku a potom přesídlil do Paříže, kde žil na ulici jako bezdomovec, až se mladého „širotku" ujala církevní charitativní organizace.

V Paříži v sobě objevil malířské nadání. Vladimír mu nikdy nedovolil zabývat se něčím jiným než jazyky a nácvikem zabijáckého řemesla. *Na frivolní koníčky není čas, Nikolaji Michailoviči, říkával. Čas je naším největším nepřítelem*. Odpoledne trávil prohlídkami muzeí a galerií, kde studoval díla velkých mistrů. Jistou dobu navštěvoval uměleckou školu a dokonce se mu podařilo na ulici prodat několik svých obrázků.

Pak se objevil muž jménem Michail Arbatov a Delaroche začal zabíjet.

„Arbatov byl můj řídicí důstojník," vysvětloval Delaroché. „Mé první úkoly se týkaly vnitřních záležitostí. Disidenti, potenciální defektoři a zrádci a podobní lidé. Pak mě ale začali pověřovat jinými, náročnějšími operacemi."

Michael vypočítal politické vraždy, o kterých věděl, že je Delaroché spáchal. Španělský ministr v Madridu, vysoký francouzský policejní důstojník v Paříži, ředitel koncernu BMW ve Frankfurtu, palestinský představitel v Tunisu, izraelský obchodník v Londýně.

„KGB se snažila využít teroristického a nacionalistického hnutí v zemích Severoatlantické aliance a jejích spojenců," pokračoval Delaroché. „Irská republikánská armáda, Frakce Rudé armády, italské Rudé brigády, Baskové ve Španělsku, Přímá akce ve Francii a tak dále. Zabíjel jsem na obou stranách ideologické hranice s jednoduchým cílem - vyvolat neklid a zmatek. Mých obětí bylo samozřejmě mnohem víc, než které jsi vyjmenoval."

„A když se rozpadl Sovětský svaz?"

„Zůstali jsme s Arbatovem bezprizorní."

„Takže sis otevřel soukromou praxi."

Delaroché přikývl a promasíroval si kotník.

„Arbatov měl vynikající kontakty a byl schopný a zkušený vyjednavač. Sloužil jako můj agent. Přijímal zakázky, dohadoval se o ceně a podobné věci. Pak jsme se dělili o výtěžek mé práce."

„A potom přišlo sestřelení letadla společnosti TransAtlantic."

„To byl můj největší jednorázový výdělek. Jeden milion amerických dolarů. Ale já jsem to letadlo neseštělil. To udělal ten palestinský psychopat Hassan Mahmúd."

„Ty jsi pouze zlikvidoval Mahmúda."

„Přesně tak."

„A tělo jsi nechal ve člunu, aby to vypadalo, že atentát provedl Meč z Gazy."

„Ano."

„A pak tě muži, kteří byli *skutečně* odpovědní za sestřelení civilního letadla, najali, abys odstranil všechny, kdo se na operaci podíleli. Například Colina Yardleye v Londýně a Erika Stoltenberga v Káhiře."

„A pak tebe."

„Kdo si tě najal?" naléhal Michael. „Kdo ti přikázal, abys mě zabil?"

„Říkají si Společnost pro mezinárodní rozvoj a spolupráci," začal Delaroche. „Jde o skupinu tvořenou vysokými zpravodajskými důstojníky, podnikateli, obchodníky se zbraněmi a mafiánskými šéfy, kteří se snaží ovlivnit světové události tak, aby vydělali co nejvíce peněz a ochránili své zájmy."

„Nevěřím, že taková organizace opravdu existuje," namítl Michael.

„Nechali sestřelit civilní letadlo, aby jeden z jejich členů, americký zbrojařský magnát Mitchell Elliott, mohl přimět prezidenta Beckwitha k souhlasu s vybudováním protiraketového obranného systému."

Michael Elliotta podezřívá, že měl v té tragédii prsty, a dokonce ve svém hlášení tyto úvahy předal písemně agentuře, ale když teď slyšel, jak Delaroche jeho podezření jednoznačně po-

tvrzuje, zvedl se mu žaludek a po žebrech mu začaly stékat stružky potu.

„Tušili, že ses dostal příliš blízko k pravdě," vysvětloval Delaroche. „Usoudili, že je nutno tě zlikvidovat, a mě si najali, abych to provedl."

„Jak se o mém podezření dozvěděli?" „Mají v Langley svůj zdroj."

„Co se stalo po událostech na Shelter Islandu?" zeptal se Michael.

„Začal jsem pracovat výhradně pro Společnost." „Má ta Společnost nějakého vůdce?"

„Říkají mu Ředitel. Jiné jméno nemá. Je to Angličan a žije s mladou Jamajčankou, která se jmenuje Dafne. Víc o něm nevím." „Ahmada Husajna jsi v Káhiře zavraždil ty, že?" Delaroche se prudce otočil a sežehl Michaela pohledem. „Odstranění Husajna zorganizovala Společnost na příkaz Mossadu. Jak víš, že jsem to byl já?"

„Egyptané měli Husajna pod dohledem. Viděl jsem videonahrávku atentátu a všiml jsem si jizvy na vrahově pravé ruce. Tehdy jsem zjistil, že žiješ a znovu ses dal do práce. Tehdy jsme také upozornili Interpol."

„O tom varování Interpolu jsme okamžitě věděli," poznamenal Delaroche s pohledem upřeným na hřbet pravé ruky. „Ředitel má vynikající kontakty ve všech západních zpravodajských a bezpečnostních službách. Řekl mi, že informaci o upozornění Interpolu dostal od svého zdroje v Langley."

„Proč se Společnost angažovala v Severním Irsku?" „Protože usoudila, že mírová dohoda v Severním Irsku neprospívá obchodu. Minulý měsíc se na ostrově Mykonos konalo pravidelné zasedání výkonné rady Společnosti, která se na této schůzce rozhodla odstranit tvého tchána i tebe. Provedením akce pověřila mě."

„Ta žena ve volvu byla Rebeka Wellsová?"

„Ano."

„Kde je teď?"

„To není součást naší dohody, Michaeli."

„Proč mě chtěli zlikvidovat?"

„Ředitel do mě vložil obrovskou spoustu peněz a chtěl svou investici ochránit. Pokládal tě za nepřijatelné riziko."

„Zúčastnil se Ředitelův zdroj z Langley té schůzky na Mykonosu?"

„Na Mykonosu byli všichni."

Krátce po páté hodině ranní dorazili Michael a Delaroche do městečka Greenport na Long Islandu. Projeli prázdnými ulicemi a zaparkovali u přístaviště trajektů. Loď se zatím houpala zakotvená na vlnách; podle jízdního řádu vyrazí na první plavbu přes průliv k Shelter Islandu až za hodinu. Michael použil telefonní automat vedle malé dřevěné budky, kde se prodávají lístky.

„Kde sakra vězíš?" vyjel Adrian Carter. „Celé město je na nohou a hledá tě."

„Zavolej mi zpátky na tohle číslo z telefonní budky."

Desetimístné číslo, které Michael Carterovi nadiktoval, v nejmenším nepřipomínalo číslo veřejného automatu. Použil primitivní šifru, kterou s Carterem používali při práci v terénu snad před sto lety. Četlo se odzadu, první číslice o jednotku menší, druhá o dvě vyšší, třetí zase o tři nižší a tak dále. Nemusel číslo opakovat, Carter měl stejně jako on dokonale vytrénovanou paměť.

Michael zavěsil a čekání, než se Carter obleče, nasedne do auta a dojede k nejbližší telefonní budce, si krátil cigaretou. Při představě, jak si Adrian natahuje přes pyžamo plášť, ho rozesmála. Telefon zazvonil po pěti minutách.

„Mohl bys mi laskavě říct, co se k čertu děje?"

„Řeknu ti to, až sem přijedeš."

„Kde jsi?"

„Na Shelter Islandu."

„A co tam sakra děláš? Zapletl ses do té přestřelky na Key Bridge?"

„Poslyš, Adriane, nech toho a sedni do prvního letadla. Potřebuju tě."

Carter na vteřinu zaváhal. „Přijedu, co nejrychleji to půjde, ale něco mi říká, nevím proč, že to zavání průserem."

Když se Michael vrátil k autu, Delaroche byl pryč. Za chvíli ho našel, jak se opírá o zrezivělý řetěz na nábřeží a hledí přes záliv k nízké temné siluetě Shelter Islandu.

„Co máš v plánu?“ zeptal se Delaroche.

„Jestli chceš své peníze a svou svobodu, budeš si to muset odpracovat.“

„Co mám pro tebe udělat?“

„Pomoz mi zničit ten zdroj v Langley.“

„Víš, kdo to je?“

„Vím,“ odvětil Michael. „Monika Tylerová. Ryba smrdí od hlavy.“

„Jenže já nemám tolik informací, aby to na zničení Moniky Tylerové stačilo.“

„Ale máš.“

Delaroche stále hleděl přes temnou hladinu průlivu. „Tento rozhovor jsme si mohli odbýt kdekoliv jinde, jenom ne tady, Michaeli. Proč ses rozhodl odvézt mě zrovna sem, na staré známé místo?“ Delaroche odpověď neočekával a Michael mu také žádnou nedal. „Ale potřebuju vědět jednu věc. Jak zemřela Astrid?“

„Zabila ji moje žena.“

„Jak?“

Když mu Michael vyličil Astridinu smrt, Delaroche zavřel oči. Stáli tam vedle sebe a opírali se o zábradlí, zatímco se první lodníci z trajektu začali sjíždět do práce. Za několik minut zaduněly lodní motory.

„Nikdy v tom nebylo nic osobního,“ prolomil Delaroche dlouhé mlčení. „Jenom obchod. Chápeš, co ti říkám, Michaeli? Byl to jenom obchod.“

„Kvůli tobě prošla celá moje rodina peklem a já ti to nikdy neodpustím. Ale chápu. Teď už chápu všechno.“

42 KAPITOLA

SHELTER ISLAND, STÁT NEW YORK

Když dojeli k bráně senátorova domu na Shelter Islandu, vyšel ze strážní budky pracovník bezpečnostní služby. Měl široká hranatá ramena a nakrátko ostříhané světlé vlasy; jmenoval se Tom Moore a kdysi sloužil v armádě u jednotek rangers.

„Omlouvám se, Tome. Měl jsem nejdřív zavolat a ohlásit, že přijedu.“

„To nevádí, pane Osbourne,“ řekl Moore. „Slyšeli jsme, co se stalo panu velvyslanci. Všichni se za něho modlíme. Jenom doufám, že ty hajzly, co mu to udělali, brzo chytí. V rádiu hlásili, že beze stopy zmizeli.“

„Vypadá to tak. Mám s sebou kamaráda.“ Michael bodl palcem k Delarochoeovi. „Pár dnů tady zůstane.“

„Ano, pane. Rozumím.“

„Po obědě přijďte do domu, Tome. Musím si s vámi promluvit.“

„S tím nechci mít nic společného,“ prohlásil Adrian Carter. „Předej to kontrarozvědce. Pro mě za mě to hod na hlavu i těm primitivům z FBI. Ale zbav se toho, protože ta věc zničí každého, kdo se jí dotkne.“

Carter s Michaelem se procházeli v bezvětrném chladném ránu po útesu nad ocelově šedou hladinou zálivu, ruce v kapsách a hlavy sklopené, jako kdyby hledali v trávě mrtvolu. Carter si oblékl tentýž rozevlátý plášť, který měl na sobě tehdy odpoledne, když v Central Parku přemlouval Michaela k návratu do agentury. Byl odnaučený kuřák, ale asi v polovině Michaelova vypravování ho požádal o cigaretu a lačně ji vykouřil.

„Je ředitelka Ústřední zpravodajské služby,“ argumentoval Michael, „a z titulu své funkce kontrarozvědku *řídí*. A pokud se týká FBI, kdo by je k čertu do toho chtěl zapojovat? Tohle je naše vnitřní záležitost. Federálové by ji těmi svými rypáky jenom rozvrtali.“

„Nezapomínáš náhodou, že tvým *jediným* svědkem je tamhle Jack Rozparovač?“ Carter hodil hlavou k domu. „Musíš přece uznat, že to není

zrovna důvěryhodný občan. To tě vůbec nenapadlo, že si mohl to obvinění vycucát z prstu, aby si zachránil kůži?"

„Nevymyslel si to, Adriane."

„Jak si můžeš být tak jistý? Mně ta historka o tajném bratrstvu, které si říká Společnost, připadá jako snůška keců."

„Vloni někdo toho člověka najal, aby mě zabil, protože jsem se dostal příliš blízko k pravdě o atentátu na civilní letadlo. Se svým podezřením jsem se v agentuře svěřil dvěma lidem. Nej dřív tobě a pak Monice Tylerové." „To nic nedokazuje."

„Tak proč mě vloni vyšívala z agentury? Proč mě odvolala z pátrání po Říjnoví týden před tím, než se pokusil zabít Douglase? A ještě jedna věc. Delaroche tvrdí, že počátkem tohoto měsíce se na Mykonosu konala porada vedení Společnosti. V té době se Monika Tylerová zúčastnila v Evropě regionální bezpečnostní konference a pak si vzala dva dny osobního volna a kamsi zmizela."

„Proboha svatého, Michaeli, i já jsem byl počátkem měsíce v Evropě."

„Já tomu věřím, Adriane. A vím, že ty také."

Vyšli bránou a po Shore Road se vydali k přístavu Dering.

„Jestli se tohle dostane na veřejnost, bude to pro agenturu katastrofa."

„Souhlasím," řekl Michael. „Z takového úderu se bude vzpamatovávat roky. Agentura ztratí reputaci nejen tady ve Washingtonu, ale na celém světě. To je mi jasné."

„Takže co s tím hodláš udělat?"

„Předložím jí důkazy a zastavím ji dříve, než napáchá další škody. Má sice na rukou krev, ale kdybychom to vytáhli na veřejnost, agentura by se ocitla v troskách."

„Jinak než dynamitem Moniku ze sedmého patra nedostaneš."

„V případě nutnosti jsem připraven napochodovat k ní do kanceláře s pekelným strojem v kufříku."

„A proč do toho sakra zatahuješ mě?"

„Protože ty jsi jediný, komu věřím. Tys mě řídil, Adriane. Celou dobu jsi byl mým řídicím důstojníkem."

Zastavili se před můstkem přes úzký potok vlévající se do moře na okraji přístavu. Za mostem se rozkládala plochá mokřina porostlá hustou trávou a holými stromy. Na mostě stál za malířským stojanem nevysoký muž svalnaté postavy a maloval. Na rukou měl pletené rukavice bez prstů a na sobě rozedraný rybářský svetr o několik čísel větší, než by potřeboval.

„Pěkné," poznamenal Carter, když se podíval na plátno. „Máte opravdu talent."

„Díky," odpověděl malíř s nápadným britským akcentem.

Carter se nevěřicně otočil k Michaelovi. „To snad nemyslíš vážně!"
„Adriane Cartere, rád bych ti představil pana Jean-Paula Delarochea.
Asi ho znáš lépe pod krycím jménem Říjen.

Po poledni přišel do domu Tom Moore.
„Chtěl jste se mnou mluvit, pane Osbourne."
„Pojďte dál, Tome. V kuchyni je čerstvě uvařená káva."
Michael nalil do šálků a oba muži se posadili k malému kuchyňskému
stolu.

„Co pro vás mohu udělat, pane Osbourne?"
„Dnes večer se v tomto domě koná schůzka, kterou bych potřeboval
zaznamenat," začal Michael. „Vizuálně i na audio. Bylo by možné přemístit
bezpečnostní kamery?"

„Ano, pane," odpověděl Moore věcně.

„Mohl byste nahrát jejich výstup?"

„Ano."

Do kuchyně vstoupil Adrian Carter, v patách za ním Delaroche.

„Máte tady nějaké odposlouchávací zařízení?"

„Ne, pane. Váš tchán veškeré mikrofony *zakázal*. Pokládá je za invazi
do svého soukromí." Mooreova masitá tvář se roztáhla

v pobaveném úsměvu. „Jen po velkém přemlouvání se smířil s
kamerami. Než odjel do Londýna, přistihl jsem ho, jak se snaží jednu z nich
odpojit."

„Jak dlouho by vám trvalo sehnat mikrofony a magnetofon?" Moore
pokrčil rameny. „Maximálně pár hodin." „Můžete je nainstalovat tak
nenápadně, aby nebyly vidět?" „S mikrofony to půjde snadno, protože jsou
relativně malé. Problém bude s kamerami. Jsou to normální bezpečnostní
videokamery velké asi jako krabice od bot."

Michael tiše zaklel.

„Ale měl bych nápad."

„Jaký?"

„Ty kamery mají velkou ohniskovou vzdálenost a tím pádem slušný
dosah. Kdybyste tu schůzku uspořádal v obývacím pokoji, mohl bych
rozestavit kamery venku na trávníku a pořídít obrázky přes okna."

Michael se usmál. „Jste dobrý, Tome."

„U rangers jsem trochu přičichl ke zpravodajskému řemeslu. Ale
musíte se postarat, aby závěsy zůstaly roztažené."

„To bohužel nemohu zaručit.“

„No, v nejhorším případě vám zůstane audio jako záloha.“

„Máte tady nějaké zbraně?“ zajímal se Delaroche. „Myslím kromě toho muzeálního kousku, co nosíte.“

Moore měl u pasu zavěšenou osmatřicítku Smith & Wesson.

„Mám tyhle *muzeální* kousky rád, protože se nikdy nezaseknou.“ Moore poplácal pouzdro s revolverem. „Ale snadno můžu opatřit pár automatických pistolí.“

Jaký typ?“

„Pětačtyřicítka kolt.“

„Glock nebo beretta by nebyla?“

„Bohužel.“ Moore potřásl hlavou, očividně zmatený cizincovými požadavky.

„Kolt je dobrá zbraň. Přineste, co máte,“ požádal Carter.

„Ano, pane. Mohli byste mi říct, co má tohle všechno znamenat?“

„To rozhodně ne.“

Delaroche následoval Michaela nahoru do ložnice. Michael přistoupil ke skříni, otevřel ji a z nejvyšší police sundal malou krabici. Odklopil víko a vytáhl automatickou berettu.

„Tohle jsi tady minule ztratil.“ Podal pistoli Říjnoví.

Zabíjákova zjizvená pravačka sevřela rukojeť a ukazovák reflexivně vklouzl do ochranného lučiku spouště. Při pohledu, jak přirozeně Delaroche se zbraní zachází, Michaela zamrazilo.

„Kdes ji vzal?“ zeptal se Delaroche.

„Vylovil jsem ji z vody na konci mola.“

„Kdo ji zakonzervoval?“

„Já.“

Delaroche pozvedl zrak od pistole a tázavě se na Michaela zadíval. „Proč jsi to proboha udělal?“

„Ani nevím. Asi jsem chtěl mít nějakou památku, připomínku, jak to tehdy doopravdy vypadalo.“

Delaroche pořád ještě nosil v kapse náhradní zásobník plný nábojů. Vytáhl ho, vsunul do pažby a natáhl uzávěr. Zbraň byla připravena k palbě.

„Myslím, že kdybys chtěl, mohl bys teď snadno splnit podmínky svého kontraktu,“ poznamenal Michael.

Delaroche mu vrátil berettu.

Ve čtyři hodiny odpoledne vešel Michael do Douglasovy pracovny a vytočil číslo kanceláře Moniky Tylerové. Carter poslouchal na paralelní přípojce, mluvítka zakryté dlaní. Moničina sekretářka Michaelovi oznámila, že ředitelka Tylerová právě řídí poradů vedení Ústřední zpravodajské služby a nesmí být vyrušována. Když Michael naléhal, že jde o mimořádně závažné sdělení, sekretářka ho přepojila na Tydlitáka - nebo Tydlitka; Michael nikdy nevěděl, který je který. Musel počkat povinných deset minut, než se ředitelka CIA uvolnila z poradů.

„Všechno vím," řekl Michael bez úvodu, když Tylerová konečně převzala sluchátko. „Vím o Společnosti a vím o Ředitelovi. Vím o podílu Mitchella Elliotta na sestřelení letadla TransAtlantic. A vím, kdo se mě snaží odstranit."

„Vy jste se snad zbláznil, Michaeli. O čem to, pro smilování boží, mluvíte?"

„Nabízím vám možnost tiše vycouvat."

„Michaeli, já nehodlám..."

„Čekám vás v domě mého tchána na Shelter Islandu. Přijďte sama. Žádná ochranka, žádný obvyklý doprovod. Termín je dnes večer v deset hodin. Pokud se do té doby nedostavíte nebo pokud uvidím něco, co se mi nebude líbit, zajdu na FBI a do redakce *The New York Times* a řeknu jim všechno, co vím."

Michael zavěsil, aniž počkal na její reakci.

O třicet minut později zazvonil zabezpečený telefon v Ředitelově pracovně v jeho výstavném londýnském domě. Seděl právě v ušáku u krbu, nohy natažené na otomanu, a probíral se stohem papírů. Do místnosti vklouzla Dafne a zvedla sluchátko.

„Volá Picasso," oznámila. „Prý je to naléhavé."

„Ano, Picasso?" zeptal se Ředitel bez pozdravu.

Monika Tylerová mu klidným tónem referovala o telefonátu Michaela Osbournea.

„Domnívám se, že zdrojem jeho informací je Říjen," konstatoval Ředitel. „Jestli je to tak, potom Osbourne nemá praktický žádnou municí. Říjen toho ví o všeobecné struktuře naší organizace jen velmi málo a sotva

ho lze považovat za důvěryhodného svědka. Chlap, který zabíjí za peníze, člověk bez morálky, který neví, co je to čest."

„Souhlasím, Řediteli, ale nemyslím, že bychom nad tou hrozbou měli jen tak mávnout rukou."

„To také netvrdím."

„Máte k dispozici zdroje, které by to riziko eliminovaly?"

„V tak krátkém čase je nedokážu zmobilizovat."

„A co když prostě nechám Října zatknout?"

„Potom spolu s Osbournem roztroubí naše tajemství do celého světa."

„Ráda si poslechnu, co navrhuje."

„Umíte hrát poker?" zeptal se Ředitel.

„Doslova, nebo v přeneseném významu?"

„Vlastně od obojího trochu."

„Myslím, že chápu, kam míříte."

„Vyslechněte si, co vám chce Osbourne sdělit, a potom vyhodnoťte jednotlivé možnosti. Věřím, že vám nemusím připomínat, že jste složila přísahu loajality ke Společnosti. Vaší primární starostí by mělo být dodržení této přísahy."

„Rozumím, Řediteli."

„Třeba se vám naskytne příležitost vyřešit ten problém osobně."

„Něco takového jsem v životě neudělala, Řediteli."

„Není to tak těžké, Picasso. Budu čekat na vaše zprávy."

Ředitel zavěsil a otočil se k Dafne.

„Začni obvolávat členy výkonné rady a šéfy divizí. Naléhavě s nimi potřebuju mluvit. Se všemi. Obávám se, že asi budeme nuceni na čas zavřít krám."

Monika Tylerová zavěsila sluchátko do vidlice a chvíli nepřítomně zírala z okna na řeku Potomac. Pak přešla na druhý konec kanceláře a zastavila se před Rembrandtovou krajinkou, která ji na aukci v New Yorku stála hotové jmění. Očima přelétla po malbě - oblaka na obloze, světlo v oknech domku, žírná louka s ohradou. Uchopila rám a zatáhla. Obraz se otočil v čepech a odhalil malý zazděný trezor.

Její prsty automaticky vytočily příslušnou kombinaci, ani se nemusela dívat; za několik vteřin se dvířka sejfu otevřela a Monika Tylerová začala trezor vyprazdňovat. Postupně z něj vytáhla obálku obsahující sto tisíc

dolarů v hotovosti, tři falešné cestovní pasy různých zemí vydané na odlišná jména, kreditní karty odpovídající jménům v pasech.

Pak vylovila poslední předmět - automatickou pistoli browning.

Třeba se vám naskytne příležitost vyřešit ten problém osobně.

Převlékla se; na zakázku šité šaty vyměnila za džínsy a svetr. Věci z trezoru uložila do černé kožené kabelky s dlouhým popruhem a pak si sbalila do malého kufříku věci na noc a náhradní oblečení.

Přehodila si kabelku přes rameno, sáhla dovnitř a sevřela pažbu browningu; po nástupu do Ústřední zpravodajské služby absolvovala střelecký výcvik. S kufříkem v ruce vyšla do chodby.

„Dobré odpoledne, paní ředitelko," pozdravil její tělesný strážce, který stál před dveřmi kanceláře.

„Dobré odpoledne, Tede."

„Zpátky do centrály, paní ředitelko?"

„Ne, na heliport."

„Heliport? Ale nám nikdo neřekl, že byste..."

„To je v pořádku, Tede," řekla Tylerová klidně. „Jde o soukromou záležitost."

Tělesný strážce se na ni pátravě zadíval. „Děje se něco, paní ředitelko?"

„Kdepak, Tede, Všechno klapě, jak má."

43 KAPITOLA

SHELTER ISLAND, STÁT NEW YORK

Michael držel napjatou hlídku na trávníku před domem. Popíjel nechutné kafe, které uvařil Adrian Carter, kouřil vlastní odporné cigarety a rázoval po zamrzlé trávě, na krku zavěšený dalekohled, který Douglas Cannon používal k pozorování ptáků. Bože, to je ledová noc, láteřil v duchu. Snad posté se zadíval k západnímu obzoru, tedy směrem, odkud Monika Tylerová přiletí, ale kromě třpytících se hvězd rozestých po černé oponě vesmíru a srpku měsíce bílého jako odhalená kost neviděl vůbec nic.

Podíval se na hodinky. Za dvě minuty deset. Monika nikdy nikam nepřijde včas, pomyslel si Michael. „Ta se o deset minut opozdí i na vlastní pohřeb,“ vybuchl jednou Carter, když ho Tylerová nechala čekat v pochmurném předpokoji své kanceláře. Třeba vůbec nepřijde, uvažoval Michael. A třeba by to bylo i dobře. Co když měl Adrian pravdu? Možná bych měl celou věc hodit za hlavu, odejít z agentury - tentokrát nadobro - a zůstat na Shelter Islandu s Elizabeth a s dětmi. Ale co potom? Celý zbytek života se ohlížet přes rameno a čekat, až na mě Monika a její přátelé pošlou dalšího nájemného vraha, dalšího Delarochea?

Znovu zkontroloval čas na matně světlkujícím ciferníku starých německých náramkových hodinek svého otce, velkých jako stříbrný dolar, vodotěsných, prachotěsných, nárazuvzdorných, nezničitelných. Dokonalá pomůcka špiona. Jediný předmět, který si Michael po otcově smrti z jeho vlastnictví ponechal. Dokonce nevyhodil ani nepohodlný pružný kovový řemínek, který nechával na zápěstí otisk podobný neomítnutému zdivu. Někdy se zadíval na ty hodinky a představil si otce, jak čeká někde v Moskvě, v Římě, Vídni nebo v Bejrútu na informátora. Uvažoval, jak by se asi otec díval na dnešní situaci. Ale tehdy mi taky neřekl, co si myslí, pomyslel si Michael hořce. Proč by měl být dnešek jiný?

Zaslechl dunivý zvuk a v prvním okamžiku ho pokládal za vzdálený hukot helikoptéry, ale vzápětí si uvědomil, že slyší jen hudbu z nočního klubu v Greenportu na druhé straně průlivu - místní kapela rozehrívající se před další otřesnou sérií. Pak se zamyslel nad svým značně nesourodým operačním týmem. Delaroche, jeho nepřítel a žijící důkaz Moničiny zrady,

který čeká na svůj krátký, ale důležitý výstup na scéně; Tom Moore usazený v domku pro hosty před svými monitory a magnetofony, který s největší pravděpodobností prožije největší šok své profesní kariéry; Adrian Carter, který rázuje po trávníku kdesi vzadu, kouří jednu Michaelovu cigaretu za druhou a z celého srdce touží být někde jinde.

Rachot motorů helikoptéry zaslechl Michael mnohem dříve, než ji spatřil. Chvilí se mu zdálo, že přilétají dva, tři, možná čtyři stroje a instinktivně sáhl na pažbu pětačtyřicítky, kterou ho vybavil Tom Moore, ale pak uviděl poziční světla jediného vrtulníku přilétávajícího od Nassau Pointu a uvědomil si, že to si jen noční vítr zahrál s jeho sluchem.

Vzpomněl si na ráno před dvěma měsíci, kdy na Shelter Island přiletěla ze stejného směru helikoptéra s prezidentem Jamesem Beckwithem na palubě a spustila tak řetěz událostí, které ho přivedly až sem.

Jak se vrtulník přibližoval, Michaelovi proběhly hlavou obrazy ilustrující kritické momenty poslední doby.

Adrian Carter na hrázi jezera v newyorském Central Parku, jak ho přemlouvá, aby se vrátil do agentury.

Kevin Maguire přivázaný k židli, nad ním smějící se obličej Seamuse Devlina. *Já jsem Kevina Maguirea nezabil. Zabil jste ho vy, Michaeli.*

Preston McDaniels rozdrcený koly vlaku ve stanici Severní linky londýnského metra.

Delaroche naklánějící se přes zábradlí mostu Key Bridge. *Znáš tu historku, jak žába a škorpión plavali přes Nil?*

Zpravodajská práce je občas taková, říkával jeho otec. Připomíná teorii chaosu. Závan větru zvlní hladinu rybníka, vlna pohne

stéblem rákosu, vážka, která na něm sedí, vzlétne a vyplaší žabu... řetězec pokračuje, až o tisíc kilometrů dál a o několik týdnů později tajfun zcela zničí ostrov na Filipínách.

Pilot vrtulníku snížil výšku a přeletěl těsně nad hladinou Jižní zátoky. Michael se naposled podíval na náramkové hodinky svého otce. Minuta po desáté. Helikoptéra zasvištěla nad přístavem Dering a za okamžik dosedla na rozlehlý trávník před domem. Motory utichly a rotor rychle ztrácel otáčky. Otevřely se dveře kabiny a k zemi se rozložily úzké schůdky. Monika Tylerová vystoupila a s černou kabelkou přes rameno rázně vykročila k domu.

„Skončeme s tím nesmyslem,“ utrousila, když prošla kolem Michaela. „Jsem velmi zaměstnaná žena.“

Monika Tylerová neměla ve zvyku přecházet, ale teď pochodovala obývacím pokojem Douglase Cannona sem a tam jako policista, který po tornádu prohlíží parkoviště obytných přívěsů -klidně, stoicky netečně, ale opatrně, aby do něčeho nešlápl. Čas od času se zastavila - tu se zamračila na květinové čalounění pohovky, jindy se ušklíbla na rustikální předložku před krbem.

„Vy tady někde máte kamery, nemám pravdu, Michaeli?“ Znělo to jako konstatování, ne jako otázka. „A mikrofony,“ dodala a pokračovala ve své nekonečné pouti místností. „Jistě vám nebude vadit, když zatáhnu závěsy, co říkáte? Víte, Michaeli, já jsem tím kurzem na Farmě prošla také. Možná nejsem tak zkušený terénní agent jako vy, ale něco o téhle profesi vím.“ Monika Tylerová okázalým gestem zatáhla závěsy. „Tak, to se mi líbí mnohem víc.“

Posadila se; neochotný, arogantní svědek zaujímající vyhrazené místo v soudní síni. V krbu zapraskalo poleno. Tylerová si přehodila nohu přes nohu, složila dlouhé ruce na vybledlou látku džínsů na stehnech a upřela na Michaela mrazivý pohled. Prozaické prostředí cizího hřiště ji připravilo o značnou dávku sebevědomí a zredukovalo na minimum možnost zastrašit protivníka. Neměla zde své zlaté pero, které dokázala třímat jako dýku, chyběla jí vyparáděná sekretářka, která by na tajný signál přerušila jednání, jež se nečekaně zvirtlo v nepříjemný problém, postrádala

Tydlitáka s Tydlitkem, své hlídací psy, kteří jí úslužně podávali kožené složky se spisy a zabezpečené mobilní telefony.

Pak do obývacího pokoje vešel Delaroche s kouřící cigaretou v ruce. Monika ho sežehla pohrdavým pohledem, protože tabák jí šel na nervy stejně silně jako porušení subordinace.

„Tento muž se jmenuje Jean-Paul Delaroche,“ představil příchozího Michael. „Víte, kdo to je?“

„Domnívám se, že bývalý zabiják ve službách KGB, krycí jméno Říjen, který se dnes živí jako mezinárodní nájemný vrah.“

„Víte, proč je tady?“

„Pravděpodobně proto, že včera v noci se mu v Georgetownu přes naše nezměrné úsilí o jeho dopadení téměř podařilo zabít vašeho tchána.“

„Jakou hru to se mnou hrajete, Moniko?“ zeptal se Michael ostře.

„Právě jsem vám chtěla položit stejnou otázku.“

„Vím všechno,“ řekl Osbourne už klidnějším tónem.

„Věřte mi, Michaeli, vy ani zdaleka *nevíte* všechno. Ve skutečnosti nevíte téměř nic. Ta vaše soukromá eskapáda závažným způsobem ohrozila jednu z nejdůležitějších současných operací Ústřední zpravodajské služby.“

V místnosti se rozhostilo ticho, narušované jen praskotem ohně, který občas připomínal střelbu. Venku vítr ohýbal bezlisté větve stromů a jedna z nich se třela o stěnu domu. Po Shore Road přešel nákladník a kdesi v dálce se rozštěkal pes.

„Jestli chcete slyšet zbytek, musíte vypnout mikrofony,“ prohlásila Tylerová rezolutně.

Michael zůstal bez hnutí brvou sedět.

Tylerová se natáhla pro kabelku, jako že se chystá k odchodu.

„No dobře.“ Michael vstal, přistoupil k Douglasovu psacímu stolu a otevřel zásuvku. Uvnitř ležel mikrofon velikosti dětského prstu. Michael ho zvedl a ukázal Monice.

„Odpojte ho,“ přikázala.

Michael vytáhl ze zdířky na mikrofonu propojovací kabel.

„A teď záložní,“ vyzvala ho Tylerová. „Tak paranoidní člověk jako vy se jistě chtěl pojistit.“

Michael přešel k policičce s knihami, vysunul svazek Prousta a vytáhl druhý mikrofon.

„Odpojit,“ rozkázala Tylerová.

„V kabelce má pistoli,“ varoval Michaela Delaroche.

Michael přiskočil ke křeslu, kde Monika Tylerová seděla, sáhl jí do kabelky a vytáhl browning.

„Odkdy nosí ředitelé CIA zbraň?“

„Od té doby, co se cítí ohroženi,“ odsekla Tylerová.

Michael pistoli zajistil a hodil ji Delarocheovi.

„Dobře, Moniko, můžeme začít.“

Adrian Carter byl od přírody úzkostlivý člověk a pesimista. Tento povahový rys se příliš neslučoval s jeho profesí, při níž posílal agenty do terénu a čekal, až - a jestli vůbec - se vrátí. Za léta vzájemné spolupráce s Michaellem Osbournem prožil řadu napjatých dnů a nekonečných bezesných nocí. Vzpomínal zejména na Bejrút v roce 1985, kdy

osmačtyřicet hodin nezamhouřil oka při čekání na Michaelův návrat ze schůzky s informátorem v údolí Bekaa. Báł se, že jeho svěřence zajali jako rukojmí nebo zabili. Už se chtěl vzdát a odejít, když se Michael připotácel - špinavý, pokrytý slepeným prachem a páchnoucí kozím trusem.

Nic, co dosud prožil, se však nedálo srovnat s nervy drásajícím neklidem, který cítil v okamžicích, kdy poslouchal, jak jeho agent obviňuje ředitelku Ústřední zpravodajské služby ze zrady. Když Monika Tylerová požádala Michaela, aby odpojíl první mikrofon, Cartera to příliš nevzrušilo - v místnosti byly instalovány dva a tak zkušený zpravodajec jako Michael by nikdy neodkryl eso v rukávě.

Ale pak slyšel, jak Tylerová naléhá, aby odpojíl i druhý, a hned nato škrabání a nárazy, jak Michael vytáhl štěnici z police s knihami. Když pak zvukový signál z obývacího pokoje zanikl, Carter udělal jedinou věc, kterou za takové situace může dobrý řídicí důstojník udělat.

Zapálil si další Michaelovu cigaretu a čekal.

„Krátke po mém jmenování do čela CIA mě kontaktoval muž, který se představil pouze jako Ředitel." Monika Tylerová mluvila

tónem vyčerpané matky, která vypráví pohádku rozmazlenému dítěti odmítajícímu spát. „Zeptal se mě, jestli bych nechtěla vstoupit do exkluzivního klubu, stát se členkou skupiny vedoucích představitelů nejvýznamnějších zpravodajských služeb, finančníků a podnikatelů, kteří svou činnost zasvětili zachování světové bezpečnosti. Podezřívala jsem ho, že něco zamlčel, takže jsem událost jako možný pokus o zájmový kontakt ze strany nepřátelské organizace ohlásila kontrarozvědce. Ta dospěla k závěru, že bychom se o tomto Řediteli a jeho záměrech měli dozvědět něco víc, a doporučila přistoupit na jeho hru. Souhlasila jsem a požádala o schválení operace samotného prezidenta. S mužem, který si říkal Ředitel, jsem se pak setkala ještě třikrát - dvakrát v severní Evropě a jednou ve Středomoří. Na poslední schůzce jsme se dohodli a já jsem se k jeho skupině, označované jako Společnost pro mezinárodní rozvoj a spolupráci, připojila.

Ta organizace má velmi dlouhá chapadla. Je zapojena do tajných operací v globálním měřítku. Okamžitě jsem začala získávat informace o její členské základně a hlavně o její činnosti. Na jejich základě pak agentura v některých případech podnikla příslušná protiopatření. Jindy jsme

usoudili, že je nutné dovolit Společnosti pokračovat, abychom neohrozili mé postavení v její hierarchii."

Michael ji poslouchal a žasl. Tylerová mluvila naprosto klidně, vyrovnaně a srozumitelně, její řeč byla přehledná a jasná, jako kdyby četla předem připravený referát. S tak dokonalou lhářkou se dosud nesetkal.

„Kdo je ten Ředitel?" zeptal se.

„To nevím, a pochybuju, že by to věděl váš přítel Delaroche."

„Věděla jste, že dostal za úkol zabít mého tchána?"

„Samozřejmě, Michaeli," zněla odpověď doprovázená pohrdavým přimhouřením očí.

„Tak co mělo znamenat to představení tehdy v jídelně? Proč jste mě odvolala z Říjnova případu?"

„Protože mě o to Ředitel požádal," odpověděla suše. „Vysvětlím vám to. Ředitel se domníval, že Delaroche splní úkol snadněji, když na případu nebudete pracovat. Proto jsem vás odvolala a současně v tajnosti podnikla kroky k zajištění bezpečnosti vašeho tchána. Bohužel se tyto kroky ukázaly jako neúčinné."

„Jestli je to pravda, proč mu ve Washingtonu nebyla poskytnuta dodatečná ochrana?"

„Protože mě Ředitel ujistil, že Říjen neudeří na americké půdě."

„Proč jste mně o tom nic neřekla?"

„Protože jsme nechtěli, abyste podnikl něco, co by mohlo ohrozit operaci, jejímž cílem bylo vylákat Října do otevřeného terénu, abychom ho mohli odstranit - stáhnout z oběhu, jak se říká. Nechtěli jsme, abyste ho vyplašil a zahnal tím, že byste svého tchána zavřel do trezoru a zahodil klíč."

Michael se ohlédl na Delarochea, který potřásl hlavou.

„Lže," prohlásil rozhodně. „Ředitel pro mě zařídil vše potřebné tady v Americe. Dopravu, zbraně, prostě všechno. Vražda měla být provedena na jeho výslovný rozkaz ve Washingtonu, protože tady byl velvyslanec mnohem zranitelnější než v Londýně. Atentát byl naplánován na dobu konání konference o Severním Irsku, aby se umocnil jeho dopad na mírový proces." Delaroche se na okamžik odmlčel a přejel pohledem z Michaela na Tylerovou a zase zpět. „Je velmi dobrá, ale lže."

Monika Tylerová ho okázale ignorovala.

„Právě z tohoto důvodu jsme nechtěli, aby byl Delaroche zatčen, Michaeli. Věděli jsme, že bude lhát, že si bude vymýšlet, že řekne cokoli, jen aby si zachránil kůži. Problém tkví v tom, že vy mu věříte. Chtěli jsme ho zlikvidovat, protože nám bylo jasné, že za mřížemi předvede podobné herecké číslo a bude se snažit vzbudit senzaci."

„On si nevymýšlí," namítl Michael. „Mluví pravdu."

„Měl jste svou roli sehrát lépe, Michaeli. Měl jste pomstít smrt Sary Randolphové a zabít ho. Místo toho jste navařil pořádně hustou kaši. Agentuře i sobě."

Tylerová vstala, aby naznačila, že jednání skončilo.

„Chcete-li to hrát takto," řekl Michael, „nedáváte mi jinou možnost než ohlásit svá podezření týkající se vás kontrašpionáži a FBI. V příštích dvou letech vás v agentuře čeká místní ekvivalent čínského mučení kapající vodou. O svou libru masa se pochopitelně přihlásí Senát. Jenom účty za právníky postačí, aby vás finančně zruinovaly. Ve státní správě už zaměstnání neseženete

a na Wall Street se vás nikdo nedotkne ani lodním bidlem. Zničí vás to, Moniko."

„Nemáte dost důkazů a nikdo vám neuvěří."

„Zeť velvyslance Douglase Cannona obviňuje ředitelku Ústřední zpravodajské služby, že se podílela na přípravě atentátu na jeho tchána. To je mediální bomba. V celých Státech se nenajde novinář, který by na ni neskočil."

„A vy budete obviněn z prozrazení státního tajemství."

„To klidně risknu."

Do pokoje vešel Adrian Carter. Tylerová se po něm krátce ohlédla, ale hned se zase soustředila na Michaela.

„Hon na čarodějnice agenturu zničí, Michaeli. To byste měl sám vědět nejlíp. Vašeho otce postihla Angletonova aféra, že? Málem mu zničila kariéru. Zrádce uvnitř CIA. Má to být vaše pomsta agentuře za to, co provedla vašemu otci? Nebo chcete potrestat mě osobně za to, že jsem vloni měla tu drzost a suspendovala vás?"

„Ted nejste v takové pozici, abyste mě mohla urážet, Moniko."

„Tak co mám udělat, abych vás odradila od úmyslu vznést proti mně tato absurdní obvinění?"

„Ve vhodné chvíli podáte rezignaci. A do té doby budete dělat přesně to, co vám Adrian a já přikážeme. A pomůžete mi dostat Společnost ze hry."

„Bože, vy jste ale naivní blázen! Dostat Společnost ze hry? Vyloučeno. Jediná možnost, jak ji kontrolovat, je stát se její součástí." Hodila očima po Delarochovi. „Co chcete udělat s ním?"

„Delarochea zvládnou," odvětil Michael.

Sáhl do kapsy saka a vytáhl miniaturní kazetový magnetofon.

„Tuto nahrávku jsem pořídil spolu s několika kopiemi. Obsahuje kompletní přehled vaší role ve Společnosti včetně zorganizování atentátu

na mého tchána a vylíčení událostí kolem sestřelení civilního letadla nad Long Islandem. Je to naše pojistka. Pokud se Adrianovi, Delarochovi nebo mně něco stane, kopie budou zaslány Federálnímu úřadu pro vyšetřování a redakci listu *The New York Times*.

Michael vrátil magnetofon do kapsy.

„Jste na tahu, Moniko.“

„Obětovala jsem agentuře šest let svého života. Udělala jsem vše, co bylo v mé moci, abych zajistila její přežití a abych ji ochránila před lidmi, jako jste vy, před dinosaury, kteří postrádají rozhled potřebný k tomu, aby pochopili roli Ústřední zpravodajské služby v novém, změněném světě. Události šly mimo vás, Michaeli, a vy jste tak natvrdlý, že jste si toho ani nevšiml.“

„Využila jste agenturu jako soukromou hračku k prosazení svých osobních zájmů a já vám ji teď беру.“

Monika Tylerová si přehodila kabelku přes rameno, otočila se a zamířila ke dveřím.

„Jste na tahu, Moniko,“ zopakoval Michael, ale Tylerová se ani neohlédla a za okamžik zaburácely motory vrtulníku. Michael vyšel na terasu právě včas, aby se podíval, jak se helikoptéra s ředitelkou Ústřední zpravodajské služby na palubě zvedá z trávníku a po chvíli mizí v mlze nad průlivem.

Celý následující den čekali. Carter většinou postával na terase s dalekohledem kolem krku a pozoroval záliv stejně pozorně jako východoněmecký pohraničník berlínskou zeď. Michael obcházel dům, rázoval po kamenité pláži nebo mezi stromy v lese a hledal známky nepřátelské aktivity. Delaroch oba muže pobaveně pozoroval jako nezaujatý divák havárie, kterou způsobil.

Carter udržoval kontakt s centrálou a každý hovor končil nevinnou otázkou, co podniká Monika Tylerová. Neobvyklé odpovědi, které s postupujícím dnem slyšel, ho stále více překvapovaly. Monika zrušila všechny schůzky. Monika se zamkla ve své kanceláři. Monika nebere telefony. Monika se zakopala. Monika odmítá jídlo a pití. Monika snad odchází do ilegality. Spolu s Michaellem probírali přicházející zprávy, jak už to špioni mívají ve zvyku. Koncipuje Tylerová podmínky kapitulace, nebo chystá protiútok?

Odpoledne odešel Carter pro zásoby. Delaroche usmažil všem omelety; opíral se u sporáku o stoličku, protože oteklý kotník mu nedovoloval dlouho stát. Vypili láhev vína, pak další. O zábavu se staral Delaroche. Dvě hodiny je poučoval - výcvik, úkoly, operace, falešné doklady, mrtvé schránky, zbraně, taktika. Neřekl jim nic, co by mohli použít proti němu, ale zdálo se, že nachází ne-

malé potěšení v odhalování i těch nejdrobnějších střípků tajemství. Ani slovem se však nezmínil o Sáře Randolphové, Astrid Vogelové nebo o loňské noci, kdy právě tady s Michaellem jeden druhého postřelili. Při řeči zachovával ledový klid a seděl téměř nehybně s rukama složenýma na stole, přičemž levá ležela přes hřbet pravé, aby zakryla svraštělou jizvu.

Otázky kladl téměř výhradně Carter, protože Michael se už duchem ocitl někde jinde. Jistě, poslouchá nás, pomyslel si Carter - Michael je diktafon v lidské podobě, který dokáže vnímat tři • rozhovory současně a o týden později je doslova zopakovat -, ale koutkem mysli již uvažuje o jiném problému. Nakonec Carter přešel do ruštiny, kterou Michael tak dobře neznal, a rozhovor dokončili ve dvou.

Za soumraku se Michael a Delaroche šli projít. Michael, kdysi nejlepší stopař agentury, stáhl Delarocheovi kotník pevným obvazem. Carter zůstal v domě; připadal by si, jako kdyby naslouchal hádce pohněvaných milenců, do které se nechce zamíchat. Přesto nedokázal odolat pokušení vyjít na terasu a pozorovat je. Ne, nebyl žádný voyeur, jen řídicí důstojník, který sleduje svého agenta a důvěrného přítele.

Oba muži - Delaroche s nepatrným kulháním - zamířili po pěšině k moři a vyšli na molo. Jak denního světla kvapem ubývalo, Carter pomalu nedokázal rozeznat jednoho od druhého, tak si byli vzrůstem a postavou podobní. Napadlo ho, že jsou jako dvě poloviny jednoho a téhož člověka. Každý z nich měl určité charakteristické vlastnosti, které v sobě ten druhý úspěšně potlačil. Nebýt rozdílného původu a výchovy, mohlo náhodné otočení rulety prostoru a času jejich role klidně vyměnit - Jean-Paul Delaroche - poctivý a čestný zpravodajec; Michael Osbourne - nájemný vrah.

Po dlouhé době - Carter ji odhadoval na dobrou hodinu, ale přesněji ji určit nedokázal, protože zcela netypicky opomněl zaznamenat do paměti okamžik, kdy odešli - se oba muži otočili a vraceli se k domu.

Zastavili se u Michaelova pronajatého automobilu, každý z jedné strany, a hleděli na sebe přes střechu. Carter už vůbec nepoznal, který je který. Jeden něco naléhavě vysvětloval, druhý

líně kopal špičkou boty do kamínků na cestě. Když rozhovor skončil, ten, který kopal do kamínků, napřáhl ruku přes kapotu, ale druhý muž ji nepřijal.

Delaroche stáhl nabízenou ruku a nasedl do auta. Projel bezpečnostní bránou a za několik vteřin zmizel ve tmě na Shore Road. Michael Osbourne pomalu kráčel k domu.

DUBEN

44 KAPITOLA

WASHINGTON - VÍDEŇ - NOVÝ ZÉLAND, JIŽNÍ OSTROV

Velvyslance Douglase Cannona propustili z Univerzitní nemocnice George Washingtona jednoho nezvykle horkého dopoledne v první polovině dubna. Přes noc pršelo, ale kolem deváté se kaluže leskly pod pronikavými paprsky slunce. Před vchodem čekala jen hrstka novinářů - washingtonská média trpí kolektivním syndromem otupené pozornosti a pohled na starého muže odcházejícího z nemocnice nikoho v podstatě nezajímal. Přesto se Douglasovi podařilo „dostat se do zpráv“, jak říkají žurnalisté, když s hlasitými protesty odmítl obligatorní vozík na kolečkách. Dožadoval se, že půjde pěšky, tak vehementně, až ho slyšeli i reportéři, kteří postávali venku. „Zatraceně!“ hulákal Douglas. „Šťelili mě do zad, ne do nohy!“ Velvyslancova slova - k jeho nemalému potěšení - citovaly ve svých večerních zpravodajských relacích všechny televizní stanice.

První dva týdny rekonvalescence strávil v cihlovém domě na N Street v Georgetownu, ale pak se vrátil domů na svůj milovaný ostrov. Když jeho vůz projížděl Shelter Island Heights, mávaly na něho hloučky kolemjdoucích a volaly na něho slova uznání a povzbuzení. V domě na útesu zůstal po zbytek jara. V doprovodu tělesných strážců se procházel po kamenité pláži nebo po stezkách v přírodní rezervaci Mashomack. V červnu se již cítil natolik silný, že vyrazil na vyjížďku na plachetnici. Překvapivě přenechal kormidlo *Athény* svému zeti, ale šťekal na něho jeden rozkaz za druhým a jeho námořnické umění kritizoval tak pohrdlivě, až mu Michael u Plum Islandu pohrozil, že ho hodí přes palubu.

Starí přátelé na Douglase naléhali, aby na velvyslanecký post rezignoval, a i prezident Beckwith naznačil, že by to považoval za

nejlepší řešení, ale koncem června se Douglas Cannon vrátil do své londýnské kanceláře na Grosvenor Square. 4. července vystoupil při

příležitosti oslav Dne nezávislosti s projevem v britském parlamentu a pak odcestoval do Belfastu, kde ho přivítali jako národního hrdinu.

Na dobu jeho návštěvy Severního Irska načasovaly britské a americké bezpečnostní služby zveřejnění výsledků společného vyšetřování neúspěšného pokusu Brigády svobodného Ulsteru o atentát ve Washingtonu. Zpráva končila konstatováním, že na akci se podíleli dva teroristé - Rebeka Wellsová, která měla podíl i na předchozím nezdařeném útoku v Hartley Hall, a neidentifikovaný muž, s největší pravděpodobností nájemný zabiják, jehož služby si Brigáda zaplatila.

Navzdory celosvětovému pátrání nebyli zločinci dosud dopadeni.

Jen několik hodin po odletu velvyslance Cannona ze Severního Irska vybuchla na křižovatce ulic Falls Road a Whiterock silná nálož nastražená v osobním automobilu. Pět osob zemřelo, šestnáct dalších utrpělo těžká zranění. K odpovědnosti se přihlásila Brigáda svobodného Ulsteru. V noci téhož dne odštěpenecká republikánská skupina, označující sama sebe za Irskou osvobozenickou jednotku, pomstila útok ještě silnější bombou umístěnou v *nákladním* automobilu, která srovnala se zemí většinu centra Portadownu. Organizace ve svém prohlášení uvedla, že bude pokračovat v atentátech, dokud nebude zrušena platnost Velikonoční dohody.

Po mnoho týdnů šuměly nekonečně dlouhé chodby centrály CIA v Langley pověstmi o zemětřesení v sedmém patře. Podle jedněch odchází Monika Tylerová z funkce, podle jiných zasvěcenců v ní zůstane až do skonání dnů. Monika upadla u prezidenta do nemilosti; Monika se má stát novou ministryní zahraničí. Mezi pomlouvači získala největší oblibu zaručené zprávy, že se Monika Tylerová nervově zhroutila a blábolí z cesty, že se v návalu šíleného vzteku pokusila rozsekat vzácný mahagonový nábytek ve své kanceláři na třísky.

Všudypřítomné vzájemně si protiřečící zvěsti nevyhnutelně pronikly až k uším redaktorů listu *Washington Post*. Jeho reportér specializovaný na tajné služby sice nejkřiklavější smyšlenky zavrhl, ale v dlouhém článku uveřejněném na první straně deníku výslovně uvedl, že ředitelka Monika Tylerová ztratila důvěru řadových pracovníků agentury, představitelů spřátelených zpravodajských služeb i samotné hlavy státu. Téhož dne

odpoledne prohlásil prezident Beckwith na tiskové konferenci po fotografování se školními dětmi v Růžové zahradě Bílého domu, že Monika Tylerová má jeho „plnou a naprostou důvěru“. Přeloženo z washingtonštiny do normální řeči to znamenalo, že Monice Tylerové už pletou oprátku.

Zaplavily ji žádosti o interview. Chtěli ji na *Setkání s tiskem*. Ted Koppel jí volal, aby ji osobně pozval do *Noční linky*. A atraktivní pracovnice výrobního štábu živé talkshow Larryho Kinga se dokonce pokusila uplatit příslušníky její ochranky svým tělem. Tylerová všechna pozvání šmahem odmítla a místo toho vydala písemné prohlášení, v němž uvedla, že sloužila své zemi podle příkazů a vůle prezidenta Beckwitha, a pokud si prezident bude přát, aby setrvala ve své funkci, zůstane.

Ale způsobené škody se již nedaly napravit. V sedmém patře uhodila třeskutá zima. Dveře zůstávaly pevně uzavřeny, tok papírů mezi kanceláři ustal, všechny ochromila paralýza. Monika se odřízla od světa, kolovalo budovou. Je nemožné se k ní dostat. Je vyřízená. Tydliták s Tydlitkem se ukázali jen vzácně, a když už se vynořili z temnot, pohybovali se po chodbách jako plaší vlci. Něco se musí stát, takhle nelze pokračovat, znělo unisono.

Koncem července konečně Monika Tylerová svolala všechny pracovníky centrály Ústřední zpravodajské služby do přednáškového sálu a oznámila, že ke dni 1. září rezignuje na svou funkci. Dává svou rezignaci na vědomí s takovým předstihem proto, aby poskytla prezidentu Beckwithovi, kterého hluboce obdivuje a jemuž jí bylo velkou ctí sloužit, dostatek času potřebného k výběru vhodného nástupce. Do té doby povede agenturu jako výkonný ředitel Adrian Carter a Tylerová ohlásila další změny na nejvyšších postech. Carterovu pozici šéfa protiteroristického centra pře-

vezme Cynthia Martinová a Michael Osbourne se stane novým náměstkem ředitele pro operace.

Na podzim Monika Tylerová zmizela z dohledu. Její bývalá firma jí nabídla návrat na původní místo, ale Tylerová prohlásila, že se před návratem do mlýnice Wall Street potřebuje nějaký čas na odpočinek po náročné práci ve státní službě. Začala cestovat a hlášení o jejím pohybu pravidelně přicházela na stůl Michaela Osbournea a Adriana Cartera v sedmém patře centrály v Langley. Podle agentů byla Monika pořád sama.

Bez rodiny, žádní přátelé, žádní milenci, žádní psi, žádné podezřelé kontakty, ať už jakéhokoliv druhu. Viděli ji v Buenos Aires. Zahlédli ji v Paříži. Odskočila si na safari do jižní Afriky. Potápěla se v Rudém moři - k velkému překvapení centrály, protože zatím se nikomu nepodařilo odhalit skutečnost, že Monika Tylerová je zkušený potápěč. Jistého odpoledne koncem listopadu se kouzelníkovi z vídeňské rezidentury podařilo Tylerovou vyfotografovat, jak sedí sama u stolku v malé kavárně nedaleko Svatoštěpánského náměstí.

Po setmění téhož dne se Monika Tylerová vracela po večeri pěšky do svého hotelu a právě procházela spojovací uličkou ve stínu katedrály svatého Štěpána, když se před ní objevil neznámý muž. Byl prostředního vzrůstu, štíhlé, ale svalnaté postavy a našlapoval lehce jako tanečník. Něco ve způsobu, jakým se pohyboval, něco v rytmu jeho odhodlané chůze rozklínalo Monice v hlavě poplašný zvon.

Ohlédla se přes rameno a zjistila, že je sama a že nemá koho zavolat na pomoc. Obrátila se a zamířila zpátky k náměstí. Muž, kterého teď měla za zády, ještě přidal do kroku. Nedala se na útěk - věděla, že by to bylo zbytečné. Zavřela oči a šla dál.

Muž již krácel těsně za ní, ale stále se nic nedělo. Tylerová se zastavila, aby se dotěrného pronásledovatele zeptala, co to má znamenat. Jakmile se k němu otočila, muž sáhl do kapsy a vytasil pistoli s dlouhým štíhlým tlumičem nasazeným na hlavni.

„Proboha, ne,“ vyjekla, ale to už zabiják vymrštil ruku a v rychlém sledu třikrát stiskl spoušť.

Monika Tylerová spadla na záda a upřela oči na věže katedrály. Slyšela vzdalující se vrahovy kroky a cítila, jak jí z těla vytéká krev na chladnou dlažbu náměstí.

Pak se jí věže před očima rozplynuly a zemřela.

V cihlovém domě v Georgetownu vzbudilo Elizabeth zazvonění telefonu. Od té doby, co Michael pracoval jako náměstek ředitele, se telefonáty ve čtyři ráno staly běžnou součástí každodenního života. Ráno ji čekala důležitá schůzka s klientem - po Michaelově povýšení se vrátila do své bývalé washingtonské firmy - a potřebovala se vyspat.

„Něco důležitého?" zeptala se se zavřenýma očima, když slyšela manžela zavěsit.

„V noci byla ve Vídni zavražděna Monika Tylerová."

„Zavražděna? Jak se to stalo?"

„Někdo ji zastřelil."

„Kdo si mohl přát smrt Moniky Tylerové?"

„Monika měla spoustu nepřátel."

„Jdeš do práce?"

„Ne," odpověděl Michael. „Vyřídím to ráno."

Elizabeth zase zavřela oči a snažila se znovu usnout, ale marně. V Michaelově hlase ji cosi znepokojilo. *Monika měla spoustu nepřátel. Včetně tebe, Michaeli, pomyslela si.*

Ještě před svítáním vstal Michael z postele. Za chvíli Elizabeth odhrnula přikrývku a sešla za manželem do přízemí. Našla ho v obývacím pokoji. Stál před francouzským oknem a hleděl do zahrady ještě tonoucí v šeru.

„Michaeli?" zeptala se tiše. „Jsi v pořádku?"

„Ale ano," odpověděl, ale neotočil se k ní.

„Nechceš si o něčem promluvit?"

„Ne, Elizabeth. Potřebuju jenom přemýšlet."

„Michaeli, jestli je něco..."

„Říkám, že o tom nechci mluvit, Elizabeth, a ani nemůžu, tak mi dej prosím tě pokoj."

Odvrátil se od okna a beze slova kolem ní prošel.

Elizabeth si všimla, že je v obličeji bledý jako stěna.

Své pravidelné letní zasedání pořádala Společnost pro mezinárodní rozvoj a spolupráci na zámku u jezera vysoko v horách na Jižním ostrově Nového Zélandu. Místo jednání bylo vybráno s dlouhodobým předstihem a zamrzlé jezero a husté mlhy novozélandské zimy vytvořily vhodnou alegorii neutěšeného stavu, v němž se Společnost po Picassově odchodu ocitla. Dlouholeté zkušenosti z působení v MI6 Ředitele připravily na možnost, že občas nějaká operace vybuchne, ale nic, co prožil ve zpravodajské službě, ho nemohlo připravit na celosvětové balení stanů po odhalení Picassovy zrady. Všechny operace Společnosti byly prakticky přes noc zrušeny, plány na nové akce v tichosti odloženy k ledu. Veškerá komunikace umlkla a tok peněz se zastavil. Ředitel se uzavřel ve svém

domě v St. John's Wood - sám, jen s Dafne - a dělal to, co každý dobrý zpravodajec po totálním krachu operace - hodnotil způsobené škody. Když pak cítil, že čas nazrál, začal nenápadně sešívat potrhané zbytky svého tajného bratrstva.

Porada na Jižním, ostrově se měla stát jakýmsi večírkem na oslavu nového začátku, jenže rehabilitace Společnosti v nejlepším případě ustrnula, pokud nebyla vůbec odsouzena k zániku. Dva členové výkonné rady se ani neobtěžovali s účastí. Jeden se pokusil vyslat zástupce - nápad, který Ředitel šmahem odmítl jako absurdní a směšný. Krátce po zahájení jednání Ředitel v u něj velmi vzácném výbuchu oba nepřítomné exkomunikoval. Návrh byl schválen prostým hlasováním, jehož výsledek Dafne pečlivě zapsala do svého stenografického bloku.

„Druhým bodem programu je tragická smrt Picassa," řekl Ředitel a lehce si odkašlal. „Její odchod vás jistě šokoval a hluboce vámi otrásl, ale utěšit nás může vědomí, že Picasso již nemůže Společnost nijak poškodit."

„Blahopřeji vám k vysoce profesionálnímu vyřešení tohoto problému," řekl Rodin.

„Ale to je nedorozumění," ohradil se Ředitel. „Její smrt mě opravdu šokovala, protože naše organizace s ní neměla absolutně nic společného."

„Ale co Říjen? Ten je pořád naživu, nemám pravdu?"

„Předpokládám, že ano, ale jistě to nevím. Možná ho ukrývá CIA. Možná ho zabil Michael Osbourne a zahladil všechny stopy tak dovedně, že nikdo na nic nepřišel. S určitostí mohu prohlásit jen to, že veškeré naše pokusy najít Října selhaly."

„Třeba bych v tomto směru mohl pomoci," ozval se Monet, šéf operací izraelského Mossadu. „Naši lidé v minulosti prokázali vynikající výsledky při pátrání po uprchlících. Zjistit místo pobytu muže jako Říjen by nemělo být zase tak strašně obtížné."

Ale Ředitel pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. I kdyby Říjen ještě žil, pochybuji, že by pro nás mohl v budoucnosti znamenat nějaký problém. Podle mého názoru bude nejlepší nechat tuto záležitost v klidu spát."

Ředitel sklopil zrak ke složce plné papírů a otevřel ji.

„A to mě přivádí k třetímu bodu našeho jednání, k situaci v bývalé Jugoslávii. Kosovská osvobozenecská fronta nás požádala o pomoc. Pánové, jsme zpátky ve hře."

Epilog

LISABON - BRÉLÉS, FRANCIE

Jean-Paul Delaroche si pronajal malý byt ve zchátralém činžáku s opadanou žlutou omítkou nad lisabonským přístavem. V minulosti navštívil hlavní město Portugalska jen jednou, a to ještě krátce, ale teď změna prostředí jako by vdechla jeho malování novou krev. Rozhodně prožíval nejproduktivnější období v posledních mnoha letech. Pracoval pilně od rána do pozdního odpoledne a už měl za sebou pěknou řádku obrazů místních kostelů, náměstí a lodí kotvících u nábreží. Jistého dne ho při práci pozoroval ředitel prominentní lisabonské galerie a s nadšením mu nabídl výstavu jeho děl. Delaroche si od něj prsty ušpiněnými od barvy vzal navštívenku a slíbil, že bude o nabídce uvažovat.

V noci vycházel na lov. Stál na balkonu a pátral po známkách sledování. Dlouhé hodiny se procházel městem a snažil se vylákat pronásledovatele z úkrytu. Projížděl se na kole krajinou a přímo nepříteli vybízel, aby se ukázal. Do svého bytu instaloval mikrofony, aby zjistil, jestli ho někdo za jeho nepřítomnosti nenavštívil. Posledního listopadového dne konstatoval skutečnost, že není pod dohledem.

Po setmění zamkl byt a odešel do vynikající restaurace na večeři.

Hned 1. prosince si pronajal sedan značky Fiat a odjel do Francie. Brélés, starou rybářskou vesnici na bretaňském pobřeží, opustil více než před rokem a od té doby tam nevkročil. Přijel krátce po poledni následujícího dne po odjezdu z Lisabonu, když strávil noc v Biarritzu.

Zaparkoval a začal se procházet po návsi. Nikdo ho nepoznal. V pekařství mu mademoiselle Trevaunceová podala chléb a sotva

odpověděla na jeho *bonjour*. Mademoiselle Plauchéová z lahůdkářství s ním kdysi bezostyšně flirtovala; dnes mu bez úsměvu ukrojila šunku a kus ovčího sýra a vypoklonkovala ho z krámků.

Delaroche zašel do místní hospůdky, kde staříci trávili svá odpoledne u červeného vína a karet, a zeptal se, jestli někdo ve vsi neviděl mladou Irku - černé vlasy, slušná postava, pohledná. „Jakási Irka žije v starém

domku na útesu," odpověděl Didier, růžolící majitel obchodu se smíšeným zbožím. „Tam, co kdysi bydlel ten blázen, jak jsme mu říkali *Le Solitaire*."

Když Delaroche předstíral, že nechápe, co poslední věta znamená, Didier se jen zasmál a vysvětlil mu, jak se k domku dostane. Pak se muže zeptal, jestli si nechce přisednout na sklenku vína a misku oliv. Delaroche zavrtěl hlavou. „*Non, merci*."

Delaroche jel po silnici vinoucí se podél pobřeží a zastavil na odpočívadle s výhledem na moře asi dvě stě metrů od kamenného domku. Viděl, jak z komína stoupá kouř a vzápětí ho sráží prudký vítr. Seděl v autě, užíboval chléb a sýr a pozoroval domek a vlny rozbíjející se o skaliska. Jednou zahlédl v otevřeném okně mihnutí havraních vlasů.

Myslel na poslední slova, která mu před rozloučením řekl Michael Osbourne tehdy v noci na Shelter Islandu. *Zasloužila by si horší osud. Zasloužila by zemřít.* Osbourne je příliš poctivý, příliš slušný člověk na to, aby odsoudil Moniku Tylerovou k smrti, ale Delaroche byl v té chvíli přesvědčen, že ví, co se v jeho duši děje. Byla to malá splátka za to, že mu Osbourne daroval svobodu. Ostatně tento úkol, který si sám uložil, splnil s radostí - Monika Tylerová byla snad nejprotivnější, nejarogantnější člověk, s jakým se kdy setkal. A ještě něco - viděla jeho novou tvář.

Rebeka vyšla na verandu a s rukama složenýma na prsou se zadívala do zapadajícího slunce. Chce mě vůbec vidět? uvažoval Delaroche. Nebo by byla raději, kdybych se neukázal, aby mohla hodit celou minulost za hlavu? Nejjednodušší by bylo otočit se a zapomenout na ni. Vrátit se do Lisabonu a ke své práci, přijmout nabídku majitele galerie a vystavit své obrazy.

Nastartoval. I při tom tichém, vzdáleném zvuku se prudce otočila a sáhla pod svetr. Je na útěku a ukrývá se, to bude tím, pomyslel si Delaroche. Vyskakuje při nejmenším hluku a sahá po zbrani. Ach, jak dobře ten pocit znal.

Rebeka se pozorně zadívala na auto zaparkované na odpočívadle a po chvíli se jí rty roztáhly v náznaku úsměvu. Pak se odvrátila a jen hleděla na moře a čekala, až k ní přijde.

Delaroche zařadil rychlost a rozjel se k domku.

